

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

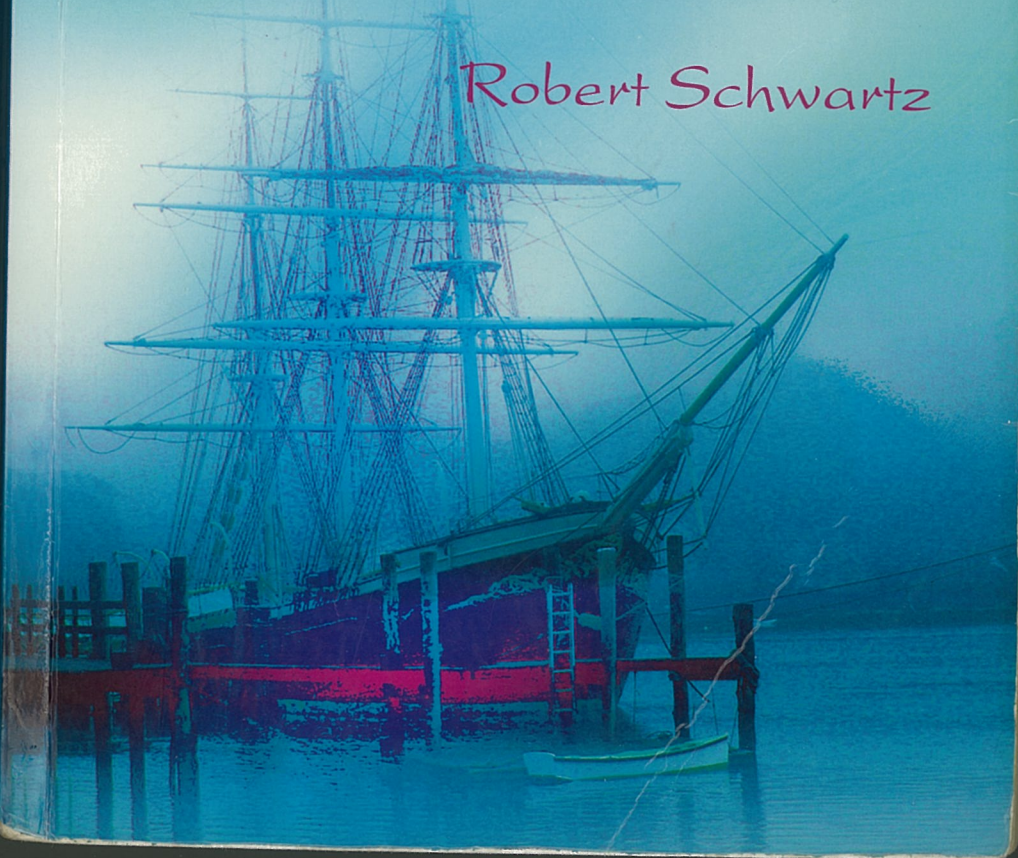
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hayatta Karşılaştığımız Zorlukları
Dünyaya Gelmeden Önce mi Planlıyoruz?

Cesur Ruhlar

Robert Schwartz

Cesur Ruhlar • Robert Schwartz

ROBERT SCHWARTZ

CESUR RUHLAR

*Hayatta Karşılaştığımız Zorlukları Dünyaya
Gelmeden Önce mi Planlıyoruz?*

Courageous Souls

Copyright © Robert Schwartz
Represented by Sylvia Hayse Agency

Bu kitabın yayın hakkı **İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma Vakfının** bir kuruluşu olan **Meta Basım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.**'ne aittir. Meta Basım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti'den yazılı izin alınmadan hiçbir alıntı yapılamaz. ©

İstanbul, Şubat 2009
Kapak: Ferda Gürsoy

ISBN: 978-975-8584-28-4

Baskı

Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi
No: 12/74-75 Topkapı/İstanbul
Tel: (0.212) 613 68 94 – 613 68 95

Yayıncı Sertifika No: 11226

Yayın

Meta Basım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkmazı No: 4 , D: 9
34433 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0.212.) 243 18 14 – Faks: (0.212) 252 07 18
http: www.ruhvemadde.com
e-mail: info@ruhvemadde.com

ROBERT SCHWARTZ

CESUR RUHLAR

*Hayatta Karşılaştığımız Zorlukları Dünyaya
Gelmeden Önce mi Planlıyoruz?*

Çeviren: Engin Vural

*Bu kitap,
Jon,
Doris,
Jennifer,
Penelope,
Bob,
Sharon,
Pat,
Valerie,
Jason ve
Christina'ya,
onların tüm sevdiklerine
ve aileme adanmıştır.*

*Alışılmış kalıplarda meydana gelen her değişimde, imkansız olan
muktedirliğini ortaya koyar... akla gelmeyenler sıradan hale gelir.*

*Rabbi Michael Berg
Becoming Like a God*

Vadileri kasırgalardan muhafaza etseydiniz, bu kasırgaların sonrasında ortaya çıkan g z ellikleri asla g remezdiniz.

Dr. Elisabeth Kubler-Ross

İçindekiler

<i>Teşekkür</i>	<i>11</i>
<i>Başlarken</i>	<i>13</i>
<i>Önsöz</i>	<i>15</i>
<i>Giriş</i>	<i>21</i>
<i>Bölüm 1- Doğum Öncesinde Yapılan Planlar</i>	<i>33</i>
<i>Bölüm 2- Fiziksel Hastalıklar</i>	<i>49</i>
<i>Jon</i>	
<i>Doris</i>	
<i>Bölüm 3- Engelli Çocuklara Sahip Ebeveynler Olmak</i>	<i>107</i>
<i>Jennifer</i>	
<i>Bölüm 4- Duymayan Kulaklar - Görmeyen Gözler</i>	<i>131</i>
<i>Penelope</i>	
<i>Bob</i>	
<i>Bölüm 5- Madde Bağımlılığı ve Alkolizm</i>	<i>181</i>
<i>Sharon</i>	
<i>Pat</i>	
<i>Bölüm 6- Yakınlarımızın Kaybı</i>	<i>243</i>
<i>Valerie</i>	

<i>Bölüm 7- Kazalar</i>	<i>287</i>
<i>Jason</i>	
<i>Christina</i>	
<i>Bölüm 8- Sonuç</i>	<i>359</i>
<i>Sonsöz</i>	<i>363</i>
<i>Ekler</i>	<i>365</i>
<i>A: Cesur Ruhlar</i>	<i>366</i>
<i>B: Medyom ve Kanallar</i>	<i>367</i>

Teşekkür

Öncelikle, hikayelerini benimle paylaşan herkese en içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Sizler olmasaydınız bu kitabı hazırlamak mümkün olmayacaktı. Hikayelerinizi dünyaya sunmanız büyük bir cesaret ve cömertlik meselesidir. Sizi oldukça zorlayan bu deneyimleri açık yüreklilikle paylaşmanız, bana hem ilham verdi hem de bende derin bir takdir duygusu uyandırdı. Hepinize tekrar teşekkür ediyorum.

Deb Debari, Glenna Dietrich, Corbie Mitleid ve Staci Wells: Bu çalışmaya zamanınızı, enerjinizi ve olağanüstü kabiliyetlerinizi vakfettiğiniz için sizlere çok teşekkür ediyorum. Aslında hiçbir kelimenin minnettarlığımı ifade edebileceğini sanmıyorum. Şefkat ve duyarlılığınız, konuştuğumuz herkesin hayatında ve elbette benim de hayatımda derin tesirler yarattı. Sizlerle çalışmanın bir ayrıcalık olduğunu düşünüyor ve büyük mutluluk duyuyorum.

Marilu Wilson Péna: Olağanüstü kanal aktarımların, cömertliğin ve sıcak desteğin için çok teşekkür ediyorum.

Judy Goodman: Bilgi ve öngörülerini benimle paylaştığın için çok teşekkür ediyorum.

Carol Bergmann: Dostluğun, sıcaklığın ve sarsılmaz desteğin benim için düşündüğünden çok daha değerli. Bizimle olduğun için çok teşekkürler. Yakın ilgin için çok teşekkürler.

Sue Mann'e kitabın baskıya hazırlanma sürecindeki olağanüstü yardımları için, Jared McDaniel'e kapak çalışmasındaki katkıları için, Jill Ronsley'e dizgi aşamasındaki yardımları için ve Edna Van Baulen'e seansları özenle kayda geçirdiği için burada ayrıca teşekkür ediyorum.

Katelyn Daniels, Marissa Milagro, Kathy Long da dahil olmak üzere Ashland Yazarlar Grubu'nun üyelerine, Ellen ve Doug Falkner'a, (düşüncelerini paylaşmak amacıyla bize zaman ayırdığı için bilhassa) Beth Hyjek'e çok teşekkür ediyorum.

Son olarak da rehberlere, meleklerle ve ruhsal alemde olup da yolumu aydınlatanların hepsine bilgelikleri ve sevgileri için şükranlarımı sunuyorum. Bu kitap, olağanüstü bir işbirliği ve harikulade bir yolculuk neticesinde tamamlanmıştır. Tüm yardımlarınız ve desteğiniz için size teşekkür ediyorum.

Başlarken

CLAREMONT CALIFORNIA'DAKİ POMONA ÜNİVERSİTESİ Siyaset Bilimi Bölümünde yönetici asistanı olarak görev yapan Christina, bölüm başkanına ait zarfları almak için binanın posta kutularına doğru yönelmişti. Tarih 25 Şubat 1969'du ve Christina yirmi yaşındaydı. Posta kutusundaki pakete dokunduğu anda şiddetli bir patlama meydana gelmiş ve genç kıızı karşı duvara fırlatmıştı. Ortalık birdenbire toz duman içinde kalmıştı; zemindeki bir buçuk metrelik tahtalar da patlamanın şiddetiyle karşı duvara savrulmuş ve birer ok gibi betona saplanmıştı. Christina'nın yüzü alev ve kıvılcımlarla yanmış, genç kız geçici bir süre için kör olmuştu. İnfilakla birlikte sağ elinin iki parmağı kopmuş ve kulak zarları patlamıştı.

- Christina bu deneyimi dünyaya gelmeden önce planlamıştı. Ve nedenini biliyordu.

Önsöz

SERBEST ÇALIŞAN BİR HALKLA İLİŞKİLER ve pazarlama uzmanı olarak, Mayıs 2003'e rastlayan dönemde beklentilerimden son derece uzak bir hayat sürüyordum. Yaptığım bazı şeylerden kısmen keyif almakla birlikte, işimin bütününden yana hiçbir memnuniyet hissetmiyordum. Pat diye düşüp ölsem müşterilerimden hiçbirinin bunu fark etmeyeceği ve yerime hemen bir başkasını koyacakları hissini taşıyordum. Daha da önemlisi, hayatım *ruhumu* ifade etmiyor, onu yansıtmıyordu. Spiritüel bir insandım ve dünyaya sadece beni yansıtan bir katkıda bulunmak istiyor fakat bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Anlamı ve amacı" bulmak üzere izlenen alışılmış yolları zaten tüketmiştim. Kaybolmuştum ve iyice batmamak için çırpınıyordum. Tam bu dönemde bir medyoma danışmamı söyleyen bir ilham hissettim. Tanrı inancım çok kuvvetliydi, fakat (bildiğim kadarıyla) daha önce hiçbir metafizik deneyimim olmamıştı. Kaybedecek bir şeyimin olmadığını düşündüm. Medyomları araştırdım ve kendimi rahat hissedeceğim bir tanesinde karar kıldım.

Medyomla yaptığım seans 7 Mayıs 2007 tarihinde gerçekleşti. Tarihi tam olarak hatırlıyorum çünkü o gün hayatım değişti.

CESUR RUHLAR

Medyoma içinde bulunduğum koşulları genel olarak tarif edip, kendimle ilgili çok az şey söyledim. O da bana, her birimizin rehber ruhlarının olduğunu ve enkarne olmadan önce hayatımızı bu ruhsal varlıklarla birlikte planladığımızı anlattı. Onun vasıtasıyla kendi rehberlerimle konuşabildim. Hakkımdaki her şeyi biliyorlardı; sadece yaptıklarımı değil, düşündüklerimi ve hissettiklerimi de. Örneğin, beş yıl önce dua ederken Tanrı'ya söylediğim bazı sözlerden bahsettiler. O zor dönemde şöyle dua etmiştim: *"Tanrım bunu yalnız başaramayacağım. Lütfen yardım et."* Rehberlerimin söylediğine göre bana o dönemde ilaveten ruhsal destek de sağlanmıştı. "Duana yanıt verildi," dediler, bense çok şaşırmıştım.

Deneyimlemekte olduğum ızdırabı anlamayı çok istiyordum, bu nedenle rehberlerime hayatta karşılaştığım ve beni çok zorlayan belli başlı durumlarla ilgili sorular sordum. Rehberlerim, beni fazlasıyla zorlayan bu durumları dünyaya gelmeden önce planlamış olduğumu söylediler bana. Amaç acı çekmek değil, tekamül etmektir. Bilinçli zihnim doğum öncesi yapılan planlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu fakat rehberlerimin sözlerindeki doğruluğu sezgisel olarak hissedebiliyordum.

O dönemde fark etmemiş olmama rağmen, medyomla yaptığım seans hayatımdaki çok derin bir ruhsal uyanışı tetiklemişti. Bu uyanışın aslında bir *hatırlama* süreci olduğunu daha sonra anlayacaktım. Ebedi bir ruh olarak kim olduğumu ve dünyada neler yapmayı planlamış olduğumu hatırlama süreciydi bu.

Rehberlerimden aldığım bilgiler sürekli aklımda olmasına rağmen önümdeki birkaç haftalık sürede hayatımı yine her zamanki gibi sürdürdüm. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Bir öğleden sonra işimden izin alıp yürüyüşe çıktım ve

yürüyüş sırasında medyumla yaptığım seanslardan çok daha derin bir deneyim yaşadım. *Birdenbire, gördüğüm herkes için çok yoğun ve koşulsuz bir sevgi hissettim!* Öyle ki, hiçbir kelime bu sevginin kudretini yeterince ifade edemez. Mümkün olduğunu asla tahayyül etmediğim ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir yoğunluk ve derinlikteydi. Her bir insan için -pusetle bebeğini gezdiren anne için, müşteri bekleyen taksi şoförü için, köşede oynayan çocuk için, vitrinin arkasında saç kesen berber için- saf, sınırsız ve olağanüstü yoğunlukta bir sevgi hissediyordum.

Böyle bir deneyimle ilgili önceden hiçbir fikrim olmamasına rağmen ne olup bittiğini sezgisel olarak anlayabiliyordum: *Ruhumla dolaysız ve çok yoğun bir paylaşım içindeydim.* Aslında ruhum bana, “Bu sevgi senin kim olduğundur,” diyordu. Yakın zamanda başlayacağım işlere kolaylık getirmek için ruhumun beni bu deneyim vasıtasıyla ödüllendirmiş olduğuna inanıyorum şimdi.

Spritüellik (ruhsallık) ve metafizikle ilgili kitapları okuma konusunda takıntılı bir hale gelmiştim. Okurken de sık sık doğum öncesinde yapılan planlar hakkında düşünüyordum. Hayatım boyunca karşılaştığım güçlükleri anlamsız ızdıraplardan başka bir şey olarak görmemişim ve başıma gelmelerini de sıradan ve tesadüfi hadiseler olarak yorumlamıştım. Yaşadığım güçlükleri dünyaya gelmeden önce planladığımı bilseydim eğer, onların önemli amaçlarının olduğunu da görebilirdim. Sadece bu bilgi dahi ızdırabımı hafifletmeye yeterdi. Onları neden planlamış olduğumu da bilseydim eğer, bana öğrettikleri dersleri bilinçli bir şekilde alırdım. Korku, öfke, dargınlık, suçlama ve kendine acıma gibi hisler, yerini tekamül üzerine odaklanmış bir yaklaşıma bırakırdı. Beni zorlayan tüm bu hadiseler için belki şükran bile duyardım.

CESUR RUHLAR

Bu yoğun çalışmaları ve içsel keşfi sürdürdüğüm dönemde, kendi ruhuna kanal olabilen ve doğum öncesinde yapılan planlarla ilgili olarak ruhuyla konuşma teklifime olumlu yaklaşan bir kadınla tanıştım. Bir kanal vasıtasıyla yapılan çalışmalara yönelik hiçbir fikrim yoktu ve kadın transa girip de başka bir bilinç durumuna geçince şaşkına dönmüştüm. Ondan tamamen farklı biri onun aracılığıyla konuşmaya başlamıştı. Böylelikle beş ayrı görüşme yapıp toplamda on beş saatten uzun bir süre bu kadının ruhu ile konuşmuş oldum.

Bu konuşmalar çok heyecan vericiydi. Hepsi okuduklarımı ve yaptığım çalışmaları hem doğrular hem de tamamlar nitelikteydi. Bu kadının ruhu bana kendi doğum öncesi planları ile ilgili olarak çok detaylı açıklamalar yaptı, üzerinde tartışılıp görüşülen pek çok güçlük ve zorlayıcı hadiseden bahsetti, bunlardan bir kısmının seçildiğini ve bu seçimlerin nedenlerini anlattı. Bu noktada, pek az insanın farkında olduğu bir fenomenin teyidini doğrudan ve kesin bir ifadeyle almış oluyordum. Hayatımdaki ızdırıp beni diğerk insanların acılarına karşı çok hassaslaştırmıştı ve bu acıları dindirmek için yoğun bir motivasyon geliştirmiştim; dolayısıyla doğum öncesindeki planların insanlara sağlayabileceğiki şifa ve farkındalık potansiyeli bana büyük heyecan veriyordu. Keşfettiğim bilgilerin, onların acılarını hafifletebileceğini ve karşılatıkları tüm bu güçlüklere yeni anlamlar, yeni amaçlar kazandırabileceğini biliyordum. Nihayetinde, bir kitap yazarak konunun taşıdığı önemi paylaşmaya karar verdim.

Fakat seçtiğim yeni yolla ilgili hevesim, geçmişten vazgeçme konusundaki kararsızlığım nedeniyle biraz gölgelenmişti. Hiç de tatminkar olmamasına rağmen eski uğraşlar en azından tanıdık, bildik ve rahattı. Ne var ki bu projenin taşıdığı önem, dünyaya hizmet etmeye olanak sağlaması ve bana kendimi özel

bir şekilde ifade etme imkanını sunması, yoluma devam etmek için beni teşvik ediyor ve hatta mecbur kılıyordu.

İlk başlarda kitap fikrinin bu hayatımda şekillendiğini düşünüyordum. Fakat aslında kendi doğum öncesi planlarımı hatırlamıştım sadece. Özel kabiliyetleri olan pek çok medyum ve kanalla yaptığım çalışmaların sonrasında ise sırf bu konuyla ilgili bir kitap yazmayı değil, aynı zamanda hikayeleri bu kitapta yer alan insanlardan en az birkaçıyla mülakat yapmayı planlamış olduğumu da keşfettim. Medyum ve kanallarla gerçekleştirdiğim onlarca seansta, doğum öncesi planlarım ve karşılaştığım güçlüklerle ilgili olarak son derece bilge pek çok ruhsal varlıkla konuştum. Bu kitapta size onların bana öğrettiklerini sunuyorum.

Beni zorlayan belli bazı durumları neden planlamış olduğumu artık anlıyorum: Bu kitabı okuyanların da yapmış olabileceği bir seyahat yapmak istemiştım. Bazı durumlarda ben de kendimi kurban olarak hissetmiş ve başıma gelen şeylerden başkalarını suçlamıştım. Beni zorlayan durumları amaçsız, boş ızdıraplar olarak görmüştüm ve bu zorlukları istediğim şekilde aşamadığım zamanlarda kendi değerimden şüpheyne düşmüştüm. Fakat doğum öncesi planlarıyla ilgili edindiğim bilgilerin ışığında, hayatta karşılaşılan bu zor durumlara yönelik tamamen farklı bir bakış açısı yakalanabileceğini fark etmiş bulunuyordum. Dolayısıyla, *Cesur Ruhlar*'ı yazarken, en çok neleri öğrenmem gerektiye bunları öğretmek üzere yola çıktım.

Dünyaya gelmeden önce oluşturduğunuz planları hayata geçirmek muazzam bir cesaret gerektirir. En büyük dileğim, sizi zorlayan durumları benimsemek ve bunlardan bir şeyler öğrenmek yönündeki kararınızı her bir nefesinizle tekrar tekrar teyit ederken, hayatınızın her anında göstermekte olduğunuz bu muazzam cesareti fark etmenizdir. Zira bu farkındalığın dahilinde ruhunuzu bulacaksınız!

Giriş

HAYATTA KARŞILAŞILAN GÜÇLÜKLERİN VE ZORLAYICI PEK çok deneyimin, doğum öncesindeki aşamalarda planlandığına dair yürüttüğüm araştırmalarda olağanüstü yeteneklere sahip medyumlarla ve kanal vasfı olan uzmanlarla çalıştım.

Pek çok kişinin enkarnasyon öncesi planlarına yönelik bilgileri onlarla birlikte topladık. Bu kişilerden on tanesi hikayelerini bu kitap dahilinde sizlerle de paylaştılar. Bu giriş yazısıyla ben de sizlere bu insanları nasıl bulduğumu, medyumlarla birlikte onların doğum öncesi planlarını nasıl incelediğimizi ve yapılan medyumluk çalışmalarını izah etmek istiyorum. Doğum öncesi planlamanın kavramsal dayanaklarına ise -ki bunlar, biz ruhların enkarne olmayı ve hayat dahilinde birtakım güçlükleri deneyimlemeyi seçme nedenlerimizdir- birinci bölümde yer verilmiştir.

Görüşülecek Kişileri Bulmak

İnsanlar e-posta gruplarına ve çeşitli internet sitelerine gönderdiğim mesajlara yanıt verdiler. Bazı hallerde, doğum öncesi planlamanın idrakında olan (ya da en azından bu ola-

CESUR RUHLAR

sılığa açık olan) kişilerle görüşmeyi özellikle tercih ettim. Genel olarak ise hayat boyunca karşılaştıkları güçlükler hakkında metafizik bağlamda konuşabilecek kişiler aradığımı duyurdum. Zaman zaman da sadece karşılaştıkları güçlüklerin altında yatan spiritüel anlamı tartışma arzusunda olan insanlara ulaşmaya çalıştım. Bu kişilerin öz geçmişlerindeki ve yaşadıkları deneyimlerdeki farklılıkları gözeterak kitap dahilinde bir denge oluşmasına gayret ettim.

Görüştüğüm kişiler genel olarak, aynı sıkıntıları yaşayan insanlara yardım etmek yönünde bir motivasyon geliştirdiklerini ifade ettiler. Çalışmaların sonunda görüşmecilerden on tanesi -üç kişi rumuz kullanmıştır- bu kitap için seçildi ve hepsi de okurlardan geri dönüş beklediklerini söylediler. Bu kişilerin irtibat bilgilerini A-ekinde bulabilirsiniz.

Görüşmecilerden sekiz tanesi hayatta karşılaşacakları güçlüğü “esas” deneyim olarak planlamış ve doğum öncesi planlama döneminin ilk safhalarından itibaren bu güçlüğün araştırmasını yapmışlardı. Gerçekleşmesinin yüksek bir ihtimal olduğunu da biliyorlardı. Görüşmecilerden biri ise (Doris - Bölüm 2) karşılaşacağı güçlüğü ikincil bir deneyim olarak planlamıştı. Böylelikle bu durumun gerçekleşmesi Doris’in esas deneyime gösterdiği reaksiyona bağılı olarak şekillenecekti. Bir diğeri (Bob - Bölüm 4) ise karşılaşacağı güçlüğü doğum öncesi planlama safhasında belirlememişti fakat doğum sırasında meydana gelen beklenmedik bir hadise sonrası, ruh seviyesinde yeni bir hayat planı yaratmıştı. İncelediğim pek çok doğum öncesi plan içinde sadece bu ikisindeki güçlükler “esas deneyim” olarak tasarlanmamıştı. Bu hikayeleri, birer ruh olarak potansiyel yol ayrımlarının ne kadar farkında olduğumuza ve bunları nasıl kullandığımıza bir gösterge oluşturması amacıyla kitaba dahil ettim.

Bu hikayeleri okurken muhtemelen sizler de karşınıza çıkan güçlükleri kendinizin planlayıp planlamadığını merak edeceksiniz. Araştırmalarım hayattaki zorlu deneyimlerin çok büyük bir bölümünün önceden seçilmiş olduğuna işaret etmektedir. Genel olarak, karşılaşılan güçlük ne kadar köklü ve derinse, doğum öncesinde seçilmiş olması da o kadar muhtemel görünmektedir. Eğer belirli bir deneyim, önceden planlayıp planlamadığınızı size düşündürecek kadar önem taşıyorsa zaten büyük olasılıkla onu planlamışsınızdır. Ancak, sezgilerimizin kaçınmamız için bize uyarıda bulunduğu deneyimler bu genellemeye önemli bir istisna oluşturmaktadır. Sezgisel dürtü ve uyarıları göz ardı ettiğimiz durumlarda da planlaması önceden yapılmamış güçlükler ortaya çıkabilmektedir, bu nedenle içten gelen, sezgisel “tehlike sinyallerinin” her zaman dikkate alınması ve bunlara itibar edilmesi gerekir.

Dolayısıyla, hayatta karşılaşılan tüm iddialı durumların ve güçlüklerin, olasılık veya olanaklar şeklinde mutlaka önceden planlanmış olduğunu telkin etmek amacını taşımıyorum. Enkarne olduğumuz zaman bir “özgür irademiz” vardır ve özgür irademizden hareketle doğum öncesi planlarımıza dahil olmayan yepyeni durumlar yaratabiliriz. Buradaki anahtar kelime “yaratmak”tır. Şahsen, deneyimlediğimiz her şeyin yaratıcısı olduğumuza inanıyorum. **Önceden planlanmamış durumlar, bu olayların getirdiği bilgiğe ihtiyaç duyduğumuzdan dolayı, vibrasyonlarımızla onları kendimize çektiğimiz zaman meydana gelmektedir (Böylesi durumlarda sezgiler, öğreneceğimiz derslerden bizi alkoymazlar).** Deneyimlerimizi önceden planlamış olalım veya olmayalım, tekamülümüz bu deneyimlerle artmaktadır. Bu nedenle, hayatta karşılaştığınız iddialı durumlar ve güçlüklerle ilgili olarak “önceden plan yapıp yapmadığınıza değil” de, bu durumları “neden planlamış olabileceğiniz” sorusuna odaklanırsanız bu kitap size daha çok yardımcı olacaktır.

CESUR RUHLAR

“Neden,” sorusu görüşmecilere de yöneltlmıştır. Bu bölümleri okurken onların doğum öncesi planlarında kendi yansımanızı da görebilirsiniz. Size tavsiyem, büyük bir sıkıntı içinde dahi olsanız, okuduğunuz bölümleri sizin veya sevdiklerinizin karşılaştığı güçlüklerle paralel bulduğunuz bölümlerle sınırlı tutmamanız. Birbirinden tamamen farklı görünen durumlar, aynı şeyleri öğretmek veya aynı gelişimi sağlamak amacıyla planlanmış olabilirler pekala. Bir başkasının, görünüşte sizinkine hiç de benzemeyen hikayesinde kendi motivasyonlarınızı bulabilirsiniz.

Hikayeler

Tüm hikayeler, kişinin hayatındaki belirleyici güçlük veya durum hakkında konuştuğumuz bir mülakatla başlamaktadır. Söz konusu mülakatların dikkatle okunması önemlidir. Bu bölümler, kişinin karşılaştığı güç durumla ilgisiz gibi görünen detaylar ihtiva edebilir, fakat medyomlarla yapılan seanslar, konunun net olarak kavranması için tüm bu detayların son derece önemli olduğunu ortaya koymuştur. Öte yandan, kitapta kişilerin tüm hayat hikayelerini ayrıntılarıyla anlatmadım, bu yüzden kişilerin hayatlarındaki bazı dönemlere de yer verilmiş olabilir.

Bu kitabı mümkün olduğu kadar faydalı kılmak için yaygınlık gösteren durumlara ve güçlüklerle odaklandım, bölümleri de bunlara göre düzenledim. Hikayeler bir anlamda birbirinin üzerine inşa olmakta ve başlangıçtaki hikayeler daha sonrakileri anlamayı kolaylaştıracak metafizik bilgileri de içermektedir. Dolayısıyla size hikayeleri sırasıyla okumanızı önerceğim.

Bu araştırma sırasında pek çok medyumla çalıştım ve aralarından en kabiliyetli dört tanesinin isimlerini burada anmak istiyorum: Deb DeBari, Glenna Dietrich, Corbie Mitleid ve Staci Wells. Her biri, kariyerleri boyunca binlerce okuma yapmış olan bu uzmanların irtibat bilgilerini B ekinde bulabilirsiniz. Birbirinden farklı psişik kabiliyetleri olan bu medyumların hepsiyle kişisel seanslar da yaptım. Hayatımla ilgili olarak, gerçek psişik kabiliyetleri olmaksızın asla bilemeyecekleri bilgileri son derece doğru ve tutarlı bir şekilde aktardılar. Corbie'nin bana izah ettiği gibi söylersek, medyumlar ve kanal vasfı olan uzmanlar üniversite hocaları gibi oluyorlar: Her birinin özel bir ihtisas alanı bulunuyor. Bir kampüs toplantısına katıldığınızda biyoloji hocasına sosyoloji sorusuyla gitmezsiniz veya İngilizce hocasına matematik sorusu yöneltmezsiniz. Bunun yerine, onların çeşitlilik gösteren uzmanlık alanlarını tanır ve itibar edersiniz.

Kitaptaki her bir mülakatı, medyumlar tarafından yürütülen bir veya birkaç seans takip etmektedir.

“Hayatınızdaki bu güçlük siz doğmadan önce mi planlandı? Eğer öyleyse bunun nedeni neydi?” sorusu seans başlangıçlarında medyoma yöneltmek istediğim ilk soruydu. Bu konuda görüşmecilerin de onayını alarak seanslara bu soruyla başladım. Bu sorunun başlangıç için sağlam bir temel oluşturduğu konusunda görüşmeciler de hemfikirdi, dahası gelecek yanıtların beraberinde daha derin araştırmalar yapılması da mümkün olacaktı. Görüşmeciler seanslar sırasında soruların hemen hemen hepsini benim sormama ve derin bir araştırma yapmama genel olarak rıza gösterdiler.

“Temel okumanın” medyum Staci Wells tarafından yapılmadığı seanslarda ona ve rehber ruhuna “tamamlayıcı bir okuma” yapmaları konusunda ricada bulundum genellikle. Bu

CESUR RUHLAR

okuma, üç önemli fonksiyona hizmet etmiş oldu. Birincisi, söz konusu güçlüğün gerçekten planlanmış olduğunu bir kez daha teyit etti. İkincisi, planlama ile ilgili olarak ek bilgiler sundu. Üçüncü olarak ise Staci bizim doğum öncesi planlama aşamalarımızı imgeleme ve dinleme konusunda çok nadir bir yeteneğe sahip olduğu için onun tüm okumaları (temel veya tamamlayıcı), bu aşamalarla ilgili olarak bize *asıl konuşmaları* temin etti. Bu konuşmalar, fiziksel olmayan alemin kısa bir süre için de olsa, olağanüstü bir şekilde gözlerimizin önüne serilmesine vesile oldu. Bu aşamada ruhun tüm umutlarına, duygu ve motivasyonlarına tanıklık ederek bir paylaşım içinde olduk. Sizin de göreceğiniz gibi bu konuşmalar bilhassa hayatın zorlayan yönleri ve kişilerin hayatta karşılaştıkları güçlüklerle ilgili oldu. Bunun nedeni, ruhun hayatın diğer alanlarına yönelik planlar yapmaması değildi elbette fakat Staci ve ben rehberlerden bize ekseriya konuyla yakından ilgili kısımları iletmelerini istemiştik. Görüşmeciler “tamamlayıcı okumalarda” olmasa bile tüm “temel okumalarda” bizzat hazır bulundular, ancak tamamlayıcı okumaların da hepsi görüşmecilerin rızası ile yapıldı. Her bir okumadan önce o görüşmecinin isim ve doğum tarihi bilgilerini Staci’ye verdim, çünkü Staci’nin rehber ruhunun o kişiyle ilgili erişim bilgilerine ihtiyacı var.

Staci’nin yürüttüğü doğum öncesi planlama seanslarında ruhlar kendilerini birinci tekil şahıs zamiri ile ifade ediyorlardı; fakat Staci tarafından yapılmayan iki seansta ruhlar kendilerinden “biz” diyerek bahsettiler. Bu durumu Staci’nin rehber ruhu şöyle izah etti: Kendinden “ben” diyerek söz eden ruhlar doğum öncesi planlaması yapılan tek bir hayattan bahsediyorlardı, “biz” diyen ruhlar ise geçmişteki pek çok enkarnasyonlarını da dikkate alıyorlardı.

ROBERT SCHWARTZ

Medyomlarla yapılan seansları takiben her bir hikaye benim yaptığım değerlendirmeler ile sona ermektedir. Bu değerlendirmelerde, doğum öncesi planlama ve metafizik konularında yapmış olduğum kendi çalışmalarımın ve seansları geliştirmek maksadıyla rehber ruhlar ve melekler gibi fiziksel olmayan varlıklarla yaptığım görüşmelerin bilgilerinden yararlandım.

Anlaşılmasını kolaylaştırmak amacıyla hem yapılan görüşmelerin, hem de medyum seanslarındaki okumaların metinleri üzerinde gerekli düzenlemeler yapılmış, ayrıca söz dizimi hataları da düzeltilmiştir.

Medyomlar ve Kanal Vasfı Taşıyan Uzmanlar

Medyomlar ve kanal vasfı taşıyan uzmanlar, bilgileri çeşitli yollarla alırlar. Eğer duru-ışiti vasıfları varsa fiziksel olmayan varlıkların düşüncelerini hissedebilirler. (Fiziksel olmayan bu varlıkları nitelemek için bazen büyük harfle “Ruh” ibaresini kullanacağım). Medyum veya kanal olan kişinin, kendisini fiziksel olmayan bilince göre ayarlaması radyonuzu ayarlamanıza benzer. Her bir istasyonun nasıl kendi dalga boyu varsa, bu uzmanların konuştukları varlıkların da kendi dalga boyları vardır. Böyle zamanlarda hakiki bir telepatik iletişim kurulmuş olur. Eğer medyum veya kanal olan kişi duru-sezi niteliğine sahipse, bu kişiler diğerlerinin duygularını hissetmeye muktedir olurlar. Durugörü özelliğini taşıyanlar ise olan veya olacak şeyleri imgesel olarak görebilirler. Bazı medyomların farklı bir kavrayış kabiliyetleri vardır; daha ziyade hisler vasıtasıyla bilgiye ulaşırlar. Kanal olan kişilerin ise bilinç anlamında “bir kenara çekilme” kabiliyetleri vardır, böylelikle bir başka bilinç

CESUR RUHLAR

onlar vasıtasıyla konuşabilir. Deb, Glenna, Corbie ve Staci, görüşmecilerin doğum öncesi planlarıyla ilgili olarak çok değerli verileri ortaya çıkaracak şekilde tüm bu kabiliyetlerin çeşitli kombinasyonlarına sahiplerdi.

Bazı kelimeler medyumlar veya kanal kişiler tarafından kullanıldıklarında özel bir önem taşırlar. “Hissediyorum”, “alıyorum”, “duyuyorum,” gibi şeyler söyledikleri zaman bu, onların psişik kabiliyetleri vasıtasıyla veri almaya başladıklarına işaret eder. İnsanlar “hissediyorum” sözünü genellikle görüşlerini dile getirirken kullanırlar. Medyumlar ve kanal kişiler ise bu sözü beş duyunun ötesindeki algılamaları nitelemek için kullanırlar.

Medyumlar ve kanal kişiler rehber ruh da dahil olmak üzere çeşitli varlıklarla iletişime geçebilirler. Rehber ruh ,tekamül seviyesi oldukça yüksek, fiziksel olmayan bir varlıktır ve hepsi olmasa bile pek çoğu fiziksel olarak defalarca enkarnе olmuşlardır. Bu fiziksel enkarnasyonlar vasıtasıyla, fiziksel planda yaşayan bizlere rehberlik etmelerine imkan tanıyan bir bilgelik kazanmışlardır. Rehber ruhlar bizimle aynı ruhlarımız gibi, ilham yoluyla, hisler, fikirler ve sezgiler vasıtasıyla iletişim kurarlar. Bir şey hakkında keskin bir kanıya kapıldığımızda ya da bir şeyi “öylesine biliverdiğimizde” bunlar ekseriya rehberlerimizden veya (“yüksek ben” olarak da nitelenen) ruhlarımızdan gelen verilerdir. Kötü bir şeyler olacağına dair kapıldığı negatif his nedeniyle uçağa binmekten vazgeçen ve böylelikle ölümcül bir kazadan kurtulan kişiyi buna örnek olarak verebiliriz. Bizim hayat planlarımızın gayet idrakında olan rehber ruhlar bizlerde böyle hisler yaratabilirler. Ruhun bize fısıldadığı söylenir; dolayısıyla meditasyon uygulamaları zihni yatıştırarak işitmemizi sağlama konusunda etkin yöntemlerdir. Deneyimli meditatörler fiziksel olmayan enerjilerin bedenlerinden içeri akışını işitebilir ve bunu esmekte olan rüzgarın sesine benzetirler.

Ruhsal Planlama

Dünyaya gelmeden önce, rehber ruhlarımızla ve enkarnasyonumuzu paylaşacağımız diğer ruhlarla kapsamlı görüşmeler yaparız. Öğrenmek istediğimiz dersleri ve bunları öğrenebileceğimiz yolları tartışırız. Staci bu tartışmalara ve bunların yapıldığı mekanlara bağlandığında, pek çok ortak nokta saptamıştır: Enkarne olacak ruhların konuşmak için toplandığı bir oda; rehber ruhların görüşmeleri izlediği, kendilerinden yardım istendiğinde tavsiyelerde bulundukları bitişik bir başka oda; hayatta olabileceklerin çeşitli açılardan ele alındığı, eğer öyle ise senaryolarının değerlendirildiği siyah-beyaz bir satranç tahtası veya bir akış şeması. Satranç tahtasındaki kareler bireyin hayatındaki gelişim evrelerini temsil etmektedir.

Staci ile çalışmalarımıza ilk başladığımız zamanlarda bu imgelerin Staci'nin zihnine, insan kavrayışının ötesindeki mevhum ve durumları sembolize etmek için onun rehber ruhu tarafından yansıtıldığı yanılgısına düşmüştüm. Fakat daha sonrasında rehber ruh bana bu imgelerin gerçekten mevcut olduğunu ve fiziksel olmayan alemde düşüncenin kendisini bire bir olarak anında yaratma kabiliyeti bulunduğunu izah etti. Doğum öncesi planlama çalışmasının belirli bir mekanda yapılacağı ve satranç tahtası gibi bazı materyaller kullanılacağına yönelik olarak orada bulunan tüm katılımcılar arasında bir mutabakat vardı. Düşüncelerle ifade olunan bu karşılıklı mutabakat hali, Staci'nin gördüğü mekan ve imgeleri oluşturuyordu.

Seanslardan birinde Staci, ruhların hayat planlarını yaptıkları mekanla ilgili olarak şu bilgileri iletmişti:

“Bu özel binada sekiz kat var ve her bir katta sekiz ayrı planlama odası bulunuyor. Ruhun bana aktardığına göre bunun ne-

deni, sekizin, karmanın ve kaderin sayısı olması. Bu bina için sekiz vibrasyon (titreşim) seviyesi planlanmış, böylelikle bina niyet edilen amaca en iyi şekilde hizmet etmiş olacakmış.”

“Bu bina belli biçimdeki çiçek yaprakları şeklinde tasarlanan sekiz yapıdan biri. Binalar diktörtgen şeklinde. Hepsi sekiz katlı ve her katta sekiz planlama odası bulunuyor. Bana söylediklerine göre diğer yanda da bunun gibi on iki bina grubu daha bulunuyor, çoğu dünya hayatını planlamak için kullanılıyor. Dediklerine göre pek çok ruh eğer mümkünse aynı binanın, aynı katındaki aynı odaya geri dönmek istiyor. Bu onlara rahatlık ve istikrar hissi veriyor. Dahası tek bir mekandan bakarak, her bir yaşamda ve yaşamlar arasındaki dönemlerde kazandıkları tekamülü daha iyi görebiliyorlar.”

Staci’nin rehber ruhu doğum öncesi planlama görüşmelerindeki konuşmaları aktarırken, “Hayat Kitabı” tabir ettiği Akaşik Kayıtlara giriyordu. Bunlar bizim her bir deneyimimizin, her bir hareketimizin, her bir davranış, söz ve düşüncemizin eksiksiz kayıtlarıydı. Medyomlar görüşmecilerine geçmiş yaşamlarıyla ilgili bilgi temin ederken genellikle bu Akaşik Kayıtlara girerler. Tanınmış Amerikalı psişik Edgar Cayce yaptığı binlerce okuma kapsamında bu kayıtları kullanmıştır.

Medyomlar gördükleri ve konuştukları ruhlardan bahsederken onları genellikle dişi veya erkek olarak tasvir ederler, fakat aslında ruhlar dişi ve erkek niteliklerin birer kombinasyonudur. Deb’in bir görüşmecinin müteveffa yakınını gerçek hayattaki suretinde görmesinin nedeni, o “bilincin” o şekilde görünmeyi tercih etmesiydi. Staci’nin doğum öncesi plan çalışmaları yapan ruhları dişi veya erkek olarak görmesinin nedeni ise, söz konusu ruhun bir sonraki enkarnasyonundaki enerjiyi (Staci ve rehber ruhu buna “kişilik kılığı” diyorlardı) yaratmakta veya diğer bir deyişle üzerinde denemekte olmasıydı.

ROBERT SCHWARTZ

Aynı şey rehber ruhun dişi veya erkek formlarda belirlediği durumlar için de geçerlidir. Rehberlerin hem dişi hem de erkek enerjileri vardır, fakat kendilerini bunlardan birisi ile daha çok özdeşleştirebilirler ve bu yüzden o surette görünmeyi tercih edebilirler.

Ruhsal varlıklar, planlama görüşmeleri sırasında son derece modern birtakım terimler kullandılar. Staci ile yaptığımız bir seans sırasında rehber ruha gerçekten “öz güven” kelimesini mi kullandığını, yoksa bu kelimenin Staci’nin aklına gelen eş anlamlı bir ifade mi olduğunu sordum. Bana bu kelimeyi kullandığını teyit etti. Bazı günlerde ise rehber ruhlar ve diğer ruhsal varlıklar, dilbilgisi kurallarına uymadan konuştular. Staci’nin rehberi bu duruma dair bana şunu söyledi: “Her zaman, dilbilgisi anlamında sizin doğru farz ettiğiniz şekilde konuşmayız.”

Dahilinde enkarnasyonlarımızı planladığımız ve bunları tamamladığımızda geri döndüğümüz ruhsal alem, medyomlar ve kanal kişiler sayesinde bizler için de erişilebilir olmuştur. Rehber ruhların insan formundaki eşitleri olan bu kişiler, diğer alemin şefkatli, duyarlı ve müdrik kılavuzlarıdır.

BÖLÜM 1

Doğum Öncesinde Yapılan Planlar

Doğum öncesi planlama mevhumu -özellikle de sizi çok zorlayan ve ızdırap veren deneyimler söz konusu olduğunda- size son derece şaşırtıcı ve tuhaf gelebilir. Bu hissi ben de yakından tanıyorum. Konu pek çoğumuz için, dünyaya ve dünyadaki amacımıza yönelik yepyeni ve tamamen farklı bir bakış açısı getirmektedir. Karşılaştığımız güçlükler nedenli travmatikse bu konunun anlaşılması da bize o denli zor gelebilir. Benim de bu konuya yönelik anlayışım, onu kabullenmem ve nihayetinde de benimseyişim yavaş yavaş ve aşamalar halinde gelişti (Hayatımın ızdırap verici dönemlerini bu bakış açısıyla değerlendirmek ise elbetteki daha zordu). Ne var ki her bir aşamada eski yaraların iyileştiğini hissettim. Öfke ve kırgınlık hisleri, zaman içinde yerlerini huzur ve mutluluğa bıraktılar. Bende eskiden bir kenara itildiğim hissi yaratan hayatın, güzelliğini görmeye başladım.

Bu kitabı yazmaktaki amacım doğum öncesinde yapılan planlama çalışmalarının mutlak gerçekliğine sizi ikna etmek değil, lakin bu yaklaşımın bana derinden yardım ettiğini -fay-

CESUR RUHLAR

dalı olabileceği düşüncesiyle- sizlerle de paylaşmaktır. Sizden sadece bu konunun mümkün olma “ihtimalini” kabul etmeni- zi rica ediyorum. Fayda görmek için ikna olmanız icap etmi- yor zaten. “Ya eğer öyleyse? Ya gerçekten bu deneyimi dünya- ya gelmeden önce planladıysam? Bunu neden yapmış olayım ki?” diye sorular sormanız gerekiyor sadece. Sırf bu soruları sormak bile hayatın zorlayıcı aşamalarına yepyeni anlamlar kazandırmakta ve kendini-keşif yolculuğunu başlatmaktadır. Bu yolculuk, spiritüel (ruhsal) konulara veya metafizik alanı- na alaka duymayı ya da belli bazı inançlara sahip olmayı değil, kişisel gelişim ve bilgelik kazanma konusunda istekli olmayı gerektirmektedir sadece.

Bu kitapta son derece cesur on yetişkinin hikayesini okuyacaksınız. Dünyaya gelmeden önce hangi planları yap- tıklarını ve bu planların nedenlerini öğreneceksiniz. Doğum öncesi planlama sürecini anlamak bir heykeli seyretmeye ben- zetilebilir. Bu heykelin tüm niteliklerine vakıf olmak isterseniz onu sadece tek bir açıdan inceleyemezsiniz. Aksine etrafında do- laşır, pek çok farklı açıdan bakar ve aniden gözünüze ilişen yeni detaylara dikkat ederek incellersiniz. Doğum öncesinde yapılan planları da on farklı açıdan değerlendirerek bir iki yüzeysel ör- neklemenin veya tamamıyla teorik tartışmaların sağladığından çok daha bütüncül bir anlayış noktasına varacaksınız.

Bu hikayeleri kalbinizle okumanızı içtenlikle tavsiye ederim. Zira kalbin idrak kapasitesi ve bilgelik düzeyi akıldan çok daha yüksektir. Entelektüel analizler sizi ancak bir nokta- ya kadar götürebilirler. Bu hikayelerin ise *hissedilmesi* gerek- mektedir. Ebedi bir ruh olarak mevcut hayatınızı planlarken aklınızın çıkaracağı sonuçlarla ilgilenmemiştiniz. Sizin isteği- niz hayat tarafından fiziksel boyutta yaratılan hisleri deneyim- lemektir. Hayatın zorlayan tarafları, bu hisleri yaratma konu-

sunda son derece etkili vasıtalar ve hisler de ruhun kendi kendini idrakında çok büyük öneme sahiptir. Hisler akıl tarafından tam olarak anlaşılamaz, aslında akıl bu anlamda bir engeldir de. Pek çok açıdan bakıldığında hayat akıldan kalbe doğru gidilen bir yolculuktur. Hayatın zorlayıcı deneyimlerini, bu yolculuğun imkanlarını genişletmek ve kalplerimizi açmak için planlarınız aslında; bu deneyimler dahilinde kalplerimiz kırılmalar yaşayarak büyük açılımlar yaparlar, böylelikle onları daha iyi tanır ve değerlerini anlarız.

Empati kalbin kilitli kapılarını açan, bu hikayeleri ve taşıdıkları spiritüel manaları anlamayı mümkün kılan bir anahattır. Tüm bu zorlayıcı durumları planlamak ve onları sizlerle paylaşmak bu kitaptaki insanlar açısından nasıl cesaret gerektiren bir eylemse, gerekli empatiyi kurmak ve kendinizi onların yerine koymak da cesaret işidir. Ben empatinin şifa verdiğine inanıyorum. Eğer şifa arayışı içindeyseniz, cesaretinizin harikulade bir şekilde ödüllendirildiğini görebilirsiniz.

Bu bölüm size hikayelerin metafizik yönlerini anlamanız için gerekli bilgileri de sunmaktadır. Eğer metafizik kavramlara uzaksanız, tıpkı bir zamanlar bana da olduğu gibi, bazı fikir ve görüşleri sıra dışı bulabilirsiniz. Bu durumda size sabırlı olmanızı tavsiye ediyorum. Hikayelerin bizzat hayata geçtiklerini gördükçe bu kavramlar sizin için çok daha geçerli ve anlamlı hale gelecektir. Onları kendi hayatınızdaki zorluklara uyarladığınızda ise geçerlilikleri ve anlamları daha da artacaktır. Bu bölüm size ayrıca, görüştüğüm kişilerin hayat planlarındaki ortak noktaların genel bir özetini de sunmaktadır. Bu vesileyle söz konusu hayat planlarının ortaya koyduğu bilgeliği bir bütün olarak da değerlendirebileceksiniz.

Neden Enkarne Oluruz

Dünyaya gelmeden önce yaptığımız planlar detaylı ve geniş kapsamlıdır. Kişiyi zorlayacak deneyimlerin seçilmesi de bu planların bir parçasıdır fakat esas kapsam çok daha geniştir. Ebeveynlerimizi biz seçeriz (onlar da bizi seçerler), ne zaman ve nerede enkarne olacağımızı (doğacağımızı) seçeriz, hangi okullara devam edeceğimizi, yaşayacağımız evleri, karşılaşacağımız kişileri ve hayatımızdaki ilişkileri biz seçeriz. İlk kez gördüğünüz birini önceden tanıdığınız hissine kapıldığınız olduysa eğer, bu hissiniz pekala doğru da olabilir. O kişi büyük ihtimalle, doğum öncesi planlarınızın bir parçasıdır. İlk kez gördüğünüz ya da duyduğunuz bir mekan, bir isim, bir imge veya söylenen bir söz size tuhaf derecede tanıdık geliyorsa eğer, bu his enkarnasyon öncesinde yapılan tartışmaların muğlak bir hatırası da olabilir. Pek çok planlama seansında, dünyaya geldikten sonra taşıyacağımız ismi ve fiziksel sureti kullanırız. Bu uygulama bize, birbirimizi fiziksel boyutta da tanıma imkanı sunar. “Deja vü” hissi genellikle önceki yaşamlara atfedilir, halbuki pek çoğu doğum öncesi planlarının hatırasıdır.

Dünyevi plana geçtiğimizde ruhsal kökenimizi unuturuz. Enkarne olmadan önce ise, kendi kendimize empoze edeceğimiz böylesi bir hafıza kaybı yaşayacağımızı biliriz. “Öbür dünya” tabiri bu hafıza kaybına atıfta bulunmaktadır. Ebedi ruhlar olarak gerçek kimliğimizi kaybetme talebinde oluruz çünkü hatırlamak bize çok daha derin bir kendini idrak hali kazandıracaktır. Bu farkındalığı kazanmak için -mutluluk, barış ve sevgi alemi olan- ruhsal boyuttan ayrılırız. Çünkü deneyimleyebileceğimiz tezatlar ve kendimize zıt mevhumlar burada mevcut değildir. Tezatlar olmaksızın kendimizi bütünüyle idrak edemeyiz.

* Deja vü: Bir şeyi, bir olayı, bir kimseyi önceden görmüş veya yaşamış olma hissi.

İsterseniz, içinde sadece ışık olan bir dünya hayal edin. Karanlığı eğer hiç deneyimlemediyseniz, böyle bir dünyada ışığı nereye kadar anlayabilir ya da takdir edebilirsiniz? Daha derin bir anlayışa ve nihayetinde de hatırlamamıza vesile olan unsur, aydınlık ve karanlık arasındaki tezattır. Fiziksel plan bize bu tezadı temin eder, zira o dualitenin, yani “iki”liğin “bir” unsurudur: Tıpkı aşağı ve yukarı, sıcak ve soğuk, iyi ve kötü gibi. Dualitenin içindeki keder, mutluluğu daha iyi idrak etmemizi sağlar. Dünyadaki kaos, barış ve huzurun değerini daha çok takdir etmemizi sağlar. Maruz kaldığımız anlayışsızlık, sevgiye yönelik idrakımızı daha da derin kılar. Eğer insanlığın bu yönlerini hiç deneyimlememiş olursak kendi tanrısallığımızı nasıl bilebiliriz?

Gelmiş geçmiş en harikulade müziğin çaldığı bir yerde yaşadığınızı hayal edin. Bu müzik, dinleyen insanı mest eden olağanüstü bir güzellikte ve siz de yaşadığınız sürece hep bu müziği duymuşsunuz. Müzik hiç kesilmemiş, hep aynı mükemmellikte devam etmiş. Ve bir gün fark ediyorsunuz ki onu hep duyduğunuz için aslında bu müziği gerçek anlamda hiç duymamışsınız. Dolayısıyla onu gerçekten duymaya karar veriyorsunuz. Sizce bunu nasıl başarabilirsiniz?

Bunun bir yolu, “Ev”de çalan o müziğin yerine kulak tırmalayan tiz melodilerin çaldığı farklı bir yere gitmek olabilir. Bu tezat, “Ev”de sürekli duyduğunuz o müziğe karşı yepyeni bir takdir duygusu yaratacaktır sizde.

Diğer bir yol ise “Ev”de çalan müziğin hiç olmadığı bir yere gidip o müziği yeniden yaratmak olabilir. O muhteşem notaları yeniden besteleme deneyimi, onların güzelliği hakkında size daha derin bir anlayış kazandıracaktır.

Varolan üçüncü bir olasılık ise, çok daha zor olmakla birlikte başarıya en yakın yoldur: Hakiki ve derin bir idrak hali

CESUR RUHLAR

ancak “Ev”deki müziğin çalmadığı farklı bir yere gidip, aynı müziği orada yeniden yaratarak kazanılabilecektir. Fakat öncelikle o müziğin nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmanız gerekmektedir. Hatırlama ve “Ev”de çalınan o muhteşem senfonileri yeniden besteleme süreci, müziğin esastaki olağanüstü ihtişama yönelik en yoğun, en zengin, en geniş idrak halini yaratacaktır.

Böylelikle, son derece cesur bir yaklaşım sergileyerek size üçüncü şıkkı sunan dünyaya yolculuk edersiniz. Burada ise hafıza kaybindan dolayı hayatınızda duyduğunuz tek melodi olduğunu sandığınız bir müziği dinlemeye başlarsınız. Bazı ezgiler hoştur, bazıları ise kulağınızı tırmalar. Bu bozuk sesler asıl orijinal müziği bestelemeniz için sizde bir arzu yaratırlar ve nihayetinde bunu yapmaya karar verirsiniz.

Bir zaman sonra kendi bestelerinizi yazmaya başlarsınız. Dünyadaki o yüksek sesli karışık müzik başlangıçta dikkatinizi dağıtır. Fakat zamanla dışarıdaki bu gürültüye kulaklarınızı kapar ve kalbinizdeki melodileri dinlemeye yönelirsiniz, müzik eseriniz çok daha güzel bir hale gelmeye başlar. En nihayetinde bir başyapıt bestelemeye koyulursunuz ve eseriniz bittiğinde bir şey hatırlarsınız: Yarattığınız başyapıt “Ev”de çalan müziğin aynısıdır. Bu anımsama bir diğerini tetikler: Evet, *O müzik sizsiniz!* Dışarıdan duyduğunuz bir şey değildi o, bilakis o *sizdiniz* ve siz o’ydunuz. Kendinizi yeni bir yerde yeniden yaratarak, kendinizi idrak etmiş olursunuz ve artık kendinizi bilirsiniz, kendinizi, -“Ev”den asla ayrılmamış olduğunuzu, bunun hiçbir zaman mümkün olmadığını idrak edecek şekilde- gerçekten bilirsiniz.

Ruhun arzu ettiği deneyim budur. Ruh, Tanrısal olanın bir parçasıdır; “kişi”lik hali (insan varlığı) ise ruhun, beden içindeki enerjisinin cüzi bir kısmıdır. Kişilik sadece fiziksel hayat

ROBERT SCHWARTZ

süresince varolan geçici birtakım niteliklerin beraberinde, beden ölümünden sonra ruhla bütünleşen ölümsüz bir “öz” de taşımaktadır. Ruh engindir ve herhangi bir kişiliğin çok daha ötesindedir, lakin her bir kişilik ruh için hayati değer taşımakta ve çok sevilmektedir.

En önemlisi, kişiliğin özgür irade sahibi olmasıdır. Bu çerçevede, doğum öncesinde planlanan zorlayıcı durum ve deneyimler ya kabul edilir ya da onlara karşı direnç gösterilir. Dünya, kişiliğin, kendisi doğmadan önce yazılan metne sadık kalarak veya bu metnin dışına çıkarak oynadığı bir sahnedir. Nasıl reaksiyon göstereceğimizi biz seçeriz; öfke ve kırgınlıkla mı, yoksa sevgi ve şefkatle mi? Bizi zorlayan durumları kendimizin planladığımızı idrak ettiğimiz zaman seçimimiz daha net ve kolay olur.

Fiziksel bedenlerimizde yaşadığımız sürede ruhumuz bizimle hisler vasıtasıyla iletişim kurar. Huzur, mutluluk, coşku gibi hisler, sevgi dolu birer ruh olarak hakiki doğamızla uyumlu olacak şekilde davrandığımızı ve düşündüğümüze işaret eder. Korku ve şüphe gibi hisler ise bunun tersini söyler bize. Bedenlerimiz, gerçek kimliğimizi belirleyen “hakikatimiz” ile kendimizi ifade etme şeklimiz arasında birebir uyum olup olmadığını bize hisler vasıtasıyla söyleyen olağanüstü hassas birer enerji alıcısıdır (ve aynı zamanda birer enerji vericisidir).

Bizi zorlayan durumları neden planlarımıza dahil ederiz

Hayat planlarımız, gerçekten kim olduğumuzu hatırlamadan önce, kim olmadığımızı deneyimleyeceğimiz şekilde oluşturulurlar. Yani “Ev” senfonimizi yeniden yaratmadan önce o

CESUR RUHLAR

ahenksiz, uyumsuz sesleri dinleriz. Bu kitapla ilgili araştırmalarımı ilerlettikçe söz konusu yaklaşım bana çok daha anlaşılır gelmiştir. Bu nevi hayat planlarından, “tezatlar vasıtasıyla öğrenme” planları olarak bahsedeceğim.

Örneğin, kendini “şefkat” olarak bilmek isteyen son derece müşfik bir ruh, bir o kadar işlevsiz bir ailede dünyaya gelebilir. Sürekli olarak şefkatten uzak davranışlara maruz kaldıkça, kişi şefkat duygusunun değerini çok daha derinden takdir edecektir. Herhangi bir şeyin değerini ve anlamını en iyi öğreten faktör onun eksikliğidir. Dış dünyadaki şefkat yoksunluğu kişiyi içe dönmeye sevk eder ve kişi burada kendi şefkatini keşfeder. Fiziksel dünyadaki şefkat yoksunluğu ile kişinin kendi içsel şefkati arasındaki tezat kişiye çok daha derin bir anlayış kazandıracaktır. Bu anlayış kişinin hem kendisini hem de şefkat mevhumunu idrak etmesine vesile olacaktır. Ruh açısından bakıldığında ise, bu öğrenme sürecinin bünyesinde bulunan ızdırap unsuru, kısa süreli ve geçicidir lakin neticede kazanılan bilgelik ebedidir.

Bu kitaptaki her bir hikâyede, “tezatlar vasıtasıyla öğrenme” durumuna yönelik öğeler bulunmaktadır.

Gerçek kimliğimizi, yani muhteşem, aşkın ve ebedi ruhlar olduğumuzu idrak etmek, hayatın zorlayıcı deneyimlerini aşmamızın bir yoludur. Örneğin, kendilerini sadece bedenden ibaret gören ve bu şekilde kimlik bulan insanlar, bedenlerinin ağır hasarlara maruz kalması durumunda çok şiddetli bir keder hissedeceklerdir. Bedenleri aynı hasara uğrayan fakat kendilerini ruh olarak tanımlayan diğer insanlar ise bu durumda nispeten daha az keder duyacaklardır. Hayatın içinde bizi zorlayan durumlar, kendimizi birer ruh olarak hatırlamamıza yönelik çağrılardır; bu nedenle ilk başta ızdıraba yol açan bir hadisenin etkisi eninde sonunda hafifleyecektir. “Ben” mevhu-

munun, kişilik-beden unsurundan ruha yönelik yaptığı bu açılım, ağrılarımızı dindirebilir veya dindiremez fakat çektiğimiz kederi her halükarda azaltır. Böylesi bir uyanış, hayatın getirdiği zorlamaların hem gayesi, hem de en derin faydasıdır; hayata karşı duyduğumuz tutkuyu, enkarne olmadan önce duyduğumuz o yoğun isteği yeniden canlandırır. Bu uyanış çok tabii olarak bir kutlama vesilesidir.

Hayatımızdaki zorluklara karşı bir farkındalık kazandığımız ve onlara olumlu yaklaştığımız doğum öncesi planları, diğer insanların da benzer durumlarla daha kolay başa çıkma- larını ve kendi hayat zorluklarından yana şifa bulmalarını sağ- layan bir nevi enerji patikası oluştururuz. Bu mütalaa enerji anlamında hepimizin birbiriyle bağlantıda ve etkileşim içinde olduğu esasını dayanak almaktadır. Kitapta yer alan hikayeler her birimizin, bildiğimizden çok daha büyük bir etkide bulun- duğumuzu ortaya koymaktadır. Dünyayı değiştirme konusun- da bu denli etkili bir kabiliyet taşımamız, önemli bir imkan ol- makla beraber büyük bir sorumluluk da getirmektedir.

Her birimiz kendi dünyamızın vibrasyonları dahiline ekilmiş birer tohumuz. Hayatın içindeki zorlayıcı durumlarla sağlanan gelişim vasıtasıyla kendi frekansımızı yükselttiğimiz zaman, dünyanın frekansını da yükseltmiş oluruz. Tıpkı bir bardak suya eklenen bir damla boya gibi, genel renk tonunu herkes etkilemektedir. Bizler mutluluk hisleri yarattıkça, ki is- tersek bunu ıssız bir dağ başında tek başımıza yapalım, diğer insanların da mutlu olmalarını kolaylaştıran bir frekans yaymış oluruz. Bizler barış hisleri yarattıkça, savaşların sona ermesine yardımcı olan bir enerjiyi aksettirmiş oluruz. Sevdikçe, hem tanıdıklarımız hem de bizi hiç tanımayan diğer insanlar için sevebilmeyi daha kolay bir hale getiririz. Dolayısıyla “kim” ol- duğumuz şimdiye kadar yapmış olabileceğimiz şeylerden çok daha öte bir anlam taşımaktadır.

CESUR RUHLAR

7. Bölümde, Christina ve onun rehber ruhu Cassandra ile tanışacaksınız. Cassandra, enerji patikalarıyla ilgili olarak şunları söylemişti:

Zorlayıcı nitelikteki bir hayat deneyimi kabul edildiğinde, kişi daha önce benzer deneyimleri yaşayarak yolu açmış olan diğer insanların iyileştirici enerjisini alabilir. Işık yolu, şefkatle ve şifa veren bir sevgi ile döşelidir; bu nitelikler (diğerlerinin ardından) yolculuk eden kişinin frekansını artırır.

Belirli bir güçlük vasıtasıyla ders almak ve şifa bulmak, bu güçlükle başa çıkmayı başarmış olan kişinin aura alanını yükseltir. Öyle ki, yakınlarında bulunan kimseler de bu kişileri inanç ve umutla yıkayan ve arındıran bir şeylere sahip olduklarını bilirler. Yaşanan deneyimin birebir aynı olması gerekmez, iyileştirici frekanslar ruhu ileriye götürecektir, fakat ruhun bunu almaya hazır olması gerekir. Fiziksel form (deneyimi yaşayacak olan ruh) dünyevi standartlar vasıtasıyla değişemez veya “şifa” bulamaz ise ruh başka mertebelere hareket eder.

Izdırıp, gerek ruh gerekse bu şifa yolculuğunda o ruha destek olmak üzere seçilenler için çok büyük bir armağandır. Izdırabın lisansı kendi frekansına sahiptir. Orada bulunanların gözlerine, yüreklerine ve zihinlerine yansır. Aynı zamanda hem çok derin, hem de çok aleladedir. Onu görün, ona inanın; ihtiyacı olanlara sevgi ve şefkat verin. Bilinçle ve nezaketle ifade edilen küçük hareketler iyileşmeyi mümkün kılar. Güzellik ve zarafete yönelik düşünceler dışarı yansıtılabilir ve bundan fayda görecektir kişiler tarafından çok uzaklardan dahi hissedilebilirler.

Bizlerin enerji-etkisi bu boyutta nasıl yayılıyorsa, diğer boyutlarda da aynı şekilde yayılmaktadır. Kitapta “yüksek” ve “düşük” boyutlara ilişkin ifadeler göreceksiniz. *Yüksek*, iyi anlamına gelmediği gibi, *düşük* de kötü anlamına gelmez. Bu ibareler, frekanslara atıfta bulunmaktadır. Yüksek boyutlar bizle-

rinkinden daha hızlı frekanslarla titreşirler, dolayısıyla fiziksel değildirler fakat düşük boyutlarla örtüşerek onları da içlerine alırlar. Özetle, her şey “bir”dir. Bu nedenle, -ister korku ister sevgi olsun- bizlerin bireysel frekansları hem fiziksel olmayan ruhsal varlıkları hem de başka yerlerdeymiş ve bizden çok bağımsızlarmış gibi görünen diğer insanları da etkileyerek sonsuza dek dışa doğru yayılım yaparlar.

Bu hikayeleri okurken, bazı mevhumların ele alınışı sırasında “dil”in yarattığı sınırlamaları göz önünde tutmak yararlı olacaktır. Örneğin, enkarne olduklarında ruhsal alemden “gelen”, bedenleri öldüğünde ise bu aleme “geri dönen” insanlardan bahsediyorum zaman zaman. Gitmek, gelmek ve bunlara benzeyen diğer ifadeler mekan değişikliğini değil, anlayış, bakış açısı ve idrakte meydana gelen değişimlere işaret etmektedir; bu ifadeler boyutlar arasında bir ayrım olduğunu öne sürmek için kullanılmamışlardır. Enkarne olmak gerçek anlamda bizi ebedi “Ev”imizden ayırmaz, sadece onun fiziksel olmayan boyutunu görme kapasitemizi kısıtlar. Dolayısıyla ölüm, fiziksel olmayan alemi bizden ayrı tutan perdenin ortadan kalkmasıdır.

Zorlayıcı hayat deneyimlerini neden seçtiğimizi tam olarak anlamak açısından “birlik” ve “ayrılık” kavramları çok önemlidir. Ruh formundayken, diğer varlıklarla olan ayrılmaz bağımızın hep idrakındayızdır. Biribirimizle, dahası tüm bir yaradılışla “bir” olduğumuzu biliriz. Şefkat ve empati bizim gerçek doğamızdır. Bireysel kimliklere sahip olmamızı ise, diğer bireylerden ayrı olduğumuz anlamında yorumlayamayız. Lakin bu temel kavram, insan beyni için çelişkilidir çünkü beyin yaradılış itibarıyla, “ayrılık” yanılışmasını benimsemiş bir yapıdadır. Birer ruh olarak enerjimizin bir kısmını fiziksel bedenlere aktardığımız zaman, “bir”lik algılamamızı bloke etmek suretiyle, dikkatimizi bilinçli olarak beden üzerinde yoğunlaş-

CESUR RUHLAR

tırırız. Algısal menzilimizi daraltmaya muktedir oluşumuz, metinleri önceden yazılmış rolleri oynayabileceğimiz çeşitli yaşam planları hazırlamamıza ve birbirimizin gelişimi için, çeşitli zorluklar veya mücadele gerektiren durumlar yaratmamıza imkan tanır. Bu durumlara sevgiyle karşılık vermeyi umarız. Eğer bunu başarabilirsek, geçici bir süre için sanki bir nevi perdeyle farkındalığımızın dışında kalmış olan birlik kavramına, ayrıca empati ve şefkat hislerine yönelik çok daha derin bir anlayış kazanırız. Bir yaşam dönemi sona erince de ruhsal aleme, kazanmış olduğumuz bu derin anlayışla geri döneriz.

Kitaptaki hikayelerin de işaret ettiği gibi, hayatın bizi zorlayan taraflarını birtakım amaçları gerçekleştirmek için planlarız. Ortak gayelerden biri şifa bulmaktır; özellikle de geçmiş hayatlardan getirdiğimiz ve henüz çözülmemiş olan negatif enerjilerden yana şifa bulmaktır bu gaye. Örneğin, bir önceki yaşamında, duyduğu korku nedeniyle kendisini tüketmiş olan bir insanı ele alalım. Bu yaşamın bir neticesi olarak kişi bir sonraki hayatında bu korku enerjisinin izlerini taşıyabilir. Kişi çok yoğun bir korku deneyimlediği sırada hayatını kaybettiyse eğer, bu durum yine geçerlidir. Korkunun düşük frekanslı enerjisi ruhsal alemin yüksek frekanslı ortamına bütünüyle taşınamaz, bununla beraber bu enerjinin tortuları bir geçiş yapabilirler. Birey, kalan bu enerji tortusunu hisseder ve içinde yaşarken sevgi vasıtasıyla şifa bulabileceği yeni bir hayat planlamak için harekete geçer.

Bizi zorlayan hayat deneyimlerini, karmayı dengelemek için de planlarız. Karma bazen “kozmik borç” olarak izah edilir fakat onu, bir başkasıyla aramızdaki dengelenmemiş enerji olarak tarif etmek de mümkündür. Genellikle, kendi ruh grubumuzdaki üyelerle aramızda bir karma münasebeti vardır, onlar aynı zamanda pek çok hayat dönemini paylaştığımız kişileri

temsil ederler. Bizler o hayat dönemlerinde pek çok rolü canlandırmıştık; eş olmuştuk, evlat olmuştuk, kardeş, ana, baba, yakın arkadaş ve yine aynı ruhlarla birbirimizin can düşmanı olmuştuk. (Burada, küçük kızı uyumadan önce ona hikaye okuyan bir babanın gerçek hikayesi geliyor aklıma. Bir akşam baba hikayeyi bitirince kızı gülümsüyor ve ona şöyle söylüyor: “Babacığım hani benim çocuğum olduğun zamanları bir hatırlasana, ben senin annendim ve sana hikayeler okuyordum”).

Örneğin, gruptaki ruhlardan biri, yıllarca hasta bir yakınına bakarak geçirdiği bir enkarnasyon yaşamış olabilir. Burada hasta bakıcı rolünü oynayan kişi, daha sonrasına yönelik olarak içinde hastalık deneyimi olan bir başka hayat planı yapabilir. Kendisine bakılan kişi de aynı bakımı sağlayarak bir enerji değişimi yaratmak ve denge sağlamak arayışında olabilir. Bununla beraber, bedenlendikten sonra her iki ruh da bu planları hatırlamayacaktır. Hastaya bakmayı seçen ruh bu durumdan dolayı kendisini ağır bir yük altında girmiş olarak hissedebilir, hatta bu durumu geçmiş günahlarına karşılık bir ceza olarak da görebilir. Hakikatte ise ceza yoktur, sadece karmayı dengeleme arzusu vardır. Oynayacağımız rolleri önceden yazmış olduğumuz için de “kurban” durumunda olmamız söz konusu değildir. Suçlanacak kimse yoktur, aslında “suç” da yoktur. Evren, başımıza kötü şeylerin gelmesini sağlayarak cezalandırmaz bizi. Tıpkı yerçekimi gibi karma da dünyanın işlev verdiği nötr, objektif bir kanundur. Ayağımız takılıp düştüğümüz zaman yer çekimini suçlamayız, kendimizi kurban olarak görmeyiz veya yerçekiminin bizi cezalandırdığını düşünmeyiz. Karmanın da yerçekimi ile aynı prensipler çerçevesinde çalıştığını fark ettiğimizde, hayatın zorlayıcı deneyimleri karşısında kendimizi kurban olarak görmek, cezalandırıldığımıza hükmetmek, suçlamak veya kendimizi suçlu hissetmek gibi duygu ve düşüncelerimiz tamamen kaybolacaktır. Bunların yerini, öğrenmeyi

umduğumuz şeylere yönelik bir anlayış ve ruhumuzu geliştiren bu deneyimlere duyduğumuz kuvvetli bir takdir duygusu almaktadır.

Karma anlayışı bizi yargılayıcı olmaktan alıkoyar; özellikle de uyuşturucu bağımlılığı, evsizlik, alkol bağımlılığı gibi çok ciddi travmaları veya düşüşleri deneyimleyen insanlara yargılamadan yaklaşmamıza yardımcı olur. Bu insanlar da kendi karmalarını yaşamakta ve önceden planlamış oldukları gibi geçmiş yaşam enerjilerini dengelemektedirler. Birey açısından bakıldığında, “fiyasko” damgası vurulan hayatlar, ruh açısından genellikle büyük birer başarıdır.

Pek çok ruh zorlayıcı hayat deneyimlerini diğerlerine hizmet etmek için planlar. Bu arzu, ebedi birer ruh olarak gerçek doğamızın esasıdır. Ruh formunda ve diğerleri ile olan birlik halimizin farkında olduğumuz dönemlerde “hizmet etmeyi” hayatın temel gayesi olarak görürüz, hizmet edebileceğimiz tüm fırsatlar ise bizim için olağanüstü birer kutsamadır. Karma dengeleyen ruhlar gibi, hayatın içinde zorlu bir mücadele verdiği görülen ruhlar da aslında bir hizmet faaliyeti içindedirler. Bir ruh, örneğin, alkolizmi deneyimlemeyi planlamış olabilir, böylelikle diğerleri de kendilerini şefkatle ifade etme ve dolayısıyla esaslarını idrak etme imkanı bulabileceklerdir. Bize arayışında olduğumuz deneyimi yaşama fırsatı veren alkolikler, maalesef bazı toplumlarda insafsızca yargılanmaktadırlar. Keşke daha çok insan bunları bilseydi!

Işık işçisi ise hayat planı özellikle hizmet odaklı olan kimsedir. Bu tabir genel olarak, diğerlerine hizmet etme gayretinde olan herkese atfedilebilir. Işık işçisi olmak için kişinin zorlu deneyimleri planlamış olması gerekmeseydi de pek çok ışık işçisi bu zorlukları tüm toplumun yararı için aşmak gayesiyle böylesi

planlar yaparlar. Bu tipteki hayat planları diğerlerine göre daha iyi (veya daha kötü) değildir. Aslında her birimize pek çok kez enkarne olma imkanı verildiğinden çoğumuz bir noktada bu rolü de oynarız.

Şüphesiz, zorlayıcı hayat deneyimlerini kendi kişisel gelişimimizin bir parçası olarak planlarız. Birer ruh olarak enkarnasyonlar arasındaki dönemlerde elbette çok şey öğreniriz; ne var ki fiziksel boyutta somutlaştırdığımız takdirde bu dersler bizde daha çok yer eder ve daha öğretici olurlar. Ruh formunda öğrenmek sınıf çalışması gibidir; Dünya hayatı ise bilgiyi uygulamak, sınamak ve geliştirmektir. Dolayısıyla bu çalışma ruh için çok kuvvetli bir deneyimdir.

Bireylere bazı zorlayıcı deneyimler yaşatmalarına rağmen, incelediğim her bir hayat planı en nihayetinde “sevgi” esas alınarak oluşturulmuştur. Diğer bir ruhun tekamülünü teşvik için negatif bir rol oynamayı kabul etmiş bile olsa, her ruh sevgiyi özgür ve koşulsuzca vermek arzusu ile yola çıkmıştır. Pek çok ruh da kendini sevme hissini hatırlamak üzere harekete geçmişlerdir. Aslında bizler tamamen sevgiyiz. Bu saptamayı, yaptığım araştırmaların yanı sıra, -önsöz bölümünde sizlerle paylaştığım- kendi bireysel deneyimime de dayanarak ifade ediyorum. Bizleri zorlayan hayat deneyimleri kendimizi sevgi olarak daha derinden ifade ve idrak etme fırsatını verir bize; sevgi ise empati, bağışlama, sabır ve yargılamamak gibi pek çok farklı surette de tezahür edebilir. Dünya hayatında kendimizi sevgi olarak idrak etme deneyimimiz anlayış, merhamet, sükunet, inanç, iyi niyet, değer bilirlilik, tevazu ve benzer erdemler vasıtasıyla da gerçekleşebilir. Sevgi doğum öncesinde yapılan planların esası ve bu kitabın da ana fikridir.

GEÇİCİ RUHLAR

Fiziksel boyuta geçiş yaptığımızda, geçici bir süre için kendi kendisinden gizlenen bir sevgi formu haline geliriz. Gerçekten kim olduğumuzu hatırladığımızda ise, içsel ışığımız ve sevgimiz herkesin göreceğı şekilde dışarıya yansımaya başlar. İnanıyorum ki, burada olmamızın sebebi de budur.

BÖLÜM 2

Fiziksel Hastalıklar

AIDS günümüzün en korkulan hastalıklarından biri. Benim bu satırları yazdığım sırada, sadece Amerika'da bir milyondan fazla kişi HIV pozitif; dünya genelinde ise kırk milyondan fazla insanın ya kanında virüs var ya da hastalık başlamış durumda. Her gün yaklaşık sekiz bin kişi bu hastalık yüzünden ölüyor. Tedavi süreci ise hastaya fiziksel ve duygusal açıdan çok ağır bir yük getirebiliyor; dahası hastalığın verdiği utanç duygusu yakınlarla ve bakımdan mesul kişilerle olan ilişkileri de oldukça zorluyor.

Durum böyleyse şayet, bazı ruhlar bu tip bir deneyim yaşamayı gerçekten istemiş olabilirler mi acaba?

Doğum öncesinde yapılan planlara yönelik bir kitap yazmaya karar verdiğimde, fiziksel hastalıkların da mutlaka incelemem gereken o zorlayıcı deneyimlerden olduğunu biliyordum. Hemen hemen herkesin sağlıkla ilgili zorlayıcı bir deneyim yaşadığı dikkate alındığında, konunun önemi yadsınamaz bir nitelik kazanmaktadır. Bense, fiziksel hastalık deneyimini enkarne olmadan önce ruhun seçip seçmediğini bilmek istiyordum. Özellikle aklıma takılan soru şu oluyordu: "Ruhlar belirli bir fiziksel hastalığa yakalanmayı gerçekten planlıyorlar mı? Eğer öyleyse, neden?"

Jon Elmore'un Hikayesi

Jon, hayatının değiştiği o günü çok net hatırlıyordu: 23 Ocak 1997; o gün kendisine AIDS teşhisi konulmuştu. "Beni sadece bir kod numarası olarak kaydettiler," demişti bana. Hastayı ismiyle değil de bir numarayla tanımlamaya gerek görecek kadar toplumca utanç verici bulunan bir hastalıktan muzdarip olmak nasıl bir duyguydu, merak ediyordum. Fakat sonrasında, utancın Jon'un hayatındaki ana tema olduğunu öğrenecektim.

Jon, 1956 yılında, Alabama'daki 2500 kişilik bir kasaba olan Livingston'da dünyaya gelmişti. Güney'de toplumsal karģaşanının ve ırk ayrımının yaygın olduğu bir dönemdi. Beyaz bir ocuk olarak Jon, Afrika kökenli Amerikalıların oy hakları için Selma'da düzenledikleri gösterilerle ilgili haberleri televizyondan izliyordu. Polis göstericilere karşı tazyikli su ve Alman kurt köpekleri kullanmaktaydı.

Genç bir yetişkin olduğu dönemde, cinsel eğilimini babasına "Güzin Abl" türünde bir köşe yazısını göstererek anlatmaya çalışmıştı Jon. Yazıda, çocuğunun eşcinselliğine son derece bilgece ve anlayışla yaklaşan bir baba tebrik ediliyordu.

"Sen, ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sormuştu Jon'un babası.

"şey....Eşcinsel olduğumu söylemeye çalışıyorum."

Ve babası gözyaşlarına boğulmuştu. "Farkında mısın, Jon Elmore? Sen tek erkek evladınısın ve soyumuz sana bağlı. İster-sen seni hemen nehrin karşısına götürebilirim. Orada istediğin kadınla birlikte olur ve harika zaman geçirirsin."

Annesine ise daha farklı bir şekilde yaklaşmaya çalışmıştı Jon. Bir televizyon kanalı eşcinsel bir adamın konuk edildiği özel röportaj programının reklamını yapıyordu: (*Genç. Başarılı. Ve eşcinsel. Bu programda, kendisiyle ve ailesiyle konuşaca-*

ğız.) Annesinden, program başladığında kendisine haber vermesini rica etmişti Jon.

Kendisi programı izlerken, annesi birkaç adım ötedeki yemek masasında oturuyordu. "Sıkıntısını yenmek için her zaman ne yapıyorsa yine onu yapıyor, oyun kağıtlarıyla fal açıyordu," diye hatırlıyordu Jon. "Her dört saniyede bir, açılan kartlardan gelen o sesi duyuyordum. Bir kart açıyordu ve o ses, yine o ses ve yine. Ses gittikçe yükseliyordu," diye anlatıyordu Jon gülerek. Bense odadaki gerilimi ve kartlara konsantre olmaya çalışırken annesinin yüzünde beliren o dikkat ifadesini gözümde canlandırabiliyordum.

"İçten içe, yanıma gelip benimle oturmasını umuyordum; fakat böyle bir şey olmadı," demişti Jon hüznle.

Okulda ise, cinsel eğiliminin farkında olan arkadaşları Jon ile alay ediyorlardı. Ona son derece kaba isimler takıyor ve dışlıyorlardı. Hatta bir keresinde öğretmeni Jon'u bir kenara çekmiş ve "Jon sen bir erkeksin. Peki neden öyle davranmıyorsun?" demişti.

Jon, içinde yetiştği tutucu atmosferin cinsel kimliğine karşı da son derece tahammülsüz olduğunu söylemişti bana.

"Hangi inanca mensuptun?" diye sordum.

"Metodist."

"Eşcinselliğe karşı Metodist bakış açısı nasıldır, bana anlatabilir misin?"

"Tanrı'ya karşı işlenmiş bir günahıdır."

"Livingston'da yaşayan insanlar çoğunluk olarak hangi inanca mensuplar?"

"Baptist"

"Peki, eşcinselliğe karşı Baptist bakış açısı nasıldır?"

"Cehennemde yanarsın," dedi Jon gülerek. "Baptistler özellikle bu konuda çok öfkeli dirler."

"Jon," dedim, "Dikkatimi en çok çeken nokta, özel hayatındaki utanç unsuru. Okulda, aile içinde ve inanç sistemi çerçevesinde bu hep var. Dahası, farklı ırktan insanların toplum tarafından aşağılanarak utanca sevk edildiği bir ortama enkarne olmayı seçmişsin." Yaptığım araştırmalar anne babasını ve dünyaya geleceği yeri ruhun önceden seçtiğini gayet açık olarak göstermekteydi. "Hem ailede, hem de toplum genelinde bu 'utanç' faktörü mevcut," diye ekledim, "bu her yerde."

"Her yerde," diye o da beni tasdik etti. "Bu asla sona ermedi. Utanç ailesine enkarne oldum, utanç toplumuna, utanç dönemine." Jon ayrıca birlikte olduğu partnerlerinden de sık kendisini utandıran sözler duymuş olduğunu söyledi. Bunu o zaman bilmiyordum, fakat sonradan, Jon'un doğum öncesi planlarıyla ilgili olarak rehber ruhtan edindiğimiz bilgiler, Jon'un hayatındaki bu yönün daha dikkatle ele alınması gerektiğini gösterdi bize.

Yaşadığı bölgede gözlemlediği veya ilk elden tecrübe ettiği kadarıyla AIDS olmak bir utanç vesilesiydi. Tahlil sonucu kendisine ilk açıklandığında ilk hislerinin, "Layığımı buldum işte," duygusu olduğunu söylemişti Jon hüznle.

Bunu hak ettiği yönündeki kanaatinin yanı sıra sonuca hiç de şaşırmamıştı. "Kamyonetime binmiştim. İşlerine giden insanlara bakarak caddeden aşağı doğru gittiğimi hatırlıyorum. Normalde pek fark etmezsiniz ama bu sefer o insanları gerçekten görüyordum. Sanki herkes ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Caddeden karşıya geçiyorlardı. Eczaneye, markete, manava giriyor, kaldırımında yürüyorlardı. İtfaiye binasının yanından geçtim. İtfaiyeciler ekipmanlarıyla bir şeyler yapıyorlardı. Tüm camları açmıştım ve bağırmaya başladım, 'Tüm dünya değişti artık, bilmiyor musunuz?' En azından benim için öyle olmuştu."

Bir süre sonra Jon ciddi şekilde hastalandı. Hastaneye kaldırıldığında ise ölüme çok yaklaştığını hissettiği bir deneyim yaşadı:

“Sanki her yerde yoğun bir sis vardı, fakat bir odada olduğumu hatırlıyorum. Karanlıktı. Etrafımda pek çok insan vardı. Sanki büyük bir kokteyl veriliyordu. Hiçbir ses ya da konuşma yoktu, fakat pek çok insanın varlığını hissediyordum. Bu insanlar benim bulunduğumdan farklı bir boyuttan geliyorlardı. Onlara katılabileceğimi hissediyordum ya da bunu reddedecektim. Katılmamayı seçtiğimi çok net olarak hatırlıyorum. İçimden gelen bir yanıttı bu. Sanki, ‘burada kalmak istemiyorum,’ der gibiydim.”

Jon hayatı seçmişti; onun sadece fiziksel anlamda devamını değil, aynı zamanda yeni bir şekilde devam etmesini istemişti.

“Ölüm Meleğiyle burun buruna gelince, bulunduğun yeri az biraz takdir etmeye başlıyorsun,” diyordu Jon. “Utanç duymayı bir kenara bıraktım. Bunu gerçekten yaptım. Ölüme yaklaştıkça, onu aslında hiç istemediğimi fark etmiştim.”

“Jon,” dedim, “ölüme çok yaklaştığın bu deneyim ve yakalandığın hastalık, utanç duygunu yenmende sana nasıl yardım ettiler?”

“Utanç içinde geçen uzun bir yolculuktan daha başka nasıl bir dert içinde olabilirdim ki zaten?” diye yanıt verdi Jon. “Korkularınızdan kurtulmanın en iyi yolu onları tam burunlarının ortasından öpmektir, bunu yapınca hemen ortadan kayboluyorlar. Az kalsın ölüyordum ve böyle bir deneyim yaşamak, Onların (“O” büyük harfle) artık üzerimde hiçbir etkilerinin olmadığını fark etmemi sağladı. Onların kim olduğunu hepimiz biliyoruz. Komşular, öğretmenler ve hiç umulmadık anlarda karşıma çıkıp bana bir sürü lüzumsuz şey söyleyen tüm o insanlar. Artık hiçbiri yok onların.”

CESUR RUHLAR

“İstediğim tek şey yaşamak ve hakikat içinde yaşamak,” diye devam etti.

“Utanç duygusunu deneyimleyen başka birisine ne söylemek isterdin Jon?” diye sordum ona.

“Utanç duymama neden olan sözler ve davranışlar, hayatımın en sert ve sabit unsurlarıydı. Sert ve yerinden kımıldamayan bir şeyle ne yaparsın? Her şeyi bunların üzerine inşa edersin.”

Jon’un Glenna Dietrich’le seansları

Glenna Dietrich kanal vasfı taşıyan bir kişiydi ve seanslar sırasında transa girdiği zaman bir başka varlığın bilinci onun vasıtasıyla konuşabiliyordu. Bazı kanallar kendileri aracılığıyla konuşan varlığın söylediği her bir kelimeye vakıftırlar, bazıları ise kendileri aracılığıyla yapılan tartışmaların muğlak bir şekilde farkındadırlar, fakat ifadeleri spesifik olarak hatırlayamazlar. Glenna ise tam aksine, yapılan görüşmelere dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Seans sona erdiğinde ise, nelerin tartışıldığını, konuşmaların nasıl gittiğini çok merak ediyordu. Glenna kişilik olarak çok müşfik bir yapıdaydı, dolayısıyla yeterince yardımcı olup olamadığını bilmek onun için büyük önem taşıyordu.

Glenna’nın kanal durumuna geçişi son derece açık işaretler veriyordu. Yavaş yavaş daha yumuşak bir sesle konuşmaya başlıyor; ses tonu, konuşma ritmi ve diksiyonu dikkat çekici şekilde değişiyordu. Jon’un seanslarında da olduğu gibi, onun vasıtasıyla bazen birden fazla ruhsal varlık konuşuyordu.

“Siz üç kişisiniz ve biz de sizi görmek isteyen üç kişiyiz,” diyordu ruhsal varlık. “Bizler cismani dünyadan değiliz, - sizin de farz ettiğiniz gibi, perdenin arkasındaki yere- ruhsal aleme

aidiz. İçimizden ikisi, daha önce hiç sizler gibi fiziksel forma bürünmedi. Bizler meleklerin alemindeniz. Size isimlerimizi söylemeyeceğiz çünkü sizin telaffuz edebileceğiniz bir yapıda değiller. Böylelikle renkler, muğlak şekiller ve daha ziyade hisler halinde zihninizde belireceğiz.”

Meleklerle konuşuyorduk ve bu hakikat bende hem hari-kulade bir his hem de şaşkınlık yaratmıştı. Glenna'nın vasıtasıyla perdenin ardındaki ruhsal aleme ulaşmıştık. Meleklerin konuşma tonunda ise bana huzur veren bir tatlılık vardı. Meleğin bizleri selamlama şekli ruhsal varlıkların insanlarla daha ziyade hisler vasıtasıyla iletişim kurduğunu ve medyumların da sıklıkla hem ruhsal varlıkların, hem de insan aurasının renklerini görebildiğini hatırlatmıştı bana.

Bu seanslar sırasında varlıkların isim kullanmamaları normal bir durumdu; zira fiziksel olsun ya da olmasın, her bir varlık enerjidir. “Enerji imzası” tabiri ise, her bilincin kendine özgü enerjisiyle diğerlerinden ayrılarak teşhis edilebileceğini ifade etmektedir. Melekler Jon'u, Glenna'yı ve beni, ayrıca birbirini de bu enerji sayesinde tanıyorlardı.

“İçimizden birimiz pek çok kez enkarne olmuştu,” diye anlatmaya devam ediyordu melek, “ve bu varlık şimdi sizlerle direkt olarak iletişim kuracak.”

“Evet sizin aleminize tam 867 kez enkarne oldum,” dedi ikinci melek. “Bunlar insan bedeni içinde geçirdiğim enkarnasyonlardı. İnsan bedeninden başka biçimlerde enkarne olmayı seçtiğim zamanlar da oldu. Aslında sen (Jon) enkarne olduğunda rehberlerinden biri olmayı seçmiştim ben. Pek çok kereler, pek çok enkarnasyonlar dahilinde birlikteydik. Birbirimizin kız kardeşiydik. Bir keresinde anne kız olduk. Bir diğerinde düşmandık, birimiz diğerini öldürdü. Ve yakın arkadaşlar olduk.”

CESUR RUHLAR

“Hangi koşullarda, nerede buluşacağımıza ve bu harikulade tekamül deneyimlerini yaşamak üzere birbirimize hangi fırsatları sunacağımıza her seferinde ben karar verdim. Sizin dünyanızdaki tabirle, birbirimizin ruh eşiyiz aslında biz. Vibrasyonları birbirine çok benzeyen iki ruhuz; *sesi ve rengi* birbirine çok benzeyen bir frekanstayız.”

“Bu seferki enkarnasyonunda kat ettiğin onca mesafeden dolayı çok mutlu olduğumu ve seninle gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Pek çok şey ispatlamış oldun ve pek çok yeni enerji yarattın. Ben de senin yanında yürüdüm. En karanlık, en kasvetli olduğunu düşündüğün zamanlarda seni yüreklendirmek için önünden gittim. Evet, benim enerjim sana aşına gelecektir. Sevgili canım; ruhunun güzelliğini, kalbine nüfuz eden o olağanüstü ışığı hatırlamanı diliyorum. Etrafındakiler sadece karanlığın arzusundayken böylesine parlak bir ışık olmak zordur. Gerçek bir şifacı, gerçek bir bilge, henüz uyanmamış olanların arasındayken de bilge olmayı başaranıdır. Cesaretini sürdür.”

“Senin de sorularını işittik fakat onları bize teker teker sormanı istiyoruz,” dedi melek bana.

“Teşekkür ederim,” diyerek sözü ben aldım. “Jon bu hayatında AIDS’i deneyimlemeyi doğmadan önce mi planlamıştı? Eğer öyleyse bunun nedeni neydi?” Bu merkez soruyla başlama konusunda, Jon’la önceden mutabık kalmıştık ve cevabı duymak için o da en az benim kadar sabırsızlanıyordu.

“Tabii ki evet,” diye cevap verdi melek. “İlerlemeye ket vuracak, ileriye görmeyi engelleyecek ağır enerjiler bu alemde (ruhsal alem) mevcut değildir. Aradaki zamanlar (enkarnasyonlar arasındaki zamanlar) bir sonraki adımda veya bir sonraki seviye veya dönemde ruhun ne olmak istediği değerlendirildi-

rilerek, bu yönde planlar yapılarak geçirilir. Sorduğun sorunun cevabı evettir.”

“Aslında, gerçek anlamda tartışılan mesele, Jon’un kendisini ailenin bir ferdi olarak hissedeceği genetik anne babanın ve inanç sisteminin o ruh grubu dahilinde ortaya çıkarılmasıydı. (Meleğin, Jon’un ruh grubundan bir başkasının geçmiş hayatına atıfta bulunduğunu daha sonra öğrenecektik. O hayat dönemi içinde enkarne olan söz konusu kişi, bir ruh olarak kendi aslını bütünüyle unutmamasına yol açacak tamamen korkuya dayalı hareketlerde bulunmuştu ve bu, Jon’un grubundaki başka hiç kimsenin yaşamadığı bir deneyimdi.)”

“Jon’un esas sorumluluğu üzerine alması gerektiği konusunda ruh grubunun tüm üyeleri hemfikir olmuşlardı. Jon’un, -insanın aklını çelen, dikkatini dağıtan veya illüzyon tarafından yaratılan tüm o sözde şeylere rağmen- her koşulda ışık saçmaya, ‘o ışık’ haline gelmeye ve kendisi hakkındaki hakikati anlamaya, dahası onu görmeye başlaması gerektiğini düşünüyorlardı.”

“Birbirine destek olmak için bir araya gelmiş olan bu ruhlar, kendi kişiliklerini ve Jon hakkındaki algılarını öyle bir şekilde ortaya koyuyorlardı ki yaklaşımları Jon’un üstesinden gelerek kendi hakikatini idrak etmesine vesile olacak bazı engeller hüsule getiriyordu.” (Staci Wells’in Jon için yaptığı ilave okumalarda göreceğiniz gibi melek, Jon’un ruh grubundaki üyelerden söz ediyordu. Bu üyeler Jon’u çeşitli vesilelerle utandırmak için daha o doğmadan önce karar almışlardı; zira bu utanç verici durumlar Jon’un hayatındaki zorlayıcı deneyimlerin bir parçası olacaktı.) “Bu durum tıpkı engelli koşu gibidir. Aynı engelle ne kadar sık karşılaşırsan, onu aşman da o kadar kolay olur; üzerinden atlarsın, altından geçersin veya etrafından dolaşırsın; ta ki bu engeli aşmak senin için sıradan bir eylem haline

CESUR RUHLAR

gelsin. Jon kendisini diğer insanlara göre daha önemsiz, daha değersiz ve sevimsiz görmeye son verdiği zaman önündeki engeller ortadan kalkacaktır.”

Melek bu sözleriyle zorlayıcı hayat deneyimlerinin esas amacını ifade etmiş oluyordu. Bu amaç düşüncelerimizin ve sözlerimizin hayat gerçeğimizi nasıl yarattığını bize göstermektir. Zorlayıcı hayat deneyimleri kendimizle ilgili hislerimizi bize gösteren aynalardır. Bu bakımdan hepsi birer armağandır ve onlara bu gözle bakmamıza bilgelik imkan tanır.

“Aslında,” diye anlatmaya devam etti melek, “beden, bu farkındalığı yaratmak ve iyileşmesi gereken yere ışık vermek için kullanılır. Bu kullanım şekli, hem kişinin ruh-ailesi hem de bu (fiziksel olmayan) alem üzerinde muazzam bir etkiye sahiptir; dolayısıyla, ortaya çıkacak hakikatlerden herkesin azami derecede fayda sağlamasını teminen, olağanüstü bir ihtimam ve son derece kuvvetli metotlarla devreye sokulur. Eğer bir başka unsurdan faydalanarak aynı etki yaratılmak istenseydi, sonuç bu denli büyük bir başarı getirmeyecekti.”

Jon’un AIDS deneyimini sadece kendi gelişimi için değil, aynı zamanda ruh grubunun tamamı için özel olarak planlamış olduğu, bu noktada bize teyit ediliyordu. Diğer görüşmecilerle yaptığımız seansların da doğruladığı üzere, birey olarak dünyevi planda sağladığımız gelişme, hem kendi ruhlarımızın hem de grubumuz dahilindeki diğer ruhların açılımlar yapmasını sağlıyordu.

“AIDS deneyiminin, Jon’un gelişimine nasıl yardım ettiğini biraz daha açabilir misin lütfen?” diye sordum.

“Bu, bireyin kendisini ‘gerçekten’ olduğu haliyle görmesinin gerekliliğidir,” diye yanıt verdi melek, “bireyin kendi hakikatine, kendi kimliğine inanmasının gerekliliğidir. Sevgiye layık olunduğu, koşulsuz sevgiye ve tüm sevgiye layık olundu-

ROBERT SCHWARTZ

ğu inancıyla alakalıdır. Eğer ruh grubu sadece deneyimlenmesi gereken koşullu nitelikte bir sevgi ortaya koysaydı, Jon'un kendini onaylamayan bakış açısı bu sevgiyi geri çekmelerine yol açacaktı. Bu şekilde Jon'un kendisine yönelik inançları biçimlenecektir; buna göre, sevgiye koşulsuz bir şekilde layık değildir, ancak öngörülen şekilde davranırsa, başkalarının beklentilerini karşılasa ve onaylarını alırsa sevgiyi hak edecektir. Dolayısıyla, şaşkınlık ve mahcubiyet harekete geçer, küçük çocuğun içinde gelişmeye başlayan kişilik bölünüp parçalanmaya başlar. AIDS hastalığı, koşulsuz sevgiye duyulan yoğun arzunun, kişinin buna layık olmadığına yönelik inancı tarafından parçalanmasıyla alakalı bir durumdur. Bu nedenle şifa Jon'un ruhu ışıltıyla parladığı ve Jon'un birey hali bu ışıltıyı görüp, bunun kendisi olduğuna inandığı zaman devreye girecek ve iyileşme tamamlanacaktır.”

Melek, dünya üzerindeki ruhsal gelişim sürecinin özünü çok güzel bir şekilde ifade etmişti: Öz-sevgimiz, kendimizi sınırlı ve kusurlu kişiler olarak düşünmeyi bırakıp aşkın varlıklar olduğumuzu hatırladığımız vakit canlanıyordu. Bu içsel ışığı kabul etmek, düşünce kalıplarının değişmesi demekti, dolayısıyla sağlığın da düzelmesi anlamına geliyordu.

“Peki o halde Jon'un ruhu, ışığının yeniden ortaya çıkmasını nasıl planladı, bunun olacağını nasıl bildi?”

“Sizin dünyanızdaki tüm enkarnasyonlar, karanlığın temel düzeylerini aşmak üzere tasarlanmıştır,” dedi melek. “Nefretin bir vibrasyonu vardır. Tanrı'dan ayrı düşmüşlük hissinin, reddetmenin, korkunun hep birer vibrasyonu vardır; tüm bu şeyler bizim sese denk gördüğümüz, gizli seviyedeki frekanslar olarak orada mevcutturlar. Bu frekansların insan bedeni üzerinde gözle görülmeyen, ölçülemeyen ve bilinemeyen etkileri vardır.”

CESUR RUHLAR

“Bu dünyada bulunan sizler tüm bunların kendiniz olduğunuza inanıyorsunuz; korkunun, nefretin ve reddetmenin siz olduğunuzu düşünüyorsunuz. Bundan dolayı birbirinizi öldürebiliyorsunuz. Bundan dolayı birbirinizi sömürebiliyor ve suistimal edebiliyorsunuz. En düşük seviyedeki frekanslar üzerinden hareket ediyorsunuz. Ruh bedenlendikten sonra pek çok şeyin berraklığı ve açıklığı ortadan kaybolur ve beden olduğunuza inanmaya başlarsınız. Ruh olduğunuzu unutursunuz. Bunlar planın parçasıdır çünkü kendi tanrısallığınızı unutmak ve hakikati pek çok denemeden sonra hatırlamak büyük bir kuvvet yaratır, inançları sağlamlaştırır ve frekansı yüksek seviyelere taşır.”

(Jon daha sonra şu gözleminden bahsedecekti: “Bu benim aradığım türde bir kuvvetti. İçimde olduğunu bildiğim o varlığa ulaşmak için dikkate değer sıçramalar yapıyordum. AIDS deneyimi beni bedenimin tehdit altında olabileceğine fakat ruhumun, varlığımın ve farkındalığımın asla zarar görmeyeceğine inanmaya sevk etti.”)

Melek, “Bu yanıtlar yeterli oldu mu?” diye sordu bana.

“Evet,” dedim, fakat hala merak ettiğim bir nokta vardı. Jon’un ruhu, yapılmış olan hayat planının bu kadar büyük bir gelişme sağlayacağını nereden biliyordu veya nasıl hissetmişti. Bunu anlamak istiyordum. “Ruhun tüm ışığının ortaya çıkmasına ve Jon tarafından idrak edilmesine imkan sağlayacak özel birtakım olaylar planlanmış mıydı?” diye sordum.

“(Ruh tarafından) Telkin edilen ve Jon tarafından deneyimlenen bu şekilde pek çok olay vardır buna rağmen Jon bu olayların, farkındalığının ışığa açılmasına senkronize bir şekilde vesile olduğunu hatırlamayabilir de,” yanıtını verdi melek. “Bu, aşamaları olan bir süreçtir. İnsan bedeni çok düşük frekanslarda vibrasyon yayar. Daha yüksek frekanslarda ise haki-

kat tecelli etmeye başlar. Beden, çok daha hızlı titreşen yüksek frekanslara uyum sağlamaya muktedir değildir. Bu nedenle, insanlar yüksek frekanslara çok kısa süreler içinde temas eder ve bedeni yavaş yavaş alıştırmış olurlar; dolayısıyla hücrelerin ışık toplamasını ve aşamalı olarak, yavaş yavaş yüksek frekanslar husule getirmesini mümkün kılarlar.”

Fiziksel bir hastalığın, manevi iyileşmeyi nasıl teşvik ettiğini anlamam için melek bana yardım ediyordu. Fakat ben yine de böyle bir iyileşmeye neden ihtiyaç duyulduğunun merakı içindeydim.

“Jon’un şifa bulmaya çalıştığı utanç hali -koşulsuz sevgiye layık olmadığı inancı- esas olarak nerden kaynaklanıyordu? Bu düşünceler nasıl ortaya çıkmıştı?” diye sordum.

“Bu durum, gruptaki akrabalık bağları dahilinde ve örgütlü bir inanç sistemine bağlı olan birisi kanalıyla oluşturulmuştu. Bu kimse o inanç sisteminin içinde yüksek mevki sahibiydi ve kişiliğinde, bilinçli olarak planlanmış bir dengesizlik vardı. Bu dengesizlik o kişinin bedenine yansıdığı zaman pek çok kaygı ve korku getiren bir akıl hastalığı oluşuyordu. Jon’un atalarından olan bu kişi söz konusu korkularına dayanarak hareket ettiği için, bu korkular sadece kendi bedeni üzerinde değil, çocuklarının ve torunlarının bedenleri üzerinde de aynı şekilde çok kuvvetli bir hale geliyordu.”

Fiziksel boyuttaki eylemlerin, hisleri somutlaştırarak varlığımızın daha derin bir parçası haline getirdiğini diğer seanslarda öğrenmiştim. Müteakip enkarnasyonların iyileşme için oluşturulduğunu ise bu seansta öğreniyordum. Yani, fiziksel boyutta yaratılan bir durum en kolay yine fiziksel boyutta iyileşiyordu.

“Karanlığın içine, dolayısıyla o ruh grubu tarafından daha önce hiç deneyimlenmemiş olan son derece düşük bir vibrasyo-

CESUR RUHLAR

nun içine bilinçli bir düşüştü bu,” diye devam etti melek. Yapılan çalışmayla birlikte, bu kod (korku enerjisi) DNA vasıtasıyla genetik olarak aktarılmış oldu ve gerçekten de pek çok kişiyi etkileyen, geniş kapsamlı bir kod haline geldi; öyle ki düşük seviyedeki frekanslara inmek için faydalı olduğunu görerek onu diğer pek çok ruh grubu da benimsemiş oldu.” Ruhların, daha derin bir idrak seviyesine ulaşmak için tezatları deneyimlemek istemelerine atıfta bulunuyordu melek. “Varlık, hakikatten ne kadar uzaklaşırsa frekans o kadar düşer ve karanlık da yine o nispette artar.”

“Ruh grubu enkarnasyonlar boyunca bu karanlık, ağır enerji içinde yol aldıkça, arınmaya ve aydınlanmaya başlar. Grup bir kez daha ışığa vakıf olur, hakikati idrak eder; kazanılan farkındalık istikrarlı bir hale gelir. Nihayetinde bu reenkar-nasyon döngüsünden ayrılarak başka alemlere geçenler, ışıktan ayrılıp bir düşüş yaşayarak kazandıkları bilgiyi beraberlerine alırlar. Bunlar sorunu yanıtlıyor mu?”

“Evet, teşekkür ederim,” dedim, “anlattıklarından şunu çıkarıyorum: Jon’un ruh grubundakiler ondan AIDS’li bir insan olmasını istediler ve Jon da kabul etti. Onun çevresinde enkarne olanlar ise Jon’u yargılamak, reddetmek ve onu koşulsuz sevgiden mahrum bırakmak konusunda mutabık kaldılar, değil mi?”

“Evet, bu doğru,” dedi melek.

“Bu biraz riskli bir plan gibi görünüyor; çünkü Jon çevresindekilerin görüşlerini benimseyebilir ve koşulsuz sevgiyi gerçekten de hak etmediği sonucuna varabilirdi.”

“Evet, ruhunun iyileşme sürecinin bir parçası olarak pek çok enkarnasyon geçirdi o.”

“Birey, koşulsuz sevgiye layık olduğunu idrak ettiği bir enkarnasyon yaşayınca kadar ruh grubu da bu planı uygulamaya devam mı edecekti?”

“Bu doğru.”

“İnsanlığın şu hiç bitmeyen ızdırap meselesine gelmiştik artık.” Bir sonraki sorumun, meleğin kendisine meydan okunduğu gibi bir hisse yol açmasını istemiyordum fakat o dönemlerde hayatımdaki ızdırap o kadar yoğundu ki sadece bunun neden gerektiğini anlamak istiyordum. Bu anlayışı kazanmak için duyduğum istek beni pek çok yolla bu seansı düzenlemeye sevk etmişti.

“Fakat neden bu yol izleniyor?” diye sordum. “Koşulsuz sevgiyle dolu mutlu bir hayat planı neden yapılmıyor? Kişinin bu sevgiye layık olduğunu anlaması böyle daha kolay olmaz mıydı?”

“Denge hem karanlık hem de aydınlık deneyimlenerek kazanılır,” dedi melek. “Sizin dünyanıza enkarne olan tüm bireyler hem aydınlık hem karanlık olmayı deneyimlerler. Bir ruh, tüm insan soyunu yok edecek birisi olmayı seçebilir. Bir diğeri ise çocukları taciz etmeyi seçebilir. Bunların hepsi, bir idrak ve öğrenme seviyesi yaratırlar. Burası kesinlikle bünyesinde hem iyi hem de kötü kutupların var olduğu bir alemdir. Karanlıkla aydınlık, iyiyle kötü arasındaki dengeyi bulmak sizi bu alemin dışına çıkarır, dualite hissinden uzaklaştırır ve bunun yerine, içinizde ‘Her Şeyin O Olduğu’ inancını yaratır.” Melek, kainatta var olan her şeyin ilahi özünü ve birliğini kastediyordu.

“Buradan, Jon’un grubunun utanç hissini hem mutlu ve sevgi dolu enkarnasyonlarla hem de AIDS gibi daha zorlayıcı deneyimlerin bulunduğu enkarnasyonlarla iyileştirdikleri anlamını mı çıkarmalıyız?”

“Evet öyle,” dedi melek. Hayat-planlama sürecindeki denge unsurunu duymak beni rahatlatmıştı.

CESUR RUHLAR

“Daha önce düşük frekanstan bahsetmiştin, bu frekansı nasıl yükseltebilirim?” Jon ilk sorusunu sormuştu.

“Sana şunu söyleyebilirim ki Jon, dünyadaki en yüksek frekans sevgininkidir; dolayısıyla işin sırrı bu frekansı her fırsatta ve mümkün olduğu kadar uzun süre kendinde tutmaktır.”

“Derindeki spiritüel anlamı arayan ve AIDS’ten muzdarip birisine ne söylemek isterdin?” diye ben sordum bu kez.

“Kalbinizi açık tutun,” dedi melek yumuşakça. Sadece kalbinizden geçenleri takip edin, çünkü bu seviyede sizin anlayışınızın da ötesinde pek çok muazzam iyileşme gerçekleşmektedir.”

Aynı şeyleri diğer seanslarda, başka ruhsal varlıklardan da defalarca işitecektim. Kalplerimizi kapadığımız zaman bize şifa veren pek çok enerjiyi -bilhassa da sevgi enerjisini- bloke etmiş oluruz. Bu nedenden dolayı, kalbin duygusal olarak katılaşması onun fiziksel olarak da katılaşmasına yol açmaktadır.

“Grubun içinde AIDS’i deneyimlemek üzere neden Jon seçildi?” diye sordum.

“Bu defa sıra ondaydı,” diye yanıtladı melek.

“Sadece sıra ondaydı öyle mi?”

“Evet.”

“AIDS deneyimi ile ilgili olarak anlaşılması gereken daha başka hangi önemli noktalar var?”

“Sizin çağınızın vebasidir o,” diye cevap verdi melek, “ve insanlar arasında son derece yaygın olan ‘kendinden nefret’ eğilimine işaret eder. Yüzyıllardır ve kuşaklardır süren ruhsal alemden uzaklaşma hareketinin, ışıktan uzaklaşma eğiliminin ve kişinin bedenden ibaret olduğu, ‘Her Şey Olan’dan ise ayrılıp tecrit olduğu inancının zirve noktasına işaret eder.”

“Bu durumda, AIDS’in insanlığı iyileştirdiğini söylemek doğru olur mu?”

ROBERT SCHWARTZ

“Evet, bu doğrudur,” dedi melek.

Jon’la yaptığımız çalışma katıldığım ilk seans değildi. Dahası diğer görüşmecilerin de pek çok hayat deneyimini kendilerinin planladığını ruhsal rehberler daha önce defalarca teyit etmişlerdi buna rağmen meleğin anlattıkları beni yine de hayrete düşürmüştü. Jon AIDS gibi bir hastalığı deneyimlemeyi kendisi seçmişti, biz de bunun nedenlerini öğrenmiştik. AIDS ya da başka hastalıklardan muzdarip kim bilir kaç kişi hastalıklarını Tanrı’nın ya da evrenin verdiği bir ceza veya en iyi ihtimalle nedensiz bir ızdırap olarak görüyordu. Meleklerle yaptığımız görüşmeler Jon’un deneyiminin ızdırap verici olmasına rağmen son derece derin bir anlam taşıdığını göstermişti. Aslında, dönüşüm yaratan nitelikte bir deneyimdi o.

Jon, yapılan seansın gözlerini açtığını söylüyordu: “Bu seans kendi içimde zannettiğimden çok daha fazla erdem ve iyilik bulunduğunu fark etmemi sağladı. Hayat amacımı geçmişe göre çok daha net olarak hissedebiliyorum artık.” Ayrıca tıpkı bir terzinin elindeki giysiye yavaş yavaş şekil vermesi gibi meleğin de, karakterine yönelik değişimleri telkin ve teşvik ettiğini söylüyordu Jon. “Giysinin üzerine sabunla çizilen tüm o işaretler ve teyel dikişleri silinip gidiyor ve giysi üzerime daha çok uyuyordu. Ruhumun benim en arı, en kusursuz formum olduğunu anlıyordum.”

Staci Wells'le yapılan seans

Ben kendisini medyom olarak niteliyordum fakat Staci Wells de tıpkı Glenna gibi kanal niteliği taşıyordu. Rehber ruhun, kendisi aracılığıyla konuştuğu bazı zamanlarda söylenenlerin sadece çok silik bir şekilde farkında olabiliyordu, rehberin söylediklerini aktardığı veya görsel imgeleri ya da hisleri tarif ettiği diğer bazı zamanlarda ise bilinci devrede oluyordu.

Bu kitabın giriş bölümünde ele aldığım gibi, doğum öncesinde yapılan planlama görüşmelerini işitmek ve görmek açısından Staci'nin dikkate değer bir kabiliyeti vardı. Onun seanslarında sık sık başka bir dünyaya geçiş yaptığım hissine kapılıyordum ve sanki uzansam konuşmakta olan varlıklara dokunabilirdim gibi geliyordu. Bu nevi konuşmalara tanıklık etmek gerçek anlamda bir armağandı. Staci'ye ve bana, dolayısıyla da bu satırları okuyan herkese öteki alemi ve son derece kişiye özgü bazı süreçleri gözlemleme şansı veriliyordu. Burada ruhlar en mahrem umutlarını kendi tekamülleri açısından tartışıyorlar, kimi zamanlarda da geçmiş yaşamların getirdiği bazı hayal kırıklıklarını açık yürekle dile getiriyorlardı. Staci'nin rehberi görüşmeye dahil olan diğer ruhların müsaadesi olmadan bu bilgileri bize aktaramazdı. Bizi de bu kadar kişisel ve özel bir deneyimin parçası kıldıkları için onlara teşekkür ediyorum.

Zaman içinde, Staci'nin rehber ruhunun hayli tekamül etmiş bir varlık olduğu iyice netleşmişti. Onunla işbirliği yapmak gerçekten onur vericiydi. Kendisini erkek suretinde tanıttığı için ondan bahsederken ben de bu nevi eril vurgular yapacağım.

Staci aktarmaya başlamıştı: "Jon'un doğum öncesi planlama aşamasını görüyorum, babasıyla konuşuyor. İkisi, arala-

ROBERT SCHWARTZ

rında muazzam bir sevgiden bahsediyorlar. Her ikisini de ruh olarak görüyorum fakat daha ziyade bu hayatlarında sahip olabilecekleri görünümdeler. Babası Jon'a onu ne kadar çok sevdiğini anlatıyor. Jon'un eşcinselliği tecrübe etmeye karar vermiş olduğu açıkça görülüyor. Ölümcül bir hastalığın deneyimlenmesiyle ilgili konuşmalar yapılıyor. Bunlara karar verilmiş zaten."

Staci'yle daha önce de çalışmış olmama rağmen tüm konuşmaları kelime kelime aktarışı beni yine hayrete düşürmüştü:

Jon'un babası: Seni utandırmayacağım.

Jon: Bunu deneyimlemem gerekiyor (utandıran sözler). Kendimi bulmama yardım etmen için bunları senden duymam gerekiyor. Utanç irademi güçlendirecek ve kaderimle yüzleşmem için ihtiyaç duyduğum cesareti bana verecek.

Jon'un babası: Peki öyleyse, bunu yapmayı kabul ediyorum çünkü seni seviyorum (Jon'un annesi de Jon'un babasının yanında. Baba uzanıp anneyi kendisine doğru çekiyor). Seni himaye etmeyi de kabul ediyoruz.

Jon'un annesi: Seni sevmeyi ve sana ihtimam göstermeyi kabul ediyorum, seni hayatın boyunca koruyup gözetmeyi, şefkat göstermeyi kabul ediyorum. Zaman zaman seni dışlamam ve göz ardı etmem de olası, bunu yapmak benim için çok zor olsa da bu deneyimi *senin için* kabul ediyorum.

"Daha önceki yaşamlar duygusal ve finansal açıdan bağımsız olma çabasını tema edinmişti," diye devam etti Staci. "Jon dört yaşamını çok yoksul bir şekilde mücadele ederek geçirdi, bunlardan birinde Üçüncü Dünya ülkesindeydi. Güçlü, destekleyici bir benlik oluşturmak ve kendini yaşayacağı bu zorlu

deneyime hazırlamak konusundaki arayışları nedeniyle hem anne babası hem de bazı kişilerle bir anlaşma içine girmişti Jon. Bu çerçevede anlaştığı kişiler onu psikolojik olarak hırpalayacaklardı; o da gerekli kuvveti kendi içinde bulmak ve kendi karakterini yapılandırmak durumunda kalacaktı.

Staci, klasik bir “tezatlar vasıtasıyla öğrenme” planını tarif etmişti. Böyle bir planda kişi en çok neyi anlamaya ve takdir etmeye ihtiyaç duyuyorsa ondan mahrum kalma deneyimini seçiyordu. Jon, Staci’nin yaptığı okumalardan birini yorumlayarak daha sonrasında bana şöyle söylemişti: “(Birey olarak) gerçekten istediğime tamamen zıt bir hayatı, diğerlerine şefkat duymayı idrak etmek için seçtiğime inanıyorum.” Jon, çektiği ızdırapların, geçmiş hayatlarında insanlara insafsız davrandığı için kendisine verilmiş birer ceza olduğunu düşünmüştü genellikle. Fakat meselenin bu olmadığını artık biliyordu.

“Yakaladığım bir şey daha var,” dedi Staci. “Jon bilinçte ve cinsellik anlayışında meydana gelen köklü değişimleri deneyimlemek için böyle bir zamanda bedenlenmeyi seçmiş. Kendi jenerasyonunun bir parçası olarak bu dönemde yaşamak istemiş, böylelikle her iki değişimi de deneyimleyebilecekmiş.”

“Ayrıca geçmiş yaşamlarındaki duygusal beraberliklerinde ve aile ilişkilerinde kendini kontrol etmek konusunda oldukça zayıf kalmış. Şimdiki hayatında hala bunun üzerinde çalışıyor. AIDS virüsünü, yeterince tanımadan beraber olduğu birisinden, dolayısıyla riskli bir davranışın sonucunda kapmayı planlamış. Bu durum Jon’un öz-disiplin unsurunu devre dışı bıraktığına işaret ediyor.” Jon daha sonrasında, Staci’nin bu konuya işaret etmekte çok haklı olduğunu, ayrıca öz denetim ve disiplin gibi konuların kendisine uzak kaldığını söyleyecekti.

“Şimdi Jon’un doğum öncesi planlama görüşmelerinde yer alan birisini görüyorum,” dedi Staci, “evet, bu onun öğretme-

ni ve kendisini sanatsal yönü kuvvetli biri olarak tanımlıyor. Jon'un öğretmenliğini de yaptığı ve kadın olarak bedenlendiği bu yaşamında daha agresif bir karakter geliştirmek üzerine çalışıyor, zira bu şekilde sanatsal yönüne denge kazandırmayı amaçlıyor. İçindeki eril enerjiyi geliştiriyor ve bu enerjinin ifade bulmasına imkan tanıyor. Bu öğretmen Jon'a (onu utandıran) her ne söylediyse bunu kendi süzgecinden geçirerek söylüyor. Jon'un ihtiyacı olan deneyimler açısından mükemmel bir kişi. Jon onu diğer yaşamlardan ve çok eskiden beri tanıyor. Bu yaşamların M.S. üçüncü veya dördüncü yüzyıllarda geçtiğini düşünüyoruz."

Staci'nin sözleri, eril ve dişil enerjiler de dahil olmak üzere ruhun her şeyde bir denge aradığını hatırlatıyor bana. Görüştüğüm insanların da bazıları, geçmiş enkarnasyonlarında dişil ve eril enerjileri ifade etmekte zorluk çektiklerinden bahsediyor, kendilerini bu konuda geliştirmek için başka yaşamlar daha planladıklarını söylüyorlardı.

"İnsanlar Jon'u mahcup eden başka şeyler de söylemişler miydi?" diye sordum Staci'ye.

"Bana söylendiğine göre, Jon'un sınıf arkadaşları onun ruh düzeyinde anlaşmaya vardığı kimseler değildi," diyerek rehberinin sözlerini bana aktardı Staci. "Fakat bir şeyler söylemeleri için onlara da kendi rehberleri tesirde bulunmuş. Çünkü bu kişilerin rehberleri Jon'un rehberleri ile uyum içinde çalışıyorlarmış. Onlara söylemeleri için bazı sözler telkin edilmiş. 'Her seferinde böyle miydi?' diye sorduğumda bana 'evet, her seferinde,' denildi ve bunları hiç hatırlamak istemedikleri söylendi."

Bu bilgi beni çok şaşırtmıştı çünkü rehber ruhların kişinin konuşmasına etki edebildiklerini henüz bilmiyordum. Fakat yine de öğrendiklerim önceki seanslarla örtüşüyordu; zira bu

CESUR RUHLAR

seanslarda da doğum öncesinden planladığımız deneyimlerimiz -ızdırıp verici dahi olsalar- mutlak surette yaşamamız için rehberlerimizin gayretle çalıştıklarını öğrenmiştim. Birey seviyesinden bakıldığında mutsuzluk verici ve anlaşılması güç görünmesine rağmen ruh açısından ele alındığında bu fikir bambaşka bir anlam kazanıyordu. Aynı zamanda birer ruh olarak bizler, hayatın Yeryüzü sahnesinde oynanan bir drama olduğunu biliyoruz, dolayısıyla bir başka aktörün repliklerinden dolayı da yine ancak bir aktör kadar zarar görebiliriz. Bu durum kalıcı olmaz.

Jon'u mahcup etmek üzere başka kim anlamaya varmıştı, bunu merak ediyordum. "Peki Jon'un partnerlerinde durum nasıldı?" diye sordum.

Staci, doğum öncesi planlama görüşmelerinin bir başka bölümüne konsantre olurken, bir süre için sessiz kaldı. Bu bölümde Jon ile hayatının bir evresinde arkadaşlık ettiği bir adam arasında geçen konuşmalar yer alıyordu:

Adam : Bunu yapmak istemiyorum. Sana bu şekilde davranmak istemiyorum.

Jon: Fakat bunu ben istiyorum. Bana belirli bazı sözlerin söylenmesini istiyorum. Bu gerekiyor. Beni motive etmesi için böyle bir davranış kalıbı gerekiyor. Bunu istiyorum.

"Jon kendisine söylenmesini istediği bu sözlerle olan sorununu çözmek istiyor aslında çünkü bu sözler geçmiş yaşamlarında kendisi hakkındaki düşüncelerini ifade ediyor," diye açıklıyor Staci.

ROBERT SCHWARTZ

Jon: Seni çok seviyorum ve affedeceğim. Bu hayattan ayrıldığım zaman kalbimde sana karşı herhangi bir kırgınlık olmayacak. Seni suçlamayacağım; bu nedenle seni affetmek için çalıştığım ve aramızda bir başka ilişki kurulmasını gerektiren yeni bir karma da olmayacak.

Adam: Böyle sözler söylemek, böyle davranışlar sergilemek çok çocukça (Jon'un isteğini düşünmek için duraklıyor). Bu isteğini yerine getirmeyi kabul ediyorum fakat aramızda sevgi olacak, sevgiyi deneyimlemek zorundayız.

Sonrasında Jon bana, "bunu yaptık," diyecekti, "Sevgiyi gerçekten deneyimledik.

"Görüntüde bir değişiklik oldu," dedi Staci. "Bu adam konuşmak üzere diğerlerine doğru dönüyor. Jon'un HIV kapması için yapılan anlaşmaya yönlendiriliyorum. Aynı şekilde hasta olacak bir grup ruhla konuşuyor şimdi. Bu deneyimden alacakları bireysel derslere ilaveten, hoşgörü ve koşulsuz sevgi konusunda ebeveynlerine öğretici olmak açısından da bunu yapmaya karar veriyorlar. Konu, bu özel grubun kişisel meselelerinin ötesinde açılımlar yapıyor. Adamın Jon'a dönerek ona bir şeyler söylediğini görüyorum:

Adam: Bu hastalığa yakalanmanın bize sağlayacağı tekamül imkanlarından çok daha önemli bir konu daha var. Bu şekilde büyüklerimiz için öğretici olabiliriz, onları onurlandırabiliriz ve deneyim kazanmak, öğrenmek ve tekamül etmek için çok değerli bir imkan sağlamış oluruz.

Jon: Katılıyorum fakat benim değişime karşı olan direncim nedeniyle de bu deneyime ihtiyacım var. Ayrıca zekamı kullan-

CESUR RUHLAR

mayı ve romantizmimi daha akıllıca hareket ederek yaşamayı öğrenmem gerekiyor.

Jon'un grubunun üzerine aldığı bu meselenin ne kadar önemli ve geniş çaplı olduğunu şimdi anlıyordum. Oldukça geniş bir kitlenin yararı için çalışıyorlardı. Dünyadaki hoşgörü-yü arttırarak insanlığa hizmet etmeyi tasarlıyorlardı. Toplu-mun yargılayıcı tavırlarına karşı tahammül göstereceklerdi ve böylelikle bu yargılarda bulunanlar kendilerini koşulsuz sevgi olarak idrak ve ifade etmeyi seçebileceklerdi.

Staci ve rehberi, bir ruhun dünyaya geldikten sonra AIDS'e yakalanmayı nasıl ve niye planladığına dair çok net bir resim ortaya koymuşlardı. Fakat doğum öncesinde plan yapmamalarına rağmen AIDS'e yakalanan bireylerin durumu nasıl açıklanabilirdi o zaman? Bu durumda ruhun bir rolü var mıydı? Varsa nasıl bir roldü bu?

Yanıt Staci'den geldi: "Bu hayata böylesi bir planla gelmesine rağmen AIDS'ten ölen bir arkadaşım vardı. Bunu yaşamayı o seçti."

"Ruh mertebesinde mi, yoksa bedenlendikten sonra mı seçti?" diye sordum.

"Ruh seviyesinde. Fakat seçimini fiziksel bedenin içindeyken yaptı."

"Öyleyse ruh enerjisini enkarnasyonun dışına çekmek istedi?"

"Evet"

"Peki neden?"

"Arkadaşım hiç sevilmediğini düşünüyordu, doğduğundan beri böyle düşünüyordu. Kendisini bu eyleme dahil edecek biçimde intihar etmek istemiyordu. Dolayısıyla bu yolu seçti,

böylelikle hasta olduğu süre zarfında fazlaca sevgi ve ihtimam görecekti. Arkadaşımın yüksek benliği (ruh), onun kişiliğinden gelen bu talebe rıza gösterdi. Kişilik formu keder ve vicdan azabıyla yüklüydü, ayrıca hiç affedici olamıyordu. Ruhu için bu hayatın dışına çıkmanın en kolay yoluydu bu.

“Ruh, AIDS’e yakalanması için kişiyi nasıl yönlendirebilir ki?” diye sordum.

“Zaten herhangi bir partnerden kolayca hastalık kapması²na imkan tanıyan davranışlar içindeydi,” diye cevapladı Staci.

Fakat ben ruhun yönlendirici etkisini hala anlayamamıştım.

“Fakat kişinin AIDS olup olmaması sanki ruhun kontrolündeymiş gibi görünüyor. Ruh böyle bir şeyi nasıl kontrol edebilir ki?”

“Geceleyin uyuduğumuz zaman ruh düzeyinde pek çok şey yaparız. Bu karar da uykuda ortaya çıkan bir karardı.”

“Bir başka deyişle, kişilik uyku sırasında ışıkbedene geçer, ruhla buluşur ve örneğin AIDS’e yakalanmak konusunda bir karara varır, öyle mi?” *Işıkbeden* tabiri ruh formundayken sahip olduğumuz görünümü ifade etmektedir. Aslında bu gerçek bir nitelemedir, çünkü manevi bedenlerimiz ışıktan teşekkül ederler.

“Evet,” dedi Staci.

“Staci, Jon’la yaptığımız değerlendirmeleri bir tarafa bıraksak, ruhların hayat dönemleri içinde büyük hastalıklar geçirmeyi planlamalarının sebepleri neler olabilir?”

Staci’nin sesi aniden alçaldı ve daha ihtiyatlı bir tona büründü. Staci bu seansta ilk kez ruhsal rehberine kanal oluyordu. Rehber seansın sonuna geldiğimizi sanki biliyor gibiydi ve kendi görüşlerini bize iletmek istemişti.

CESUR RUHLAR

“Benlik bilincinden yoksun olmak veya tam tersine, bencil olmak gibi pek çok sebep vardır,” dedi. Büyük hastalıklar kişinin benliğinde, inanç sisteminde, değerlerinde ve yargılarında büyük değişimler yaratmakta kullanılabilirler. Zaman zaman karma dengeleyici bir yöntem olurlar.

“Hasta olan ya da bir hastaya bakma mecburiyeti bulunan ve altta yatan manevi anlamı çözmeye çalışan insanlara ne söylemek istersin?” diye sordum.

“Sevgiyi çok yoğun olarak kullanın. Ayrıca okurlarına hatırlatmak istediğim bir nokta daha var: Hasta veya hastaya bakan biri olmak ne kadar külfetli görünürse görünsün, bu durum bir başka şey için basamaktır. Tekamül merdiveninin bir basamağıdır o.”

Jon fevkalade bir hayat planı formüle etmişti. Tüm ruhlar gibi onun da herhangi bir zaman ve yerde enkarne olmak için seçeneği vardı. O ise toplumdaki utancın yüreğindeki utanca ayna tutabileceği bir yer ve tarih dönemini seçmişti. Irk ayrımının en yoğun yaşandığı yıllarda Güney’de dünyaya gelmeyi seçerek, utanca yönelik derin bir anlayış ve aynı zamanda köklü şifa kazanacağı bir hayat tasarlamıştı.

Yaşadığı çevredeki utanç Jon’a kişisel ilişkilerindeki utancı yansıtıyordu. Bundan daha iddialı ve zorlayıcı başka bir ortam planlanamazdı sanırım. Mahremiyetin imkansız olduğu küçük bir kasaba seçmiş ve bu koşullar onu cinselliğini gizlemeye sevk etmişti. Etrafı Jon’un gerçek doğasını kabul etmeyen tutucu insanlarla çevriliydi. Anne ve babası onu sürekli yargılayan insanlardı. Tüm bunlara bir de zamanımızın en utanç verici

hastalığı olan AIDS'i eklemişti Jon. Hayatının resmini yaparken huzur verici pastel tonları pek kullanmamıştı o. Kendisini ruhunun güzelliğine uyandıracak o çarpıcı tabloyu yaratırken iddialı, canlı ve çoğunlukla sert renkleri, kaba tonları seçmişti cesaretle.

Anne ve babası da en az onun kadar muhteşemdi ve tek motivasyonları sevgiydi. Senaryosunu Jon'un oluşturduğu ve oynamalarını istediği rolleri gönülsüz de olsa oynamışlardı. Eski bir partneri de çok zor bir rolü üstlenmeye sevk eden yine aynı sevgi faktörü olmuştu. Aslında bu rolü ancak Jon'la birlikte sevgiyi deneyimlemesi şartıyla kabul etmişti. Jon'un hoşgörüsüz babasının, yargılayıcı annesinin ve kendisini utanca sevk eden partnerinin özleri hep sevgiydi aslında. Bundan dolayı da doğum öncesi planlama seansları sırasında Jon'un onlarla yaptığı konuşmalar, gerek motivasyon gerekse deneyim anlamında hep sevgi odaklıydı. Jon en nihayetinde ruhsal alemde onlarla yeniden bir araya geldiği zaman oynadıkları roller için hepsine teşekkür edecektir.

Tanrı sevgidir. Ruhlarımız sevgidir. Evren sevgidir ve bizler sevgiyiz. Birey olma halimizi aşarak içimizdeki ebedi ruhtan yana baktığımızda gerçekte kim olduğumuzu hatırlarız. Bu kimliğin geçici bir süre için kaybedilerek sonrasında yeniden keşfedilmesi ve bu iki durum arasındaki tezat, ruha çok daha derin bir kendini idrak ve takdir hali kazandırır. Ruh açısından bakıldığında, bu kadar yoğun bir tezat halinin fiziksel enkarnasyon olmaksızın elde edilmesi veya anlaşılması mümkün değildir. Kişilik açısından ise, bireyin kendisini sevgi olarak yeniden keşfetmesi Jon'un idrak etmeye başladığı gibi hem fiziksel, hem de duygusal bir iyileşmeye vesile olur.

Bu deneyimden tüm ruh grubu birlikte faydalanırlar. Bu hayat dönemi tamamlandığında ise Jon kendi ruh grubuna,

mahcubiyetin yarattığı hissi tanımış ve özellikle de bu hissin ruhun ihtişamı ile nasıl bir tezat oluşturduğunu idrak etmiş olarak büyük bir kazanımla geri dönecektir. Jon kazanmış olduğu bu bilgeliği grubundaki herkesle paylaşacaktır. Dolayısıyla bu bilgi hepsinin bir parçası haline gelecek ve tekamül sarmalında grup olarak birlikte ilerlemelerini sağlayacaktır. Jon'un dünya üzerindeyken tahammül etmek zorunda kaldığı ızdıraplar çok kolay unutilan, geçici bir niteliktedir; fakat hem kendisi hem de ruh grubu bu bilgeliği sonsuza kadar taşırlar.

Kendini affedebilmek ise Jon'un bu hayat döneminde kazandığı şifanın esas dayanağıydı. Gösterdikleri tahammülsüzlükten dolayı diğerlerini de affetmesi gerekiyordu fakat işin en zor kısmı, hem yüzüne karşı söyledikleri ve hem de hakkında konuştukları tüm o şeylere inandığı için kendisini affedebilmektir. Jon HIV pozitif olduğunu öğrendiğinde bunu hak ettiğini düşünmüştü. Bu yaklaşım, taşıdığı utancın yoğunluğuna işaret ediyordu. Fakat ölüme son derece yaklaştığı o deneyim sırasında, yaşamaya layık olduğunu ve yaşamak istediğini fark etmişti. Deneyim öncesinde ise Jon'un farkındalığı gerçek değerinin çok uzağındaydı ve bu karanlıkla deneyimin sonrasında geri döndüğü hayat arasındaki tezat bir hatırlama sürecini tetiklemişti. Jon artık babasının kendisini tarif etmekte kullandığı o kaba saba sözler değildi; öğretmenin söyledikleri, sınıf arkadaşlarının yargıları veya eski partnerlerinin kendisini utandıran tüm o davranışları da değildi. Kendisini AIDS'le özdeşleştirmiyordu artık. Şifa yolculuğu *hatırlamaktan* ibaretti. Jon ruhsal alemle girdiği temas sonucunda, gerçeğe uyanmış ve paha biçilemez değerini manen idrak etmişti. Karanlığa cesaretle kucak açarak dahi olsa, ışığın değerini anlayabileceğimizi ve takdir edebileceğimizi bize göstermişti.

Fiziksel planda algıladığımız karanlık, çoğunlukla bizim bütünden ayrı olduğumuza yönelik inancımızdan kaynaklan-

maktadır. Bağımsız bireyler olduğumuza, birbirimizden ve Tanrı'dan ayrı olduğumuza inanırız. Meleğin söylemiş olduğu gibi, fiziksel bedenlerimizi kendimiz zannederiz. İllüzyonun ikna edici yönü, fiziksel enkarnasyonların tekamül açısından önemli dersler alması açısından gereklidir. Ayrılık his-sini algılamasaydık eğer, hayat bize öğretmenlik yapması için gerekli olan çekim unsurundan yoksun kalmış olurdu ve biz de onun öğrencileri olmak için gereken motivasyondan mahrum kalırdık.

Jon AIDS'i deneyimleyerek, aslında her birimizin gerçek benliğinin ortaya çıkmasına imkan tanıyan bir ortam yaratmıştır. Böylesi armağanlar bize çoğunlukla en ağır şekilde yargı-ladığımız insanlar tarafından sunulurlar. Bir alkolik, bir uyuş-turucu bağımlısı veya bir AIDS hastası; onların her biri, kişi-liğin ortaya koyduğu yargıları aşarak şefkatin ve hoşgörünün canlı birer ifadesi olabilmemiz için bize fırsat yaratırlar. Jon ve grubundaki diğer varlıklar bu hastalığı topluma bazı ilahi er-demleri öğretmek amacıyla planlamışlardı. Aslında ayıplamak veya kınamak yerine, bize öğretmen oldukları için bu kişilere şükran duymamız gerekiyor. AIDS veya benzer bir durumun, diğerlerine öğretici olması için deneyimlenmesi aslında ben-lik-siz davranma, yani özgeci olma jestidir. Bu benliksiz, özgeci yaklaşım, bazı hallerde de geçmiş hayatlardan gelen bencillik eğilimini dengelemektedir. Fakat o her halükarda bir sevgi jes-tidir.

Sevgiyi gerçek doğamız bizden saklıyken ifade etmek ha-yatımızın en önemli vazifesidir; bu saklılık durumu ise bizim bilinçli seçimimizdir. Bedenlenmiş halimizin, yani kişiliğimi-zin geçici bir kostüm olduğunu idrak ettiğimiz zaman, karşı-laştığımız zorlukların gereğini yerine getirmiş ve kendi kendi-mize empoze ettiğimiz o hafıza kaybından uyanmış oluruz. Jon

CESUR RUHLAR

o kostümü üzerinden atarak altta bulunan sevgi dolu, ezeli ve ebedi ruhun ortaya çıkmasını sağlamıştır.'

Tıpkı Jon gibi Doris de son derece yıkıcı bir hastalığı deneyimliyordu: göğüs kanseri. Hastalık farklı olmasına rağmen, kaynağı ve kişisel gelişim üzerindeki rolü büyük benzerlikler taşıyordu. Sizin de göreceğiniz gibi, Doris'in kanseri de tıpkı Jon'un gibi kendisiyle ilgili düşüncelerinden ve duygularından kaynaklanmıştı. Fiziksel hastalıklar, bu nedenledir ki, kişinin iyileşme ihtiyacında olan yönlerinin bir yansımasıdır.

Doris'in hikayesini kaleme aldığım dönemde yakın bir arkadaşım da bana göğüs kanseri olduğunu söylemişti. Bu haber beni derinden sarsmıştı çünkü bildiğim kadarıyla arkadaşımın sağlığı mükemmeldi. Hastalığın gösterdiği belirtiler olumlu bir seyirde olmasına rağmen arkadaşım kemoterapiden dolayı oldukça hastaydı. Dolayısıyla, insanların neden böyle şeyler yaşadıklarına yönelik duyduğum merak o dönem için her zamankine göre biraz daha fazlaydı. Arkadaşıma ve aynı durumda olan başka insanlara yardımcı olacak bir şeyler bulabilir miydim acaba? Bunun arayışındaydım. Arkadaşım ve Doris neden böylesi zor bir durumla karşılaşmışlardı? Jon gibi Doris de bu hastalığa yakalanmayı doğum öncesinde yaptığı planlarla mı seçmişti? Eğer öyleyse, bunun nedeni neydi? Eğer değilse de, Doris'in doğum öncesi planları kanserin neden şimdi ortaya çıktığını veya bunun sonucu olarak Doris'in nasıl bir gelişim göstereceğini açıklayabilecek miydi?

Doris'in hikayesi

"Sana çok yumuşak bir şekilde dokunurdu önce, fakat aniden boynunu kırabilecek şiddette yıldırım gibi bir tokat atardı."

Doris alkolik annesini böyle anlatıyordu.

Annesiyle arasında o hiç unutamadığı hadise patlak verdiğinde ise Doris on altı yaşındaydı. Çocukça bir merakla Doris ve arkadaşları bir paket kondom almışlardı. Sonrasında paketi Doris'in odasına götürüp orada açmış, incelemiş ve en nihayetinde de Doris'in dolap çekmecelerinden birine koyup olayı tamamen unutmuşlardı.

Birkaç gün sonra, Doris okuldan eve geldiğinde annesini oldukça sarhoş bir şekilde odasında otururken bulmuştu. "Dolabımdaki bütün elbiseleri dışarı dökmüştü," dedi Doris. "Altı çekmecemden beşi yerlere saçılmıştı. Eli son çekmecenin kulpunda son derece dramatik bir ifadeyle orada ayakta durup bana bakıyordu. Sonra o çekmeceyi de sert bir şekilde açtı, içindeki paketi eline alıp 'Bu nedir f...şe,' diye bağırdı bana." Olaydan haftalar sonra bile annesi Doris'e hala f...şe ve s...tük diye sesleniyordu.

"Annemin haklı olabileceği fikrine kapılmıştım," dedi Doris kederle. "Hala genç bir kızdım fakat dışarı çıkıp gayet ruhsuz bir şekilde bu durumdan kurtuldum çünkü hak etmediğimi düşünüyordum."

Doris annesinin söylediği diğer küçük düşürücü şeyleri de kabullenerek içselleştirmişti. Gençliğinde, kendi ifadesiyle Dolly Parton'a benzer bir yapıda olduğunu söylüyordu; fakat aslında hiç de kilolu değildi. Mamafih annesi ona şişman ve itici olduğunu söylediğinde annesine inanmıştı. Doris üniversiteye gitmek üzere hazırlık yaptığı günlerde annesinin ken-

disine, "Gitmeden önce göğüs küçültme ameliyatı olmak ister misin? O zaman böyle garabet gibi görünmezsin," dediğini hatırlıyordu.

"Bir an sonra ne yapacağını asla bilemezdin," diye ekledi Doris.

Doris ailesine karşı da kendisini çok yabancı hissediyordu, bunun nedeni sadece annesinin tavırları değil, bir de ailenin aynı zamanda Musevi olmasıydı.

"Sürekli olarak yanlış otobüse bindiğim hissine kapılıyordum. Din bende hiçbir aidiyet duygusu yaratmıyordu."

Anlattıklarını dinlerken, Doris'in çocukluğunda gösterdiği bu reaksiyonlar karşısında hayrete düşüyordum. Küçük bir kız çocuğu doğduğundan beri yüz yüze olduğu tek din karşısında kendisini nasıl bu kadar rahatsız hissedebilirdi ki? Dahası, Musevi geleneklerinin veya inançlarının kendisine zorla empoze edildiğine dair hiçbir imada da bulunmamıştı. Kafamdaki soruların yanıtlarını daha sonra umulmadık bir şekilde alacaktım.

Doris kendisine ilk kez göğüs kanseri teşhisi konulduğu zaman otuzlu yaşlarındaydı. "Mutfağa girdim, ev arkadaşım içerde bir şeylerle meşguldü," diye hatırlıyordu Doris. "Ona baktım ve ben kanser olmuşum," dedim. Elindeki bardağı tezgahın üzerine düşürdü, bardak paramparça oldu. Sonra hızla yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. İkimiz de buna inanamıyorduk.

"Ölmeyeceğimi biliyordum," dedi Doris, heyecandan uzak görünüyordu. Nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ediyordum. Daha sonrasında bu da açıklık kazanacaktı.

Doris radyasyon tedavisi gördü ve göğsündeki kitlenin alınması için ameliyat oldu. Ameliyat sırasında ise doktoruyla şakalaşıyordu. Ameliyat ekibinden belirli bir radyo kanalını

açmalarını istemişti, böylelikle en sevdiği rock gruplarını dinleyebilecekti.

Operasyondan sonra kanseri ardında bıraktığını düşünüyordu Doris. Fakat gelişmeler o yönde olmadı. On iki yıl sonra Doris'in her iki göğsünde de kanser teşhis edildi.

"Kendimle ve cinselliğe yönelik hislerimle hala yüzleşmemiştim," dedi Doris, "ve zaman zaman hala kendimi kıyasıya eleştirdiğim dönemler geçiriyordum. Başarılı bir yazardım, tüm dünyayı geziyordum fakat hep içimde konuşan bir ses vardı..."

Doktorlar Doris'e her iki göğsünün de alınması gerektiğini söylemişlerdi. Doris, söylenen bu sözlerin dehşetini birkaç gün sonra çok yoğun olarak hissedecekti.

"Yıkılmışım," dedi Doris açık yüreklilikle. Birdenbire kafamın içinde şu sözler yankılanmaya başlamıştı: "Göğüslerini kesip alacaklar." Paniğe kapılmışım ve ağlamaya başladım.

Kendi sağlığına yönelik ciddi korkular içinde olmasına rağmen Doris diğer insanların bu yöndeki hislerini gidermeye çalışıyordu.

"Kim en çok ödü patlamış gibi görünüyorsa (doktorun bekleme salonunda) onun karşısına oturmayı alışkanlık haline getirmiştım. 'Merhaba, sizin neyiniz var acaba?' diye sorduğum bir kız sanki üç kafalıymışım gibi acayip acayip yüzüme baktıktan sonra 'Ben kanserim,' demişti. 'Ben de,' deyip sormuştum, 'Sizinki ne tip?' O anda kız sanki görünmez kalkanlarını indirip iletişim kurmaya daha istekli bir hale gelmişti."

Her iki göğsü de alındıktan sonra Doris kendisini ferahlamış hissediyordu. "Bu iş bittiği için son derece memnundum çünkü artık endişelenmem gerekmeyecekti. Her mamografi yaptırdığımda nefesimi tutup korkuyla beklemeyecektim."

CESUR RUHLAR

“Yeni haline bakmaya korkuyordum, fakat genç bir kız gibi görünüyorsun canım, hiç sorun yok’ dedi kocam. Ben de kendimi daha orantılı bulmuştum açıkçası. Göğüslerimin alınmasıyla birlikte sanki gözlerimdeki gözlüklerden de kurtulmuş gibiydim. Bu gözlükler tüm görüntüyü çarpıtıp bozuyorlardı ve ben artık kendimi daha gerçekçi bir açıdan görebiliyordum. Çektiğim zihinsel azap sona ermişti.”

Doris’in kendi hakkındaki düşünceleri, pek çok kişinin kendisi için dua ettiğini öğrendikten sonra daha da değişmişti. İnsanlar ona sevgi ve destek mesajları gönderiyor, kendilerine ne kadar çok ilham verdiğini söylüyorlardı.

“Tüm bunlar, diğer insanlar için ne kadar çok şey yapmış olduğumu, onlara ne denli çok katkıda bulunduğumu bana gösteren güçlü birer kanıttı,” dedi Doris sevinçle. “Dünyada koca bir fark yaratmış. İyi ve sevgi dolu bir insan olduğumu inkar etmek artık benim için hiç de mümkün değildi.”

“Tüm bunları fark etmek bana biraz ağır bir bedelle gelmişti fakat herkes için de aynı şekilde olması hiç gerekmez.”

Doris bu hastalığın tekamül ve şifa sağladığı diğer meseleleri de görebiliyordu artık. “Dişi enerji bana büyük rahatsızlık veriyordu. Tıpkı dişilere güvenmediğim gibi buna da güvenmiyordum. Kızlara özgü cilveli ve karşınızdakini yönlendiren hareketler yapmayı ya da gösterişli kıyafetleri sevmeyi hiç öğrenemedim, hatta bunlardan hep nefret ettim. Makyajdan nefret ettim. Bir yerde tuvalete gittiğim zaman, asla saçlarımı kabartmak veya makyaj yapmak için orada kalmazdım. Fakat diğer kadınlara mutlaka yardım ederdim (hasta olduklarında.) Yaratılmış olduğumuz öze ciddi anlamda saygı duymayı öğrenmem gerekiyordu.”

“Doris” dedim, “kim olduğuna dair neler öğrenmiş oldun?”

“İnsan sağlığı konusunda son derece kuvvetli ve dirençli bir

ROBERT SCHWARTZ

şefkat kaynağıyım. İnsan olmayı seviyorum. İnsanların neler yaşadığını gayet iyi anlıyorum ve bu anlayışımı yerinde kullanıyorum. Ellerimi diğer kadınlara uzatıp ‘haydi gelin, bu köprüyü aşabilirsiniz’ diyebildiğim için minnet hissediyorum.”

“Kendimi hiçbir zaman bir kanser kurbanı gibi hissetmedim. Bunun asla bana verilmiş bir ceza olduğunu düşünmedim. Bu durumun kendi seçimim olduğunu hissettim hep. Her zaman meselenin armağan yönüyle ilgilendim.”

“Doris, göğüs kanseri olan başka kadınlara ne söylemek isterdin?”

“Her iki göğsümün alındığı ve estetik müdahalenin yapıldığı o ameliyatı insanlara anlatırken bunun tek kalemde yapılmış harikulade bir operasyon olduğunu söylüyorum. Toplamda altı saat -üç saat yıkım ve imha faaliyeti için, üç saat de iki taraflı tadilat ve restorasyon için-. Bu tarifi duyan insanların çoğu gülmeye başlıyorlar. Mizahı yakalayın. Onunla oyunlar oynayın ve dans edin. Durumun getirdiği bütün sıkıntıları had safhada yaşamamız gerekmiyor.”

Doris’le görüşmeyi istememin bir sebebi de duru işiti kabiliyetine sahip olmasıydı; doğum öncesi planlarıyla ilgili olarak bize bilgi sağlayabileceğini umuyordum. Fakat psişik kabiliyetlerini yaptığımız görüşmeler sırasında da bu kadar şaşırtıcı bir şekilde kullanabileceğini açıkçası hiç ummuyordum. Ruhsal aleme ikinci bir bağlantı imkanı sağlamak açısından medyum Staci Wells de bize katılmıştı.

Ben Doris’in ruhsal alemden duyduğu sözleri, ekseriya da ruhsal rehberinin söylediklerini bize anlatacağını sanıyordum.

CESUR RUHLAR

Fakat Doris hemen transa geçip doğrudan kanal olmaya başlayınca hayrete düştüm. Konuşan varlığın kimliğini öğrendiğim de ise hayretim bir kat daha arttı.

Seansa başladığımızda Doris'in sesinde yoğun bir enerji yükselişi hissettim. Kanal olunan varlık dikkat çekici bir otorite tonuyla konuşuyordu. İlk kelimelerden itibaren konuşmanın tabiatı tamamen değişmişti. Doris'in kişiliği artık mevcut değildi. Doris bir süre için bizden ayrılmıştı, onun yerine yeni ve tanımadığımız bir bilinç katılmıştı aramıza.

Doris kanal oluyor

"Bu ruh, (Doris) kendi kuvvetinden korkuyor ve biz buna başarı korkusu diyoruz," dedi kanal olunan varlık. İkili bir kombinasyon çok daha zor olabiliyor. Bu varlık dişi bir yapının içindeyken erkek bir yapıya nazaran daha fazla zorluk çekiyor. Erkek olarak bedenlendiği (geçmiş yaşamlarında) çoğu dönemde maço bir tavır sergiliyordu. Aydınlanma düzeyi ise düşükten daha yükseğe doğru değişkenlik gösterebiliyordu fakat her halükarda erkeğin üstün olduğuna inanıyordu. Sonuç itibarıyla denklemin her iki yönünde de zor bir cinsel karma bulunuyor. Erkek bedenindeyken kadınlar saygı görmezler ya da denk kabul edilmezler. Dişi bedendeysen de cinsellik genellikle ilk savunma hattıdır; silah olarak veya müzakere malzemesi olarak."

"Bu hayatında ise ona daha ziyade tetikleyici olanaklar sunduk. Fiziksel form mübalağalı bir şekilde dişiydi. Anne-kız ilişkisi de önceden planlandığı şekildeydi ve anne, kızını çok kısıkanıyordu; dolayısıyla Doris herhangi bir aşırılık sergilemediği halde onu ahlaksızlıkla suçlayarak bir nevi sınava tabi

tutmuştu. Bu durumda olaylar iki yönde de cereyan edebilirdi. Ruh, anneye yanıldığını göstererek uzun yıllar bekaretini himaye edebilirdi. Ya da tıpkı yaptığı gibi, annesinin haklı olduğuna ve hakkında kendisinin dahi farkında olmadığı bir şeyler bildiğine inanabilirdi. Doris bu noktadan itibaren kendisini cinsellikle payelendiriyordu, ayrıca onu hem bir nevi pazarlık unsuru ve ikna yöntemi olarak görüyor hem de cinselliği, üzerinde kontrol sahibi olabildiği tek varlığı olarak hissediyordu.”

“Bu durum nedeniyle Doris’in kendi hakkındaki izlenimleri de son derece bozuktur. Haliyle güç ve başarı içerikli bir başka sınav devreye giriyordu. Temelinde cinsellik içermeyen hiçbir konuda başarılı olmayacağına inanıyordu. Biz kanseri, kişinin uygun cinsel enerjiyi reddetmesi halinde neler olacağını gösteren bir mihenk noktası olarak ortaya koymuştuk.”

“Bu kişilik (Doris) kansere ilk yakalandığında durumun ölümcül olmadığını biliyordu, dolayısıyla ameliyata ve radyasyon tedavisine hemen hemen hiç korku duymadan gitmişti. Fakat kendisine karşı beslediği tiksinti ve kendi hakkındaki olumsuz düşünceleri hala geçerliliğini koruyordu. Buradan hareketle ikinci bir kanser sürecini husule getirdik, bu durum bir inanç ve güven krizi yarattıysa da süreç başlamıştı.”

“Kişinin kendisine karşı duyduğu tiksinti hissinin yaşanma süreciyle birleştiği bir dönemdi; aynı zamanda tabi olduğu bu eğitim de netice vermeye başlamış ve varlık, hayatının en önemli çalışmasına koyulmuştu. Dolayısıyla, varlığın küçümsenmesine, kendisine karşı tiksinti hissetmesine ve ızdıraba yol açan unsurların ortadan kaldırılmasına karar verildi, kişi böylelikle kendini idrak çalışmalarına engelsiz olarak devam edebilecekti. Dolayısıyla (ikinci) teşhis kendisine açıklandı; doktor her iki göğsün de alınması gerektiği fikrindeydi, yapılacak en akıllıca hareket

bu olacaktı. Kişiliğin bu duruma verdiği reaksiyon olağanüstü derecede olumluydu ve bundan memnun olmuştuk.”

Kanallarla yapılan seanslarda edindiğim tecrübelerle istinaden, her bir ruhsal varlığın ayrı bir enerjisi olduğunu keşfetmiştim. Bu seansta muazzam bir kuvvet ve tesir hissediyordum. Enerjinin kuvveti, aktarılmakta olan kısa ve özlü fakat bir o kadar da anlaşılır açıklamalarla daha da artıyordu. Bizlerle konuşmakta olan varlık büyük resmin farkındaydı ve bunu bize duygusal bir bağımlılık hali olmaksızın, ancak özen gösterdiğini hissettiren bir ifade ile aktarıyordu. Bir nokta son derece açıktı: Bedeni, Doris’in kendisiyle ilgili duygularına istinaden reaksiyon göstermişti. Hücrelerimiz düşüncelerimizi iletir ve onlara yanıt verirler.

Doris’le görüşmemiz bu araştırmalar sırasında yaptığım ilk mülakat olsaydı eğer, annesinin söylediklerine inandığı veya “uygun cinsel enerjiyi” reddettiği için Doris’in cezalandırıldığını düşünebilirdim. Fakat artık meselenin bu olmadığını biliyordum. Kişilik açısından bakıldığında ceza gibi görünen bir şey, ruh için büyük bir gelişim fırsatı olabilmektedir. Jon’un hikayesindeki meleğin, Jon’un içinde bulunduğu yoğun mahcubiyete istinaden söylediği gibi; şifa nerede lazımsa, hastalık “oraya ışık vermeye” hizmet etmektedir. Tarif ettiği kişisel gelişim dikkate alındığında, Doris’in bedeninin tıpkı Jon’ununki gibi, öz-farkındalığı yükseltmek için kullanılan bir sıçrama tahtası işlevi gördüğü anlaşılmaktadır.

Sınavın, kanal olunan varlık tarafından devreye sokulması deneyimin büyük bir bölümünün önceden planlandığına işaret etmekteydi fakat neden sorusuna hala bir yanıt bulamamıştım. İşin bu yönünü araştırmadan önce konuşan kimdi, asıl bunu öğrenmek istiyordum.

“Konuşurken pek çok kez ‘biz’ dedin. ‘Biz’ dediğin kim acaba?” diye sordum.

“Biz tüm ruhları kapsayan ve birleştiren evrensel ruhları. Tüm kişilikler bizim dahilimizdedir. Onlar ölmezler. Hepsi o muazzam koronun bir parçasıdır. Hayatı üç boyutlu bir tablo, bir kolaj gibi planlarken onların hepsini rehberlerimizle birlikte gözden geçiririz.”

Ruhun tüm enkarnasyonlardaki tüm kişilikleri ihtiva ettiğini bildiğim için, *evrensel ruh* tabirinin *ruh* kelimesine denk olarak kullanıldığını anlamıştım. Bu ifade beni gerçekten şoke etmişti; Doris’in kendi ruhuna kanal olabileceğini asla tahayyül etmemiştim çünkü. Enkarnasyon planları ile ilgili olarak, bir ruhla direkt iletişime geçtiği için bize olağanüstü bir imkan sunmuş oluyordu Doris. Ve artık konuşanın kim olduğunu da biliyordum, dolayısıyla Doris’in neden göğüs kanserine yakalanmış olduğuna daha fazla konsantre olabilecektim.

“Doris kendini sevmek ve cinsel enerjiyi doğru kullanmak yönündeki dersleri öğrenerek, göğüs kanserini engelleyebilecekti. Burayı doğru anlamış mıyım?”

“Evet, doğru. Ayrıca dışı enerjiyi yargılayıp sorgulamadan kabul etmek de önemli bir faktördü.”

“Doris’in hayatına yönelik olarak, bu üç faktörü öğretebilecek ve kanseri önleyebilecek nitelikte hangi durumlar planlanmıştı?”

“Anahtar hadise, on altı yaşındayken alkolik annesiyle yaşadıklarıydı. Bu noktada karma nötrdü. Fakat annesi kendisine fa...şe dediği zaman bunu içselleştirmesi ve başka bir şeye layık olmadığını kabul etmesi onu daha bilinen bir noktaya taşımış oldu. Annesinin belki de yanılıyor olabileceğini görmeye çalışmadı hiç.”

“Bu hadise doğumdan önce annesinin ruhuyla birlikte planlanmış bir şey miydi?”

“Evet.”

CESUR RUHLAR

Doris'in ruhu, Jon'un hikayesi de dahil olmak üzere pek çok kez tanık olduğum bir şeyi teyit ediyordu: Hayatımızda bizi en çok zorlayan kişiler, bizim en büyük iyiliğimiz için bunu yapıyorlardı. Bu rollere, kişi dünyaya gelmeden önce ve 'eziyet veren' kısmı oynayacak ruhla birlikte karar veriliyordu. Bu rolü oynayacak olan ruh, arayışında olduğumuz gelişimi yakalayabilmemiz için, kendi öğrenimini bir sonraki yaşam dönemine ertelemiş oluyordu.

"Bu hayat dönemi planlanırken neden bu üç konu üzerinde çalışmayı seçtin?" diye sordum.

"Bu ruh, bir öğretmen ve bir lider olarak çok iyi vasıflar taşıyordu. Fakat izah ettiğimiz gibi, eril bir enkarnasyon içindeyken cinsellik denk olmayanları dışlamak için kullanılıyor. Öz-sevgi yoksunluğu ise eril enkarnasyonda sık yüzeye çıkan bir şey olmadığı için daha küçük bir tehdit oluşturuyor ve üzerinde pek tartışılmıyor. Bizse karmik ilmeklerin gelecek üç ya da dört hayat dönemi içinde tamamlanmasını garantilemek istiyoruz. Bu nedenle bu hayat dönemi yoğun bir program içeriyor."

"Göğüs kanseri ile ilgili bölümleri senin husule getirdiğini söylemiştin. Bunu nasıl yaptın?"

"Denklem dahilindeki belirli bazı değişkenler harekete geçirildi sadece. Özenle hazırlanmış mekanik bir düzenekteki manivelayı düşün. Bu manivelanın üzerine dengeleyici bir parça eklemiştik. Bu parça ya pozitif düşüncelerle ve iyi niyetle yerinde kalacaktı ya da zehirli düşünce ve hislerle yerinden oynayacaktı. Olumsuz, zehirli düşünceler ve hisler biyokimyayı değiştirdi ve kanser ihtimalini uyandırdı."

"Bu düşünce kalıplarının tetiklediği, kansere yönelik genetik bir yatkınlık da var mıydı?"

“Evet, fakat her iki ebeveynin de genetik mirasına bakarsan, bu noktaya kadar başka bir göğüs kanseri vakası olmadığını görürsün. Fakat başkalaşım da mümkün tabii.”

“Böyle bir plan yaparak risk aldığınızı düşünüyorum çünkü Doris göğüs kanserine karşı negatif bir reaksiyon da gösterebilirdi. Öfkeye kapılabilir veya hayata küsebilirdi.”

“Sınıfta kalmak veya sınıf geçmek gibi durumlar yoktur hayatta. Sadece alacağınız dersleri seçersiniz. Biz tüm olasılıkları kabul edebiliriz. Bunların hiçbirisi kusurlu ya da yanlış olmaz.”

Doris’in ruhu pek çok kereler duyduğum bir görüşten bahsediyordu burada. Ruh açısından bakıldığında hiçbir hadise veya davranış biçimi “kötü” değildi. Hepsi sadece birer deneyimdi, her bir deneyim ise bize bir şeyler öğretiyor ve tekamülümüz için tohumlar ekiyordu.

“Bir hayat planlarken size gerçekleşmesi en muhtemel seçenek sunuluyor, değil mi?”

“Evet. Tabiri caizse bize çevreyolu üzerindeki en geniş arter gösteriliyor. Çıkışlar da işaret ediliyor, tali yollar ve dolambaçlı güzergahlar da. Bunların hepsi yolun birer parçası. Santim santim sadece tek bir yoldan gidilmesi gerekmiyor.”

“Doris’in bu hayatında verdiği pozitif reaksiyona nazaran daha olumsuz tepkiler verdiği geçmiş yaşamlarıyla ilgili sahneler de size gösteriliyor mu?”

“Evet,” dedi Doris’in ruhu. “Bu yüzden hiçbir risk mevcut değil. Bir boyutta olmamış bir şey, şayet gerekliyse bir diğer boyutta gerçekleşecektir.”

“Diğer boyuttan kastın fiziksel boyutlar mı?”

“Bunlar gerçek boyutlardır. Peki onlara dokunabilir misin? Muhtemelen hayır. Eğer bu (boyut) bir rüya değilse, onlar da rüya olamazlar. Onlar da bunun kadar gerçektir, bununla beraber *fiziksellik*, ifade halini sınırlayıcı niteliktedir.”

“Kişinin verdiği her bir karar için başka boyutlar mevcut mudur? Eğer öyleyse söz konusu boyutlar sonsuz sayıda olmazlar mı?”

“Sence kainat bunun için yeterince büyük değil mi?”

“Sanırım yeterince büyük,” dedim. “Fakat bir ruh olarak sonsuz sayıdaki olasılığı ve sonsuz sayıdaki boyutu nasıl deneyimleyebilirsin ki?”

“Biz kendimizi sınırlı olarak görmeyiz. İşte bu yüzden de hepsi için alan vardır. (Doğrusal) zamanın dahilinde değilsen eğer, acele etmeye hiç gerek yoktur. Onların hepsi için ‘zaman yoktur.’”

Ruhun “zaman yoktur” vurgusu, zamanın bizim fiziksel boyutumıza ait bir kavram olduğunu belirtmek için bilinçli bir tercihti. Zaman bir illüzyondur, bir programlama gerecidir, algısı olmaksızın belirli bazı deneyimlerin yaşanmasını imkansız kılan bir vasıtaadır.

Ruhların kendilerini sınırlı görmediklerini belirten ifade çok büyük bir önem taşıyordu. Düşünce hem soyut alemde hem de fiziksel planda mutlak manada yaratıcıdır. Soyut alemdeki düşünceler anında gerçekleşirler; fiziksel alemdeki düşünceler ise eğer zaman üzerinde dirençleri varsa ve yeterli frekansa sahiplerse fiziksel gerçeklik haline gelirler. İnanç ise özellikle sınırlandırılmayan bir inanç- düşünceyi kuvvetlendirir. Odaklanmış bir düşünce ve kişinin sınırsızlığına olan inancı; bu iki unsurdan oluşan bir kombinasyon, dağları yerinden oynatmaya yeter güçlüdür.

Doris’in ruhunun sınırsız bir şekilde aktif olduğu boyutlar arasındaki bağlantıları merak ediyordum. “Bu boyuttaki Doris, diğer boyutlarda farklı tercihler yapan başka Doris’lerden etkileniyor mu acaba?” diye sordum.

“Bu mümkün, evet.”

“Bu nasıl olabilir ki?”

“Bu durum çoğunlukla aydınlanmaya bağlıdır. Eğer kişi bu boyuta sıkı sıkıya saplanıp kalmışsa, bu tıpkı yedi kat kışlık palto giymiş birisine dokunmaya çalışmak gibidir. Kişi boyutlar arası ve ötesi olasılıklarının nispeten farkında olduğunda ise ona dokunmak, dolayısıyla da kişinin diğer olasılıkları idraki daha kolaydır.”

“Bu Doris’in başka bir boyuttaki, farklı seçimler yapmış, başka bir Doris tarafından nasıl etkilendiğine dair örnek verebilir misin?”

“Kendisine ilk defa teşhis konulduğu zaman, belirli bir dayanağı olmamasına rağmen ölmeyeceğini biliyordu. Kanserin gerçekten daha ciddi seyrettiği ve ölümün meydana geldiği evrendeki bir yerlerden gelmiş bir ilham olabilir bu pekala. Tekrarın arayışı içinde olmayız. Dolayısıyla, bu hastalıkta ölümün planlanmamış olduğuna yönelik içsel bir bilgi mevcuttu.”

“Doris’in öğrenmesi gereken üç dersten bahsetmiştin: Cinsel enerjinin doğru kullanımı, dişi suretin kabulü ve öz-sevgi. Kanseri deneyiminin tüm bunları öğrenmesi için Doris’e nasıl yardım ettiğini izah edebilir misin?”

“Doris bu hastalık vasıtasıyla iyileşmeye konsantre olması gerekirken cinselliğin bunun yanında son derece önemsiz bir ‘hüner’ olduğunu fark etti. Ortaya çıkarması gereken nitelikler yaratıcılık, cesaret, kararlılık, iyi niyet ve diğerlerine güvenmekti. Zihin ve kalp tüm bunlarla doluyken, cinselliğin silah ve gereç olarak kullanımı bir kenara itilip unutulma eğilimi yaratır.”

“Dişi suretin kabulüne gelince. Doris, ‘biçimin işlevi takip ettiğini’ söyleyen tabiri kavramıştı artık. Bu suretin sadece onun cinsiyetini ve cinselliğini ifade etmek için var olmadığını,

CESUR RUHLAR

bu ikincil niteliğin onu daha az ya da daha çok dışı yapmadığını veya arzulanır kılmadığını anlamıştı. Bu nedenle de bedendeki duygusal yük deşarj olmuştu.”

“Hastalığı üzerinde çalışarak diğerlerine de ilham vermesi, örnek olarak cesaret ve iyilik kazanmalarına vesile olduğu insanların gözüyle görmeye başlaması ve kendisine de bu gözle bakması, Doris’in seviyecek pek çok haslete sahip olduğunu anlamasına izin verdi.”

“Tüm karmayı gelecek üç veya dört hayat dönemi içinde çözmeyi planladığınızı söylemiştin. Peki ondan sonra ne olacak?” diye sordum.

“Çok meşgul olacak o. Bütünden bir parça olan bu ruhun öğretmek istediği çok şey var daha.”

“Bu eğitimi soyut alemde mi verecek?”

“Hayır, burada fiziksel boyuttan söz ediyoruz. Düzenli ve temiz bir ortamda ders çalışmak nasıl daha kolaysa, aynı şey ders vermek için de geçerlidir. Kişi kendi karmik ödevleriyle meşgul olmadığı zaman çok daha iyi bir eğitim verebilir. Nihayetinde bu varlık rehber ruh olarak yerini alacaktır. Fakat insani planda öğrenmesi ve tadına varması gereken daha pek çok şey vardır.”

“Peki, kişiliğin bazı dersleri nispeten daha az ızdırap veren yollarla öğrenmesinin mümkün olduğu; bu derslerin öğrenilmemesi halinde ise deneyimlerin zorlaştığı doğru mudur?”

“Genel uygulama bu yöndedir, bununla beraber bunun tek yol olduğunu öne süremeyiz. Dünyaya daha büyük zorluklarla karşılaşma isteğiyle gelen gelişmiş ruhlar da vardır ve bunu karmik nedenlerle istemezler. Kendi karmik zorluklarıyla meşgul olan diğer insanlar için itici bir güç olma arzusundadır onlar; kilit noktada ve tetikleyici olmak isterler ki diğerleri de onlardan ilham alarak kendi dersleriyle başa çıkabilsinler.”

“Kitap yazan biri olarak bu açıklama beni oldukça zor durumda bırakıyor,” dedim. “İnsanlara önceki derslerini iyi öğrenmedikleri için kansere yakalanmış olabileceklerini söylemek veya karşılaştıkları diğer zorlukların nedeni olarak bunu göstermek yararlı bir şey mi, bundan emin değilim. Fakat işler böyle yürüyorsa, o zaman bunları anlatmak zorundayım.”

Doris’in ruhu, “Bir dersi öğrenmemek başarısızlık değildir,” diye yanıtladı beni. “Gerekli derslerin öğrenilmesi için farklı bir yolun seçilmesi olarak düşün bunu. Her şeyi yargılamak mümkündür ve her şey yargının olmadığı şefkatli bir seviyeden de görülebilir.”

O ana kadar bizi dikkatle dinlemekte olan Staci, “Bir şey ilave edebilir miyim?” diye sordu.

Doris’in ruhu, “Memnun oluruz,” diyerek yanıtladı onu.

“Hayattan alınacak dersler, muhtemel faydaların beraberrinde ruhun dünyaya gelmeden önce seçtiği şeylerdir. Doğum öncesindeki planlama seansları sırasında, ruha seçeneklerin tüm kombinasyonları gösterilmiyor mu zaten?”

“Bu doğru,” diyerek onayladı Doris’in ruhu. “Planlama aşamaları sırasında başarısızlık korkusu diye bir şey mevcut değildir, çünkü böyle bir ayrım yoktur. İnsanlar ayrıma inanırlar, biz-onlar, doğru-yanlış gibi; bu nedenle de bir yoldan gitmeyince, bu sefer diğer yolun daha kötü olması gerektiği anlamını çıkarırlar. Sınavdan kaldıkları için bu zorluklarla karşılaştıklarını düşünürler. Halbuki bunu (diğer istikamet) seçen ruhun muazzam bir güce, olgunluğa ve cesarete sahip olduğunu söyleriz biz.”

“Bana öyle geliyor ki,” dedim, “ruh, zaten bildiği şeyleri (kendi parçası olan) kişiliğe öğretiyor sık sık. Mesela Doris’in derslerinden biri olan öz-sevgiyi ele alalım. Benim ruha bakış

CESUR RUHLAR

açım ruhun sevgi olduğu yönündedir. Bu sanki, zaten çok iyi bildiğin bir şeyi yine kendine öğretiyor olman gibi. Bunu anlamama yardım edebilir misin?”

“Evet,” dedi Doris’in ruhu. “Ruh her şeyin bir olduğunu bilir fakat kendisini bundan ayırarak, bu bilginin dışında bırakır, böylelikle ayrılığı hissedecek ve ‘Ev’e dönmeyi öğrenecektir. Kişilik halinin ruha kazandırdığı dersler de daha derin insani deneyimlerin bir parçasıdır. Ruhlar sevgi olduklarını ve sevildiklerini bilirken, bizler de bunu bütünüyle idrak etmek için sevginin eksikliğini deneyimleriz, böylelikle öz-sevgiyi her yönüyle ve tüm boyutlarıyla anlayabiliriz.”

Bu sözler bana, Jon’un da aynı sebeplerden dolayı sevgi eksikliğini deneyimlediğini söyleyen meleği hatırlatmıştı. Hem Jon’un hem de Doris’in “zıtlıklar vasıtasıyla öğrenmeye” elverişli hayat planları yaptıkları görülmüyordu.

“Doris’in hayatı sona erdiğinde ne olacak peki?” diye sordum. “Enerjisinin yeniden seninle birleşeceğini, fakat kendi bireyselliğini de muhafaza edeceğini söylemek doğru olur mu?” Ruhsal alemle yapılan diğer tüm görüşmelerden anladığım buydu.

“Evet. Kişiliğin belirli yönleri geçiş sırasında çözülürler, fakat birey (bedenlenmiş haldeyken) gerçek ruhuna yakınlaştıkça, kişilik artık daha kolay himaye edilir.”

“O zaman bir insanın bir diğer hayatta başka bir insan olduğunu söylemek doğru olur mu?”

“Ruhun bir kişilikten diğer kişiliğe aktarılan unsurları vardır. Örneğin, bu bedende (Doris’in ki) doksan yıl önce bir Alman askerinin bedenine yerleştirilmiş olan bir ruh kesiti de mevcut.”

Bu yeni konuyla ilgili kafamda sorular vardı. Ruhların Yeryüzünde, aynı anda birden fazla enkarnasyon yaşayabildikleri-

ROBERT SCHWARTZ

ni yaptığım araştırmalardan dolayı biliyordum. “Şu an itibariyle kaç tane fiziksel enkarnasyonun var?”

“Bu planda iki tane.”

Yapılan açıklama, bu ruhun fiziksel olmayan boyutlarda daha kaç hayat sürdüğünü merak etmeme yol açtı. “Diğer planlarda kaç tane?” diye sordum.

“Sonsuz sayıda. Bağlantı noktalarına ulaştıkça doğar ve ölürler, gelişir, büyür ve sonra gözden kaybolurlar.”

“Zamanının ne kadarını (eğer bu kelimeyi kullanmak doğruysa tabi) Yeryüzünde bulunan bu iki kişiliği gözlemeye ve onlara rehberlik yapmaya vakfediyorsun?”

“İlişki her zaman var. Bizi temasta tutan bağ, sevgi ve şefkatle birlikte her zaman orada fakat kişilik de kendi bilgisini kuvvetlendirmek ve hatırlamak için orada bulunuyor.”

“Daha başka ne tür meşguliyetlerin var?”

“Biz de insanlara rehber ve mürşit olarak yol gösteriyor ve Mutlak’la eriyip bütünleşmenin arayışını sürdürüyoruz. İnsanın söyleyecek hiçbir söz bulamayacağı ya da anlayamayacağı olağanüstü deneyimler söz konusu.”

“Sizin gelişiminiz de fiziksel kişiliklerin kendi derslerini iyi öğrenmelerine mi bağlı?”

“Mesele ne kadar iyi öğrendikleri değil. Mesele ne kadar hatırladıkları. Ne kadar çok bilgi hatırlarlarsa -bu şekilde ifade etmek çok doğru değil fakat söyleyeceğiz- arayışımızı da o kadar çabuk tamamlamış oluruz.”

“Acaba doğru anlamış mıyım? Doris için bir hayat dönemi planlarken herhangi bir zaman dönemini ve herhangi bir coğrafi bölgeyi seçebildiniz, öyle mi?”

“Zaman bir ağıdır, bir çizgi değil. Evet doğru.”

“O halde Birleşik Devletler’i ve bu zamanı nasıl ve niye seçtiniz?”

CESUR RUHLAR

“Bu diğer ruhlarla birlikte yapılan bir düzenlemeydi. Planlarımızın esneklik içermesi gerekiyordu, A.B.D. konusunda mutabık kaldık. Bu ruhtan yapması istenen şeylerin öğreticiliği açısından da A.B.D. mantıklı bir seçimdi. Diğer pek çok ülkeye göre daha fazla özgürlük ve daha geniş bir fiziksel etki alanı sağlıyordu. Bu ruh ön planda olan ülkelerde bulunma eğilimindeydi. Örneğin, Alman subayı Alman İmparatorluğu’nun son zamanlarındaki askerlerden biriydi. İngiliz şövalye, taht varislerinin belirlendiği Güller Savaşı’ndaki aktörlerden biriydi. Bunlara nazaran arka planda kaldığı diğer hayatlar da vardı. Bundan tam öncekinde A.B.D. Chicago’da nispeten sıradan bir hayat sürmüştü. Daha büyük bir rol oynamak istediği zaman ruhu, dünyanın dikkatini odakladığı bir yerlerde konumlandırmak hem bizim, hem de onun yararınadır.”

“Fakat Atlantis’i, eski Mısır’ı veya 3000 senesini seçebilirsiniz.

“Evet.”

“Ve hatta farklı bir fiziki gezegen de seçebilirdiniz.

“Fakat iki ayağı üzerinde duran insan formunu bu ruh için son derece fonksiyonel buluyoruz ve Dünya da bizim favori okulumuz.”

Staci araya girdi. “Almanya’daki hayatına dair bazı kesitler görüyorum. Varlık, o hayat deneyiminden de ruhsal bir nitelik getirmiş. Kanser deneyimi bu ruhsal niteliğin, bünyesindeki suçluluk hissini gidermesine de yardım etmiş.”

“Bu doğru,” dedi Doris’in ruhu. “O hayat döneminden gelen ve doğruca bu hayata yönlendirilmiş iki tane ders var. Bir tanesi yoğun bir anti-Semitizm eğilimi; bu durum kişiliğin (Doris’in) neden böyle bir ailede dünyaya geldiğine ve neden kendini hep yanlış yerde hissettiğine de açıklama getiriyor. Buradan, Almanya’daki hayatın, yani bu karmik düğümün çözül-düğünü anlıyoruz.”

“Bu aynı zamanda bir erkek olarak kadınlarla yakınlık kurmakta çok zorluk çektiği bir dönem. Alman askerin hayatında önemli üç kadın var. Bir tanesi yirmili yaşlarındayken tanıştığı bir kız, ondan çok hoşlanıyor ve umut bağlıyor, fakat umutları çok acımasızca yıkılıyor. İkinciyle tanıştığı dönemde Afrika’da mühendislik yapıyor ve ırk-ayrımına yönelik bariyerleri aştığı için de muazzam bir suçluluk ve kendinden nefret hissi içinde. Üçüncüsü ise genç bir kız; kişilik onunla nişanlanıyor ve sonrasında öldürülüyor. Şurası da çok enteresan, eğer bu nişanlıyla Doris’in annesinin resimlerini yan yana koysanız, ikisinin olağanüstü derecede birbirine benzediğiniz görürsünüz.”

“Almanya’daki bu kişilik savaş sırasında görevli değil mi? Pilot sanırım?” diye sordu Staci.

“Evet,” dedi Doris’in ruhu.

Staci devam etti, “Göğüs kanserinin kökeni, masum insanların ölümüne neden olmanın yol açtığı suçluluk duygusuna uzanıyor. Kişilik hayatta olduğu dönemde bu duygusunu bastırmış olsa da duygular hep orada. Ölüme geçiş yaptığı için de, kendisini tüm bu duygusal yüklerden kurtulabilecekken affetmemiş oluyor.”

“Bu doğru,” diyerek onayladı Doris’in ruhu.

Staci’nin anlattıkları ile bulmacanın son birkaç parçası da tamamlanmış oluyordu. Doris’in bu kadar zor bir deneyimi neden seçtiğini net olarak anlayabileceğimiz bir noktaya geldimizi hissediyordum fakat bir sorum daha vardı.

“Göğüs kanseri teşhisi konulan ve bundaki derin manevi anlamı göremediği için de, ‘Tanrı bunu bana neden yaptı?’ sorusunu soran insanlara ne söylemek isterdin?”

“Her şey bir seçimdir. Hepsi anlayış meselesidir. İnsanların korku veya üzüntü duymaya haklarının olmadığı anlamına gelmez bu fakat tüm olup bitenlerin dahilinde ve hatta en zor-

CESUR RUHLAR

larında bile çok derin bir anlayış ve güzelliğin tohumları vardır. Göğüs kanseri deneyimi hisleri yükseltebilir, insanlara sağlıklı bir haldeyken yaşayamayacakları bir hayat verebilir, farkında olmadıkları kabiliyetlerini ve içlerindeki kuvveti ortaya çıkarabilir. Eğer kişi kanseri cefa olarak görürse hastalığın üstesinden gelemez, baştan yenilmiştir o. Kişi kansere nötr bir bakış açısıyla yaklaştığında (burada ateş örneği verilebilir, ateş nötr olarak da değerlendirilebilir, bakış açısına bağlı olarak negatif veya pozitif anlamlar da yüklenebilir ona) aktarılan dersi işitmek için daha donanımlı bir hale gelir.”

“Hastalık rahat-sızlıktır. Duygusal veya zihinsel sıkıntıların nihai tezahürüdür. Öğrenmenin bir başka seviyesidir.”

“Burada bir kusur ya da hata yoktur. Bu bir ceza değildir. Tanrı’nın sevgisinden, meleklerin ya da rehberlerin sevgisinden mahrum olunduğuna dair bir işaret değildir. Uykuya, sıcağa ve soğuğa nasıl ihtiyaç varsa bu da insani varoluşun bir parçasıdır sadece. İnsanlık kendisini daha yüksek vibrasyon seviyelerinde ifade etmeyi öğrendikçe, hastalıkların hizmet edeceği bir gaye kalmayacaktır artık, dolayısıyla da hastalık konusu ortadan kalkacaktır.”

“Bizlerle konuştuğun için sana çok teşekkür ederiz.”

“Size farklı bir ortamda öğretmenlik yapmamıza izin verdiğiniz için biz teşekkür ederiz. Burada görevimizi tamamladık artık.”

Doris’in doğum öncesi planlama seansı

Doris’in ruhuyla yaptığımız görüşmeyi takiben Staci’den Doris’in doğum öncesi planlama seanslarına ulaşmasını istedim.

“Pek çok ruhla beraber bir odadayım,” diyerek aktarmaya başladı Staci. “Benim dikkat ettiklerim Doris ve annesi. Annenin ruhu fedakarlık yapmayı kabul ediyor. Gerçekten çok sevgi dolu ve cömert bir ruh ve kendisi için (Doris’in ruhu tarafından) hazırlanan rolü oynamayı kabul ediyor. Anne kişiliği, annenin kendi gelişimine katkı sağlayacak pek çok unsuru da barındırıyor fakat Doris’in ihtiyaçlarını karşılaması için annenin kendi kısımlarını yumuşatıp Doris’le ilgili kısımları şiddetlen- direceğine dair bir konuşma yapıyorlar. *Fedakarlık* kelimesini duymaya devam ediyorum, sanki anne bazı temel hedeflerini bir başka hayata erteliyor gibi.”

“Kansere yakalanma olasılığı, bazı karmik meselelerle uğraşırken alabileceği belirli kararların yan sonuçları olarak gösterilmiş Doris’e. Kendisine hem anlatılmış, hem de satranç tahtası üzerinde izah edilmiş. Doris’in yere baktığını görüyorum. Üç tane rehber ruhun etrafında olduğunu görüyorum. Yerdeki zemin üzerinde satranç tahtası var. Takip edilecek yolun ve yol üzerinde bulunan sapakların bir diyagramı bu. Hangi tercihlerin hangi sonuçlara yol açtığını gösteriyor.”

“Doris’in başını sallayarak ‘evet’ dediğini görüyorum, ona izah ettikleri bütüne yönelik daha derin bir anlayış kazanmış durumda. Hastalığın tekerrür etmesini ve bunun bir nevi uyandırma çağrısı işlevi görmesini de kabul ediyor.”

“Doris’in bir grup öğretmenin yanından geldiği, dolayısıyla insanlara yardım etmeyi çok istediği ve esas gayesinin bu olduğu söyleniyor bana.”

CESUR RUHLAR

Tıpkı Jon gibi, Doris'in hastalığı da kendisi hakkındaki düşüncelerinden kaynaklanmıştı, Doris'in doğmadan önce planlamış olduğu bir olay da bu düşünceleri tetiklemişti. Tıpkı kıyıyı döven dalgalar gibi, düşüncelerimiz de bedenimiz üzerinde çok tesirlidir. Dalgalar her bir kum tanesine temas ederek yerinden oynattığı gibi, düşüncelerimiz de birer burgu gibi hücrelerimizin etrafını sararak ve onların içine girerek, taşıdıkları enerjiyi hücrelere yüklerler. Düşüncelerimiz fiziksel realiteye yanıt olarak ortaya çıkıyormuş gibi görünseler de hakikat realiteyi düşüncelerimizin yarattığıdır. İnsan formu dahilindeyken, her bir hücre zihinden gelen seslere yanıt veren bireysel birer bilinçtir. Bu sesler kayalık bir vadideki haykırımlar gibi bedenlerimizin içinde yankılanır, hücreler ise onları önemser ve dikkatle dinler.

Hayatlarımızı planlarken, düşüncelerimizin ikamet edeceğimiz beden üzerindeki tesirinin farkındayızdır. Önceden planlanmış zorlu deneyimlere verdiğimiz reaksiyonların hastalık yaratan düşünce formlarına dönüşebileceğini de biliriz. Bu nedenden dolayı, Doris ve annesi hayat planlarını yaparlarken muazzam bir cesaret göstermişlerdi. Doris dişilere ve dişi enerjiye karşı duyduğu hoşnutsuzluktan kaynaklanan enerji birikimini şifalandırmanın arayışındaydı; annesi ise bu iyileşmeyi mümkün kılma çabası içindeydi. Ruh açısından bakıldığında, annesinin sarf ettiği o ağır sözler aslında sevgiyle söylenmişlerdir çünkü bunlar Doris'in benliğinin iyileşmesi gereken yönlerine ayna tutmuşlardır. Doris bu sözleri işitmenin çok ızdırap verici olacağını doğum öncesindeki dönemden biliyordu. Onlara vereceği reaksiyonun göğüs kanserine yol açabileceğinin de farkındaydı. Cesareti ve kendisini iyileştirme arzusu o kadar muazzamdı ki, bu hayat planını tüm o zorluklara rağmen değil, bilakis o zorluklar için seçmişti.

Bir insanın bir diğeri mahcup edebileceği pek çok kırıcı söz ve davranış şekli vardır. Doris'in şifa bulma arayışında olduğunu dikkate aldığımızda, kendisine "Dolly Parton" tipinde bir beden seçmesinin tesadüfi olmadığını görüyoruz, zira bu vesileyle anne de sürekli olarak Doris'in göğüs ölçüsüne ve kilosuna eleştiriler yöneltiyordu. Aynı şekilde, on altı yaşındayken yaşadığı ve annesinin Doris'i derinden mahcup ettiği, ona ağır sözler söylediği o merkezi hadisenin de rastlantısal bir şekilde gelişmediğini görüyoruz. Doris'in hayat planı, öz-sevginin bir şekilde hiçe sayılması üzerine kuruluydu. Annesinin kişiliğine ve fiziksel görünümüne yönelttiği eleştiriler Doris'in geçmiş yaşamlarda kadınlar hakkında vardığı yargıları ortaya koymak üzere tasarlanmıştı. Doris'in ruhunun da söylediği gibi, o hayat dönemlerinde kadınlar saygı görmüyorlar ve eşit kabul edilmiyorlardı. Annesinin ithamları karşısında Doris'in kendini sevmeyi seçmesiyle tüm bu yargıların enerjileri çözülecek ve iyileşebilecekti. Doris bunu yapmak yerine annesinin söylediklerini içselleştirmeyi seçince, tetikleyici unsur yani göğüs kanserine yönelik önceden planlanan potansiyel aktive olmuştu. İnsanları sözlerle incitmenin nasıl sayısız şekli varsa kanserin de böyle pek çok şekli vardır. Doris'in hayatındaki diğer unsurlar ne kadar tesadüfi ise, hastalık da ancak o kadar tesadüfi seyretilmiştir.

Doris'in ruhunun bize söylemiş olduğu gibi, bu hastalık bir başarısızlık ya da bir ceza değildir. Kişilik açısından bakıldığında ızdırap çekmek çok kötüdür ve çabucak öğrenmek yavaş öğrenmekten çok daha iyidir. Ruh açısından ise, yaşanan deneyimlerde herhangi bir "kötülük" yoktur ve öz-sevgi gibi şeyleri öğrenmenin ne kadar zaman alacağı hiç önemli değildir. Ruh her zaman kendi ebedi doğasının farkındadır ve faaliyetlerini doğrusal zamanın olmadığı boyutlar dahilinde idare etmektedir. Dolayısıyla ruhun ihtiyacı olan şey tekamüldür, bunun ne kadar zaman alacağı önemli değil.

CESUR RUHLAR

Dünyada gördüğümüz ikilik hali (doğru-yanlış, iyi-kötü vb.) ruhun nötr hali ile belirgin bir tezat oluşturmaktadır. Kişilik, hayat nehri üzerinde akan her şeyi yargılama eğilimindeyken, ruh sessizce nehir kenarında oturup dikkatle etrafı seyretmekte ve önyargısız, nötr bir şefkatle yargılamaksızın hayatı gözlemlemektedir. Derin bir içsel huzur hali bu nötraliyeti hatırladığımız zaman ortaya çıkmaktadır. Bu kitabın genel amacı kişilik bilincinden ruh bilincine yönelik bir açılıma yardımcı olmaktır. Böyle bir açılım ise, hayatın getirdiği acı verici durumlara karşı koruyucu bir objektiflik, bir nevi tarafsızlık sağlamaktadır. Bu tarafsızlık hali söz konusu hadiseleri ortadan kaldırmaz, bununla beraber yol açtıkları ızdırabı azaltabilir. Birey açısından yargı ve eleştiri ızdırabın bir sonucudur. Ruh açısından ise ızdırap yargılayıcı ve eleştirel yaklaşımın bir sonucudur. Uyanıp da asla zarar görmeyen ölümsüz ruhlar olduğumuzu hatırladığımız zaman, hayatın zorlu deneyimlerine yönelik yargılarımız da son bulmuş olur. Tüm bu hüküm ve yargıların yerine, ızdırabı azaltan ve mutluluğu mıknaş gibi çeken bir tarafsızlığı kucaklarız.

Benlik algımızı kişilikten ruha doğru genişlettiğimizde, kendimizi daha gerçekçi bir benlik-anlayışı ile kabul ve takdir ederiz. Aynı zamanda dikkatimizi de zorlu deneyimlerin yol açtığı ızdıraplardan uzaklaştırarak onların getirmiş olduğu bilgelik ve tekamüle yöneltmiş oluruz. Bize anlamsız ve saçma gelen durumlardaki amacı görürüz. Ceza olarak algıladığımız şeylerin armağan olduğunu fark ederiz. Yük olarak gördüğümüz şeyleri fırsat olarak idrak ederiz. Bir daha asla hayat kurbanı olduğumuz hissine kapılmaz, bilakis hayatın getirdiği tüm kutsamaların ve nimetlerin alıcısı haline geliriz.

Jon'un hikayesindeki melek AIDS'in insanlığa şifa verdiğini söylemişti bize. Aynı şekilde, ruh açısından bakarsak Doris'in

kanser durumu da hastalık değil, bir şifadır. Jon ve Doris, utanç ve kendinden nefret hislerini serbest bırakıp kendilerini sevmeyi seçerek, kendini yargılayan düşüncelerin yerine öz-sevgi anlayışını koymayı yeryüzündeki her insan için biraz daha kolay bir hale getirmişlerdir. Bu, kendi yakın çevrelerinden çok daha uzaklara erişen bir sevgi vibrasyonu yarattıkları anlamına gelmektedir. Kelebek kanadındaki küçük bir titreşimin yerkürenin öbür ucunda fırtınalar yaratabileceği söylenmektedir. Aynı şekilde, Jon ve Doris'in kendilerini sevme yönünde verdikleri karar çok geniş menzilli enerjik etkilere sahiptir. Kişisel bakış açısından ruhun perspektifine geçiş yaparak, doğmadan önce bildiğimiz bir gerçeği hatırlamış oluruz: Hareketlerimiz, söylediklerimiz ve düşüncelerimiz tüm dünyayı etkilemektedir. Dünyaya gelmeden önce planlamış olduğumuz zorlu deneyimlerin üstesinden gelerek insanlığı şifalandıran bir rezonans yaratmış oluruz.

Hayatlarımızı planlarken çok sevdiğimiz ve bizi çok seven ruhlarla birlikte "çalışmayı" seçeriz. Tıpkı Jon'un anne ve babası gibi, Doris'in annesi de çocuğuyla arasında acı verici bir ihtilaf hali olacağının bilincindeydi. Sadece Doris'i gerçekten seven ve onun tekamülünde aktif görev üstlenmek isteyen bir ruh Doris'in öfke ve kırgınlığına maruz kalarak işin ceremesini çekmeyi kabul edebilirdi. Dolayısıyla bize en çok acı çektirenler, ruhsal alemdeyken en büyük sevgi alış verişinde olduğumuz varlıklardır çoğu defa. Bu hayat dönemi tamamlandığında Doris, vesile olduğu bu gelişim için annesine teşekkür edecektir, Doris'in annesi de kendisine hizmet etme fırsatı verdiği için ona teşekkür edecektir. Bizi en çok zorlayanlara, dolayısıyla gelişimimize en fazla katkıda bulunmuş olanlara şükran duymak, bedenlerimizin içindeyken de benimseyebileceğimiz ruh mertebesinde bir yaklaşımdır. Bu seçimi yaptığımızda suçlama konusunu hayatımızdan çıkarmış oluruz. Suçlama olmadığında

CESUR RUHLAR

bağışlayıcılık mümkün hale gelir, bağışlayıcılığın beraberinde ise iyileşme tezahür eder.

Staci'nin de belirtmiş olduğu gibi, annesi Doris'e yardım etmek için kendi gelişimini ertelemeye razı olmuştu. Diğerlerine hizmet etmek için kendi tekamülünü askıya almak ruhlar arasında sık rastlanan bir durumdur. Kişilik seviyesinden bakıldığında, bize kötü muamele edenlerin aslında bir nevi hizmet içinde olduklarını tasavvur etmek oldukça zordur. Bu sözde kötü muamelenin onlar açısından büyük bir fedakarlık olduğunu görmek ise daha da zordur. Doğumdan önceki dönemde son derece aşına olduğumuz bu konular enkarne olduğumuzda unutulur. Bunları yeniden hatırlamak insanın kendini bilmesi demektir, böylesi derin bir idrak hali ise fiziksel enkarnasyon haricindeki yollarla mümkün olmamaktadır.

Doris kendisini zorlayan deneyimlerin pek çoğunun üstesinden geldi. Kendini sevmeyi öğrenmek istemişti ve bunu başardı; hastalığı sırasında yardım elini uzatan aile fertlerinin ve arkadaşlarının kendisine akıttıkları o muazzam sevgiyi özümseyerek, benimseyerek yaptı bunu. Önceki hayatlarında yapmadığı bir şekilde kadınlara saygı duymak istemişti. Neredeyse tamamen kadınlara mahsus bir kanser türünü deneyimleyerek duygusal destek anlamında diğer kadınlara güvenmek ve onlara yaslanmak durumunda kaldı. Onların gücünü gördü ve bundan dolayı o kadınlara saygı duydu. Cinselliği daha sevgi dolu bir ifadeyle deneyimlemek istemişti. Kanseri şifalandırma ihtiyacı, yaratıcılık ve cesaret gibi kişisel kabiliyetlerini açığa çıkardı. Bunlara odaklandığında ise, cinsel enerjiyi bir daha asla eskisi gibi kullanma ihtiyacı hissetmedi.

Ruhsal aleme geri döndüğü zaman, bu hayatı Doris'e muazzam bir mutluluk verecektir. Izdırap "zaman" içindeki kısa bir an gibi görünecektir sadece; bilgelik ise sonsuza dek onun olacaktır. En nihayetinde bir ruhsal rehber olarak yerini aldı-

ROBERT SCHWARTZ

ğında da rehberlik ettiği insanlar bu bilgeliğin varisleri olacaklardır. Bizler de o insanların arasında olabiliriz.

Hayatta önemsiz gibi görünen şeyler aslında hiç de öyle değillerdir. Jon'un ve Doris'in hikayelerinde hastalığın şifa olduğunu görmüştük. Aynı şekilde, çoğu zaman ciddi hastalıklara yol açan güçsüzlük hissi de olağanüstü güçlü bir varlık tarafından planlanmış bir hayatın tezahürlerindendir aslında. Hayatlarımızı planlama ve arayışında olduğumuz tekamül deneyimlerini yaratma gücümüz muazzamdır. Bu gücün menzili fiziksel hastalıklar yaratabilecek denli geniştir. Ruh olarak bizler bu gerçeğin farkındayızdır. İnsan formunda ise bunu -bilinçli olarak- unuturuz, ta ki hastalıklar veya başka zorlu deneyimler bizleri hatırlamaya sevk edene kadar. Dahilinde kendimizi güçsüz kuvvetsizmiş gibi hissedeceğimiz, bununla beraber kendimizi yeniden keşfetmek ve gücümüzü geri istemek için harikulade fırsatlar sunan bir dünyayı da sadece en kudretli yaratıcıların meydana getirebileceğini işte o zaman hatırlarız.

BÖLÜM 3

Engelli Çocuklara Sahip Ebeveynler Olmak

Engelli çocuklara sahip olmak kişinin yaşayabileceği en zorlu deneyimlerden biridir. Ana babalar çocuklarının mutlu ve sağlıklı olmalarının yanı sıra kendilerinininkinden çok daha iyi bir hayat sürmesini arzu ederler. Bir çocuk herhangi bir engelle doğduğu veya sonradan böyle bir durum geliştiği zaman ise çoğunlukla evrene öfke duyarız. Masum bir çocuğun başına neden böyle bir şeyin geldiğini sorgularız. Çocukları engelli doğan ana babalar “bozuk” genlerden dolayı kendilerini veya eşlerini de suçlayabilirler. Üzüntüleri çok derindir.

Bu son derece zorlayıcı deneyimi ebeveynler açısından incelemeye karar verdiğimde zihnimde yeni sorular belirmişti. Eğer bazı ruhlar engelli doğmayı planlamışlarsa, bu durumda hayat planlarını anne babalarıyla birlikte oluşturmuş olmalıydılar. O halde ruhlar engelli çocuklara sahip olmak konusunda anlaşıyorlar mıydı? Eğer böyle planlar yapıyorlarsa bu deneyimi gerçekten *istiyorlar* mıydı, yoksa bir diğer ruhun planlarını gerçekleştirebilmesi için mi buna rıza gösteriyorlardı? Eğer kendileri istiyorlarsa bu denli ızdıraba yol açan bir deneyim, ruh açısından nasıl bir fayda getiriyordu?

Jennifer Stewart'ın Hikayesi

"Hem kendimin hem de onların yararı için seçildiğimi biliyorum," diyordu Jennifer; üç çocuğu vardı ve bunlardan ikisi engelliydi. Bunları kuvvetli bir inançla söylüyordu.

"Oğlum Ryan on altı yaşında ve Asperger sendromu var. Bu aslında yüksek seviyeli otizme verdikleri yeni bir isim. Ayrıca bipolar bozukluğu ve dikkat eksikliği de var. Bipolar bozukluk ergenlik dönemine kadar ortaya çıkmamıştı. Bu hastalık Ryan'ın ruhi durumunda şiddetli dalgalanmalar yaratıyor; 'Mutluyum, her şey harikulade,' derken bir süre sonra kendisini 'cehennemin en dibinde,' hissettiği bir ruh hali içinde olabiliyor, ağır depresyonlar geçirebiliyor ya da çılgınca öfkelenabiliyor."

"Küçük oğlum Bradley on bir yaşında. Onun otizmi çok daha şiddetli seyrediyor ve gözleri görmüyor. Gözlerinde çok nadir rastlanan bir sorun var, oküler albinizm; sadece gözlerin albino olması gibi bir şey."

Jennifer yedi sene önce boşanmıştı ve çocuklarını tek başına büyütüyordu. Söylediğine göre Asperger sendromu olan çocuklara çoğunlukla "küçük profesörler" deniliyordu, çünkü bu çocuklar bir veya iki özel ilgi alanına büyük alaka duyarak bağlanabiliyorlardı. Ryan'ın ilgi alanları meteoroloji ve politikaydı. Radyodaki hava durumu bültenlerine baylıyordu ve hava durumu spikerine günde bir iki e-posta gönderiyordu. Ayrıca politikacılara da düzenli olarak yazıyor ve tavsiyelerde bulunuyordu.

"Ona bütün pozitif şeyleri gösteriyorum," diye anlatıyordu Jennifer. "Diyorum ki, 'sen hiç kimsede olmayan kabiliyetlere sahipsin.' Mesela göz muayenelerini en son ne zaman yaptır-dıklarını sorduğunuzda, çoğu insan 'galiba geçen seneydi,' gibi

yanıtlar verir. Ama benim oğlum, ‘geçen yıl 24 Mayıs’taydı,’ diyebilir size. Tarihlerle ilgili böyle bir kabiliyeti var,” diyordu Jennifer gururla.

Asperger’i olan diğer çocuklar gibi Ryan da bazen monoton bir şekilde konuşuyor ve göz temasından kaçınıyordu. Bu nedenle diğer çocuklar ondan uzak duruyorlardı. Geçenlerde Jennifer, Ryan’i terapistine götürmüştü: “Terapist hiç arkadaşı olup olmadığını sordu ona. O da hayır, dedi. Daha önce hiç arkadaşı olup olmadığını sordu. Ryan yine hayır, dedi ve bu bana çok hüznü verdi,” diye anlatıyordu Jennifer.

Jennifer’in diğer oğlu Bradley sadece yirmi kelimeden oluşan bir kelime haznesine sahipti ve son zamanlara kadar konuşmaları “evet” ve “hayır”dan ibaretti. Neyse ki Bradley işaret diliyle de iletişim kurabiliyordu. Bradley’e otizm teşhisi konulduğu günle gözlerinin görmediğinin söylendiği tarih arasında iki sene vardı. “Tanrı bunları birer birer sindirmemiz için bize zaman verdi,” diyordu Jennifer. “Bunun için şükran duyuyorum.”

Bradley daha küçük yaşlarındayken yoğun öfke nöbetleri geçiriyor ve bazen de başını sağa sola vuruyordu. Özellikle beklemediği bir şey olduğu zamanlarda çılgına dönüyordu. Jennifer markete Bradley’le gittiği zaman herhangi bir reyona sapmadan geçerse eğer Bradley büyük bir öfke nöbeti geçiriyordu. Bunu önlemenin tek yolu her bir koridora teker teker girip reyonlar boyunca ilerlemek ve sonra hepsinden yine teker teker geçerek geri dönmektir. Jennifer ayrıca Bradley’in yanında olduğu zamanlarda arabaya benzin alamadığını da fark etmişti. Kontağı kapattığı anda çocuk dışarı çıkacaklarını zannediyordu. Eğer çıkmazlarsa da öfke nöbeti devreye giriyordu.

Tıpkı ağabeyi gibi Bradley’in de özel bir kabiliyeti vardı. “Onun yeteneği müzik,” diyordu Jennifer. “İnanılmaz bir şey.

CESUR RUHLAR

Bir şarkıyı bir veya iki kez duysun, orguyla onu çalabiliyor.”

Oğullarının durumuyla ilk kez yüzleştiği ve bunu kabullendiği dönemlerde ağlamaktan korktuğunu söylemişti Jennifer.

“Neden?” diye sordum.

“Eğer ağlamaya bir kez başlarsam bir daha asla duramayacağımdan korkuyordum.”

“Jennifer, hiç Tanrı’ya neden diye sordun mu?”

“Hayır, bunu hiç yapmadım, çünkü bir sebebi olduğunu biliyordum. Her nasılsa derinlerde bir yerlerde otizmle ilgili bir farkındalığım vardı sanırım. Lisedeyken psikoloji dersi almıştım. O zaman otizmle ilgili siyah-beyaz filmler göstermişlerdi. Çok etkilenmiştim. Sonrasında üniversitede yine psikoloji dersi aldım ve otizmle ilgili bir sunum hazırladım. Bununla ilgili bir film olduğunu duyduğum zaman da (Yağmur Adam) görmek için çok sabırsızlanmıştım. Bu, Bradley’den önceydi. Ruhum beni bir şeyler için hazırlıyordu sanki ve bunu bilinçaltıma yönelik yapıyordu. Biliyorum. Hepsinden en ilginç bu konuya ilgi duymamdı...”

“Biraz da senin kendi faydan için seçildiğini söylemiştin. Bunların sana ne gibi bir faydası vardı?”

“Sabır. Daha sabırlı olmayı öğrenmem gerekiyordu. Bir de tanıştığım bu harikulade aileleri tanıma fırsatım olmayacaktı. Destek grubunu kastediyorum. Başka türlü asla tanıyamayacağım insanlar, bilemeyeceğim coğrafi yerler ve bilgiler.”

“Peki kendinle ilgili olarak ne öğrendin?”

“Güçlü bir insan olduğumun her zaman farkındaydım, fakat tüm bunlar gerçekten çetin ceviz olduğumu bir kez daha göstermiş oldu. Sadece vazifelerimi yerine getirmek anlamında da değil, aynı zamanda son derece huzur içindeyim. Endişeli bir yapıda olan babam, ‘Peki sen öldüğün zaman bu çocuklara

ne olacak?’ diye sorduğunda örneğin, ona diyorum ki ‘Babacığım, sahip olduğumuz tek şey bugün.’ İnsanların endişe ettikleri şeyler olmaz genelde.”

Jennifer’den biraz da üçüncü çocuğu hakkında konuşmasını rica ettim, Sarah yirmi üç yaşındaydı. Bana Sarah ve Bradley’in birbirine çok benzediklerini söyledi Jennifer, ailede sarışın kimse olmamasına rağmen ikisi de sarışındı. Ayrıca ikisi de aynı gün doğmuşlardı. Bu “rastlantı” ilk başta bana hiçbir şey ifade etmemiş olsa da Jennifer’in medyumla yaptığı seanslar bu ayrıntının önemli olduğunu gösterecekti daha sonra.

“Sarah her zaman Bradley ve Ryan’a çok düşküncü,” dedi Jennifer. “Tüm çocuklarımla aynı şekilde ilgilenmeye çalışırdım fakat bu çok zor. ‘Normal’ çocuklar bazen bu alakadan eşit pay alamıyorlar. Bununla ilgili hislerini sormuştum ona. Hayır, Sarah bana kırgın değildi. ‘Onların sürekli olarak senin ilgine ihtiyaçları olduğunu biliyorum,’ demişti bana.”

Jennifer’la yakında keşfedeceğimiz gibi, Sarah’nın doğum öncesi planları onun bu olağanüstü pozitif yaklaşımını da izah etmiş olacaktı.

Jennifer gösterdiği ilgi ve ihtimamın, oğullarının bu son derece zor durumlara verdiği reaksiyonlarda büyük bir fark yarattığını hissediyordu. Örneğin, geçen sene Bradley oldukça önemli bir ilerleme kaydetmişti.

“Nihayet DynaVox’unu yanına almıştı, bu programlanmış bir konuşma cihazıydı,” diye anlatıyordu Jennifer heyecanla. “Arabayı kullanırken omzuma dokundu. Sonra cihazın ‘balık’ yazan düğmesine bastı. Ve arkasından da ‘beslemek’ yazan düğmeye bastı. ‘Aman Yarabbi, konuşuyoruz biz,’ diye düşündüm o an. Balığa bu gece kendisinin mi yem vermek istediğini sordum. Evet, dedi. Bayram yerindeki çocuklar gibiydim! Ona

başka sorular da sordum. ‘Bu akşam yemekte ne istersin?’ ‘Pizza’ düğmesine bastı. Neredeyse bayağı sohbet etmiştik ve bu ilk kez oluyordu.”

Jennifer’in Corbie Mitleid ile seansı

Medyom Corbie Mitleid ile yapacağımız seansın öncesinde de Jennifer’in bu deneyimleri planlamış olduğundan oldukça emindim. Jennifer’in engelli çocuklara ebeveyn olmak için kuvvetli bir arzu duymasına daha önceki birkaç enkarnasyonunun vesile olduğunu düşünüyordum. Eğer böylesi bir deneyimi istememiş olsaydı, belki de iki tane engelli çocuğu olmayacaktı ve belki de her iki çocukta da bir çok fiziksel rahatsızlık bulunmayacaktı. Jennifer’in otizme karşı hem geçmişte hem de bugün için duyduğu ilgi de ruh seviyesinde yapılmış planların ipuçlarını veriyordu sanki.

Corbi seansa geleneksel duası ile başlamıştı. “Anne/Baba/Tanrı bugün de hizmet etmemi sağlayan bu olağanüstü imkan için Sana teşekkür ediyorum. Bizi koşulsuz sevginin, şefkatinin, esirgeyiciliğinin, bilgeliğinin ve hakikatinin beyaz ışığıyla sar çepeçevre. Sadece hakikatin konuşulmasına izin ver. Jennifer, Rob, Bradley ve Ryan’ın aradıkları bilgileri onlara iletmem için berrak bir ayna olmama izin ver bugün. Ve her daim Senin hizmetinde olmama imkan tanı. Bu böyledir. Teşekkürler Tanrım. Amin.”

Corbie bu sözleriyle ihtiyacımız olan rehberliği İlâhi alem-den istemiş oluyordu. Ayrıca niyetimizi de tesis etmişti. Ruhsal seviyedeysen niyet muazzam bir öneme sahiptir çünkü enerji akışını yönlendirir. “Berrak bir ayna” olmayı isteyerek, Corbie aslında akıl süzgecini minimuma indirmeyi talep etmiş olu-

yordu. Maksadı kişisel eğilimlerinin edineceği bilgileri gölgelemesine engel olmaktı.

“Jennifer,” diyerek seansa başlamıştı Corbie. “Bana 1930’ları gösteriyorlar. Burası insanların ellerinde kağıtlarla oradan oraya koşuşturdukları bir gazete binası, daktilo sesleri duyuluyor. Sen masasında oturan insanlardan birisin, o gazetecilerden biri. İnsanların pek duymak istemedikleri bir haber hazırlıyorsun. Esasında ‘Nihai Çözüm’ meselesiyle ilgili haberler alıyorsun. Hayal kırıklığı ve yılgınlık içindesin. Tüm kapıları çalıyorsun, sonunda hep ertelenen toplantılar için saatlerce bekliyorsun. Fakat o insanların (Museviler) hiçbir söz haklarının olmadığı ve senin bir şeyler söylemen gerektiğini biliyorsun. Toplumu uyarmaya çalışıyorsun, Kongreye başvuruyorsun, insanların neler olup bittiğini anlamaları için her şeyi yapıyorsun. Musevi değilsin. Bu meseleyi pekala göz ardı edip magazin sayfaları hazırlayabilirsin, fakat sen işitilmemekten ve söylediklerinin göz ardı edilmesinden korkuyorsun. Dolayısıyla bu senin tüm dünya için yaptığın bir şey.”

“Avrupada bağlantıların var. Kampların inşa edildiği bilgisi geliyor sana, kayıp haberleri ve Musevilerin aslında nasıl bir durumun içine itildiklerine dair haberler alıyorsun; içinde yaşadığın toplum ise bunlara kayıtsız kalmak istiyor. New York ve Washington arasında mekik dokuyorsun. İşyerin New York’ta. Nispeten küçük, daha bağımsız ve cesur gazetelerden birinde çalışıyorsun.”

“Olup bitenleri Washington’dakilerin de görmesi için elinden geleni yapıyorsun. Yardım sağlanması, göçmen kotalarının kaldırılması, bir şeyler yapılması için uğraşıyorsun. Fakat başın okşanıyor ve sana deniliyor ki ‘Evet, tabi ama Avrupa uzun zamandır bu durumda. Bunun üstesinden geleceklerdir.’ Ve senden biraz uzak durmak istiyorlar. Kimse bu işe bulaşmak

CESUR RUHLAR

istemiyor. Hiç kimse II. Dünya Savaşının çıkabileceğine inanmıyor. Henüz.”

“Hissettiğim kadarıyla çocuklar Avrupa’da. Oğulların karşı tarafta, onlar Nazi.”

“Hepinizin dersi iletişim üzerine. Tüm hayatını diğerleri ile iletişim kurmaya, sesini duyurmaya çalışarak geçirmişsin, yani ruha yönelik böyle bir münasebetsizliğin artık sona ermesi gerekiyormuş. O sırada oğulların da propaganda ile meşgul olmuş.”

“Ah, oğlanlar!” diye bir çığlık attı Jennifer. “Bu inanılmaz bir şey, çünkü büyük oğlum neredeyse bebekliğinden beri politikayla yatıp politikayla kalkıyor!” Jennifer araştırmalarını sırasında çok sık gördüğüm bir şeyi teyit ediyordu, ruhlar belirli bazı ilgi alanlarını pek çok yaşamlarına aktarıyorlardı.”

“Ryan ve Bradley’in iletişim engelli doğmayı -ya da sanki ‘kırık bir megafon’ intibası uyandırmayı- seçmelerinin nedeni gerçeği bilip de bunu söyleyememek nasıl bir şey bunu anlamak için, çünkü geçmişte hakikati biliyorlardı ve onu bilinçli olarak gömmüşlerdi,” diye anlatıyordu Corbie.

Corbie bu açıklamalarla Ryan ve Bradley’in ruhlarındaki motivasyonu bir an için görmemizi sağlamıştı. Ruh her bir fiziksel enkarnasyonun arkasından hayatını gözden geçirerek bir değerlendirme yapar. Bu noktada Ryan ve Bradley Nazilerin lehine gerçekleri çarpıtmış olduklarını göreceklerdir. Dolayısıyla kendileri için doğru sözlü, samimi iletişimin değerini kavrayacakları yeni bir hayat planlamışlardır. Tekamüllerini ileriye götürmek için kendi yetersizliklerini saptamışlardır.

“Sen yine bu hayatında da hakikatlesin ve bunu ortaya koymak için yapman gerekenleri yapıyorsun,” diye açıkladı Corbie Jennifer’a. “Bu zorlu deneyimde onların yanında olmayı kabul ettin, bununla beraber bu aslında sadece ne kadar büyük bir

ruha sahip olduğunu göstermek içindi bir anlamda. Onların ruhsal yaş itibariyle bulundukları noktadan çok daha ileridesin sen. Onlar hala genç ruhlar. Sense olgunluk çağındasın. Olgun bir ruh olduğun zaman dünyevi iktidarın aksine senin için duygular, benlik idrakı ve kim olduğun önemlidir aslında.”

Dünyadaki enkarne ruhlar çok farklı yaşlardadır. Genel kural olarak genç ruhlar güç, iktidar ve hayatı idame ettirmek gibi üçüncü boyuta ait kavramları keşfedebilecekleri hayat planları yaparlar. Yaşlı ruhlar ise aksine, dünya üzerinde bir şeyleri elde etmekten ziyade daha çok duygularla alakadar olurlar. Tekamülün duygular vasıtasıyla meydana geldiğini sezgisel olarak bilir onlar (Kitabın amacı bu olmasa da ilgilenen okurlar için burada Micheal Sistemi’nden bahsetmek istiyorum. “Micheal” dünyanın çeşitli yerlerindeki pek çok insan tarafından kanal olunan bir bilincin adıdır ve bu bilinç, hayat planlarını ruhun yaşı açısından ele almaktadır).

“Peki, kızım Sarah’yla ilgili bir şey var mı?” diye sordu Jennifer. “Bunu soruyorum çünkü Bradley’le aynı gün doğdular ve bu bağı her zaman taşıdılar.”

“Şu anda gördüklerimi aktaracağım,” diye yanıt verdi Corbie. “Merhum babam görüntüye girdi ve bana el salladı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyorum. Benim de doğum günüm babamla aynı. Ben onun otuz dördüncü doğum günü hediyesiyim. Telefonu işaret ediyor, seni gösteriyor ve başıyla onaylıyor. Sarah ve Bradley birlikte pek çok hayat geçirmişler, genellikle birbirinin en yakın arkadaşı olmuşlar. Bradley bu seferinde bir arkadaşına kardeş olarak ihtiyacının olacağını biliyor-muş, dolayısıyla Sarah da kabul etmiş.”

“Bize çeşitli akrabalık bağları veya ilişkiler vesilesiyle refakat eden ve bizi çok iyi tanıyan bir ruh varsa eğer, bu durum ruh eşi olmak gibidir; zira eş-ruh sadece aşık olduğunuz ve

CESUR RUHLAR

evlendiğiniz biri değildir. Eş-ruh ilişkisi köklü birtakım beraberliğıdir; dolayısıyla bu tür ilişkilerde ruhlar anne baba-çocuk, kardeş, karı-koca, öğretmen-öğrenci gibi beraberlikleri seçerler. Bu vakada da Bradley, kendisini çaresiz hissettiğı zamanlarda onun adına konuşabilecek, güvendiğı birisine ihtiyaç duymuştu; bunu Bradley için Sarah yapacaktı. Kendini ifade edemediğı zamanlarda onun ne istediğini anlayan sağlam bir sezgi kabiliyeti vardı Sarah'nın." Corbie'nin babasının telefonu işaret ederek ne söylemek istediğini şimdi anlamıştım: Sarah, Bradley için bir tür telefon vazifesi görüyor, ona bu şekilde hizmet ediyordu.

"Corbie," dedim, "çocuklara iletişim kurmayı öğretirken Jennifer'in ruhu nasıl bir gelişim gösteriyor, o bundan ne öğreniyor?"

"Jennifer'in ruhu, benim öğretmenlik aşaması dediğim bir konuma geçiş yapıyor," dedi Corbie. "Olgun bir ruhsan ve bilhassa artık yaşlı bir ruha dönüşüyor, o mertebeye geçiyorsan sorumluluklarını başkalarına yıkarak 'okuldan' ayrılamazsın. Jennifer bu noktada bir diğer ruha nasıl öğretmenlik yapacağını öğreniyor."

Corbie'nin açıklaması benim düşüncelerimi de yansıtıyordu: Yeryüzündeki son enkarnasyonunu yaşayan bir ruh, edinmiş olduğu tüm bilgi ve bilgeliğı diğer insanlara aktarabileceğı bir hayat planı yapar; aslında bunu yapmak Dünya okulundan mezun olmanın da bir gereğıdir aynı zamanda.

"Ruh kavramını biraz daha netleştireyim," dedi Corbie. "Parmaklarınız var. Avucunuz var. Kollarınız var. Enkarnasyonlarımız parmaklar gibidir, ruhumuzun esassından çıkış yapar ve bir hayat şeklinde tezahür ederler. Avucumuz ruhumuzdur, enkarnasyonlarımız yani parmaklarımız avucumuza bağlıdır. Ruhumuz bizim tamlığımızdır ve o da Tanrı'ya, yani kolumuza bağlıdır."

“Jennifer’in avuç kısmı aşağı doğru biçimlenerek parmaklar halinde bu enkarnasyona ulaşıyor. Kendi tekamülleri üzerinde çalışan Bradley ve Ryan’ı yetiştirmek, onları eğitmek için yapıyor bunu. Kendi kişisel karmamızın büyük çoğunluğu tamamlandığı zaman biz ruhlar diğerlerine yardım etme arzusu içinde oluyoruz.”

Bu açıdan bakıldığı zaman, Jennifer’in durumunu ceza olarak görüp yanlış bir yoruma varmak imkansızlaşıyordu. Bununla beraber oğullarının savaşta rolüyle ilgili olarak bize anlatılanlardan hareketle çocukların engellerini onlara verilmiş bir ceza olarak yanlış yorumlamak da mümkün olabilecektir pek ala. Öte yandan, bu ruhların karmayı ceza olarak değil de, enerjiyi dengelemek için bir fırsat olarak gördüklerini biliyordum.

“Corbie,” dedim, “Bradley ve Ryan’ın bu hayattaki durumlarını geçmişte Nazi oldukları için onlara verilmiş bir ceza olarak yorumlayanlar olabilecektir. Bununla ilgili bir şeyler söyleyebilir misin?”

“Birileri sırf geçmişte Nazi oldu diye karanlık ruhlu oldukları ve bu yüzden de cezayı haksettikleri manası çıkarılamaz. Öğrenmek için kendileri seçmiştir bunu; hadise bir denge ve netice meselesidir sadece. Eğer bin doların varsa ve bunu kira ve faturalar dışındaki şeyler için harcarsan, netice olarak borçların nedeniyle evinden çıkarılabilirsin. Bu durumda cezalandırılmış mı oluyorsun? Hayır. Bu nötr bir durumdur. Sebep ve sonuç. İnsanların ceza fikrini akıllarından çıkarması gerekiyor. Ruhunuz yaşamak ve deneyimlemek için her türlü şeyi seçebilir. Bazı hallerde bu güç ve iktidar olur. Bazısında da zenginlikler. Çok paranız vardır ve onu akıllıca harcayabilirsiniz. Veya çok paranız vardır, ama hırslı ve tamahkar bir yapıdasınızdır. Öğrenme açısından bakıldığında bunların hiçbirisi iyi ya

da kötü değil, ders kitabındaki başka başka bölümlerdir sadece bununla beraber olayları bu yönde yorumlamak insanlar için bir miktar zorlayıcı olabilecektir.”

Corbie'nin açıklamaları öğrendiklerimi doğruluyordu: Karma, evrenin düzeni korumaya hizmet eden bir kuralıdır ve işleyişi hiçbir şekilde şahsi değildir. Karma olmasa kaos hüküm sürerdi. Dünyevi şartlar ise bize genellikle kaotik görünür çünkü pek çok hayat dönemi boyunca süregelen karmik dengelenmeyi göremeyiz. Perdenin arkasında harikulade ve mükemmel bir dengeleyici akış vardır. Ruhlar pek çok enkarnasyonla beraber bilgelik içinde gelişip tekamül ettikçe olumsuz davranışların, sözlerin ve düşüncelerin mutlaka dengeye kavuşturulması gereken etkileri olduğunu idrak ederler, dolayısıyla ilave karmalar biriktirmeyecek yollarla yaşamayı seçerler.

“Corbie,” dedim, “çocuklar iletişimle ilgili dersler öğreniyorlar. Peki Ryan bu dersleri öğrenmek için neden Asperger, bipolar bozukluk ve dikkat eksikliği sendromlarını seçti? Bradley neden ileri derece otizmi ve körlüğü seçti?”

“Pekala, diyelim ki bir öğrenci okulda, ‘1.sınıflar için Shakespeare Edebiyatı’ dersini ve bir diğeri de ‘1.sınıflar için Edebiyata Giriş’ dersini seçti. Hızlandırılmış yoğun programı da seçebilirsin; haftada iki gün artı laboratuvar çalışması şeklinde daha yavaş bir program da seçebilirsin. Her iki şekilde de öğrenirsin. Programın yoğunluğu senin seçimidir.”

“Bradley’in otizmi çok daha ileri düzeyde seyrediyor, ilaveten gözleri de görmüyor fakat o çok ama çok mutlu bir çocuk,” diyerek araya girdi Jennifer. “İster inanın ister inanmayın, fonksiyonları nispeten daha yerinde olmasına rağmen Ryan daha çok zorluk çekiyor. Bradley’in rahatsızlıkları daha ağır ama hayatı Ryan’dan daha kolay.”

“Okuldan ve derslerden örnekler vermeye devam edeceğiz,” dedi Corbie. “Alacağınız dersi seçtiğiniz zaman o dersin kitaplarını da seçmiş olursunuz. Kitapların hepsi geçerlidir fakat bakış açıları farklı olabilir.”

“Bradley öğrenmesini garantilemek üzere, kendisini bu son derece zorlayıcı engellerin içine kapatmak istemiş. Onunkisi yoğun programdı. Ryan’inki ise daha ziyade bağımsız bir program. Ne yapması gerektiğini biliyor fakat bunları nasıl yapacağı katı bir şekle veya sisteme bağlı değil, bununla beraber her ikisi de bu hayatlarını tamamladıkları zaman olağanüstü değerli dersler öğrenmiş olacaklar.”

Ryan politikaya ilk kez ilgi duymuyor. O bir lider. Bu onun doğal yeteneği. Liderlik yapamadığı hayatları da var. Ayrıca kadın ve erkek olarak geçirdiği hayatlar da var. Ryan’nin dişi/erkek enerjisinde dişi enerji daha baskın. Erkek olarak geçirdiği hayatlar onun için hep daha zor.”

Benzer zorlukları başkalarında da görmüştüm. Erkek enkarnasyonlarında baskın olanlar kadın olarak geçirdikleri hayatlarında zorlanıyorlardı; kadın enkarnasyonlarında baskın olanlar ise erkek olarak geçirdikleri hayatlarda çok zorlanıyorlardı.

Ruhlar tekamül ederlerken dişi/erkek yönlerinde bir denge arayışına giderler ve daha az aşına oldukları enerjiyi ifade etmeyi öğrenecekleri bir hayat seçerler.

“Ryan’ın geçen yıl birkaç psişik deneyimi olmuştu; Bradley’in de tabii,” dedi Jennifer. “Bu onların ruhlarıyla mı yoksa engelli olmalarıyla mı alakalı bir durum?”

“Bu dönemde dünyaya gelen çocukların büyük bölümü Indigo denilen çocuklardan,” diye yanıt verdi Corbie. “Indigo Çocuklar, Homo Sapien’lerin bir sonraki versiyonudur. Diğer boyutlara erişim anlamında bizden daha donanımlıdır onlar.

CESUR RUHLAR

Bizim yapamayacağımız anlamına gelmez bu fakat sanki eski bir bilgisayarla çalışmak gibidir, bazen başka donanımlar da eklemen gerekir. Indigolar modern dizüstü bilgisayarları gibidir. Tüm donanıma sahiptirler ve bu sayede erişimleri çok daha kolay olur.”

Corbie’yle yaptığımız seansın artık sona erdiğini hissettiren küçük bir sessizlik olmuştu.

Son bir soru sormak için “Corbie,” dedim, “engelli çocukları olan anne babalara neler söylemek istersin?”

“Onları onurlandırın,” dedi Corbie. “Yaptıkları bu seçimi onurlandırın. ‘Neden ben?’ diye sormayın Tanrı’ya. Bu bir ceza değildir. O çocuğun içinde konuşma sorunu olmayan, gören, duyan, düşünen her şeyiyle tam bir ruh olduğunu unutmayın. Üzerlerinde çok uygunsuz duran ve yanlış dikildiği izlenimi uyandıran bir elbise giymeyi seçmiş olabilir onlar fakat elbisenin bir amacı vardır.”

Jennifer’in Staci Wells ile seansı

Staci Wells’ten Jennifer için tamamlayıcı bir seans yapmasını rica etmiştim, bu şekilde ilave bazı bilgiler edinebilecektik. Yine her zamanki gibi Staci’ye isimleri ve doğum tarihlerini verdim çünkü rehber ruhun gerekli bilgileri aktarmak için bu detaylara gereksinimi oluyordu. Staci’ye ayrıca çocukların engelleriyle ilgili bilgiler de verdim.

Staci transa girerken biz de birkaç dakika sessizce bekledik.

“Burada bağımsız olmak ve iki ayağı üzerinde dimdik durmayı sağlayacak zorlu bir deneyim hakkında konuşuluyor,” dedi Staci ve konuşmayı bize aktarmaya başladı.

ROBERT SCHWARTZ.

- Jennifer: Bunun neden bu kadar zor bir şekilde olması gerekiyor?
- Rehber Ruh : Başka insanlar vasıtasıyla öğrenmeyi, gelişimini onlarla ilişkiler yoluyla deneyimlemeyi, hem zor hem de yüce olanı sen seçtin. Bu çocuklara ebeveyn olma rolünü yerine getirmek çok yüce bir amaçtır ve onları onurlandırmanın bir yoludur. Bu durum, daha önce deneyimlemediğin bir şekilde hizmette bulunma arzunu da yerine getirecektir.

“Planlama seansında çocukları görmüyorum fakat Jennifer’ın onları tanıdığını hissediyorum. Henüz konuşmamışlar. Oğlanlar onun ruh grubunun bir parçası ve bu nispeten tekamül etmiş bir grup. Bunlar yüksek idealleri olan ve zorlu deneyimleri üstlenmekten hoşlanan ruhlar.”

“Bu çocukları hayatına dahil etmesi, Jennifer’a ayaklarını sıkı sıkı yere basarak dengede kalmasını söyleyen farkında olmadığı bir anımsatıcı vazifesi görecektir. Bu rolün iki yönü var; birincisi tüm bunların üstesinden gelmek, diğeri ise aksi yönde giderek sorumluluklarına tabi bir yaşam sürmemek. O daha yüksekteki kısmı üstlenmek istiyor.”

“Jennifer’ın Ryan ve Bradley ile görüştüğü bölüme geçebilecek miyim, bir bakalım.” Staci dikkatini planlama görüşmelerinin bir başka kısmına yöneltirken kısa süreli bir sessizlik oldu. Staci’nin Jennifer için yaptığı okuma, her zamanki mutlak akış içinde devam ediyordu: Staci’nin rehber ruhu birtakım ayrıntıları ortaya koymadan önce, ona “büyük resmi” göstermek istiyordu:

“Jennifer bir başka hayat döneminde yine Bradley’in anesiydi; dolayısıyla Bradley kendisini onun yanında çok rahat ve huzurlu hissediyor. Gözleri görmeyen, çok hassas bir çocuk olma konusunda yaptığı tercihler nedeniyle annesinin, yanındaki kendisini huzurlu hissettiği biri olması oldukça önemli.”

“Bradley Jennifer’a korkularını anlatıyor. Korkuları çocukluğunu İngiltere’deki bir yetimhanede geçirdiği başka bir hayat döneminden kaynaklanıyor. Anne sevgisini hiç tanımamış. Dayak yemiş, fiziksel ve duygusal olarak çok hırpalanmış. Tüm bunlar onu çok korkutmuş, dolayısıyla bu hayatında kesinlikle böyle şeyler deneyimlemek istemiyor. Yeniden incitilebileceği şekilde göz önünde olmak, ortada kalmak istemiyor. Kendisinde travma yaratan hatıraları unutmak için bu şekilde bir fiziki hayat sürmesi gerektiğini söylüyor. Bakılıp gözetildiği, kendisine ihtimam gösterilen ve hayatın kaba yönlerinden esirgendiği bir hayat yaşadığı takdirde bu travmayı atlatmasının son derece kolay olacağını söylüyor. Bradley kör olarak yaşamayı da dünyadaki acımasızlıkları görmemek için tercih ediyor.”

“Jennifer sevgi dolu, verici tabiatıyla Bradley ile hemfikir oluyor. Zaten Jennifer’ın önemseddiği herkes için elinden geleni yaptığı bir geçmişi var. Ondan bir şey istemek için sadece sormak yeterli oluyor ve Jennifer hep olumlu yaklaşıyor. Bu yaklaşımın sevdiklerine karşı verici olmak için en doğru yol olduğunu düşünüyor Jennifer. Dolayısıyla Bradley’in talebini de kabul ediyor.”

“Şimdi biraz da Ryan’a bakalım.” Staci doğum öncesi planlama çalışmalarının bir başka bölümüne odaklanırken yine kısa bir sessizlik oldu.

“Ryan’ın ruhunu görüyorum, Jennifer’la konuşuyor. Söylediğine göre Ryan’ın yaşayacağı dengesizlikler, Jennifer’a başkalarının sorumluluğunu ciddi bir şekilde üstlenmeyi hatırlatacak. Ryan’ın her bir problemli davranışı, Jennifer açısından sükuneti korumak ve gerçekten ne önemliyse ona odaklanmak için bir nevi mücadele işlevi görecektir aslında. Jennifer’ı bu hayatında en fazla zorlayan mesele sağlam bir benlik duygusu

oluşturmak, bu nedenle Ryan'ı hayatına dahil ederek bu karmik mesele üzerinde yoğunlaşmış olacak.”

“Rehberimden, tüm bu güçlüklerin Ryan açısından hangi amaca hizmet ettiğini bana göstermesini istiyorum.” Staci rehberinin söylediklerini dinlerken ben de merakla bekliyordum.

“Ryan son derece çalışkan ve zeki bir kişi olarak yedi hayat dönemi geçirmiş. Bir hayatında bilim adamıymış. Duyduklarıma göre, eğitimsel ve bilimsel çalışmalar içinde olduğu pek çok hayat yaşamaktan sıkılmaya başlamış. ‘Dengesiz’ bir durum içinde olmayı ve bunun nasıl bir şey olacağını deneyimlemek istemiş.”

“Neden bu nevi tercihlerin (Ryan’ın rahatsızlıklarını ve engellerini kastederek) yapıldığını soruyorum.” Staci’nin rehberi konuşurken yine bir sessizlik süresi oldu. “Engellerinden dolayı hiç kimse Ryan’ın başarılarla dolu bir hayat sürmesini beklemeyecekti. Üzerinden bu yük alınmıştı, kendi istediği şeylerin keşfini yapmak konusunda özgür olacaktı. Otizm hastalığı insanların ondan başarı beklememesi için gayet yeterli bir dayanaktı. Jennifer bu hayatını ona vakfetmek istiyor, çünkü daha önce geçici heveslerin ardından gittiği birkaç yaşamı olmuş; dolayısıyla şimdi bunları deneyimlemeye yönelik ihtiyacının idrakında. Söz konusu deneyim onun sadece bu amacına hizmet etmeyecek, aynı zamanda Ryan’ın sorumluluklardan kurtulma ihtiyacını anlamasını sağlayacak. Ryan muazzam bir kişisel özgürlük ihtiyacı içinde; Jennifer annesi olmayı kabul ederek ona bu özgürlüğü vermiş oluyor.”

Staci yine susmuştu. Rehberinin aktardığı ilave bilgileri dinlediğini zannediyordum, dolayısıyla rehberine beklenmedik bir şekilde ve doğrudan kanal olmaya başlayınca çok şaşırdım. Öte yandan bu bilge varlıkla direkt konuşma imkanı olduğu için de çok mutlu olmuşum ve minnet duyuyordum.

CESUR RUHLAR

Bu hislerim sonraki tüm seanslarda da aynı yoğunlukta devam edecekti.

“Hayata odaklanmak, bu ruhun çok uzun zamandan beri zorlandığı bir durum,” Staci’nin ruhsal rehberi Jennifer’dan bahsediyordu, Staci ise şimdi daha alçak bir sesle ve biraz duraklayarak konuşuyordu. “Kaçamayacağı bir sorumluluk şeklinde ona dayatılmış gibi görünen bu durum, yaşam içinde odaklandığı alanı daraltmaya ve bireysel özgürlüğünden vazgeçmeye zorlayacak onu. Aksi takdirde tıpkı hayatı hiç ciddiye almadığı, tatminkar bir hayatı hiçbir zaman garantilemediği halde geçici zevklerin ve insanı cezbeden diğer şeylerin peşinden gittiği öteki yaşamlarında olduğu gibi, bu hayatı da onun için zorlayıcı bir nefis mücadelesi haline gelecekti. Rehberlerinin de ona söylemiş olduğu gibi, insanı ayartan, cezbedici ve geçici zevkler karşısında çok sık pes ettiğini fark ediyor. Çocukları ve özellikle de bu sorumluluğu bir eşle paylaşma anlamında tek başına olmayı böylelikle kabul ediyor.”

Corbie daha öncesinde, Jennifer’in içten ve dürüst iletişim kurma konusunda özel bir yetenek geliştirdiği başka bir hayat dönemini daha görmüştü; Jennifer’in oğulları için bu da değer taşıyan bir nitelikti. Staci’nin ruhsal rehberi Jennifer’in bazı geçmiş yaşamlarına atıfta bulunuyordu şimdi. Ruhlar yaşamlarını planlarken bunu genellikle geçmiş enkarnasyonlarına cevap oluşturacak şekilde yaparlar. Olağan şekliyle, geçmiş yaşamlardan sadece belli birkaçı en son hayat planı üzerinde büyük etkiye sahiptir ve onunla kuvvetli bir bağlantı halindedir.

Jennifer, Bradley ve Ryan’ın, hayatlarını neden bu şekilde planladıklarını anlamaya başladığını hissediyordum. Araştırmamı biraz daha genişletmeye karar verdim.

“Hayat planlarını engelli çocuklara ebeveyn olmak üzerine apılandırın ruhları başka neler motive eder?” diye sordum.

“Sakatlıklar ve engeller ruhlar tarafından tercih edilirler; çünkü bu nevi durumlar onlara başka türlü sahip olamayacakları imkanları sunar,” diye yanıtladı beni ruhsal rehber. “Bazen de bu durum ruha (önceki yaşamlarında da) üzerinde çalışmış olduğu aynı dersi öğrenmek için farklı bir yol sunar. Genellikle şefkat, merhamet ve sevgi göstermek, bakıcı konumundaki kişi için zorlayıcı bir durumdur (ve bu durum bilhassa seçilmiştir). Ruhlar kendilerini diğer ruhların da dünyaya gelebileceği bir vasıta haline getirerek onları onurlandırmayı seçerler. Engelli çocuklara değer vermeyi ve bakımlarını üstlenmeyi de kendileri seçerler ve o çocukların hayatın gündelik, sıradan akışına fazla dahil olmadan diledikleri şekilde yaşamalarına imkan tanıyarak seçimlerini hayata geçirirler. Engelli çocuk için emsalsiz bir imkandır bu ve ebeveynler için de sevgilerini göstermek için bir fırsattır. Tüm bu karşılıklı anlaşmalar, tamamen sevgi ifadesidir.”

“Ana baba, engelli bir çocuk sahibi olduğunda genellikle kendilerini kusurlu hissederler, kendilerini veya genlerini suçlarlar. Bu durumdaki insanlara neler söylemek istersin?”

“Kendini suçlamak aslında kendine acımadır. Dikkat verilmesi gereken nokta bu değildir. Dikkat çocuğun üzerinde olmalıdır. Her şeyin bir amacı vardır. Sizin dezavantaj olarak gördüğünüz şey genellikle avantaja dönüşen zorlayıcı bir deneyimdir sadece. Unutmayın, bu önceden planlanmıştı. Böyle bir yaklaşım bakış açınızı da değiştirecektir. Suçluluk hissetmek, kabahat bulmak ve utanç gibi hisler hiçbir gayeye hizmet etmez, bilakis size ket vururlar. Bunların yerine, durumu bir fırsat olarak görün. Hem çocuğa hem de kendinize daha yüksek bir perspektiften bakın.”

Bradley’in öfke nöbetlerini düşünüyordum, özellikle de beklediği bir şey gerçekleşmediği zaman nasıl alt üst olduğu-

CESUR RUHLAR

nu. "Jennifer, Bradley'le konuşurken kullandığı dile çok dikkat etmek zorunda sanırım," dedim. "Engelli çocuklarla iletişim konusunda neler söylemek istersin?"

"Öz-değer ve öz-saygı hisleri olmaksızın açık, anlaşılır ve yalın bir şekilde iletişim kurmak mümkün değildir. Ebeveynler kendi aralarında iletişim içindeyken de birbirinin değerini ve duygularını kabul edip saygı gösterdikleri takdirde başkalarıyla olan ilişkileri de çok daha iyi gitmektedir. Çocuklar büyüyüp de kendi öz-değerlerini keşfettikçe, aynı şeyi yapmaları için anne babalarını zorlarlar."

"Jennifer bu hayatında içinden geldiği gibi, düşünmeden, anlık hareket eden bir yapıda olmak istemiyordu sadece. Geçmiş yaşamlarında hep bu şekilde davranmış ve kendisi için çok iyi tercihler yapamamıştı. Şimdi çocukları nedeniyle ağzından çıkan her bir kelimeye dikkat etmesi, genel olarak dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Bu ders üzerinde çalışması için ona çocuklar yardım etmiş oluyordu."

Jennifer, Ryan ve Bradley'in hikayesi, dünyaya engelli bir çocuk getirmenin kabahatle, suçla, cezayla bir ilgisi olmadığını göstermektedir bize. Genel olarak çocuklar, sahip olacakları engelleri kendilerine sağlayacağı gelişim nedeniyle doğmadan önce seçerler. Aynı şekilde onlara ebeveyn olmayı planlayan ruhlar da bu deneyimi kendi gelişimleri için seçerler.

Bu nevi planlar bir dereceye kadar geçmiş yaşamları da dayanak alırlar. Yetimhanede büyüdüğü, duygusal olarak son derece sarsıcı izler bırakan o hayat dönemine cevaben Bradley, güvende olacağı, beslenip bakılacağı ve destek göreceği bir

hayat planlamıştı. O hayattan arta kalan korku ve travmaları şifalandırmaya karar vermesi şaşırtıcı değildir. Ruh, müteakip enkarnasyonlarında şifa bulmanın arayışındadır. Ryan ise geçmişteki yedi enkarnasyonundan kaynaklanan yoğun baskıdan kurtulmanın çabası içindedir. Ryan ve Bradley kendi hakikatlerini dünyaya ifade etme konusunda sıkıntı çektikleri bir hayat yaratarak II. Dünya Savaşı sırasındaki faaliyetlerini dengeleyecek bir karma oluşturmuşlardır. Jennifer ise aynı savaş dönemine rastlayan hayatında hep işitilmemenin ve bir kenara itilmenin korkusunu yaşamıştır. Belki o da Bradley gibi arta kalmış bir korkuyu iyileştirmenin arayışı içindeydi ve bu yüzden, kendisini işitemeyecek ve zaman zaman bir kenara itileyecek iki çocuğun annesi olmayı kabul etmişti. Korkular ebedi birer ruh olduğumuz gerçeğinin önüne perde çekerler. Eğer bu korkuları geçiririr ve onlardan kaçınırsak, perde daha da kalınlaşır. Eğer kabul eder ve onlarla yüzleşirsek, korkuların ortadan kalkması için fırsatlar planlamış olan o cesur ruhu ortaya çıkaracak şekilde perdeyi açmış oluruz.

Doğum öncesinde yaptığımız planlardan bir kısmının dayanağı ise yeni deneyimlere duyulan arzudur sadece. Örneğin, Ryan sırf rahat etme arayışında olmamış aynı zamanda dengesizliği de deneyimlemek istemiştir. Bu hayatında hissettiği dengesizlikler -örneğin bipolar bozukluk nedeniyle ortaya çıkan ani ruh hali değişiklikleri- hem daha önceki enkarnasyonlarıyla hem de ruh formundayken yaşadığı o mükemmel ve ilahi denge içindeki hayatla büyük tezat içindedir. Büyük resmin dahilinde ise, mevcut deneyimleri hem denge hem de takdir duygusu yaratmaktadır. Bu dengesizlik hali olmadan, dengeyi tam olarak idrak edemeyecekti o. Dolayısıyla Ryan bir ruh olarak, bunun güzelliğine yönelik çok derin bir idrak haliyle bu hayattan ayrılacaktır. Bu deneysel anlayış, yaşadığı fiziksel

CESUR RUHLAR

hayatın ve o doğmadan önce bu hayatı mümkün kılmaya söz veren annesinin ona bir armağanıdır.

Jennifer, Ryan ve Bradley kendi hayatlarının koreografisini yaparken belirli bazı dersleri öğrenmeyi de amaçlamışlardır. Üçü de iletişimin önemini ve değerini öğrenmektedir. Bir önceki hayatında hayranlık uyandıracak şekilde ortaya koyduğu açık yürekli ve içten iletişim anlayışı Jennifer için daha da derinlik kazanmaktadır. Ryan ve Bradley'in bu dersin öğretmeni olarak Jennifer'i seçmeleri bilgelikle alakalı bir yaklaşımdır; zira Jennifer çocuklara iletişimi öğreterek onların ruhlarına da büyük hizmette bulunmuştur. Çocuklara şefkat ve koşulsuz bir sevgiyle hizmet ederken, spiral biçimindeki tekamül yolunda olgunluktan yaşlı bir ruh olma evresine ilerlemektedir Jennifer.

Engelli olsun veya olmasın, çocuklar anne babalarının öğretmenleridir; Ryan ve Bradley Jennifer'dan sayısız şey öğrenirken, bir o kadarını da ona öğretiyorlar. Jennifer çocuklarının sayesinde çok daha sabırlı bir yapı kazanmaktadır; kendi değerinin idrakine varmakta ve düzenli bir hayat sürme kabiliyetini artırmaktadır; dengesini korumak ve ayaklarını yere sağlam basmak konusundaki becerileri de bu vesileyle ayrıca geliştirmektedir. Direkt olarak öğrettikleri pek çok şeyin yanı sıra çocuklar anne babalarının pek çok başka insanla tanışmasına vesile olarak da bu gelişime katkıda bulunurlar. Bu durum da planların bir parçasıdır. Hayatlarımızı planlarken birlikte çalışmak istediğimiz ruhları hayatımıza dahil edecek koşullar yaratırız. Engelli çocukların aileleriyle yaptığım görüşmelerde tüm anne babalar çocuklarının durumu nedeniyle tanıştıkları harkulade insanlardan söz ettiler hep; bu insanlar sanki önceden tanıyorlarmış hissi yaratıyordu onlarda, çok büyük bir ihtimalle de zaten öyleydi. Bu gibi durumlarda, engelli çocuklara

sahip olmanın yarattığı ortak paydanın yanı sıra, arada özel bir bağ vardır genellikle.

Burada gördüğümüz üzere, Bradley ve Ryan kendilerini zorlayabilecekleri ve aynı zamanda Jennifer'a da öğretici olacakları pek çok farklı engel seçmişlerdir. Bazı ruhlar zorlu deneyimler seçme konusunda diğerlerine nazaran daha isteklidirler. Tıpkı Ryan gibi, bu yönde eğilim gösteren ruhlar pek çok hayat dönemi boyunca denge arayışında olurlar. Eğer bu iki kardeş iletişim dersine devam etmeyi seçerlerse, iletişim kurmanın kendileri için çok daha kolay olduğu ve hatta bu konuda büyük kabiliyet taşıdıkları başka hayatlar da tasarlayabilirler elbette.

Buluşmak üzere plan yaptığımız bazı ruhları ve deneyimlemek için seçtiğimiz birtakım zorlukları bazen bir seviyeye kadar hatırlayabilir veya bu yönde çağrışımlar hissedebiliriz. Jennifer'ın lisede ve üniversitede otizme duyduğu ilgi doğum öncesinde yaptığı planlara dair muğlak bir anımsayıtı. Bu ilgi hafızada yanan küçük bir ışıktan ziyade Jennifer'ın ruhunun sezgisel yönlendirmeye onu geleceğe hazırlamak için kullandığı bir yoldu aynı zamanda. Ruhlarımız gelecek için zemin hazırlayan arzular yaratarak, içimizde çeşitli meraklar uyandırıp, bizi farklı ilgi alanlarına yönelterek bizimle salt sevgiye dayanan daimi bir iletişim halindedirler. Eğer dikkatle dinlersek ruhlarımızın önceden planlamış olduğumuz deneyimleri bize fısıldadıklarını işitebiliriz.

Jennifer seçilmiş olduğunu söylerken haklıydı. Eski kocası da onun gibi seçilmişti. Bireysellik açısından bakıldığında, iki tane engelli çocuğu tek başına büyütme zorunda kaldığı için Jennifer'ın büyük bir yük altında olduğu düşünülebilir. Fakat Jennifer hayatının bu yönünü onu çok seven ve aradığı deneyimi ona sunmayı kabul eden bir ruhla beraber planlamıştır; zira

CESUR RUHLAR

kendisi de aynı şekilde, arzu ettikleri hayat deneyimini çocuklarına yaşatmayı kabul etmiştir. Bu senaryoda kötü adamlar ya da zavallı insanlar yoktur; sevgiyle hareket eden, sevgiden yola çıkan bilge ruhlar vardır sadece. Aynı sevgi ailenin diğer iki ferdi de yakın bir ilişki planlamaya sevk etmiştir; bu plan doğrultusunda Sarah, Bradley'in ihtiyaçlarını sezgisel olarak anlamayı ve onun adına ifade etmeyi üstlenmiştir. Annesinin erkek kardeşlerine gösterdiği yakın ilgiyi Sarah'ın büyük anlayışla karşılaması da doğum öncesi planlarının bir yansımasıdır yine.

Bu hayat planlarının birer ilmek gibi iç içe geçerek oluşturdukları doku, kesişen amaçların harikulade ve son derece karmaşık bir koordinasyonudur. Motivasyonları, bireysel tekamül ve başkalarına hizmet arzusu olan Jennifer, eski kocası, Sarah, Ryan ve Bradley de -diğer engelli çocuklar ve aileleri gibi- birbirini muazzam bir sevgiyle seçmişlerdir. Sevgi, verildikçe kendisini çoğaltır. Ruhlar da sevgi oldukları için sevdikçe büyüyüp gelişirler. Engelli çocuklara anne baba olmak gibi adeta meydan okuyan bir hayat deneyimi sevgi için fırsattır. Tüm zorluklarına ve yol açtığı ızdıraba rağmen Jennifer ve ailesi tarafından son derece cesurca benimsenmiş olan bu hayat deneyimi, buna bağlı olarak onların ruhları için de bir gelişime vesile olmaktadır.

Onların hepsi sessiz kahramanlardır. Bradley ve Ryan toplumun takdir edeceği veya fark edeceği türden kazanımlar elde etmiyor olabilirler fakat nihai başarıları muazzamdır. Jennifer'in sabrı ve şefkati de ödüller kazanmıyor olabilir, bununla beraber sağladığı katkı olağanüstüdür. Bugün milyonlarca engelli çocuk ve onların anne babaları rekabet ve mülkiyet dünyasının uzağında şan, şöhret, ödül beklentisi ya da arayışı içinde olmadan; cesaretle-
rinin, asalet ve merhametlerinin her gün sınanıp her gün yeniden onay gördüğü bir hayat sürmektedirler.

Bunlar sessiz bir ihtişamın hayatlarıdır.

BÖLÜM 4

Duymayan Kulaklar - Görmeyen Gözler

Hayat planlarımıza dahil ettiğimiz iddialı pek çok durumu göz önüne aldığımızda, körlük ve sağırılık halinin ortaya koyduğu zorluk beni oldukça sarsmaktadır. Doğum öncesindeki dönemde, dünyaya geldiğimiz zaman sadece beş duyuya sahip olacağımızın bilincindeyizdir. Duyusal verilerin büyük çoğunluğunu görerek ve duyarak elde edeceğimizi de biliriz. O halde kişi, sonucunda bu kadar mücadele getirecek bir seçimi neden yapar? Dahası bir ruh, fiziksel deneyimin bu denli önemli bir unsurundan yoksun bir hayatı niye tercih eder? Bu soruları soruyor ve dünyaya neredeyse tamamen sağır olarak gelen yeğenim Penelope'yi düşünüyordum.

Sadece A.B.D.'de on sekiz yaş üstü yirmi beş milyondan fazla kişide nispeten hafif işitme problemleri vardır. Tamamen sağır olan veya işitme problemleri oldukça ciddi seyreden kişi sayısı ise altı milyon civarındadır. Doğuştan sağır olan Penelope da bu altı milyonun içindeydi. Onunla sohbet etmeye başladığımızda, "Fiziksel yaşamının ilk anından itibaren sağır olmayı seçtiyse eğer bunun nedenleri olmalı," diye düşünüyordum. Penelope ile yaptığımız görüşmeyi internet üzerinden sohbet şeklinde ve yazışarak yürütüyorduk.

Penelope'nin hikayesi

“Neden sağır olduğumu anneme ilk kez yedi yaşımdayken sordum. Moralim çok bozuktu ve iyi bir açıklama istiyordum. Ağlamaya başlamıştım. Annem beni kollarına aldı, sıkı sıkı sarıldı ve bunun benim hatam olmadığını söyledi bana; beni ben olarak Tanrı'nın yarattığını ve bunun çok özel olduğunu anlattı. Sağır biri olarak gerçek anlamda hüsrana uğradığım ilk andı bu. Yapılan açıklama hiç hoşuma gitmemişti ve artık bu durumda olmak istemiyordum.”

Penelope şimdi yirmi dört yaşında, nişanlı ve pek çoğu Amerikan vatandaşı olmayan sağır insanlara İşaret Dili ve İngilizce öğretiyor ve “Bu öğrencilere elimden geldiğince rehberlik etmeye ve onlara öz güven kazandırmaya çalışıyorum,” diyor. Öğrencileri genel olarak eğitimsiz insanlar.

Penelope'nin eğitim çalışmaları, belirli zorlukları hem kendisinin hem de pek çok insanın tekamülünü desteklemek amacıyla seçen ışık-işçilerinin hayat planlarını akla getiriyordu.

Çocukluğunda ise Penelope'nin başı genelde çılgınlıkla atarak uyandığı korkunç kabuslarla dertteydi. Geçmişinin bu yönünün büyük önem taşıdığı daha sonra medyumlarla yapacağımız seanslarda ortaya çıkacaktı.

Penelope dokuz yaşına kadar bir sağır okulu devâm etti, sonrasında ise annesi onu normal eğitim veren bir devlet okuluna kaydettirdi. İlk okulundaki atmosferin son derece destekleyici olduğunu düşünüyordu Penelope, yeni okulunda ise işaret dilini tercüme edebilecek birilerine ihtiyaç duyuyordu zaman zaman. Uyum sağlaması gereken daha başka şeyler de oluyordu.

“İlk ve ortaokuldayken arkadaşlarım ne kadar iyi kalpli olduklarını göstermek ve işaret dilleriyle etrafa hava atmak için

benimle takılmak istiyorlardı,” diyerek anlatıyordu Penelope. “Bunlar beyazların çoğunlukta olduğu okullardı. Yani daha bir yıl içinde ırk ve popülerite idrakıyla tanışma imkanını bulmuştum.” Onun bu yorumu, Penelope’nin sağırlığa ilaveten neden bir kadın ve siyah bir Amerikalı olarak doğmayı seçtiğini düşünmeye sevk etmişti beni.

Penelope için lise ortamı çok daha zorlayıcı olmuştu. “Sağır olsun olmasın, siyah arkadaşlarımın beni kabullenmediklerini hissediyordum,” diye hatırlıyordu Penelope. Kendi tabiriyle, “o acayip sesle” sınıfta konuşmaya başlayınca, öğrencilerin yüzlerinde garip bir ifade belirlediğini görmüştü. “Hani, ‘ah bir de konuşabilse,’ derler, bilirsin böyle bir laf vardır. Bu durum bende sıkıntı yaratmıştı. Saçlarımın ağarmadığına seviyordum,” diyordu.

“En unutulmaz tecrübemi ise bir partide yaşamıştım. Merhaba dedikten sonra bir gayret, ismimi söylemeye çalışıyordum. P sessiz harf. Sessiz harfleri çıkaramıyorum. En fazla ‘Benelope’ diyordum. Elimden gelen en iyi şekilde ismimi söyledikten sonra tanışmaya çalıştığım kadın, arkadaşşıma dönüp, ‘soğuk algınlığı geçirip geçirmediğimi’ sormuştu. Gerçekten kırılmıştım. Hiç yaşamak istemediğim bir durumdur bu. Fakat böyle şeyler oluyor maalesef.”

Penelope tanıştığı insanların en az yarısının konuşmalarını anlayabildiğini söylüyordu. Çoğunlukla insanlar ne dediğini anlamayınca o da kağıt kalem istiyordu. “Bu insanlardan kaç tanesinin kağıt kalem vermeye yanaşmadığını bilsen çok şaşardın çünkü yazmak daha çok zaman alıyor.”

Penelope, konuşurken bazı detayların kaybolabileceğinden endişe ediyordu. Tepki vermemesini insanlar bazen yanlış anlıyorlardı. Bazen de beden dilini fazlaca kullanmasını yanlış yorumluyorlardı.

CESUR RUHLAR

Penelope insanların bazı davranışlarının sağırlarda sıkıntı yarattığını söylüyordu. “Bazen normalden daha ağır konuşmaya başlarlar. Bunu pek takdir etmeyiz. Dudak okumak için yavaş konuşmalarını istesek bunu söyleriz zaten. Ya da bizimle YÜKSEK sesle konuşurlar. Ya da okuma yazmamızın olup olmadığını sorarlar. Bazılarımız buna, ‘hayır’ diye yazarak yanıt vermekten çok hoşlanır.”

Penelope’nin muzipliği ve mizah anlayışı beni güldürmüştü. O anda, beni güldürdüğünü bilmesine imkan olmadığını fark ettim çünkü tüm iletişimimizi internet üzerinden yazışarak yürütüyorduk. Kim bilir kaç kez insanlarla bu nevi bir iletişim içinde olmuş ve kim bilir kaç kez onların üzerinde bıraktığı etkiyi hiç bilememişti Penelope. Doğum öncesi planlarıyla ilgili çalışmalarına başlamamış olsaydım eğer, bu duruma kesinlikle çok üzülecektim. Fakat bu tip deneyimlerin Penelope’nin kendi seçimi olduğunu artık biliyordum.

“Peki okuldayken erkek arkadaşlarınla randevuların oluyor muydu?” diye sordum.

“İşin bu kısmı lisedeki en ızdırap verici tecrübemdi. Kendimi hazır hissediyor ve entelektüel buluyordum. Paylaşabileceğim çok şey vardı. Fakat bu liseli züppe oğlanlarla iletişim, öpüşüp koklaşmak haricinde pek yolunda gitmiyordu. Buna ilgi duymuyordum ben. Konuşmak istiyordum. Karşı cinsten bir desteğe ve şefkate çok ihtiyacım vardı. Bu durum beni çok üzüyordu.”

Son derece ağır olmasına rağmen böyle bir deneyimin kendisini daha anlayışlı kıldığını biliyordu Penelope.

“İşitilmeyen insanlara içim gerçekten cız ediyordu,” dedi. “Sağır oluşum, duyarlılığımı çok arttırmıştı.”

Sağır olması, ona göre en çok hangi amaca hizmet etmiş olabilirdi, Penelope’ye bunu sordum.

ROBERT SCHWARTZ

“Göz ardı edilen insanları daha iyi anlayabilmek için böyle yaratıldım, bunu biliyorum,” dedi bana. “Birbirine zıt gruplar arasında köprü olmak istiyorum, sırf duyanlarla duymayanlar arasında değil, tüm kültürel sınırlar arasında yapmak istiyorum bunu.”

Penelope’nin konuşurken, *hissediyorum* veya *düşünüyorum* yerine *biliyorum* demesi beni çok etkilemişti. “Bunu nasıl biliyorsun?” diye sordum.

“Kalbimde olan bir şey bu. İçimde böyle bir his var. Sağır olmam nedeniyle göz ardı ediliyorum, insanlar bana aldırıyor. Aynı durumu deneyimleyen insanlara ilgi göstererek, onları umursayarak bu insanlara yardım edebileceğimi düşünüyorum. Kaybolmuş, kabul görmeyen veya hayata dahil edilmeyen insanlara doğru çekiliyorum. Sanki ruhum, unutulmaya meyilli, toplumda yeterince temsil edilmeyen bu insanlara şefkat göstermek istiyor.”

Penelope’nin Staci Wells ile Seansı

Bu sohbetten birkaç gün sonra Penelope ve ben, internet üzerinden Staci’yle buluştuk. Yine yazışarak yapacağımız bu görüşme ile Penelope’nin doğum öncesi planlarına dair bilgi alabileceğimizi umuyorduk.

Staci, “Gördüklerime, duyduklarıma ve hissettiklerime ilişkin izlenimlerimi aktaracağım size,” diye yazdı ekrana. “Bu izlenimler bana fiziksel olarak ulaşır ve ruhsal rehberim aracılığıyla aktarılırlar. Ruhsal rehberim, kendi tabiriyle *Hayatlar Kitabı* dediği bir kitap tutar elinde (Akaşik Kayıtlar). Bu kitap daha önce yaşamış veya şu anda hayatta olan herkesin yaşamlarına dair tüm bilgileri kapsar.”

CESUR RUHLAR

“Sağırılık halinin en son yaşamış olduğun hayatla bir bağlantısı olduğunu ve bu durumun sana daha önce hiç keşfetmediğin yepyeni tekamül fırsatları sunduğunu hissediyorum. Bu hislerim çok kuvvetli. Sağır olmak sana içsel deneyimlerinle, sezgilerinle, düşüncelerinle, hatta bedeninin gösterdiği tüm belirtiler ve tepkilerle daha derin temas kurma imkanı sağlıyor. Kendini bilmen için sana yardım ediyor.”

Staci, gece rüyasında Penelope’yi gördüğünü söyledi ayrıca. Görüşeceği kişi hakkında seanstan önce bilgi almak Staci için olağan dışı bir durum değildi fakat bu bilginin rüya vasıtasıyla gelmesi ilk kez oluyordu. “Rehber ruhum enerjimi senin enerjine ayarladığımı, dolayısıyla senin hakkında bilgi almaya açık bir hale gelmiş olduğumu söylüyor. Rüyamda da yaşadığın en son hayatı gördüm, sağır olmaya karar vermene vesile olan hayatı.”

Staci, Penelope’nin üç yaşındaki halini görmüştü; annesi erkek arkadaşı tarafından son derece ağır sözlü saldırılara ve hakaretlere maruz kalıyor, küçük kız da tüm bunlara tanık oluyordu. “Çocuk duygusal olarak çok ama çok hassas,” dedi Staci. “Bu sözlü saldırılar ve hakaretler ise iki-üç yıl kadar sürüyor.” Penelope’nin o hayat dönemindeki annesi bu yaşamında da yine annesiydi, Staci bunu da gördüğü rüyadan öğrenmişti.

“Bir önceki hayatında tanık olduğu bu saldırılar gittikçe artıyor ve hatta fiziksel şiddete dönüşüyor,” diye yazdı Staci. “Hatta bir cinnet anında adam annesini telefon kordonuyla boğmaya çalışıyor. Amacı onu korkutarak kendisine boyun eğmesini sağlamak.”

“Penelope annesi ve onun erkek arkadaşıyla birlikte bir apartman dairesinde yaşıyor. Küçük kız bir gün, bir komşuyla beraber evlerinin önünde dururken annesiyle o adamın yüksek sesle kavgı ettiklerini duyuyor. Komşu ve Penelope sağa sola

fırlatılan ve kırılan eşyaların seslerini de duyuyorlar. Komşu, küçük kızı rahatlatmak için elini onun omzuna koyuyor. İkisi de korkudan donup kalmış bir haldeler.”

“Adam ise Penelope’nin annesini yatak odasına kadar kovalıyor. Kadın kendisini içeriye kilitlemiş, adam dışarıda ve elinde bir silah var, odanın kapısını tekmeleyerek kırıyor ve Penelope’nin annesine birkaç el ateş ediyor. Penelope silah seslerini çok net duyuyor. Annesi kanlar içinde, ölmüş.”

“Adam banyoya gidiyor, sırtını küvete yaslayarak yere oturuyor ve ağlıyor. Bu sırada komşu, polisi ve Penelope’nin bir akrabasını aramak üzere eve giriyor, Penelope’yi de içeri alıyor. Tam o anda adam kendisini başından vuruyor. Penelope bu sesi de duyuyor.”

“Rüyam burada bitti,” dedi Staci. “Penelope, annenin hayatı çok kısa sürmüştü ve sen de o hayatındaki on yıl boyunca onu çok özlemiştin. Senin kendi hayatın da kısa sürmüştü. Kırk yaşına vardığını sanmıyorum. Annenle ikiniz bu hayatta yeniden birlikte olmak ve ilişkinizi sürdürmek üzere ruh seviyesinde bir anlaşma yapmıştınız. Bu hayattaki baban önceki hayatında anneni vuran adam *değil*, annenin erkek arkadaşı bu hayatta *yok*.”

“O gün duyduğun korku, tüm o sesler ve çılgınlıklar hayatının sonuna kadar sende yer etmiş, kulaklarından hiç silinmemişler. Bu yüzden ağır depresyonlar geçirmiş olduğun söylendi bana. Geceleri uyurken ve genellikle de gün içinde geçmişin sesleri seni sık sık taciz ediyor. Bana söylendiğine göre, o hayatın sona ererken aklındaki son düşünce, bedeli ne olursa olsun bu seslerden tamamen kurtulmakmış.”

“O hayatında yaşamına sen kendin son vermişsin ve tüm bu yaşadıkların sağır olmaya karar vermende çok etkili olmuş. O zamanlar tanıklık ettiğin tüm o vahşeti bir daha asla deneyimlemek istememişsin.”

CESUR RUHLAR

“Penelope, bu anlattıklarım sende ne gibi hisler uyandırıyor, bunu bilmek istiyorum. Sende birtakım çağrışımlar yapıyorlar mı? Yani sırf zihinsel bazda değil, duygusal ve fiziksel olarak?”

“O gördüğüm rüyalar...,” diye yazmaya başladı Penelope. “Annem uykumda her zaman çılgınlık attığımı söylerdi. Bu aramızda şaka konusu da olurdu. Ben sağırım, yanımda uymak zorunda kalan zavallının vay haline. Sanırım pek çok gece bilinçaltımda olan şeylerdi bu söylediklerin.”

“Ellerimin daha önce bu kadar titrediğini hiç hatırlamıyorum,” dedi Penelope; Staci’nin anlattıklarının kendisinde fiziksel bazı duyarlılıklar yarattığını, bir heyecan uyandırdığını fark ediyordu. “Çok yoğun bir his bu. Ellerimi ovuşturmam gerekiyor, biraz sakinleşmem lazım sanırım.”

“Normalde de titrerler mi?” diye sordu Staci ve devam etti. “Evet, rehberim bunu teyit ediyor. Tam bir iyileşme kazanmak için hala çalışıyorsun. Bu yaşadıklarınla başa çıkmanın en iyi yolu onları bilinçaltı seviyesinde ele almak. Şu anda ellerinin titremesi duygularına ve seni şaşırtan durumlarda vücudunun nasıl tepki verdiğine, ne gibi emareler gösterdiğine yönelik bir örnek.”

“Nişanlım üzgün veya kızgın olduğumda neden o kadar saldırgan davrandığımı sorar hep,” diye yanıt verdi Penelope. “Hayatımda hiç travmatik bir deneyim yaşayıp yaşamadığımı soruyor. Bunu artık biliyorum. Bu zinciri kırmam gerekiyor.”

“O hayatında gördüklerin yüzünden saldırgan oluyorsun,” diye izah etti Staci. “Her şey büyük ölçüde hala bilinçaltında.”

Staci’ye bize biraz daha bilgi verip veremeyeceğini sordum.

“İşitme engelinin Penelope’nin tüm insanlara şefkatle yaklaşması için zemin yarattığı söylendi bana. Bu durum onun

hayvanlara karşı da çok müşfik olmasını sağlıyor, bana söylendiğine göre onlarla çok mutlu oluyor. İleriki yıllarda elini işitme engelli diğer insanlara uzatarak onlara pek çok yardımda bulunacak ve rehberlik edecek.”

“Kimliğimi oluşturan özelliklerimi (sağır, kadın, genç ve etnik azınlık mensubu) ayrıca dikkat çekici birer unsur olarak kullanma eğilimi içindeyim, bu vesileyle bilgiyi çok daha verimli bir şekilde paylaşabileceğimi düşünüyorum,” dedi Penelope.

“Etnik azınlık...” dedi Staci. “Bunun olaylara çok daha müşfik bir açıdan bakma *tercihinle* alakalı bir durum olduğunu görüyorum,” dedi Staci. “Pek çok anlamda farklı olmanın deneyimini yaşıyorsun.”

“Evet!” dedi Penelope. “Asla bir aidiyet duygusu içinde olmadım.”

“Penelope, bunu deneyimlemek senin için nasıl bir şey? diye sordum. Seanstan memnun olup olmadığını da öğrenmek istiyordum.

“Büyük bir rahatlama duygusu hissediyorum,” diye cevap verdi Penelope. “Kendimi bildim bileli bu konularda sorular soruyordum. Şu anda insan olarak tam bir onay aldığımı düşünüyorum. Artık kendimi yalnız da hissetmiyorum.”

“Staci,” dedim, “Penelope’nin işitme engelli olmayı seçtiği doğum öncesi planlama görüşmelerini bize aktarman mümkün olabilir mi acaba?”

“Staci bu görüşmelere ‘bağlanana’ kadar Penelope ve ben birkaç dakika bekledik. Sonrasında Staci bu görüşmeleri o kadar güzel tarif etti ki o ortama gerçekten dahil olduğumuz hissine kapıldım.

“‘Düşünsel konuşmalar’ duyuyorum,” diye yazdı Staci: “...Görüyorum da. Penelope büyük bir odanın içinde. Ta-

CESUR RUHLAR

vanlar çok yüksek, duvarlarda ise pek çok imgeler var, geçmiş yaşamlara ait imgeler. Penelope'nin rehber ruhu da diğer ruhlarla beraber odada. Penelope'nin yerde bağdaş kurmuş olarak oturduğunu görüyorum, ayrıca bu hayatında önemli yer tutacak kişiler de yerde oturuyorlar. Bu ruhlardan bazıları geçmiş hayatlarında da onunla birlikte olmuşlar fakat Penelope enkarne olurken bu kez burada kalacaklar. Rehber ruhu onun tam arkasında duruyor, olup bitenleri yönetiyor ve herkesi bilgilendiriyor."

Rehber Ruh: Penelope'nin hayatının nasıl gelişeceğine karar vermek üzere burada toplanmış bulunuyoruz. Pek çoğunuz geçmiş yaşamlarında veya bu hayatlar arasındaki dönemlerde ona yardım ettiniz. Penelope ise bir önceki hayatındaki deneyimleri nedeniyle hala ızdırap çekiyor ve bu hayatında şifa bulmak istiyor. Bir sonraki hayatına yönelik planlar yaparken, ne olacağına, neleri deneyimleyeceğine, nelerin uzağında kalacağına ve hedeflerine ulaşmak için tüm bunlara karşı ne gibi reaksiyonlar göstereceğine karar verirken enerjilerinizi onun enerjisiyle birleştirmenizi istiyor hepinizden.

"Hep beraber el ele tutuşuyorlar," diye devam etti Staci. Birbirine akıttıkları muazzam enerjiyi görüyorum. Bu yoğun akış, aktarılan enerji dalga dalga tüm odayı doldurup da orada bulunanların hepsine nüfuz edinceye kadar devam ediyor.

"Penelope'nin aldığı ilk karar ten rengiyle ilgili, bu konu annesi olacak ruh ile arasındaki bağlantının da bir parçası aynı zamanda. Penelope buna karar verirken ruhunun daha koyu bir renge büründüğünü görüyorum, sanki onu üzerine deniyor ve aynı zamanda kendine adapte ediyor."

"Penelope ile annesi arasında düşünsel bir konuşma geçiyor; annesi onu dünyaya getirmeyi ve bir önceki hayatında yapama-

ROBERT SCHWARTZ

diği şekilde bakıp büyötmeyi kabul ediyor. Penelope, anne kucağında pışpışlanmaya hala ne kadar ihtiyaç duyduğunu annesi olan ruha anlatıyor. Penelope'nin sık sık sevilip okşanacağına, kucağa alınacağına dair aralarında bir anlaşma daha yapıyorlar.”

“Hemen sonrasında ise, geçmiş hayatında tanık olduğı acı olayların hatıraları zihnine hücum ediyor ve annesine ‘Lütfen bunların bir daha olmasına asla izin verme,’ diyor. Bir önceki hayatında annesini vuran adam ise kalabalığın içinde ayakta duruyor ve annesiyle Penelope fiziksel boyuta enkarne oldukları zaman kendisinin bedenlenmeyeceğini kabul ediyor. Ve yerine oturuyor.”

Penelope : Fakat o sesler. Onları bir daha duymaktan çok korkuyorum. O sesleri hiç duymak istemiyorum.

Rehber ruh: Canım, bu seslerin kulaklarında çınlayacağını biliyorsun.

İşitme engelli olarak doğmayı ister misin peki? Böylelikle hiçbir ses sana olanları hatırlatamaz. Gördüklerinin ve deneyimlerinin etkisinde kalmaya devam edeceksin fakat onları daha derinlerde hissedeceksin, sadece bilinçaltı seviyesinde; ki böylesi senin için çok daha kolay olacak.

Penelope : Evet

Rehber ruh: Bekle. (Elini kaldırıyor.) Kararını vermeden önce üzerinde düşünmen gereken bir şey var: Tanıklık ettiğin o vahşetin etkisini hissetmeye devam edeceksin, çünkü bana şifa sürecini tamamlamak istediğini söylemiştin. Onları yine hissedeceksin fakat bu hislerin uzun süre tanımlayıp anlam veremeyeceğin bir seviyede olacak.

Penelope : Evet, bu tam istediğim, tam da yapmayı dilediğim şey.

CESUR RUHLAR

“Penelope’nin düşünceleri ciddileştikçe enerjisi de değişmeye başladı. Üzerinde çalışması gereken şeyleri fark edince yeniden doğmanın ve yaşamının heyecanı biraz gölgelendi sanırım. Fakat tüm bunları kabul etti ve planlama çalışmasının bir sonraki adımı için artık hazır.”

- Penelope: Başka insanlara da bir şekilde destek olmak istiyorum. Şefkat niteliğimi artırmak istiyorum. Bir önceki hayatımda, şefkati ifade kabiliyetim annemin ölümüyle birlikte sona ermişti. İnsanlara şefkatle yaklaşmak ve onlara yardım etmek istiyorum.
- Rehber ruh: Yaşamış olduğun deneyimleri bu hayatında kullanma imkanı bulacaksın. Bu yaşamın, kendi içindeki bilgiyi dışa vurmana ve bu bilgiyi nazik, müşfik ve son derece alakadar bir yaklaşımla diğer insanlarla paylaşmana vesile olacak.

“Gönüllü olmakla ilgili bazı konuşmalar geçiyor. Önceki hayatında Penelope’ye yardım eden komşu Penelope’nin otuz yaşından sonraki dönemde birlikte çalıştığı (gönüllü olarak) engelli insanlardan biri olacak. Penelope, kendisine yapılan yardıma yanıt vermek için bunu yapmak istediğini söylüyor.”

“Komşu da ayağa kalkarak Penelope’yle mutabık olduğunu söylüyor, hemen sonrasında ise bu ruhun fiziksel engelleri olan ve ancak bastonla yürüyebilen bir kimsenin suretine büründüğünü görüyorum. Ruhların görünümünün planlama seansları sırasında değiştiğini fark ediyorum; fiziksel planda temas halinde olacak ruhlar, böylelikle birbirini gördüklerinde daha kolay tanıyabilecekler.”

“Bana verilen bilgiler bu kadar. Sorularınız var mı acaba?”

Gerek Staci'nin psişik vizyonunun netliği gerekse Penelope'nin planlama seansındaki yoğun enerji karşısında hayretler içindeydim. Rehberi Staci'yi doğum öncesi planlama seansının en can alıcı bölümüne götürmüştü, buradaki konuşmalar Penelope'yi ıstıme engelli olarak doğmaya sevk eden motivasyonları en açık şekliyle izah ediyorlardı. Penelope'nin hayat planı bilgelik ve anlam doluydu, dahası bir amacı vardı.

Doğum öncesindeki planlarla ilgili araştırmalarımda, kişiliğin özgür iradeye sahip olduğunu, dolayısıyla ruhun yaptığı planlara bağlı kalabileceği gibi bu planların dışına da çıkabileceğini öğrenmiştim. "Penelope'nin annesini öldüren adamı düşünürsek," dedim Staci'ye "acaba adam o cinayeti doğum öncesi planlarına istinaden mi işlemişti, yoksa bu cinayet, kişiliğin özgür irade ile vermiş olduğu bir karar mıydı?"

"Buna nasıl bir cevap gelecek, bir bakalım..." dedi Staci. "Bu adamın kendinden nefret ederek ve yoğun bir öfkeyle geçireceği birkaç hayat yaşayacağı planlama seansları sırasında biliniyormuş. Kendisine değer vermeyi o hayatında da hala başaramamış. Penelope'nin annesi ilgili planlama seansı sırasında birkaç hayattır zaten ilişkiler üzerinde çalıştığını ve meseleye yeniden odaklanabileceği bu fırsatı severek kabul ettiğini söylüyor, bu çalışmayı o adamla yapmayı da aynı şekilde kabul ediyor. Ruhsal seviyede, kendisini koşulsuz sevgiyle adanmış oluyor."

"Cinayet önceden planlanmış veya öngörölmüş bir şey değil. Tam o anda özgür irade dahilinde verilmiş bir karar. Penelope'nin annesinin bu adama karşı ruh seviyesinde herhangi bir kötü niyet veya olumsuz bir düşünce taşıdığını görmüyorum. Ne olup bittiğine dair çok net bir anlayış söz konusu, adamın çözmeye çalıştığı meselelere yönelik ise yoğun bir şefkat ve bağışlama var," diyerek açıklamasını tamamladı Staci.

CESUR RUHLAR

Özgür irade yoluyla alınan bu cinayet kararının çok ciddi bir karma oluşturduğunu düşündüm ister istemez. “Bu ruh, ortaya çıkan enerjiyi dengelemek için -Penelope’yi de artık korkutmayacak şartlar altında- neden şimdi enkarne olmamıştı acaba?”

“Getireceği fayda anlamında böyle bir şeye gerek yoktu çünkü,” diye cevapladı Staci. “Diğer hayat dönemlerinde bunu yapmak için hala çok zaman var. Penelope’nin bu hayatında odaklandığı nokta, bir önceki yaşamından yana şifa bulmak. O adam eğer hala Penelope’nin hayatında olsaydı bu denli hassas bir yapıyla Penelope’nin şifa bulması mümkün olmayacaktı. Ayrıca Penelope’nin en fazla şifa bulmak istediği meselelerden birinin de kendi intiharı olduğu söyleniyor bana.”

“Ruhsal alemdeyken de ruhlar için şifa bulmanın pek çok yolu var, bunu biliyorum,” dedim. “Öyleyse ruhsal formdayken şifa bulmak yerine, Penelope neden yeni bir enkarnasyon vasıtasıyla iyileşme yoluna gitmiş olabilir?”

“Bana söylendiğine göre ‘ya öyle ya böyle’ gibi bir mesele değil bu. ‘Onun yerine şunu yapsaydı,’ gibi bir yaklaşım da söz konusu değil. Öteki tarafta öğrenilmesi gereken şeyler ve bir şifa bulma imkanı vardı. Ruhsal rehberleriyle ve annesiyle pek çok görüşme yaptı Penelope. Pek çok konuda anlayış kazandı fakat bu anlayış hali bizim daha ziyade zihinsel seviye dediğimiz bir düzeydeydi. Daha derin seviyedeki şifa imkanları için fiziksel plana geri dönülmesine ihtiyaç vardı. Annesinin de belirli bir zaman dilimi içinde geri dönmesi gerekiyordu.” (Annesinin geri dönmesini gerektiren sebeplerin üzerinde çok durulmadı. Belki de birlikte enkarne olmak istediği diğer ruhlar dünyaya bu dönemde geliyorlardı.) “Penelope onun beraberinde olmayı çok istemişti, dolayısıyla şifa sürecine fiziksel planda devam etmek onun için bir gereklilikti. Zaten annesi de

yeniden Penelope'nin annesi olma ve geçmişi telafi etme fırsatına çok sıcak bakmıştı."

"Staci," dedim, "okurlar için veya özellikle kendilerindeki sebebi çözmeye çalışan işitme engelli okurlar için Penelope'nin hayatında açığa çıkarmamız gereken başka önemli yanlar var mı? Bunu rehber ruhuna sorabilir misin lütfen?"

Staci o ana kadar rehberinin söylediklerini kendi kelimeleriyle aktarmıştı fakat şimdi, söylenenleri direkt olarak yazıyordu.

Staci'nin rehber ruhu "Birincisi," diyerek saptamalarını aktarmaya başladı. "Kişinin içsel deneyimleri dış dünyadakilere nazaran çok daha gerçekçidir. İkincisi, sağırılık bazı insanların kendi hedeflerine odaklanmalarını kolaylaştırır. Üçüncüsü, sağırılık bir engel değildir. Bir fırsattır. Kişisel ve ruhsal gelişim için gerekli olduğu üzere, dikkatin ince bir şekilde içe yönelmesini ve odaklanmayı sağlar. Dördüncüsü, sağır olmak kimsenin suçu değildir. O bir tercihtir. Diğer tüm seçimler gibi, hayatın amacına uygun bir şekilde deneyimlenmesi için kişiye imkan tanır. Ve kimi zaman daha önce ruh tarafından yapılmış bazı şeylerin dengelenmesine de ihtiyaç vardır. Başkalarının kulaklarını, kollarını, bacaklarını kesmiş olan ruhlar vardır. Bunlar sağırılığı veya herhangi bir uzvun kaybını ya da biçimsel bozuklukların yol açtığı sakatlıkları deneyimlemek üzere enkarne olarak kendilerini cezalandırmaya ihtiyaç duyarlar. Diğer zamanlarda ruhun ihtiyacı içsel ahengi deneyimlemektir. Ruh, Penelope'ninki kadar hassas ve duyarlı olduğu zaman dış etmenler, sesler ve enerjiler içsel ahengin yakalanmasına engel teşkil edebilirler. Penelope'nin durumunda, bir önceki enkarasyon sırasında deneyimlenen korkunç hadiseleri hatırlatacak her nevi sesin dışında kalmak onun kendi arzusudur. Korkuyu bertaraf etmek, sizlerin insan olarak en çok zorlandığınız konudur. Penelope hala bunun üzerinde çalışıyor."

CESUR RUHLAR

“Kendilerini cezalandırmak isteyen ruhlarla ilgili söylediklerine istinaden bir sorum olacak,” diyerek araya girdim, “bu eğilim, empati geliştirme isteğiyle alakalı bir şey değil midir sadece?”

“Empati daha yüksek bir amaçtır. Bu doğru. Fakat ruh kendini affetmezse, o noktada saplanıp kalır. Biz (rehber ruhlar) bu nevi durumlarla karşılaştığımız zaman ruhların yaptıklarından dolayı çoğunlukla kendilerini cezalandırmayı seçtiğini görüyoruz. Netice itibariyle kendinizi siz yargılıyorsunuz. Genellikle, negatif hislerin yoğun rezonansları ile öteki tarafa geçiyorsunuz (ölüyorsunuz) bu da olup bitenleri tam bir netlik içinde görmenize mani oluyor. Camları tamamen ‘korku’ veya ‘suçluluk duygusuyla’ kaplı olan gözlüklerle bakıyor ve bu şekilde görüyorsunuz. Bu noktada kendinize karşı hiç şefkat duymuyorsunuz.”

Penelope’nin bu hayat planında korkunun bir rolünün olup olmadığını soruyorum.

“Bu durumda korku tüm bir toplamı teşkil ediyor. Penelope korku halini deneyimlerken ölmüştü, dolayısıyla ruh bundan ötesine ilerlemekte başarılı olamamıştı. Korkuyu aşması, bu duygudan kurtulması gerektiğini biliyordu. Penelope geçmiş hayatının çözülmemiş korkularını hala bünyesinde taşıyor.”

“Sorularımı yanıtladığın için teşekkür ederim,” dedim.

“Ben teşekkür ederim,” dedi rehber ruh, “darmamı tamamlamam için bana yardım ediyorsun.”

Şefkat.

Şefkat, empati, kendinize ve başkalarına duyduğunuz koşulsuz sevgi; bu kavramlar medyumlarla yapılan seanslar sıra-

sında Ruhsal Alem tarafından üzerinde en fazla durulan hayat dersleriydi. Ebedi ruhlar olarak bizler kendimizi şefkat olarak bilmenin arayışı içindeyizdir. Asıl itibariyle şefkati, verilen ve alınan bir armağan olarak hissetmekten ibaret olan bu kendini bilme hali, fiziksel plandaki her ifadesiyle daha da köklü bir hal alır.

Toplum, sağırılığı bir kusur olarak görmektedir. Diğerleri tarafından kusurlu olarak görülmek, toplumun “daha az” damgasını vurduğu herkese karşı şefkat duymak için mükemmel bir fırsat olarak kabul edilmelidir. Fiziksel olmayan alemde böylesi bir tezat hali mevcut değildir. Orada herkes eşittir, her bir ruhun sahip olduğu o rengarenk ışıklı güzellik son derece aşık ve şüphe götürmez bir kesinliktedir. Hiçbir ruh bir diğerinden “daha az” bir şey değildir, “çok” kavramı da aynı şekilde tamamen anlamsızdır. Bu anlamsız ve boş nosyona fiziksel alemde geçici olarak asılsız bir anlam atfedilir; bu vesileyle şefkati başka türlü mümkün olmayacak bir şekilde anlama ve deneyimleme imkanı bulmuş oluruz.

Penelope işitme engelini şefkati deneyimlemek için de planlamıştı. Sadece sağırlara karşı değil; göz ardı edildiğini, değeri görmediğini düşündüğü herkese karşı muazzam bir şefkat hissediyor şimdi o. İşiten insanlarla bu yönde engeli olan insanların dünyası arasındaki bağı kuvvetlendirmek istiyor; muhalif grupların, çatışan kültürlerin arasındaki bağları kuvvetlendirmenin yollarını arıyor. Penelope’nin sessizliği dayanak alan şefkati bir yandan bu köprüleri kurarken, bir yandan da dünyayla gayet yüksek bir sesle konuşmuş oluyor.

Penelope’nin kadın ve zenci olmayı seçmesi bir rastlantı değildi; şefkatten uzak muamele gören bu iki gruba mensup olmayı, şefkati idrak etme arzusuna paralel olarak tercih etmiş-

ti o. Sebebi ne olursa olsun kendisine merhametsizce ve sevecenlikten uzak davranıldığı her durumda, Penelope'nin şefkate duyduğu özlem ve takdir hissi daha çok kuvvetleniyordu.

Kadınlar, etnik azınlıklar ve engelli insanlar nüfuz bakımından tarih boyunca zayıf kalmışlardır. Söylediklerini takip ederken Penelope'nin dünyadaki değişime tesir etme konusunda hissettiği büyük güç ile ait olduğu grupların görece güçsüzlüğü arasındaki fark beni çok şaşırtmıştı. Kendisini dışsal güçten yoksun kalacağı koşullara maruz bırakarak içsel gücünü artıracak bir dürtü yaratmıştı o.

Penelope kendisine tezatlar vasıtasıyla öğreneceği bir hayat planı oluşturmuştu. Ruhsal tekamül için son derece etkili ve Yeryüzünde sık rastlanan bir yöntemdi bu. Eğer Penelope şefkatten yoksun kalacağı koşulları seçmemiş olsaydı, diğer insanlara şimdi cömertçe yansıttığı şefkat hissini kendi içinde çoğaltabileceği imkanlar ve buna yönelik motivasyonu çok daha zayıf olacaktı. Eğer dış dünyaya özgü güç-kuvvet niteliklerinden mahrum kalacağı koşulları seçmemiş olsaydı, dünyaya bu kadar güçlü etkilerde bulunabileceğini belki de hiç bilemeyecekti.

Egonun diğer herkesten ayrı olduğumuz hissi yarattığı ve çoğu zaman da korkulara yenik düştüğümüz fiziksel boyut dahilinde şefkati ifade etmek oldukça zorlayıcı olabilir. Ruhsal boyutta ise bu asla söz konusu değildir. Örneğin, Penelope'nin doğum öncesi planlama görüşmeleri sırasında, bir önceki yaşamda Penelope'nin annesini öldürmüş olan ruha şefkatle muamele edildiğini görüyoruz. Öfke, nefret veya intikam duyguları mevcut değil; bunların yerine bağışlama ve anlayışı görüyoruz. Ayrıca, Penelope'nin bir önceki hayatında intihar etmiş olması da yargılanmıyor, aksine şefkatle değerlendiriliyor. Penelope hiçbir şekilde eleştirilmiyor, ayıplanmıyor ve suçlanmıyor; öte

yandan o enkarnasyonu için planlanan müfredatı da tamamlaması gerekiyor. Seansta bulunanlar ise Penelope'yi intihara sürüklemiş olan sıkıntılara karşı sadece şefkat hissediyorlar.

Bizler ruhsal boyutta birbirimizi asla yargılamayız. Ruhsal alemdeki tek yargılayıcı yaklaşım, hayatların gözden geçirildiği seanslarda ortaya çıkabilen öz-yargılardır. Kendimizi yargılarız ve bunu yapan tek kişi biz oluruz. Ruhsal rehberlerimiz de yanımızdadır ve hayatlarımızın değerlendirmesini birlikte yaparız, şefkatle yaklaşabileceğimiz halde bunu hakkıyla yapmadığımız durumları değerlendiririz. Fakat bu değerlendirmeler de yargılamadan ve sevgiyle yapılır. Sadece bedenlerimizin içindeyken ve görünüşte birbirimizden ayrı olduğumuz dönemlerde şefkatten yoksunluk ifadesi içinde oluruz, bunu da yargılayıcı olarak yaparız. Bu yargılamalar ayrılmışlık sanrısının neticesi değildir, aksine bu sanrının bir sebebidir. Yargılayıcı olmaktan kurtulmak ve ayırım gözetmeksizin şefkatle sevmek gerçekte kim olduğumuzu hatırlamak demektir.

Penelope'nin hayat planının ana teması şefkat olduğu gibi, insanlara hizmet etme arzusu da bu planın başlıca unsurlarından biridir. Birer ruh olarak birbirimizin tekamülüne yardım etmek için hepimiz sevgiyle hareket ederiz. Penelope'nin planlama seansı bu açıdan zengin örnekler içermektedir. Penelope, esas olarak işitme engelli kişilere odaklanan ve insanlığa hizmet etmesine imkan tanıyan bir hayat planlamıştır. Penelope'nin annesi de kızına sevgi, şefkat ve yakın ilgi göstererek hizmet etmek ve bir önceki hayatında kısa süren bu dönemi telafi etmek istemiştir. Komşusu ise içindeki şefkati ifade etmesine fırsat vererek Penelope'nin tekamülüne destek olmuş, ona hizmet edebilmek için fiziksel birtakım engellere sahip olmayı da ayrıca kabul etmiştir. Penelope'nin annesini öldüren adamın ruhu ise Penelope'ye hizmette bulunmak için o denli yoğun bir istek

CESUR RUHLAR

duymuştur ki, hem karmasını dengeleme fırsatını hem de kendi tekamülünü erteleyerek bu hayatta enkarne olmamayı kabul etmiştir. Sevgi başkalarına hizmet etme arzusu şeklinde ifade bularak Penelope'nin planlama seansında adeta çağlamaktadır.

Aynı şey bir önceki hayat planında da geçerlidir. Penelope'nin annesi o hayat planını yaparken erkek arkadaşı haline gelecek kişinin saldırgan hareketlerde bulunabileceğinin farkındaydı fakat yine de öz-değer duygusunu bedenlenmiş olarak geliştirebilmesi için ona fırsat vermek istemişti. O ruhun öfkeli ve saldırgan davranışlar sergilediği diğer enkarnasyonlarına rağmen, Penelope'nin annesinin hizmet etme arzusu ruh seviyesinde hiçbir sekteye uğramamıştı. Çok büyük bir olasılıkla bu iki ruh birlikte geçirecekleri ve o adamın ruhunun sevgiyi öfkeye tercih etmeye daha fazla imkan bulduğu bir başka hayat planlayacaktır.

Hayat planlarımızı birlikte yaptığımız ruhları severiz. Bu ruhlar dünyevi varoluşumuz sırasında bize sorun çıkaran, stres ve sıkıntı yaratan kişiler haline gelebilirler ve hatta "düşmanımız" dahi olabilirler. Araları bozuk olan eşler, çocuklarına kötü davranan anne ve babalar, ihmal edilen çocuklar, mahkeme-lik olan iş ortakları enkarne olmamış halleriyle birbirini seven dostlardır aslında. Birbirini derinden sever, gözetir ve önceki hayatların tamamlanmamış derslerinde ustalık kazanmak için daha ziyade birlikte enkarne olurlar.

Fiziksel planda hizmet etmek için ruhların mutlaka enkarne olmaları gerekmez. Staci ile yapılan seansta da bize söylendiği üzere, enkarne olmamış ruhlar önceki hayatlarında Penelope'ye çok yardım etmişlerdir. Fiziksel olmayan alemdeki ruhlar sevgi göndererek ve ilham vererek bizlere olağanüstü ölçüde hizmet etmektedirler. Uykudayken bizimle rüyalarımız

vasıtasıyla iletişim kurar onlar ve uyanık zamanlarımızda da hislerimiz vasıtasıyla bizimle temasa geçerler. Sevenlerimiz bizimle birlikte enkarne olsunlar veya olmasınlar, her zaman beraberimizdedirler. Kalbe ait bağlar ebedidir.

Penelope'nin bir önceki hayatındaki komşu, tıpkı içindeki şefkati geliştirmesi ve ifade etmesi için ona yardım eden diğer tüm ruhlar gibi, Penelope'nin bu hayatında önemli bir rol oynayacaktır. Sevgi ve şefkati kabul etmeyi öğrenmek, onları ifade etmeyi öğrenmek kadar önemlidir. Ruhlar kazaları, hastalıkları, fiziksel ve zihinsel engelleri -örneğin kişiyi tekerlekli sandalyeye mahkum eden bir sakatlık halini- sevgi gösteren bir kimseye yakın olacak koşulları oluşturmak amacıyla planlarlar. Bu ruhlar önceki hayatlarında birbirinden alaka ve ihtimam görmek konusunda zorluklar yaşamış olabilirler. Dolayısıyla bu dersleri öğrenmelerini gerektirecek yeni hayat planları yaparlar.

Ruhlar korkunun üstesinden gelmelerini sağlayacak deneyimleri de seçerler. Staci'nin rehber ruhunun belirttiği gibi, Penelope bir önceki hayatından getirdiği korkuları yenmek istemektedir. Bu enkarnasyon esnasında Penelope'nin korkuları daha ziyade bilinçaltı düzeyde yer etmişlerdir, dolayısıyla şifalanma süreci de bu seviyede cereyan etmektedir. Hayat planlarımızı yaparken korku gibi negatif hisler de dahil olmak üzere pek çok şeyi iyileştirmenin arayışı içinde oluruz.

Araştırmalarım sırasında, meditasyon yaparken gelecekteki benliğiyle, yani ruhunun gelecekteki enkarnasyonu ile irtibat kuran bir adamla tanışmıştım. Adamın gelecekteki benliği insanların ileriki yıllarda bu döneme "Korku Çağı" adını vereceklerini söylemişti. Bu nitelemenin önemine dikkatinizi çekmek isterim. Çağımıza uyarlanabilecek onca sıfat varken, o *korkuyu* seçmişti; zira korku, çağımıza en hakim duygudur.

CESUR RUHLAR

Günlük hayatımızla o kadar bütünleşmiştir ki çoğu kez onu fark etmeyiz bile. Geçmişteki yüzlerce enkarnasyonun beraberinde bugünlere taşınan şifa bulmamış korkular bireysel ve kolektif bilinç dahilinde iyice yer etmişlerdir. Korkuyu şifalandırmak için onu deneyimlememiz gerekir, zira bir enerjiye direnç gösterilmesi onu sadece güçlendirmiş olur; sonrasında ise onu aşmayı, ondan ileriye gitmeyi seçmemiz icap eder. Hayatın getirdiği zorlayıcı deneyimler hem bilinçaltındaki hem de bilinç üstündeki bu korkuları şifalandırmamız için bize çeşitli fırsatlar sunar.

Korku ve diğer “negatif” duygular gibi, batıl inanışların da şifa bulmaları gerekir. Örneğin, Penelope’nin annesini öldüren ruh, bedenlenmiş haldeyken kendinden nefret etmeyi hak ettiği ya da aslının öfke olduğu şeklinde yanlış birtakım batıl inanışlara kapılırsa eğer, bunun aksini öğrenmek üzere gelecek başka enkarnasyonlar tasarlaması gerekecektir. Öz benliği herhangi bir konuda yetersiz olarak nitelemek veya “daha az” bir şey olarak etiketlemek başkalarına karşı aynı yaklaşımı sergilemek kadar hatalıdır; zira gelecek hayat dönemleri “tezatlar vasıtasıyla öğrenme” planını uygulamaya koyar ve kendini değersiz gören ruhla birlikte enkarne olan diğer ruhlar onun özdeğer yoksunluğunu birer ayna gibi kendisine yansıtırlar.

Penelope’nin hayat planında mevcut olan unsurların üzerinde durmuştuk fakat bu planda yer almayan son derece önemli bir nokta daha var: Sağırlığın negatif bir şey olduğu, kötü olduğu veya bir ceza olduğu yönündeki herhangi bir his veya düşünce. Penelope sağırlığın bunlardan hiçbirini olmadığını biliyordu ve sağır olmayı pek çok şeyi öğrenmek için önemli bir fırsat olarak değerlendirecek kadar akıllıydı. Hatta bu deneyim konusunda o kadar hevesliydi ki, bunu gerçekten isteyip istemediğinden emin olmak için rehber ruhu süreci bir

süre için yavaşlatmıştı. Penelope hiçbir şekilde daha kolay bir deneyimin arayışı içinde olmamış veya sızlanıp şikayet etmemişti. Ruhlardan hiçbiri de karşılaşacağı güçlükler nedeniyle Penelope'ye karşı bir acıma ifadesinde bulunmamıştı. Penelope gibi onlar da bunu bir gelişim fırsatı olarak görmüş ve bu arayışında ona destek olmak için heves duymuşlardı.

Hatta şimdi, bedenlenmiş haldeyken bile Penelope bu deneyimin getirdiği gelişimi görmekte ve ruhsal tekamülü için şükran duymaktadır. Şükran duymanın değeri her türlü takdirin ötesindedir, öyle ki bu değeri abartmak imkansızdır. Benzer frekansa sahip iki diyapazon* olumlu bir tını yayarlar, çünkü ahenk içinde titreşirler. Şükran hissi de benzer bir işleyişle, kişinin frekansını Tanrısal Zeka ile uyumlu bir hale getirerek o mertebeye yükseltir. Sevgi, bağışlayıcılık, mutluluk ve şefkatle aynı şekilde şükran duygusu da son derece yüksek ve hatta kutsal bir vibrasyondur. Şükran duymak ızdırap çektiğimiz için "memnun" olduğumuz anlamına gelmez. Bizi zorlayan bir hayat deneyiminin takdire değer bir yönünü veya neticesini bulmak anlamına gelir. Yaşadığımız hayat deneyimlerinin tabiatı veya güçlük seviyesi her ne olursa olsun, gelişme ve öğrenme durumu her zaman ortaya çıkabilir. Benliğin bu gelişimi, takdir edilmek ve aziz tutulmak içindir.

Çoğumuz kulaklarımızla işitiriz. Penelope kendisini şefkat olarak bilmek istemişti. Bu nedenle de kalbiyle işitebileceği bir hayat seçmişti. Kalbin tamamen kendine özgü bir lisanı vardır, Penelope ise bu dilde ustalaşmak için çalışmaktadır. Çoğumuz dışarıdan gelen sesleri dinler, kim olduğumuzu, ne yapmamız, nasıl olmamız ve ne düşünmemiz gerektiğini söyleyen insanların seslerine kulak veririz. Penelope ise kendi iç sesini -ruhundan gelen sesi- dinleyebileceği bir hayat planlamıştır. O sese

* Titreştirildiğinde ana seslerden birini veren U biçiminde, küçük bir çelik araç.

CESUR RUHLAR

canı gönülden kulak vermekte ve onunla zenginleşmektedir. Sağırılık gibi zorlayıcı deneyimler bizi kendi tanrısallığımızdan ayırır görünen perdede delikler açarlar. Karşılaştığımız zorluklara kabul gösterdiğimiz zaman, hafızamızı kaybetmiş olarak başladığımız bu yolculuktan daha derin bir kendini-idrak haliyle çıkmış oluruz. Penelope'nin işitme engeli onu bu hakikatin Ev'ine götürmektedir.

BU KİTAP DAHİLİNDE ÇOK ÖZEL BİR YERE sahip olduğunu düşündüğüm Bob Feinsein, görme özürlü bir kişiydi ve hayatının en zorlayıcı yanını oluşturan bu özrü önceden planlanmamış bir "kaza" sonucunda meydana gelmişti (Bu bölümde okuyacağınız gibi, hayatımızda meydana gelen kazaları ya da en azından onlara ortam yaratacak potansiyel durumları genellikle doğmadan önce planlıyoruz). Bob'un doğum öncesindeki planlama döneminde körlük gibi bir deneyimin arayışında olmadığını öğrenmek beni çok şaşırtmıştı. Aslında özgün haliyle, oldukça farklı bir hayat planı yapmıştı Bob. Görme yetisini kaybedince de o ve rehber ruhu bu kez yeni bir hayat planı oluşturarak bu durumu ona adapte etmişlerdi.

Yukarıdaki paragrafta "kaza" kelimesini tırnak içinde yazdım, çünkü kazaların gerçekten mevcut olduklarına inanmıyorum aslında. Kainat, en küçük mikroskobik canlıya kadar muazzam bir şekilde düzenlenmiştir ve bizler de bir seviyede -bazen bilinçli olarak bazen de bilinçsizce- deneyimlediğimiz her şeyin ortak yaratıcıları oluruz. Bazı kazaları senaryo gibi dünyaya gelmeden önce planlarız, bazılarını ise enkarne olduktan sonra hep beraber yaratırız; dolayısıyla bunların hiçbiri rastlantısal hadiseler değildir.

ROBERT SCHWARTZ

İlk başlarda Bob'un hikayesini bu kitaba dahil edip etmemek konusunda endişelerim vardı. Belki de sadece zorlandıkları deneyimleri doğum öncesindeyken arzu etmiş kişilerin hikayelerini aktararak insanlara en iyi şekilde fayda sağları diye düşünüyordum. Konu üzerinde daha detaylı düşündükten sonra Bob'un, ruhların beklenmedik hadiseler karşısında nasıl reaksiyon verdiklerini görmemiz için Ruhsal Alemin karışımıza çıkardığı bir armağan olduğunu fark ettim. Bu hikaye olmaksızın bu kitap tamamlanmış sayılmazdı.

Bob'un hikayesi

"Kuvözden çıkarıldığım zaman gözlerim görmüyordu artık."

Bob'un hayat hikayesi böyle başlamıştı. 1949 yılının Aralık ayında altı aylık prematüre bir bebek olarak dünyaya gelmişti, ağırlığı bir kilogram bile gelmiyordu. İçine konulduğu kuvöze aşırı derecede oksijen verilince retina hücreleri çok çabuk çoğalarak Bob'un görme yetisini yitirmesine sebep olmuşlardı.

"Küçük bir çocukken," diyordu Bob son derece yumuşak bir ifadeyle, "annem kör olduğumdan asla söz etmezdi. O kelimeyi duyardım fakat ne anlama geldiğini hiç bilmezdim. Bende bir faklılık olduğunu hissetmeye başladığımda üç yaşlarındaydım. 'Işığı yak' veya 'karanlık oldu' gibi şeyler söylendiğini duyuyordum fakat bunlar bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Annem, 'Sylvia teyzenin geldiğini görüyorum,' derdi mesela. Ben de sorardım 'nerden biliyorsun?' diye. O da 'görüyorum,' derdi. Sonrasında bunun ne demek olduğunu sormaya başladım. Annem de bana, 'bazı insanlar gözleriyle görür ama sen ellerinle görüyorsun,' dedi.

CESUR RUHLAR

Bob okula başlayıncaya kadar bu denli farklı olduğunun ayırdına varmamıştı. Diğer çocuklar kalem kullanmayı öğrenirken o Braille (körler) alfabesi üzerinde çalışıyor ve daktilo kullanıyordu. Gözleri gören çocuklarla aynı okula gidiyordu ve okulun ilk gününde öğretmenlerin genellikle "Bob'un aramızda olmasından dolayı büyük mutluluk duyuyoruz. O çok özel bir arkadaşınız," dediğini hatırlıyordu. Diğer çocukların kitaplarına dokunduğu zaman bunların boş sayfalardan oluştuğu hissine kapılıyor ve çok şaşırıyordu. Diğer çocukların kendi başlarına koştuklarını veya bisiklete bindiklerini fark ettikçe bu şaşkınlığı daha da artıyordu.

"Çok safmışım," diyordu Bob. Bazen çocuklar parmaklarını kastederek 'Bu kaç?' diye soruyorlardı bana. Ben de 'Bilmiyorum,' diyordum. Bu onların işini bozuyordu tabii. Gözleri görmeyen diğer çocuklar ise sayıları tahmin etmeye çalışıyor ve yanlış cevaplar veriyorlardı, öbür çocuklar da buna çok gülüyorlardı. Anlayacağınız saf olmak bir şekilde işime yarıyordu."

Bob bu tip şakalardan paçayı kurtarmayı başarsa da, diğer çocuklarla beraberken başka zorluklar yaşıyordu. Onu Braille odasına götürmekle görevli olan çocuk çok hızlı yürüyordu mesela; Bob yavaşlamasını isteyince de ona kulak asmıyor ve yakınıyordu: "Bu işi başka çocuklara da yaptırmaları lazım. Hem sen de hızlı yürü o zaman."

Bob evde de bazı sıkıntılar deneyimliyordu. "Babam benimle pek ilgilenmiyordu. Sanırım kör bir çocuğa sahip olduğu için büyük hayal kırıklığı içindeydi."

Sonuç olarak Bob zamanının çoğunu kendisine çok yardımcı olan ve müşfik davranan annesi ve teyzeleriyle geçiriyordu. Bazen normal dergi ve gazeteleri okuyormuş gibi yapıyor, sayfaları çevirirken hikayeler anlatıyordu. "Bir keresinde biri bana kitabı ters tuttuğumu söylemişti fakat annem böyle şeyler

yapmam konusunda asla hevesimi kırmadı. Gözleri görmeyen bir çocuğu yetiştirmek için gayet iyi bir yol bu bence, böylelikle insan kendisini daha normal hissediyor. Annem nasıl davranacağını içgüdüsel olarak biliyordu.” Alışverişe gittikleri zaman bir şeyler kırsa bile raflardaki ürünlere dokunması için Bob’a müsaade ediyordu annesi, zira çocuğun bir şeyler öğrenmesi için en iyi yolun bu olduğunu hissediyordu.

Bob için orta okul ve lise yılları sosyal açıdan ilkokula göre çok daha zor geçmişti. “Çok yalnızdım,” derken sesinde bir hü-zün hissediliyordu. “Diğer çocuklar oyun oynamaktan, sağa sola gitmekten ve eğlenmekten bahsediyorlardı fakat ben hep bunların dışındaydım.”

Fakat Bob’un bir şekilde kabul gördüğü yerler de vardı. On beş yaşına geldiği zaman Bob bir müzik kampına kaydolmuştu. “Bu benim hatırladığım en harikulade yaz tatillerinden biriydi! Arkadaş bulmakta hiç sıkıntı çekmiyordum.” Kamp çalışanları Braille notalarıyla oldukça ilgiliydiler ve Bob da orkestrada klarnet çalıyordu. Çok iyi bir müzik kulağı vardı ve araba kornası, kapı gıcirtısı gibi sesleri notalarla taklit ederek arkadaşlarını çok güldürüyordu.

Bob daha sonrasında, Oberlin Üniversitesinden mezun oldu. “Gözlerim görmediği için mecburi hale gelen birkaç durum haricinde, bana özel hiçbir istisnanın yapılmadığı normal bir okuldan mezun olmayı başardığım için çok gurur duyuyordum. Engelli olmanın aşılması imkansız bir engel oluşturmadığını göstermeye çalışıyordum kendimce.” Üniversite yıllarında ise Bob eşcinselliğiyle yüzleşmek durumunda kalmıştı, ne var ki bir süre sonra bu durumun Bob’un doğum öncesi planlarının bir parçası olduğunu keşfedecektim.

Bob’un hayatındaki en büyük mutluluklardan biri de kendisine sekiz yıldır arkadaşlık eden Labrador cinsi köpeği Harley’di.

“Harley’le birlikteyken kör olduğumu unutturdum çoğunlukla çünkü onunla yürümeyi çok seviyordum,” diye anlatıyordu Bob. “İnsanlar onun çok da iyi bir rehber olmadığını düşünüyorlardı çünkü Harley oldukça haşarı bir köpekti, hatta bir keresinde adamın birinin tabağındaki tavuğu aşırıvermişti. Herkes bunun rezalet bir durum olduğunu düşünmüştü fakat bana göre Harley asla yanlış bir şey yapmazdı. Çocuğuna aşırı düşkün bir baba gibiydim.” Birlikte metro istasyonuna gittikleri bir gün, Bob’un platformun dışına adım atarak raylara düşmesine Harley engel olmuş ve onun hayatını kurtarmıştı.

Kör olmak nasıl bir şey, bunu anlamam için bana yardım etmesini rica ettim ondan. “Bob,” dedim, “bazı objeleri nasıl algılıyorsun, onları zihninde nasıl canlandırıyorsun? Nispeten küçük objelerin şeklini ellerinle dokunarak anlayabilirsin. Fakat uçak gibi bir şey mesela? Bir uçağın ya da benzer diğer büyük objelerin nasıl göründüklerine dair bir tasavvurun var mı?”

“Aslını istersen, hayır, bir fikrim yok,” dedi Bob. “Böyle pek çok şey var, isimlerini öğrenirsin ama onları tam olarak zihninde canlandıramazsın. Hayvanlar mesela. Pek çoğunun neye benzediğini bilmiyorum çünkü onlara hiç dokunmadım. Bir gökdelen nasıl görünüyor, bir şehrin silueti nasıl bir şeydir ya da ay veya yıldızlar neye benzer, bilmiyorum? Bir insanın güzel veya çirkin olması ne anlam ifade eder, bilmiyorum”

“Rüyalarında neler görüyorsun?”

“Rüyalarım tamamen seslerden ibaret, tıpkı radyo programları gibi. Fakat şurası çok ilginçtir ki kendimi rüyamda hiç rehber bir köpekle veya bastonla bir yere giderken görmedim. Eğer o rüyada bir yerde olmam gerekiyorsa otomatik olarak orada oluyorum (Bob’un söyledikleri bana ruhsal boyutu hatırlatmıştı. Ruh formunda olduğumuz dönemlerde, gitmek

istediğimiz yere dikkatimizi odaklayarak “seyahat ederiz”). “Rüyalarımnda çok fazla şey hissetmiyorum. Koku almıyorum mesela. Hayatımda hiçbir şey görmediğim için de sadece sesler oluyor. Karanlık veya aydınlığı daha önce hiç görmemiş az sayıdaki kör insandan biriyim.”

“Gözlerinin görmediğine dair bir işaret, bir gönderme oluyor mu rüyalarında?”

“Hayır... kör olmam bir fark yaratmıyor. Eğer rüyamda bir menü okumak istiyorsam -ortada bir menü olmuyor ama menüde olan her şeyi biliyorum- bilen ben oluyorum yani.”

“Bob, görmeyen insanların diğer insanlardan ne gibi farkları vardır?”

“Sanırım dokunmak, kokular, nezaket ve şefkat gibi belli bazı şeylere karşı daha hassas oluyoruz. Eğer gözlerin görmüyorsa nezaket ve kabalığın otomatik barometresi haline geliyorsun çünkü yaşamam için buna ihtiyacın var.”

Eğer kör olmasaydı kendisinde ne gibi farklar olacağını soruyorum Bob’a.

“Güçsüz insanların, zayıfların durumunu şimdi çok daha iyi anlıyorum,” diye cevap verdi Bob. Bu söylediği bana Penelope’yi hatırlatmıştı. “Eğer gözlerim görüyor olsaydı züppe biri olurdu herhalde, çoğu insan gibi paraya da düşkün olabilirdim. Şu an bunlarla hiç alakam yok, bana hiçbir şey ifade etmiyor. Önemli olan insanın özüdür.”

“Ve galiba kör olmak beni gerçek bir hayvansever haline getirdi; bir köpeğe bağlanmak nasıl bir şey, o köpeğin size yardım etmek için kendi zekasını kullanması nasıl bir şey, bunları biliyorum artık. Hayvanlara güvenmeyi öğreniyorsunuz. İnsanlara güvenmeyi de biraz komik bir şekilde öğreniyorsunuz çünkü birisi size yol gösterdiği zaman ona güvenmek zorunda kalıyorsunuz.”

Bob'un Staci Wells ile seansı

Bob'un anlattıkları körlerin yaşadığı zorlukları biraz olsun anlamamı sağlamıştı. Öte yandan, tüm bu zorlukların nasıl muazzam bir gelişim yaratabileceğini de tahayyül edebiliyor ve Bob'un kör olmayı planlayarak gelişme sağlamayı umduğu alanları çok merak ediyordum. Bob'un özgün hayat planında böyle bir deneyimin yer almadığını ise henüz öğrenmemiştim.

Medyom Staci Wells, Bob için iki okuma gerçekleştirdi. Bu seanslar sırasında bağlantı kurulan ruhsal varlıklar Staci'den bazı noktaları vurgulamasını istediler, böylelikle ben de yazacağım kitapta bunların üzerinde durabilecektim. Özellikle vurgulanan bu ifadeleri sizin de fark etmeniz için yanlarına (Robert) ibaresini ekledim.

Staci'nin bağlantı kurduğu diğer planlama seanslarında olduğu gibi Bob'un seansında da ruhlar gelecek enkarnasyonu oluşturmak için bir nevi tahta kullanıyorlardı. Fakat diğer tüm seanslardan farklı olarak, Bob'un seansında iki ayrı tahta kullanılıyordu: Başına gelecek bu durum karşısında Bob'un verebileceği farklı reaksiyonları gösteren değişken tahta ve bu hayat dönemi için yeni bir plan sunan bir sonuç tahtası.

Bob'un dünyaya prematüre geldiğini ve konulduğu kuvöze aşırı derecede oksijen verilmesi sonucunda görme yetisini kaybettiğini Staci'ye ilk okumadan önce anlatmıştım. Sonrasında ise Staci, Bob'un hem orijinal hem de yeni hayat planlarını tespit etti. Buradan, Bob'un bu hayatında öz-sevgi ve öz-kabul duyguları içinde gelişmeyi arzu etmiş olduğunu öğrendik. Bu gelişimi teşvik etmesi açısından da ilk başta kendisi için oldukça zorlayıcı bir hayat deneyimi planlamıştı, bu plana göre Bob eşcinsel olduğunu Maureen adlı bir kadınla yapacağı evlilik sı-

rasında fark edecek ve kabullenecekti. Fakat kör olmasına yol açan durum meydana geldiğinde, o ve rehber ruhları Bob'un aynı amaçları gerçekleştirmesine olanak sağlayan bir başka hayat planı oluşturmuşlardı. Böylesine doğaçlama bir adaptasyon, Staci'yle benim daha önce hiç karşılaşmadığımız bir durumdu. Bir ruh grubunun fiziksel planda aniden meydana gelen, son derece önemli ve beklenmedik bir değişime uyum sağlamalarına tanık olmak beni çok heyecanlandırmıştı.

Staci seansla ilgi bilgi almaya başlarken, "Sen oldukça mesuliyet sahibi bir ruhsun," demişti Bob'a. "Ruhsal tekamülünü ileriye götürmek için muazzam ölçüde yoksulluk çektiğin hayat dönemleri yaşamışsın. Benliğini yadsıyarak ve bedeninin sadece en temel ihtiyaçlarını temin ederek egoyu zayıflatmak üzerinde çalışmışsın. İspanya'da münzevi bir keşişmişsin. İnsanların adaletsizliğinden, onların tahripkar davranışlarından kendini izole etmek için bu yolu seçmişsin. Misyonunun bir parçası olarak yürüyerek uzun yollar aşmışsın. Bedenen çok inceymişsin. Yiyecek için dilenmişsin ve başkalarının cömertliğine tabi bir yaşam sürmüştün."

"O hayat dönemi şimdiki yaşamın için aldığın kararların belirleyicisi olmuş. Daha ziyade yalnız olabileceğin, insanlarla nazik ve cömert bir şekilde iletişim kuracağın bir hayat yaşamak istemişsin. Çok hassas bir ruhmuşsun. Şimdiki ve geçmişteki pek çok hayatında kendini izole etmeyi seçmenin bir nedeni de bu."

"Bu yaşamından önceki planlama sürecinde, varlığının denge kazanması ve dünyanın bir parçası olman konusunda pek çok konuşma yapıyor. Artık insanlarla daha fazla iletişim içinde olmak istiyorsun. Aile fertleriyle iletişim kurmak konusunda kendini oldukça rahat hissetmişsin. Aileni onurlan-

CESUR RUHLAR

dırabileceğin ve onlarla yakın ilişki içinde olacağın bir hayat oluşturmak istemişsin.”

Tekamül yolunda yaşadığın münzevi hayatta biraz aşırıya kaçarak özgüvenini bir hayli yitirmişsin, dolayısıyla şimdiki hayatında bu eksikliğin üzerinde çalışmak için kendine söz vermişsin. Elde etmek için birkaç hayat boyunca çok çaba harcadığın duygusal bağımsızlığını da korumak istiyorsun aynı zamanda. İçindeki özgüven duygusunu yeniden oluşturmak senin için oldukça zorlayıcı bir durum. Bu noktada kararsızlık gösteriyorsun ve kim olduğun konusunda diğerlerinden destek bekliyorsun.”

“Yaşadığın sürece seni zorlayacak belli bazı durumlar ve amaçlarına ulaşman için mevcut olan pek çok yol hakkında tartışmalar da yapılıyor.”

“Annenin seni zamanından önce dünyaya getirmesi beklenen bir durum değilmiş. Hamilelik süreci (rehber ruhların tarafından) takip edilmiş fakat erken doğum aniden ortaya çıkan bir durummuş. Bu sürpriz olmuş.”

“Rehberler hemen kuvözün başında toplanıyorlar ve Bob’un bedeninden sıyrılarak, ruhun veya astral bedeninin serbest kaldığı bir bilinç durumuna geçmesini bekliyorlar. Bunun çok çabuk olacağını biliyorlar. Bazı insanlar Bob’u bedeninden dışarı çektiklerini de söyleyebilirler, fakat rehber ruhlar böyle bir şey yapmıyorlar. Sana bunu söylememi istediler (Robert).”

Staci devam etti, “Rehber ruhum satranç tahtasıyla, yani planlama tahtasıyla başlamak istiyor. Bu, kişinin hayatı boyunca elde ettiği gelişmelerin adım adım işaretlendiği bir tahta, dolayısıyla ruh görsel bir referansa sahip olabiliyor. Bu tahta bir akış şeması gibi düzenleniyor. Bir soru soruluyor. Yanıt evetse, bir yoldan gidiyorsun; yanıt hayırsa, başka bir yoldan gidiyorsun.”

“Bob’un kuvözde olduğu sırada bu hadise meydana gelince... ‘şemaya geri dön’ denildiğini duyuyorum ben. Bob ve rehber ruhlardan ikisi, birlikte tahtaların olduğu odaya geri dönüyorlar; Bob’un hedeflediği şeyleri başarabilmesi için alternatif bir yol oluşturma gayesi içindeler.”

“Bana, (Bob’un) kendisini yine ruhsal boyutta ve planlama odasında bulduğu anı gösteriyorlar... bu ani ve muazzam değişiklikten dolayı zihni çok karışık ve orada bulunmaktan dolayı şaşkınlık içinde. Bebek, bedenine ne olduğunun henüz farkında değil. Rehberlerini tanıyor, onlara karşı tam bir güven içinde ve kendisine yol göstermelerini istiyor.”

“İki rehberden bir tanesinin konuştuğunu duyuyorum, ikisi adına o konuşuyor ve uygulama sırasında bir aksilik yaşandığını, bebeğin beynine çok fazla oksijen gittiğini Bob’a o izah ediyor. Bob ise şoka girmiş görünüyor; sessiz, gözleri büyümüş, sanki uyuşmuş gibi ve kasvet içinde.

Rehber ruh: Oksijen hortumunu şu anda fiziksel bedeninin bulunduğu kuvöze bağlamakla görevli hemşire bir hata yaptı ve içeri aşırı miktarda oksijen gitmesine sebep oldu. Bu yüzden beynindeki oksijen seviyesi yükseldi ve bir hasar meydana geldi.

“Bob’a gözlerini gösteriyorlar şimdi, bebeğin gözlerini. Ruhu bebeğin bedenine bağlı fakat beden dışında. Onunla telepatik düşünce yoluyla konuşurlarken Bob’un zihinsel gözleri de bebeğin gözlerini görüyor. Ona hasarın mevcut durumunu ve çocukluktan yetişkinliğe geçerken gözlerinin nasıl bir görünümde olacağını gösteriyorlar.

CESUR RUHLAR

Rehber ruh: Beyinde bir hasar yok, problem gözlerde oluştu. Zekanda ise bir artış var. Küçük bir artış fakat çok işine yarayacak. Ortaya çıkan bu değişikliğin, amaçlarına hizmet edip etmediğini görmek üzere hayat planını yeniden değerlendirme imkanın var şimdi. Eğer istersen bu bedenden vazgeçebilirsin de, o vakit bize geri döner, yeni bir hayat planı ve yeni bir aile konusunda değerlendirme yaparsın.

“Bob rehberlere arka arkaya pek çok soru soruyor. Bedenin hala beklentileri doğrultusunda işlev görüp göremeyeceğinden emin olmak istiyor. Ona bu konuda güvence veriyorlar. O da yine birkaç soru soruyor:

Bob: Peki işim ne olacak?

Rehber ruh: Başarılı olacaksın.

Bob: Bu sakatlık tekamül sürecimi aksatmayacak mı?

Rehber ruh: Buna bir bakalım.

“Bir önceki hayat planının tahtası havada asıl olarak Bob’la rehberlerin arasında duruyor, yeri biraz aşağıda. Bunun üzerinde ise değişken planlama tahtası var, onun da üzerinde Bob’un bu değişikliklerden sonraki hayatını gösteren bir tahta var. Bu tahtalar hologram gibi, görüntüleri havada asılı filmler gibi, yani katı objeler değiller. Bu panoları düşünceleri yaratıyor ve üzerinde çizgiler çiziyor. Çizgiler gelişme süreçlerini gösteriyor.”

“Bir şema oluşuyor, bazı bölümler kollara ayrılmış. Bunların bir kısmı evleri gösteriyor. Örneğin, doğduğu dönemde ailesinin oturduğu ev, sonrasında taşındıkları ev, Bob’un yetişkinlik döneminde oturduğu ev, üniversitedeyken kaldığı yer... Hepsi bu şema üzerinde gösteriliyor ve bu çok çabuk oluyor.”

“Düşünceleriyle bir tablodaki elemanları diğer bir tabloya aktarıyorlar. Orijinal planlama tahtasından değişken olana aktardıkları ilk şey Bob’un annesi.

ROBERT SCHWARTZ

Rehber ruh: Annenle başlayalım. Bu hayatta seninle kalacak ve annen olmaya devam edecek.

Bob: Bu çok iyi.

“Bob rahatlamış görünüyor, derin bir nefes alıyor ve iç geçiriyor.

Rehber ruh: Baban...

“Onu orijinal tahtadan, ortadakine götürüyorlar.”

Rehber ruh: O da seninle kalacak.

“Diğer elemanların da çabucak yerleri değiştiriliyor; ailenin sahip olduğu ev hayvanları, akrabalar ve bunun gibi şeyler. Hepsi değişken tahtaya gidiyor. Rehberler bu elemanları değişken tahtaya aktarırlarken bunlar aynı zamanda en üstteki tahtada da yer almaya başlıyor.

Rehber ruh: Bu elemanlar değişmiyor, hayatın üzerinde sabit bir etki oluşturuyor, değişmez birer odak ve güç olarak kalıyor. Fakat öğretmenlerin değişecekler. Durumundan dolayı bu okul (alttaki panodaki okul ögesine işaret ediyor) artık sana uygun değil. Artık şu okula gidiyor olacaksın (o sırada değişken panoda beliriveren bir başka okul ögesini gösteriyor). Bu okul ihtiyaçlarını en iyi şekilde karşılayacak ve dünyada yaşayabilmen için sana yol gösterecek. Şimdi de arkadaşlarına bakalım.

“Lise dönemine geçiyorlar. Arkadaşlarından bazıları orijinal panodan değişken olana aktarılıyor. Hayatının o döneminde Bob için önem taşıyan arkadaşlar var. Bob onaylayarak

CESUR RUHLAR

başını sallıyor. Bir elinin parmaklarını dudaklarına götürüyor ve öbür eliyle de dirseğini tutuyor.”

“Rehberler çeşitli öğeleri orijinal panodan değişken olana aktartırken, karşılıklı yapılan bu konuşmalar da çok hızlanıyor. Buradaki konuşmaların önemli olmadığı söyleniyor bana; ki-taba dahil etmemizi gerektiren ayrıntılar değil. Daha önemli konuların ele alınacağı başka bir görüşmeye geçilirken onlardan biraz yavaşlamalarını rica ediyorum.”

Rehber ruh: Karın olmayı kabul eden ruh bu anlaşmadan vazgeçebilir. Öz-kabul duygunu geliştirmen için zorlayıcı koşullar yine sağlanacak fakat onsuz. Sana destek olan bir eşten yoksun olduğun için hayatının o döneminde seni daha çok zorlayan deneyimler yaşayacaksın.

“Bob hiçbir şey söylemiyor. Dinliyor ve yine aynı şeyi düşünüyor. O kadını soruyor. Ona Maureen diyor.

Bob: En azından Maureen’le arkadaş olabilecek miyim?
Rehber Ruh: Buna o karar verecek, o halde ona soralım.

“Düşünce hızıyla Maureen içeri getiriliyor. Henüz dünyaya gelmemiş. Göğsünün orta bölümünden yukarıya doğru fiziksel bir form görüyorum. Maddesel bir katılık içinde değil bu form -saydam- fakat bir kadın suretiyle aynı şekle sahip. Maureen’in bu dünyada alacağı bedenın şekli bu. Yirmi beş ile kırk beş yaş arasında görünüyor, bunun altında ise ışık bedeni yani ruh-bedeni var. Rehberim bunun ‘bedenin pelerini’ olduğunu söylüyor. Bu pelerinin bir kısmını üzerine giyiyor. Kendi hayat planını ve bu planın Bob’la kesişmesini düşünürken aniden meydana gelen bir durum bu. Bana söylendiğine göre Maureen’in sadece bir kısmı o pelerinin içinde çünkü Bob’un

ROBERT SCHWARTZ

hayatında yer alıp almamak konusunda hala fikir yürütüyor ve karar değiştiriyor.”

“Bob’un hayatının yeni diyagramını gösteriyorlar ona. Uzun bir süre bir şey söylemiyor, sonunda ise şöyle diyor:

Maureen: Yer almasam daha iyi olacak.

“Sol elinin havaya kalktığını görüyorum; sebeplerini sayarken sağ eliyle birer birer sol elinin parmaklarına dokunuyor.”

Maureen: Tanışmayı planladığımız okul tamamen ilgisiz kalacak şimdi. Bu olanlar yüzünden Bob o okula devam edemeyecek nasıl olsa.

Rehber Ruh: Bu önemli değil. Sizin için hala bir tanışma vesilesi ayarlayabiliriz.

Maureen: Hayır, hayır, bunu istemiyorum.

Rehber Ruh: Daha önce planlandığı gibi yine aynı yaşta tanışmanızı sağlayabiliriz.

Maureen: Hayır. Okulda tanışmamızla başlayan ortak bir geçmişimizin olması çok önemli. Bu sadece benim Bob’la rahat etmemle ilgili bir mesele değil, bilakis Bob’un rahatıyla ilgili. Bu onun için çok daha önemli.

“Bob’a dönüyor ve fikrini soruyorlar. Bob anladığını ve Maureen ile hemfikir olduğunu söylüyor fakat belli ki çok hayal kırıklığına uğruyor.”

Bob: Benimle olan anlaşmandan seni serbest kılıyorum. Yeniden bir araya geleceğiz ve hayatımızı başka bir zamanda, başka bir yerde yine birlikte geçireceğiz.

“Maureen, Bob’un elini tutuyor.”

CESUR RUHLAR

Maureen: Teşekkür ederim. Evet, bu olacak. Bundan üç hayat sonra yeniden birlikte olabileceğiz.

“Bob başını sallayarak onaylıyor ve birbirine sarılıyorlar. Maureen’in ruhsal formu ise odadan dışarı çıkmak yerine birdenbire ortadan yok oluyor. Onu ve bir yandan da kendi beklentilerini serbest bırakan Bob’un derinden iç geçirdiğini duyuyorum. Bob’un beklentilerini de serbest bıraktığını sana özellikle söylemem isteniyor (Robert) çünkü ruh seviyesindeyken bile hala bununla mücadele edebiliyoruz. Bu mücadele nispeten daha kolay olabiliyor elbette *fakat beklenti ve varsayımlarımızı bizim için önem taşıyan kişilere mal etmekten kaçınmak pek çoğumuz için hala sorun teşkil edebiliyor.*”

“Maureen, Bob’un yöneldiği istikamet in artık kendi amaçlarına hizmet etmediğini çok açık olarak görmüştü. Maureen’in bu anlaşımdan çekilme nedeni, kendi amaçlarına ulaşma ihtiyacının yanı sıra Bob’a duyduğu koşulsuz sevgiydi aynı zamanda, zira bu koşullar altında Bob için uygun bir eş olmadığını artık görüyordu.”

Staci bir an durakladı ve rehberinin, Bob’un planlama görüşmelerindeki başka bir bölüme geçmeden önce sorularımızı beklediğini söyledi. Her ne kadar Bob’un ki bir “doğum sonrası” planlama çalışmasına dönüşmüş olsa da, hayat-planlama seanslarını duymak ve görmek konusunda Staci yine olağanüstü bir kabiliyet sergilemişti. Bu son derece nadir durum vasıtasıyla bir ruhun başlamış olan bir enkarnasyonu yeniden şekillendirişine tanıklık ediyorduk.

Ruhsal rehberler bize tam aradığımız bilgileri vermişlerdi. Bob’un hayat planındaki bazı koşulların değiştirildiğini fakat orijinal planın ana hatlarının korunduğunu görmüştük. Daha başka neler öğrenebileceğimizi bir an önce görmek için büyük heyecan duyuyordum. Ön hazırlık olmaksızın son anda yapı-

ROBERT SCHWARTZ

lan bu planların neticesi -Bob'un hayatına görme özürlü bir insan olarak devam etmeye karar vermesi- zaten biliniyordu. Maureen'in de bu hayatın dışında kalacak olmasına rağmen, Bob nasıl ve neden böyle bir karar almıştı?

"Bob bu hayat döneminde kendini kabul etme, öz saygı ve öz güven üzerinde çalışmak istiyordu. Görme engelli olmanın bu amaçlara nasıl bir tesiri olacağına dair başka konuşmalar da yapılıyor mu acaba?" diye sordum Staci'ye.

"Bu yeni hayatın planı oluşturuluyor şimdi," dedi Staci ve tamamen planlama seansına yoğunlaştı. Rehber ruhu, yapılan görüşmelerin farklı bir bölümüne götürmüştü onu şimdi.

"Bob bütün değişiklikleri özümsemiş," dedi ve konuşmaları aktarmaya koyuldu.

Bob: Bu bedeni ve bu hayatı seçtiğimde ortaya çıkacak ihtiyaçlarımın farkındayım. Kendim için önceden belirlediğim hedeflere ulaşmaya çalışırken bu durum bana ne gibi engeller yaratacak veya gelişmeme nasıl yardım edecek, bana bunları anlatın.

"Rehber ruhların ikisi birden yanıt veriyor ve sanki tek bir ağızdan, tek bir sesle konuşuyorlar."

Rehber Ruhlar: Kendini şimdi çok daha genç bir yaşta tanımış olacaksın; zira dikkatini dağıtan, geçmişini, kim olduğunu ve kim olmayı seçtiğini idrak etmekten seni alıkoyan görsel uyaranlar bulunmayacak hayatında. Böylelikle gelişim sürecinin nerdeyse yirmi yıllık bir süresini atlamış olacaksın.

Bob: Bunu duymak hoşuma gitti. Öyleyse boşa geçecek bir zaman dilimini ve pek çok zorluğu yaşamadan atlatmış olacağım.

Rehber Ruhlar: Evet, bu doğru fakat körlüğün getirdiği yeni bazı zorluklar olacak.

Bob: Anlıyorum.

CESUR RUHLAR

Rehber Ruhlar: Kendini sevme konusunda yine güçlük çekeceksin, bununla beraber kendini daha erken bir yaşta ve daha iyi tanımış olacaksın ve bu da yolun yarısı demek. İlkokula başladığın dönemde, bir önceki hayat planında lisede ulaşmış olacağın bir gelişmişlik düzeyinde olacaksın.

Bob: Bu durum orijinal planda yer almasına karar verdiğimiz pek çok stresi de ortadan kaldırmış oluyor o halde.

Rehber Ruhlar: Evet, fakat kendini sorguladığın, yeterince iyi olup olmadığından şüphe duyduğun ya da kendinde bir tuhafılık olduğunu düşündüğün dönemleri yine yaşayacaksın. Öte yandan zekan ve anlayış kapasiten daha yüksek olacak. Hayatındaki 'iplerin' anlamını daha iyi ve daha erken kavrayacak, seni sevenlere daha az üzüntü vereceksin.

"İpler,' derken yüksek benlik (ruh) ile küçük benliğin (kişilik) imgesini gösteriyorlar bana," diye açıkladı Staci. "Bu 'ipler' birer kablo gibi yüksek benlikle küçük benlik arasında bağlantı kuruyor. Bob bunları bir araya getirmeyi ve anlamayı daha genç bir yaşta başaracak."

"Eşcinselliğini idrak etmesi için evliliğinin Bob'a vasıta olması gerekiyordu, burası kesin. Bob heteroseksüel bir hayat yaşamak için çaba da harcayacaktı, şimdi bu aşamalar atlanmış oluyor. Gelişimi eşcinsel oluşuyla ve bu yöndeki yaşam tarzıyla daha direkt bir bağlantı içinde olacak şimdi. Bob onaylayarak başını sallıyor ve hepsini kabul ediyor."

Bob: Bu durumda eşcinsel olduğumu nasıl fark edeceğim?

Rehber Ruhlar: Bir önceki orijinal plana nazaran kendini şimdi çok daha farklı bir şekilde deneyimleyeceksin. Görsel uyaranlar olmadığı ve bu şekilde dikkatin dağılmadığı için kendine yönelik bir iç görüş ve farkındalık geliştirecek; dolayısıyla 'içsel varlığın' ile neredeyse sürekli bir bağlantı içinde olacaksın.

“Bana anlattıklarına göre ‘içsel varlık’, ruh ile (fiziksel) yaşayan varlık arasındaki zeki bir ara unsur. Bob’un yaratıcılık kabiliyeti bu nedenle artıyor. Kişinin yaratıcı enerjisiyle olan bağlantısı kuvvetlendiğinde ise spiritüel (ruhsal) gelişim de - kişi farkında olsun veya olmasın- her zaman artıyor.

Rehber Ruhlar: Nezaket ve şefkat yönünü geliştirecek ve bu niteliği daha çok takdir edeceksin. Öncesinde tabiatın böyle değildi. Bu durum sana iyi ve değerli bir insan olduğunu, sevgi dolu olduğunu; sevmeye, sevilmeye muktedir ve layık olduğunu hatırlatacak. Tüm bunlar üzerinde çalışmadan olmasa bile, gören ve görsel uyaranlar nedeniyle engellenmeye açık bir insanın durumuna göre nispeten daha kolay gelişecek.

“Bob’un gideceği farklı bir okulu temsil eden unsuru gösteriyorlar.”

Rehber Ruhlar: Daha o okula devam ederken farklı olduğunu hissedeceksin. Erkek sesine, erkek kokusuna ve erkek cinsine has her şeye yönelik bir çekim hissettiğini fark edeceksin.

Bob: Anlıyorum.

“Bu doğru,” demişti Bob daha sonra. “Küçük yaşlardan itibaren bunu hissetmeye başlamıştım. Hatta dokuz-on yaşlarındayken bile, erkeklerin bana sarılmaları ve sevgi göstermeleri daha çok hoşuma gidiyordu. On üç-on dört yaşına geldiğimde erkek çocuklarıyla bir arada olmak bende daha farklı reaksiyonlar yaratmaya başlamıştı. Sesleri, kokuları beni çok çekiyordu.”

Staci ve rehber ruhu bu son derece enteresan sunumu böylelikle tamamlamış oluyorlardı. Şimdi sıra sorulardaydı.

Bob’la daha önce yaptığımız görüşmelerden dolayı, görme engelinin Bob’un özgüvenini sınavan birtakım deneyimlere ve-

CESUR RUHLAR

sile oluşturduğunun farkındaydım; ayrıca bu durumun sevgiyi kendi içinde araması için ona gerekli motivasyon ve fırsatları da sunduğunu görüyordum. Bununla beraber, Bob'un bu hayattaki bir hedefinin de insanlarla daha fazla sosyalleşmek olduğu söylenmişti bana.

"Staci," dedim, "rehber ruhuna lütfen sorabilir misin, bir yerde sosyal izolasyona yol açacağını bilmesine rağmen Bob görme engelli olmayı neden kabul etti?"

Rehber ruhu doğrudan onun kanalıyla konuşmaya başladığında Staci'nin konuşması da nispeten yavaşlamıştı.

"Ortaya çıkan sıkıntılı durum sizin zaman ölçünüze istinaden doğumundan iki gün sonra bu ruha bildirilmişti. Körlük hali daha tam yerleşmemiş olsa da ilerliyordu. Gerekli ortam ise hazırlanmaktaydı. Tıpkı diğer tüm ruhlar gibi bu ruh da, hayatının ilk birkaç haftasında bedeninin içinde ve dışında çok zaman geçirdi."

"Ruh hem bu zorlukla işbirliği yapmanın hem de rahatını muhafaza etmenin bir yolunu buldu." (Rahatlık ifadesini, Bob'un sosyal izolasyonla iç içe olduğu önceki hayatlarına bir atıf olarak algılamıştım.) "Bu hayatın hedefi duygusal bağımsızlığı öğrenmekti."

"Ruhsal Alem duygusal bağımsızlığı nasıl tanımlıyor?" diye sordum.

"Kişinin kendi mutluluğunu, iyiliğini, refahını ve afiyetini yaratmaktan mesul olduğunu idrak ve kabul etmesidir bu."

"Bob İspanya'da keşiş olarak yaşadığı dönemde kendi mutluluğunu ve iyiliğini yaratamadığını mı hissetmişti?"

"Bunu bu kelimelerle ifade edemeyiz fakat o dönemde oldukça yoğun bir duygusal hassasiyet içinde olduğunu ve ızdırap çektiğini söyleyebiliriz. Kendisini dünyaya kapatarak, diğer insanlarla ve gündelik hayatla olan temasını as-

gariye indirerek hayatın üstesinden gelmek onun için daha kolay olmuştu.”

“Görme engelli olmanın duygusal bağımsızlık kazanmaya yardım edeceği kanaatine nasıl varıldı acaba?” Bir ruhun körlük deneyimini neden kabul ettiğini anlamak isteyen herkes için, mümkün olan en kapsamlı izahı vermesini istiyordum rehber ruhtan.

“Çünkü görme engelli olmak ruh için daha güçlü, daha zorlayıcı ve çok daha iddialı bir durum koydu ortaya. Ruhun bir insan olarak -en mutlu ve en iyi şekilde- yaşamasının tek yolu, mutluluk ve tüm iyiliklerin kaynağının kendi içinde bulunduğunu idrak ve kabul etmek olacaktı. Bunu öğrenmek kişideki özgüven duygusunu da geliştirecektir. Ruha bu hayattan çekilme şansı da tanınmıştır. Ruh, kalmayı seçmiştir. Zira bu ruh kendisini zorlayan deneyimlerden hoşlanmaktadır.”

“Peki Bob eşcinselliği deneyimlemeyi neden seçti?”

“Bu hayatındaki şartlar değişmeden önce, bir kadınla evlilik deneyimi yaşamak konusunda mutabık kalmıştı. Bunun hayat boyu sürmesi gerekmiyordu. Bu ruhun büründüğü kişilik eşcinsel eğilimlerini fark etmek, bununla yüzleşmek ve mutlu olmayı başarmak konusunda büyük bir mücadele içinde olacaktı; ayrıca tüm bunlar hayatının daha ileri safhalarında meydana gelecekti. Eşcinsellik deneyimi bir önceki hayat planı ile yine aynı amaca hizmet ediyor. Kişinin öz-değerine karşı zorlayıcı koşullar yaratıyor ve dikkati bu noktaya çekiyor.”

“Görme engelli olmak ve eşcinsellik kabul edilebilir durumlar değil, toplumda onay ve takdir görmüyorlar. Bunlar oldukça zorlayıcı unsurlar. Eşcinsel bir erkek olarak kendinden yana memnun olmak öz-değer duygusuyla ilgili bir durum. Bir dersi öğrenmek için kişinin bazen daha zorlayıcı deneyimler

CESUR RUHLAR

yaşamayı gerekir. Bu ruh nispeten ağır derslerden yana oldu her zaman.”

Körlük durumunun doğumdan önce mi planlandığını yoksa beklenmedik bir şekilde mi ortaya çıktığını ruhun nasıl bileceğini sordum. Bana dediğine göre, kişi eğer kör olarak ya da körlüğe yol açacak genetik bir anomali ile doğmuşsa bunlar doğum öncesinde yapılan planlara işaret ediyorlar. Ruh bu tercihler yapmaya iten diğer motivasyonların neler olabileceğini sorduğumda ise, rehber ruh bana pek çok bestecinin kör olarak enkarne olmayı seçtiğini, bu vesileyle müziği daha rahat duyabildiklerini söyledi. Hatta dediğine göre, bu kişiler önceki hayatlarında müzisyen değillerse eğer, işitme ve diğer başka duyularını geliştirme arzuları daha kuvvetli oluyordu ve bu gelişim körlüğün neticesinde kendiliğinden meydana geliyordu; dolayısıyla sanatsal yanı ağır basan böyle ruhlar sıklıkla gözleri görmeyen bedenlerde ikamet etmeyi seçiyorlardı.

“İnsanların körlük gibi zor bir deneyime yönelik daha başka neler bilmelerini isterdin?” diye sordum son olarak.

“Gözleri görmeyen insanlar, eğer kör olmasalardı göremeyecekleri şeyleri görürler bazen.”

Bob büyük cesaret sahibidir. Kendini keşfe, kendini kabule ve nihayetinde de kendini sevmeye yönelik oldukça zorlu bir yolculuk planlamıştır ilk başta. Yaptığı bu planın artık geçerli olmadığını gördüğünde ise, başlangıç planında yer alan eşcinsellik deneyimini muhafaza ederek ve buna körlük gibi bir engeli de ilave ederek yeni bir hayat planı tasarlamıştır. Tolerans konusunda hala ciddi sıkıntıları olan bir dünyada “alternatif”

bir cinsel kimliğin tercihinde olmak başlı başına cesurca bir harekettir. Buna bir de körlük gibi son derece zorlayıcı bir engeli ilave etmek ise gerçekten olağanüstüdür. Ruhsal boyuta geri dönerek bu zorlu deneyimden kaçınmak yerine -ki bu da son derece anlaşılır ve saygı duyulması gereken bir karardır- Bob bu yeni durumu benimseme yoluna gitmiştir.

Bob'un ilk planında o ve büyük sevgi paylaşımı içinde olduğu bir ruh, evlenecekleri bir hayat planı yapmışlardı birlikte. Evliliğin çok uzun yıllar sürmesi düşünülmemişti. Araştırmalarım sırasında da, bir evliliğin sürüp sürmeyeceğini doğmadan önce zaten bildiğimizi keşfettim. Bu durumda ise boşanma bir başarısızlık değildir, bilakis hayat planımızın bir parçasıdır. Karşılıklı olarak bir şeyler öğrenmek ve öğretmek için, ayrıca karmayı dengelemek için evlilik yoluyla bir araya gelmeye karar veririz. Bu gelişim sağlandığı zaman da evlilik ilahi amacına hizmet etmiş olur. Hayat boyu süren evliliklerin ya da boşanmaların önceden tayin edildiği izlenimi bırakmak istemiyorum burada, zira her zaman için özgür iradeye sahibiz. Hayatımızı birlikte geçirmeye karar verdiğimiz birisinden ayrılabiliriz veya geçici bir ilişki yaşayacağımızı düşündüğümüz birisiyle bir arada yaşamaya karar verebiliriz. Seçim bizindir.

Bob cinsel eğilimini evliliği sırasında fark edeceği bir hayat planı yapmıştı ilk başta (Bu planı uygulayabilmek için ihtiyaç duyacağı öz-sevginin yoğunluğunu lütfen bir tahayyül edin). İlk önce eşcinselliğini kendisinin kabul etmesi, sonrasında ise bunu karısına söyleyebilmek için cesaret toplaması icap edecekti. En nihayetinde ise hem kendisini hem de karısını bu evliliği bitirecek kadar sevmesi gerekecekti; zira evliliği de, olduğunu zannettiği kişiyi artık yansıtmayacaktı. Önceki planda kaldığı üzere Bob'un kendine yönelik sevgisini bu derece geliştirip geliştiremeyeceğini artık bilemesek de, öz-sevgi hali kişilik tara-

CESUR RUHLAR

findan alınan özgür iradeye dayalı kararlara ve kendi yaratısı olan bu zorlu deneyim çerçevesinde nasıl hareket ettiğine bağlı olacaktı. Fakat Bob her hâlükarda bu nevi açılımlara imkan tanıyan bir hayat planı yapmıştı.

Fakat bu görme problemi hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkınca aynı açılımları yaratacak başka bir hayat planı oluşturmuştu Bob. Staci'nin rehber ruhunun söylediği gibi günümüz dünyasında görme engelli olmak da eşcinsellik de pek hoş karşılanmamaktadır. Bob bu tarih dönemi içinde enkarne olmayı seçerken zaman zaman toplum tarafından dışlanacağını da biliyordu. Bu izolasyon ve yalnızlık da tıpkı eşcinsel eğilimlerini açıkladığı zaman karısından yana gördüğü muamelenin bir uzantısı gibiydi.

Bob, 'tezatlar vasıtasıyla öğrenme' temeline dayalı bir hayat planı oluşturmuştu. Eşcinselliğine ve körlüğüne dair toplumun zaman zaman nasıl tepkiler vereceğini bilerek, öz-kabul ve öz-sevgi niteliklerini geliştirmeye karar vermiş ve kendi içinde olup da dışarıdan temin edilmeyen nitelikleri keşfedeceği koşullar planlamıştı. Görme engelli olmak Bob'un daha önce yaptığı planlara nazaran çok daha zorlayıcı bir durum olsa da hedeflerine ulaşması için ona bir şekilde yardımcı olmuştur, zira rehber ruhun da söylediği gibi bu durum Bob'u görsel uyaranlardan özgür kılarak dikkatinin içe yönelmesini sağlamıştır. Rehberler görme engelli olmanın Bob'a fayda sağlayacağını, hedeflerine ulaşmasını kolaylaştıracağını ve hatta içsel bilgeliğine kulak vermesi için onu bir dereceye kadar zorlayacağını biliyorlardı.

Louvre müzesinde çok özel ve harikulade bir tablonun sergilendiği bir bölümü düşünün. Kimi insanlar bu tabloyu hiç görmeden dahi o bölümden geçip gidebilirler çünkü başka resimler daha çok dikkatlerini çekmiştir. Kimi insanlar ise bu resmi uzaktan bile hemen fark edebilirler. Oradan geçerken bu

eserin güzelliğine hayranlık duysalar da resmi dikkatlice seyretmek için hiçbir zaman durmazlar. Kimi insanlar da her bir detayın tadını çıkarak bu eserin önünde saatlerce oturabilirler, fırça darbelerine, yağlı boyanın kıvamına, renklerin etkileşimine, ışığın kullanımına dikkat ederler. Bu grup insanlar bu eserin bir şaheser olduğunun farkındadırlar.

Bob görme engelli olmayı kendi muhteşemliğini yeniden keşfetmesine fırsat sunduğu için seçmişti. Varış noktası, yani öz-sevgi unsuru yine aynıydı fakat buraya ulaşmak için izlenen yol olağanüstü bir şekilde değişmişti. Bob'un kendi içindeki tablonun güzelliğini idrak etmek için gören gözlere ihtiyacı yoktu. Dahası ondan yana bakmamakta veya yanından geçerken şöyle bir fark etmekte veya onunla ilgili her bir detayı uzun uzadıya inceleme konusunda özgürdü o.

Bob çok fazla şey başarmıştı. Empati kabiliyetini artırmış, özellikle toplum nazarında dışlandığını gözlemlediği güçsüz insanlara karşı bu yönünü çok kuvvetlendirmişti. İnsanın özünü anlama konusundaki sezgilerini de bir o kadar geliştirmişti. Kör olmasına rağmen Bob neyin önemli olduğunu görebiliyordu: İnsanların birbiriyle olan ilişkileri, nezaket ve şefkat... Kendisine rehberlik eden insanlara ve hayvanlara itimat etmeyi öğrenmişti ve görme engeli nedeniyle zaman zaman toplumun dışına itilse de insanlara elini uzatmaya devam ediyordu. O çok hoş, tatlı, nazik ve çok duyarlı bir ruhtu. Tüm bunlar onun bu hayatında uyanmış olduğu içsel güzelliğin nitelikleriydi.

Bob kendisinde veya bir başkasında nezaket, şefkat, merhamet gibi bazı nitelikleri fark ettiği zaman bunları kalbiyle görmektedir; gözleriyle ya da aklıyla değil. Bob'u iyiliğin barometresi haline getiren şey onun kalbiyle görebilme niteliğidir. Güzellik ve sevgi de zaten gerçek anlamıyla sadece bu şekilde idrak edilebilir.

CESUR RUHLAR

Bir çiçeğe baktığımız zaman renklerinin cazibesini sorgulamayız; yapraklarının güzelliğini, kokusunun ne kadar hoş olduğunu muhakeme edip sonra da bu çiçeğin sevmeyi hak ettiği sonucuna varmayız. Yeni doğmuş bir bebek gördüğümüzde yüzünün ve bedeninin şeklini inceleyip de bu bebeğin sevmeyi hak ettiğine kanaat getirmeyiz. Bu tür deneyimler tıpkı sevecenlik gibi bir an içinde direkt olarak kalbe hitap eder. Bu durumda akıl pas geçilir, zihinsel düzeyde yapılacak yorumlara ihtiyaç yoktur, zira idrak çok çabuk ve doğal olarak gerçekleşir.

Ruhsal alemde, dolayısıyla Evimizde bulunduğumuz süreçte fiziksel beynin puslu ve yanıltıcı filtreleriyle yüklü değildir artık, dolayısıyla bu tür kalpten bir idrak hali bizim gerçek ve doğal algılama şeklimizdir. Eğer bu çağda enkarne olmayı seçsek -ki aklın ön planda olması nedeniyle ruhsal varlıkların Mantık Çağı dedikleri bir zaman dilimidir bu- kalbimizle olan temasımızı geçici bir süre için yitirerek zihinsel düzeyde sapanıp kalabiliriz. Kısacası “ne olmadığımızı” keşfetmeye koyuluruz. Hayatın getirdiği ızdırap verici deneyimler sadece kalp seviyesinde anlaşılabildiği -ve şifa bulabildiği- için bu zorlu deneyimler bizi, analiz etmeyi bırakıp hissetmeye zorlarlar. Bu durumda zihin oturduğu tahttan inerek daha önce kendisine itaat etmekte olan kalbe hizmet etmeye başlar. Varoluşun kalp odaklı olan kısmına geri dönerek gerçekten kim olduğumuzu hatırlarız. Bu deneyim fiziksel alemin ortaya koyduğu tezatlar olmaksızın yakalanması imkansız, çok daha derin bir kendini bilme haline vesile olur.

Görme engeli sayesinde Bob’un iyiliğe ve merhamete karşı bir takdir duygusu geliştireceğini ve yürekten hissettiği bu takdir duygusu sayesinde “sevgi dolu olduğunu, sevmeye ve sevmeye layık olduğunu” hatırlayacağını Bob’un rehberleri

biliyorlardı. İlk başta yapılmış olan hayat planının Bob'u hedeflerinden saptırabilecek görsel uyaranlarla dolu olduğunu da biliyordu onlar, zira bu uyaranlar kim olduğunu ve kim olmayı seçtiğini idrak etmekten Bob'u alıkoyacaklardı. Ruh itibarıyla Bob merhamet, sevecenlik tatlılık ve nezaketti. O gürültülü keşmekeş nedeniyle fiziksel alemde üzeri örtülen bu nitelikler ruhsal alemde yüceltilmekte ve ödüllendirilmektedir. Bob'un görme engeli onu içsel varoluşunun bu yönlerine yakınlaştırmıştır. Bunlar Bob'un bu hayatında deneyimleme arzusunda olduğu öz-kabul ve öz-sevgi niteliklerine açılan birer kapıdır. Görme duyusu olmaksızın kendi fiziksel formunu görememektedir Bob fakat merhamet ve sevecenlik yoluyla kendi ebedi kimliğine dair pek çok ipucu yakalamakta ve ara sıra onu görebilmektedir de.

Öz-sevgi niteliğinden nispeten yoksun olan bu çağda enkarne olmayı seçen pek çokları gibi Bob'un hayat planı da bu niteliğin yoksunluğunun ve müteakip durumların *deneyimlenmesi* ile öz-sevgiye yönelik derin bir anlayış kazanılması için oluşturulmuştur. Ruh formunda olduğumuz dönemlerde kendimizi sevmek de başkalarını sevmek de son derece kolay ve doğaldır bizim için. Sevmeyi çok iyi biliriz; kendimize ve başkalarına yönelik bu iki sevgi halinin aslında "bir ve aynı" olduğunu da biliriz. Fiziksel plandayken tüm bunları gayet cesur bir şekilde unuturuz sadece ve sonrasında kendimizi sevmeyi yeniden hatırlamaya başlarız. Hayatta karşılaştığımız zorlu deneyimler ise, bu sevginin içimizde yaşadığını ve kendi hayatlarımızın olağanüstü birer sevgi unsuru olduğumuzu bize göstererek ona uyanmamızı sağlarlar.

BÖLÜM 5

Madde Bağımlılığı ve Alkolizm

Bu kitabı mümkün olduğunca faydalı kılabilmek için sık rastlanan ve insanların en çok zorlandıkları durumlar üzerine odaklanmayı tercih ettim. Madde bağımlılığı da doğal olarak bu durumlardan biriydi. Bu bölüm madde bağımlılığını ve alkolizmi iki açıdan ele almaktadır: Çocuğu bağımlı olan ebeveynler açısından ve bağımlılığı bizzat kendisi deneyimleyen kişiler açısından. Birinci kategori çerçevesinde görüşmelerimi oğlu eroin bağımlılığıyla mücadele eden Sharon Dembinski ile yaptım.

Sharon gibi dünyadaki milyonlarca ebeveyn de çocuklarının neden uyuşturucu kullandığını anlamaya çalışıyorlar. Çocuklarının bu durumundan dolayı muazzam suçluluk duyuyor ve kendilerini kabahatli buluyorlar. Pek çoğu da bu bağımlılığı hem çocuklar hem de aileler için anlamsız bir ızdırap olarak görüyor. Bense doğum öncesi planlama konusunun bu ailelerin ızdırabını bir nebze olsun hafifletip hafifletemeyeceğini, bu deneyimin altındaki amacı anlamaları için onlara yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum.

Bu konuda araştırma yapmaya başladığımda böylesi ağır bir hayat deneyiminin doğum öncesi planlarına dahil olup olmadığına dair bir fikrim yoktu. Her iki oğlu da çeşitli rahat-

sızlıklarla dünyaya gelmiş olan Jennifer ile (Bölüm 3) henüz görüşmüştüm. Jennifer ve oğullarının bu rahatsızlıkları doğum öncesinde planlamış olmaları, uyuşturucu bağımlılığının da aynı şekilde hem ebeveynler hem de bağımlı çocuklar tarafından doğum öncesinde planlanabileceği fikrini uyardırmıştı bende. Jennifer'in çocukları bu problemlerle birlikte dünyaya gelmişlerdi fakat Sharon'un oğlu buluş çağındayken eroin bağımlısı olmuştu. Eğer Sharon ve oğlu Tony bu durumu önceden planlamışlarsa, Tony'nin bağımlılığının hayatın akışı içinde gelişeceğini nereden bilmişlerdi? Dahası biri son derece sevgi dolu bir ebeveyn olan iki kişi çocuğun uyuşturucu bağımlısı haline geleceği bir enkarnasyonu neden planlamış olabilir? Bu durum ebeveynler ve çocuklar açısından ne gibi bir ruhsal gayeye hizmet ediyordu? Ebeveynler ve çocuklar hayat planlarını nasıl koordine ediyorlardı ki herkes kendi arzu ettiği gelişimi deneyimliyordu?

Sharon'un Hikayesi

Yeni yapılan yoğun bakım ünitesinde hemşire olarak çalışan Sharon, kızı Sarah telefonla kendisini aradığında hastanedeydi o gün. Sarah ve Shraon'un kocası John, Tony'i bilinçsiz bir şekilde banyoda yerde yatarken bulmuşlardı; yanında kanlı bir şırınga vardı, kolunda ise lastik bir bant sarılıydı, çocuk neredeyse mor bir renk almıştı.

"Deliler gibi ağlıyordum," diye anlatıyordu Sharon. "Dışarı fırladım, arabama bindim. Birlikte çalıştığım doktor da arkamdan dışarı fırlamıştı. Bana 'Sakin Ol! Bu şekilde araba kullanamazsın,' diyordu. Arabanın penceresine asılmıştı. Bense 'Lütfen o camı bırak!' diyordum sürekli olarak. Sonunda bıraktı.

Sürebileceğim en hızlı şekilde sürdüm arabayı ve yol boyunca dua ettim, 'Lütfen vardığımda yaşıyor olsun! Lütfen ölmesine izin verme! Lütfen!'"

Sharon, kocası ve kızıyla hastanede buluştu. Tony eroini aşırı dozda almıştı ve yarı baygın bir haldeydi; daha sonra kalp krizi olduğu anlaşılan bir nedenden dolayı da büyük ızdırap çekiyordu. Doktorlar çocuğu daha büyük bir hastaneye nakletmeye karar verdiklerinde Sharon da ambulansın arkasına atlamıştı hemen.

"Ambulanstaki görevlilerden ikisi birden 'Hanımefendi aşağı inmeniz gerekiyor,' diyorlardı. Bense, 'İnmiyorum!' demiştim. 'Eğer sizin bebeğiniz benim ünitemde yatıyor olsaydı size bu profesyonel nezaketi gösterirdim ben. Şimdi bırakın da kalayım.'"

Görevliler izin vermiş, Sharon da hastaneye kadar oğlunun yanında gitmişti. Hastaneye vardıklarında da Tony'i özel bir yoğun bakım bölümüne yerleştirmişlerdi. Doktorlar bu gecenin çok kritik olduğunu ve belki Tony'nin hayatını kaybedebileceğini söylemişlerdi Sharon'a.

"O gece onu kurtarması için Tanrı'ya yalvardım; oğlum için ve yardıma ihtiyacı olan herkes için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair Tanrı'ya söz verdim," dedi Sharon yumuşak bir sesle. "Orada yatarken o kadar güzel görünüyordu ki. Tıpkı bebekliğindeki gibi kahverengi saçlarında yine bukleler vardı. Saçlarını okşayarak, o buklelerle oynayarak, ne kadar güzel olduğunu, o kısacık yaşamını ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşünerek saatler geçirdim. Sarah ve Tony arasında üç bebek kaybetmiştim. Tony'i çok ama çok istiyordum. Bir oğlum olmasını çok istiyordum. Biz altı kız kardeşiz. Kocam ve babamdan başka bir erkeğe yakın olmamıştım hiç. Bir erkek kardeşim veya iyi bir erkek arkadaşım hiç olmamıştı; dolayısıyla bir

oğlum olmasını çok istiyordum. Tony doğduğunda da herkes, odaya giren her doktor, her hemşire onun ne kadar güzel bir bebek olduğunu söylüyordu bana.”

Tony o geceyi atlatmıştı fakat doktorlar hayatta kalsa bile beyinde hasar olabileceğini söylemişlerdi Sharon’a. Tony’nin banyoda bir buçuk saate yakın bir süre bilinçsiz kalmış olabileceğini düşünüyorlardı.

Tony beş gün boyunca uyanmamış, Sharon ise bu sürede hep yatağın baş ucunda beklemişti. “Nihayetinde gözlerini açıp bana baktı ve beyninin iyi durumda olduğunu o an anladım,” dedi Sharon gözyaşları içinde, “Çok üzgünüm,” dedi ve ağlamaya başladı, ben de dedim ki, ‘Lütfen üzgün olduğunu söyleme Tony. Her şey yolunda artık. Sen de iyileşeceksin canım.’”

“Birbirimize sarıldığımızda ona kendi canına kıymayı isteyip istemediğini sordum. Bana hayır, dedi, bu bir kazaymış. Ölmek istememişti. Nasıl rahatlamıştım anlatamam! Bu, eroin bağımlılığını alt edebileceği anlamına geliyordu çünkü.” Sharon şimdi hıçkırıyordu. “Onu yetiştirirken nerede hata yaptığımı sorguladım hep,” dedi üzüntüyle.

Hastaneden çıktıktan sonra Tony bir süre için bir rehabilitasyon programına devam etti ve sonrasında da bir adaptasyon kliniğinde kalmaya başladı. Fakat klinikte kaldığı süre içinde Tony oradaki hastaların birinden eroin bulmuş ve yine aşırı dozda almıştı; tıbbi müdahaleden sonra Sharon onu eve getirmişti.

“Korkmam mı yoksa umut mu beslemem gerekiyor, bilemiyordum,” diye hatırlıyordu o günleri Sharon. “Dakikalar içinde bir duygudan bir diğerine savruluyordum. Bir an kendimi çok umutsuz hissediyor, biraz sonra her şeyin düzeleceğini düşünüyordum.”

Bu çalkantılara rağmen Sharon, Tony’le yaptığı konuşma-

larda olumlu noktalara odaklanmaya gayret ediyor, rehabilitasyon süresince uyuşturucuya her gün hayır demeyi başardığını söylüyordu oğluna. Cesaretlendirerek soruyordu ona, "Kaç gün boyunca hep doğru kararı verdin, biliyor musun?"

Oğluna yardım etmek için yaptığı araştırmalar sırasında internetteki çeşitli bloglara girmeye başlamıştı Sharon. Bunlardan bir tanesi methadon adlı bir maddeyi destekliyordu. Bu maddenin kimyasal yapısı eroine çok benziyordu fakat bağımlılık seviyesi nispeten çok daha düşüktü ve eroini bırakmak isteyen insanların rehabilitasyon programlarında kullanılıyordu. "İnternet vasıtasıyla tanıştığım insanların bazıları bağımlı, bazıları da bu ilacı destekleyen kişilerdi ve hepsi de son derece alakadar, açık yürekli ve sevgi doluydu," dedi Sharon. Özellikle de kendi bağımlılığından kurtulmaya çalışan Eddie adındaki bir adamla aralarında son derece sıcak bir diyalog gelişmişti.

Sharon, Tony'nin hislerini anlamasına yardımcı olması açısından Eddie'nin öngörülerine çok güveniyordu. O dönemde Tony kendisini yatak odasına kapatıyor ve bazı günler sadece yemek yemek için dışarı çıkıyordu. Eddie oğlunun davranışlarının normal olduğu konusunda Sharon'u rahatlatmıştı: Tony dış dünyayla temas etmekten kaçınıyordu çünkü hem iyileşmek istiyor hem de bir şeylerin tetiklemesiyle eski haline dönmekten korkuyordu. "Eddie gerçekten gözlerimi açan derinlikli şeyler söylüyordu," dedi Sharon. "Eddie'nin bazı mesajları öyle ilham vericiydi ki onların çıktısını alıyor ve Tony'nin banyosundaki aynaya bantlıyordum. Bir zaman sonra Tony de Eddie'yi sevmişti."

Tony'nin rehabilitasyonu bırakmasından üç ay sonra Eddie aşırı dozdan hayatını kaybetti. Sharon blogtaki bir mesaj vasıtasıyla durumdan haberdar olmuştu.

"Tony yatak odamıza gelip yatağın ucuna oturmuştu," diye

hatırlıyordu o günü Sharon. “Ona Eddie’nin öldüğünü söyledim. ‘Ne?’ dedi. ‘Eddie ölmüş; aşırı doz,’ dedim. Oturduğu yerden kalktı, ben de ona doğru yöneldim. Sarıldık. Hiçbir şey söylemedik, sadece ağladık.”

Eddie, Sharon’la görüşmemizden on beş ay önce ölmüştü. O günden beri Tony’nin durumu son derece iyiye gidiyordu; yeni bir kız arkadaşı vardı ve iş arıyordu. Bu on beş ayda kendisinde ne gibi değişiklikler olduğunu sordum Sharon’a.

“Daha müşfik ve daha anlayışlı oldum,” dedi bana. “Artık çok daha geniş bir bakış açısına sahibim ve öğrendiğim en önemli şey Tony’nin davranışlarını kontrol edemeyeceğim. Ben sadece destek verebilir ve pozitif olabilirim. Onu alıkoyamam. Onu kontrol edemem. Sadece ona karşı nasıl davranacağımı kontrol edebilirim.”

Sharon’un profesyonel yaşamı da değişmişti bu arada. Gerek Eddie’nin ölümünün tesiri gerekse Tanrı’ya verdiği sözlerin motivasyonu ile Sharon çalıştığı hastanedeki yeni bir gelişim programında görev almaya başlamıştı. Methadone Anneleri grubu (Mothers on Methadone - MOM) methadone tedavisi gören anneler ile onların bebeklerine tıbbi bakım ve destek sağlayan bir organizasyondur. MOM’daki çalışmalar vasıtasıyla Sharon bebeklere olan sevgisini, eroin bağımlılığından muzdarip insanlara yardım etme arzusuyla birleştirmişti.

“Bu annelerin kendilerini güvenilir ve muteber hissetmeleri için çalışıyorduk,” dedi Sharon sevinçle. “Eğer onlara destek verilmezse yine eskiye dönerlerdi, bu durumda bebekler de annesiz kalırdı. Sonra muhtemelen evlatlık verilirlerdi ve o çocukların tüm hayatı feci bir değişim geçirirdi, pek de iyi olmazdı yani. Şu etkiyi bir düşünsene. Eğer bu anneler eskiye dönmeyecek şekilde devam eder ve bir gün çocuklarını öpebilirlerse, bu *muazzam* bir şey olur!”

ROBERT SCHWARTZ

Sharon MOM'da çalışmaya başlamadan önce bu kadınları bazen yargılayıp eleştiriyordu. "Bunu nasıl yapabilirler?" diye düşünüyordum. Bu değişti şimdi."

Sharon işyerindeki arkadaşlarının da değiştiğini görüyordu. "Tüm bunların bizim de başımıza geldiğini görmek onları can evinden vurmuştu. Bu eğer benim çocuğuma olabildiyse, onların çocuğunun da başına gelebilirdi. Dolayısıyla hastalara karşı tutumları değişti."

"Sharon," diye sordum, "çocuğu madde bağımlısı olan anne babalara neler söylemek isterdin?"

"Bunu gizlemesinler. Neler olup bittiğini paylaşırsanız insanlar size yardım edecektir."

Sharon'un Glenna Dietrich ile seansı

Görüşmelerimizin devam ettiği günlerde Sharon'un söylediği bazı şeyler bana oldukça dokunmuştu. Tony'i ihmal ettiği yönünde bir fikre kapılmasını hiç istemiyordum. İnsanların yaşadıkları zorlu deneyimleri önceden planlamış olduklarını öğrenince vicdan azabı ve üzüntüden sıyrılıp tüm bu zorluklara bambaşka bir açıdan bakmaya başladıklarını görmüştüm. Glenna Dietrich ile yapacağımız seansın da Sharon'a bu huzuru vermesini umuyordum.

Glenna, Ruhsal Alemden daha önce edinmiş olduğu bazı verileri bizimle paylaşarak başlamıştı seansa: "Bana oğlunla ilgili bazı şeyler anlatıldı. Hayatını kendisine olağanüstü gelen, neredeyse sihirli işlerle kazandığı başka yaşamları olmuş geçmişte. Sadece onun için meydana gelen olaylar deneyimlemiş. Belki de bir sihirbaz veya şamanmış. Bu nevi bir sihri yeniden deneyimlemenin arayışındaymış o. Uyuşturucuya kaymasın-

CESUR RUHLAR

daki sebeplerden biri de bu. Bu tür maddeler alındığında vücutta sanki sihir duygusu uyandıran bazı kimyasal reaksiyonlar olur çünkü.”

“Hayatı tamamen sıra dışı şeyleri yaratmak üzerine kurulu. Pek çok kabiliyetle gelmiş dünyaya. Çok yetenekli. Einstein’a baktığınızda veya dünyaya olağanüstü bilgiler kazandıran ya da müziğe kabiliyeti olan diğer yaratıcı insanlara baktığınız zaman bu insanların çocukluk ve gençlik dönemlerinin problemlili olduğunu görürsünüz genellikle; zira bu vibrasyonları tamamen bedene aktarmak çok zordur. Yeterince büyüdükleri zaman ise o akışın rahatladığını görebilirsiniz.”

“Uyuşturucuya başlamadan önce sanatsal kabiliyeti fevkaladeydi,” diyerek onayladı Sharon. “Artık bunları yapmıyor, yıllardır yapmıyor fakat kabiliyeti var. IQ’su 140.”

Glenna başka bir noktaya yönelmişti. “Onun frekansına odaklandığımda korku görüyorum. Bana öyle geliyor.”

“Ben de bunu hissediyorum,” diyerek bunu Sharon da kabul etti.

“Bir kabiliyetimiz varsa ve onu yönlendirecek bir kanal, bir çıkış yoksa eğer bu durum bedende enerji blokajı yaratır,” dedi Sharon ve devam etti. “Blok olmuştur enerjiler hastalık yaratırlar. Bu nedenle, yaratıcılığını ifade etmesi için ona yol göster. Ve onu sev, onu sev, onu sev. Yanlış bir şey yaptığını, bu yüzden de gözündeki değerini ve saygınlığını yitirdiğini düşünüyor.”

Glenna’nın şefkati o kadar açıktı ki, Sharon’un iyi ellerde olduğunu bilerek iyice rahatladım.

“Başka hayırlı amaçlar için bunları önceden mi planlamışsınız peki?” diye sordu Sharon.

“Daha hayırlısı için ve bir de ruhunun ihtiyaç duyduğu deneyim bu olduğu için,” diye cevap verdi Glenna. “Her şeyi deneyimlemek için buraya geliyoruz. Katil olduk, tecavüzcü

olduk, aziz olduk. Bunların hepsini deneyimledik ya da deneyimleyeceğiz. Ve bunları önceden planladık; böylelikle öğrenmemiz gereken her şeyi bize temin edecek mükemmel senaryolarımız oldu.”

“Senin durumunda ise, yeniden dünyaya gelmen gerekmiyordu. Öğrenme döngünü tamamlamıştın sen fakat Tony’ye destek olmak için geldin. Tek amacının bu olduğunu söylemiyorum fakat geri gelmeye esas olarak bu sebeple karar vermişsin. Bir seviyede Tony bunu biliyor. Bunu bilmesi hem harikulade hem de çok ama çok zor olabilir çünkü kendini suçlu hissettiriyor.”

Bu bilgiler beni çok şaşırtmıştı, bir ruhun enkarne olmasının gerekmediğini ilk kez duyuyordum. Sharon’un MOM programıyla ilgili düşüncelerini hatırlamıştım o anda ve ızdırabını nasıl ele aldığını, onu diğerlerine yardım etmek için kullandığını da. Glenna ile birlikte konuştuğumuz bu ruhun çok yüksek bir tekamül seviyesinde olduğu kanaati uyanmıştı bende.

“Kendisini nasıl yetiştireceğini, nasıl besleyeceğini bilmiyor,” demişti Glenna, Sharon’a. “Bu dersi öğrenmek için gelmiş buraya. Senin bu konuda olağanüstü bir kabiliyetin var. Yetenğin bu yönde. Senden beslenmekle kalmıyor, seni izliyor ve taklit de ediyor.”

“Dün söylediği bir şey beni o kadar şaşırttı ki,” dedi Sharon. “Dedi ki, ‘Anne insanlar için yaptığın her şeyle bana her gün ilham veriyorsun.’”

Glenna, Sharon ve ben bir süre daha sohbet ettik. Sonrasında ise Glenna’nın bilinci devre dışı kalarak, yerini bir başka bilince bıraktı ve bu esnada birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

Glenna’nın bedenini kullanarak bizimle bağlantı kuran varlıklar, “Davetinizi kabul etmek bizim için büyük mutluluk,”

CESUR RUHLAR

diyerek sıcak bir şekilde selamladılar bizi. Bizimle irtibat kuran varlıkların sayısı birden fazlaydı ama tek bir ses olarak konuşuyorlardı ve sesin tonu mutluluk doluydu. Yumuşak ve nazik bir sesle konuşuyorlardı.

“Sizin dünyanızla bizimki arasındaki bu eşikten size hoş geldiniz diyoruz. Başınızın üzerindeki saç kadar size yakın olan boyutlarda yaşıyoruz biz. İki kişiyiz ve rehberiz size. İçimizden biri hamile kaldığın ilk andan beri seninle çalışıyor Sharon ve aslında ondan da önce, ruhunun, bu enkarnasyonunda neler yaşayacağına karar verdiği ve gerekli planların yapıldığı andan beri. Melekler aleminde yaşıyoruz, bize koruyucu rehberleriniz olarak da hitap edebilirsiniz. Bize sormak istediğiniz sorularınız var mı?”

Sharon görüşmenin akışını idare etmemi uygun bulmuştu, ben de bu ruhsal varlıklara isimlerini sorarak başladım mülakatı.

“İsimlerimiz vibrasyon halinde olduğu için bunları medyumun ifade edebileceği seslere nasıl dönüştürürüz, pek bilemiyoruz,” diye cevap verdiler bana.

“Bizimle görüştüğünüz için size çok teşekkür ederiz. Sharon ve oğlu Tony bu madde bağımlılığı durumunu dünyaya gelmeden önce mi planlamışlardı? Eğer öyleyse, neden?”

“Sorunun cevabı evet,” dedi melekler. “Tüm deneyimler enkarnasyondan önce düşünüldü tasarlanmıştı. Ruhun sizin aleminizde edinilebilen bilgi ve bilincin nimetlerini deneyimleyebilmesi için zamanlamanın, gerekli durum ve enerjilerin hepsinin mükemmel bir düzen içinde olması gerekiyordu.”

“Uyuşturucu bağımlısı bir çocuğun annesi olarak Sharon ne öğrenmeyi ya da nasıl bir gelişim kaydetmeyi umuyordu?”

“Tüm bunları bir alçakgönüllük alanı içinde deneyimlemesi onun için zorunluydu. Gerek ruhu, gerekse kişiliği bu

enkarnasyonda kabiliyet, dirayet ve enerji yaratmak ve bunları cömertçe paylaşmak için gereken niteliklere fazlasıyla sahipti. Dolayısıyla bir sınırlama getirilmesi gerekiyordu, zira sizin boyutunuzda ruhlar sınırlamaları tekamül için bir vasıta olarak kullanırlar. Sınırlanmayı deneyimlediğiniz zaman bu engellenmişlik hissinin ve hayal kırıklığının üstesinden gelinmesi gerekir; kişinin kendi parametreleri ile çalışması ve enerjiye, sizin boyutunuzdaki yoğunluğu bir uçtan bir uca keserek bir ışık ve yüksek vibrasyon alanı yaratan türden bir enerjiye odaklanması gerekir.”

Melekler fiziksel alemin ebedi ruhlar için neden bu kadar çekici olduğunu son derece veciz bir şekilde anlatmışlardı bize. Onlar sınırlamalardan bahsederlerken ben de Doris’in ruhunu hatırlamıştım (Bölüm 2); ruhların kendilerini tamamen sınırsız gördüğünü söylemişti bana. Ruhlar sınırlılık *algısını* deneyimlemek için fiziksel planda enkarne oluyorlardı, zira tezatlar daha derin bir kendini idrak haline vesile oluyordu. Kendisi başlı başına bir yanılsama olan bu algı, ruhsal alemdeyken sahip olduğumuzu bildiğimiz o muazzam güçle olağanüstü bir tezat oluşturmaktadır. Fiziksel plandayken kendimizi sınırlılık yanılsaması içinde var olmaya -ve insanlığı bu evrim döneminde daha ziyade onu aşmaya- zorlar, tekamül çalışmalarımızı bu yansılama içinde yaparak kendimize bir şekilde meydan okuruz.

Bu konuyu Sharon’un melek rehberleriyle daha detaylı incelemeye karar vermiştim. “Sınırlama olarak tanımlanacak bir durumda Sharon özellikle neyi deneyimliyor olabilir?”

“Oğluyla yaşadığı deneyimlerde mükemmel olması gerektiğine inanması için Sharon’a müsaade edildi. Bazı zamanlar, kabiliyetlerinin ve bilgeliğinin oğlunun davranışları da dahil olmak üzere çevresini tüm yönleriyle kontrol etmeye kafi gel-

mediğini deneyimledi. Kendisinininkinden farklı dahi olsa çevresindeki insanların yürüdükleri yolları da kabul ederek onlara saygı duydu. Bu dersi çok güzel öğrendi, şefkatini sınıadı ve çoğalttı, ayrıca insanların iyiliğine olan inancını da arttırdı. Bunlar hiç de azımsanacak şeyler değil.”

Melekler Sharon’un hayat planını çok güzel özetlemişlerdi. Bu hayat planını, “kendisini saygı ve şefkat olarak bilmesi” için Tony’le birlikte yaptıkları görülüyordu. Uyuşturucu kullanan insanların kötü olduğu inancını benimsemek yerine -ki bu başka bir enkarnasyon ile şifalandırılması gereken yanlış bir inanış olurdu- Sharon diğer insanlara güvenmeyi ve onlardaki iyiliği görmeyi seçmişti. Diğerlerinden bilerek ve isteyerek sevgi görmüş, bu sevgiyi almıştı; böyle yaparak da bu insanlara harikulade bir armağan vermişti: Sevgiyi ifade etme fırsatı. Ruh olarak esas doğamız sevgi olduğu için verdiğimiz ve aldığımız sevginin miktarına, boyutuna istinaden hayatlarımızın iyi geçtiğine kanaat getiririz.

Böylesi bir kendini bilme hali kazanmak için Sharon’un doğum öncesinde yapabileceği başka pek çok plan daha vardı. “Sözünü ettiğin şeyler zorlu başka deneyimler vasıtasıyla da başarılabilirdi. Bu durumda Sharon neden özellikle uyuşturucu bağımlısı bir çocuğun annesi olmayı seçmişti acaba?”

“Oğlunun isteğiydi,” dediler basitçe.

Melekler az önce engellenmişlik duygusundan ve hayal kırıklığından bahsetmişlerdi. Oğlunun davranışlarını kontrol etme yetisinin sınırlarını fark ettiğinde Sharon’un da bu duyguları çok yoğun olarak yaşadığını, onunla yaptığımız görüşmeden dolayı biliyordum. Ayrıca bu engellenmişlik duygusunu ve hayal kırıklığını aşarak oğlunu kontrol edemeyeceğini kabul etme noktasına vardığını da biliyordum. “Uyuşturucu bağımlısı bir çocuğun annesi olma deneyimi bu duyguların üstesinden gel-

mesine nasıl müsaade etti peki?" diye sordum meleklerle.

"Bu deneyim çevresindeki diğer insanlara elini uzatması için ona yol gösterdi. Kendi gücüne ve özüne ulaşmasına, bunları idrak etmesine imkan sağladı; öyle ki Sharon bu deneyimi yaşamamış ve oğluna o kadar yoğun bir sevgi duymamış olsaydı eğer idrakı asla bu derinlikte olmayacaktı. Şimdi o, karanlık (çok sevdiği oğlunun hayatını kaybetme korkusu) ile aydınlığın (dünyaya sevgi, şefkat vermenin, insanlara alaka göstermenin mutluluğu) arasındaki bağlantı ve devamlılığı keşfediyor."

"Anladığımı kadarıyla," dedim, "bedenlenmemişken, yani ruh formundayken hoşumuza giden şeyleri hiçbir dirençle karşılaşmadan yaratmaya muktedir oluyoruz. Direnç olmayınca *engellenmişlik duygusu ve hayal kırıklığı* da mevcut olmuyor; eğer bu doğruysa, bir ruh bu şeylerin üstesinden gelmeyi kendisine niye amaç edinsin ki?"

"Mesele tamamen ortaya çıkan duygularla ilgili. Tekamül sizin aleminizde yaşanan duygular vasıtasıyla elde edilir."

"Sharon'un kendi parametreleri ile çalışmayı da öğrendiğini söylemiştin. Bununla tam olarak neyi kastediyorsun? Yaşadığı deneyim bunu ona nasıl öğretmiş olabilir?"

"Ruhu, geçirdiği pek çok enkarnasyon sırasında ziyadesiyle deneyim kazanmıştı. Deneyimleri açısından bütün ve tamam bir halde o. Kazandığı bilgelik ve anlayışı muhafaza ederek bu bedene enkarne olması ise ona daha fazla farkındalık ve bilgi getiriyor. Etrafındaki diğer insanlara benzemediği hissini taşıyor, alçakgönüllülük gerektiren bir kibir hissi var. Umutsuzluk yaratan ve kişinin neticeyi kontrol edemediği deneyimler yaşanmadan anlayış olmaz, şefkat olmaz. Şefkat sadece deneyim vasıtasıyla kazanılır; başkalarının deneyimlerini seyrederek, onunla ilgili şeyler okuyarak ya da anlatılanları dinleyerek değil. Bu anlayış sadece yaşanarak kazanılabilir."

CESUR RUHLAR

İlk başta melekler Tony'nin bağımlılığının bir başka maksadı daha olduğundan söz etmişlerdi: Enerjisine odaklanması için Sharon'a yardım etmek. Meleklerle bunun anlamını sordum.

Bu deneyim vasıtasıyla ortaya çıkardığı sevgi ve şefkati çok daha konsantre bir şekilde kullanma kabiliyeti var artık. Amacı ve hedefi kafasında son derece net. Artık uygun olmayan, kendisine uymayan şeyleri bırakmasıyla beraber netleşmiş kafasındaki hedef."

"Sharon'un diğer insanların seçtikleri ve izledikleri yollara da saygı duymayı istediğini söylemiştin. Yaşadığı deneyim bu konuda nasıl bir fayda sağlamış olabilir?"

"Sharon hayatlarını kendisinininkinden daha farklı şekillerde deneyimleyen, daha farklı deneyimleri yaşamayı tercih etmiş olan insanlara karşı anlayış ve şefkat duyacağı bir zemin yarattı. Bu son derece şerefli bir seçimdi. Artık izlenen tüm yolların kişiye farkındalık getirdiğini idrak ve kabul etmiş durumda. Önemli olan şey alınan dersler, izlenen yollar değil. Bu çok muazzam bir bilgelik seviyesi."

Meleğin sözleri hayatım boyunca yargıladığım insanları getirmişti aklıma. İnsanların benim son derece yanlış olduğumu düşündüğüm seçimleri neden yaptıkları üzerinde kim bilir kaç kez kafa yormuştum. Tony gibi, bu insanlar da ihtiyaç duydukları farkındalığı kendilerine getirecek seçimler yapmışlardı aslında.

"Bu deneyim sayesinde Sharon'un insanların iyiliğine yönelik inancının arttığını söylemiştin. Bu nasıl olmuştu?" Bu sorunun cevabını özellikle merak ediyordum. Sharon'un yaşadıkları daha ziyade öfkeye, kine, kendine acımaya ve mağlubiyet hissine yol açan deneyimlerdi, halbuki deneyimlerini insanların içindeki iyiliği daha iyi görebilmek için kullanmıştı

o. Bunun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum.”

“Küçük veya büyük, Sharon’un kontrolü tamamen kaybettiğini hissettiği, umutsuzluğa kapıldığı pek çok hadise meydana gelmişti. Yaptığı araştırmalar ve gösterdiği çaba ölümcül olabilecek bu saplantıyı bertaraf ederek oğlunun hayatını kurtarmıştı. Sharon o dönemde başka insanlardan yardım istemiş; bu paylaşımına nezaket, iyilik ve destekle yanıt almıştı. Bu durum, sadece gücün kaynağına inmesi için değil, -onları hiç tanımasa bile- etrafında kendisine destek olacak, yol gösterecek ve bilgi sağlayacak insanların bulunduğunu bilmesi için de benliğinde bir güven temeli inşa etmişti. Ve artık o insanların arasında olmayı seçmişti. Sharon’un insanlara verdiği tavsiyeyi hatırlamıştım: “İnsanlara açık ve onlarla paylaşım içinde olun. Onlara elinizi uzatın.”

İnsanlardan gördüğü yoğun sevgiye rağmen Sharon’un seçtiği bu hayat hala acı doluydu. Böylesi bir deneyim planlaması için ona başka ne ilham vermiş olabilirdi? Başlıca motivasyonu daha önceden öğrenmiş olduğu dersleri pekiştirmek değil miydi? Peki Tony’e olan sevgisinin ve onun planlarını destekleme arzusunun payı neydi? Meleklerden bunları biraz daha açmalarını rica ettim.

“Ruh, insan bedenine enkarne olduğu zaman hafızada bir sapma meydana gelir,” diyerek anlatmaya başladılar. “Dolayısıyla hatırlanabilen, karşılaşıldığında tanınabilen fakat bilinçli zihinde depolanamayan şu şeyler (dersler) vardır. Bunlar (deneyimler), onun (Sharon) için hatırlatıcı oluyorlar. Ruhu bu deneyimler vasıtasıyla karşılaştığı sınırlamaların, zaten sahip olduğu anlayış ve bilgeliği ortaya çıkarıp somutlaştıracağına yönelik bir inanç taşıyordu.”

“Fakat esas motivasyonu sadece oğlunun hizmetinde olmak mıydı?”

CESUR RUHLAR

“Oğluna duyduğu sevgi nedeniyle bu hayatı seçti.”

“Onu bu hayat deneyimini planlamaya sevk eden motivasyonlardan biri de dünya için faydalı bir şeyler yapma isteği mi acaba?”

“Öğrenme vesilesi olan tüm durumlar, tüm duygular, bireylerin (Yeryüzünde) yarattıkları bilgelik, bunların hepsi sizin aleminizdeki herkese sirayet eder ve diğer boyutlara da aktarılır. Yapılan hiçbir şey, söylenen hiçbir şey, düşünülen hiçbir şey yoktur ki varlığın kendisinden yola çıkarak vibrasyonlar vasıtasıyla tüm boyutlar boyunca yol almasın, böyle bir dalga etkisi yaratmasın. İnsan beyni bunu net olarak pek anlayamıyor ve bu bilgi bazı seviyelerde hiç alınmayabiliyor. Bununla beraber biz bunu sizinle paylaşmayı seçiyoruz.”

Ruhsal varlıklar tüm seanslarda çok değerli bilgiler veriyorlardı. Fakat öyle anlar vardı ki özellikle hayati önemdeki bilgilerin aktarıldığını görüyordum. Bu da o anlardan biriydi. Melekler her insanın taşıdığı olağanüstü mesuliyetin tarifini yapmışlardı az önce ve bu mesuliyet aynı zamanda bir fırsattı. Düşündüğümüz, yaptığımız her şeyden sorumluyuz bizler. Her bir hareketimizin, söylediğimiz ve düşündüğümüz her şeyin - sadece Yeryüzünde değil, tüm bir kozmos dahilindeki- bütün varlıkları etkilediğini idrak ettiğimiz zaman, bu sorumluluk sonsuz bir derinlik ve önem kazanmaktadır. Kendimizi, kim bilir ne kadar sık önemsiz, değersiz veya güçsüz hissediyoruz? Eğer yukarıda izah edilen hakikat anlaşılmış olsaydı, hiç kimse böyle bir hisse kapılmazdı ve bizler kendi “özel” düşüncelerimiz de dahil olmak üzere her an için sevgiyi, sadece sevgiyi ifade etmeye gayret ederdik o zaman.

Sharon'un bir seviyede bu bilgeliğin zaten farkında olduğunu düşünüyordum. MOM programına yaptığı katkıdan nasıl da tutkuyla bahsettiğini hatırlamıştım. Bir ruh olarak haya-

tını az önce meleklerin anlattığı fenomenin tamamen farkında olarak tasarlamıştı.

“Yaşadığı deneyimlerin sonucu olarak, çalıştığı hastanede eroin bağımlısı hamile kadınlara yönelik yeni bir program başlatmıştı Sharon. Bu işi yapmak, kendi oğluyla yaşadığı deneyimin sebeplerinden biri miydi acaba?” diye sordum.

Meleklerin yanıtı “Evet,” oldu.

Sharon’un hayat planının tüm güzelliği açıkça ortaya çıkıyordu artık. Plana yönelik kendi anlayışının da netleşmesiyle beraber Eddie’nin de bu deneyimin bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

“Sharon’un tanıştığı ve bilgi vererek ona çok yardımcı olan bir adam vardı, ismi Eddie; bir süre önce ruhsal aleme geri dönmüştü. Eddie de Sharon’un ruh grubunun bir ferdi miydi acaba? Tony’le ilgili planın bir parçası mıydı?”

“Tony’nin ruh grubunun bir üyesiydi o,” diyerek beni doğruladı melekler, “ve evet, planlama aşamasında o da vardı”

“Sharon ve Eddie bu planı yaparlarken, nihayetinde buluşacaklarını nereden biliyorlardı?”

Gayet sakın bir ifadeyle, “Bu planlanmıştı,” dedi melekler. “Her şey eş zamanlıydı.” Melekler burada, tesadüflerin var olmadığı gerçeğine atıfta bulunuyorlardı. Sharon ve Eddie gibi, internet sitelerinde tamamen *rastlantısal* olarak tanışan insanlar aslında benzer frekansları ile birbirine çekiliyorlardı: Benzer benzeri çeker prensibi. Eğer internet üzerinde tanışmasalardı, başka bir şekilde tanışacaklardı.

Meleklerle, Tony’nin ölümden döndüğü doz aşımı halinin de önceden planlanıp planlanmadığını sordum.

“Evet,” dediler tekrar.

“Tony ve Sharon, uyuşturucu bağımlılığına ilaveten bu aşırı doz kazasını neden planlamış olabilirler ki?”

CESUR RUHLAR

“Bu olay, enerjileri zirve noktasına taşıyıp bir duygu kresendosu^(*) yaratarak bir dönüşümün meydana gelmesine ve ortak kararlar almalarına yardım etmişti.”

“Tony iki kere daha aşırı dozda uyuşturucu almıştı. Bu olaylar da planlanmış mıydı acaba?”

“Evet.”

“Doz aşımı hadisesini üç kere planlamanın faydalı olacağı kanaatine nereden vardılar.”

“Bu hadiseler ayrı birer duygusal enerji patlaması yarattı ve sonrasında o enerjilerin dönüşüme uğramasını sağladı.” Meleklerin neyi kastettiğinden pek emin değildim ama söylediklerinin Sharon’un MOM programıyla ilgili olabileceğini hissediyordum.

“Sharon bu dünyaya gelmeden önce yaptığı planda, uyuşturucu bağımlısı bir çocuğa sahip olmadan da bağımlı anne adaylarına yönelik bir destek programı başlatmayı tasarlayabilirdi aslında,” dedim. “Tony’le yaşadığı deneyim ile başlattığı program arasındaki bağlantı nedir acaba? Neden ikisini birden planladı?”

“Oğlunun durumu nedeniyle yaşadığı olaylar, kapıldığı umutsuzluk ve çaresizlik hissi çok yoğun bir şefkat hissi, yani dönüşüm geçirmiş bir duygusal enerji formu yaratmıştı. Ortaya çıkan enerji, katılımcılarının daha yüksek seviyede bir farkındalık kazanmalarına yardımcı olan bu programın oluşumuna aktarıldı daha sonra. Katılımcılar bu deneyimleri ve üzerinde yürüdükleri yolu kendileri seçmişlerdi. Bunu yaparak da Sharon gibi kişilerin dünyada şefkat ve güven yaratmalarına olanak sağlamış oluyorlardı. Şefkati pek çok vesileyle tekrar tekrar deneyimlemesi için ona imkan tanıyor, program dahilindeki bu kişilerin geçmişlerine öfke ve acımayla bakmak yerine, saygı

(*) Ç.N. Bir müzik eserinde sesin perde perde artması.

duymasına da zemin yaratıyorlardı. Üzüntü ve acımayla ilgili olarak sizin aleminizde öğrenilecek çok şey var, zira bunlar büyük saygısızlık. Bu bilgiler sizin aleminize yüksek farkındalık ve bilgelik getirmek için aktarılıyor.”

Sharon’un baba olmak yerine anneliği seçmesindeki nedenleri sordum meleklerle.

“Sizin aleminizde,” dediler, “anne ile çocuk arasındaki biyolojik bağ çok daha kuvvetlidir. Kültürel olarak da bu bağ daha kuvvetlidir çünkü babaların çocuklarıyla çok yakın bir duygusal bağ içinde olmaları beklenmez, dahası bu yaklaşım takdir de edilmez. Bu durumda ise ihtiyaç duyulan ve talep edilen desteğin sağlanması için olağanüstü yakın bir duygusal bağ gerekiyordu. Böylesi bir yaklaşım ise sizin dışı türünüzde çok daha açık, dolaysız ve net bir şekilde gelmektedir. Bu durumun değişmeye ve daha dengeli bir hale gelmeye başladığını da görüyoruz fakat sizin aleminizde henüz tam olmadı bu denge.”

“Peki Sharon’un, madde bağımlısı bir kız evlat yerine erkek çocuk sahibi olmayı seçmesinin bir nedeni var mı?”

“Buradaki cinsiyet seçiminin pek bir önemi yok.”

“Sharon ve Tony uyuşturucu bağımlılığını planlarken eroini özellikle mi seçtiler? Eğer öyleyse neden?”

“Evet,” dedi melekler. “Kimyasal niteliğinden dolayı. Çok kuvvetli bir bağımlılık gerekiyordu? Bu uyuşturucu ihtiyaca cevap veriyordu.” Doğum öncesinde yapılan planların son derece karmaşık ve detaylı olduğunu bilmeme rağmen Sharon ve Tony’nin planlarındaki incelik beni hayrete düşürmüştü: Sadece bağımlılığı değil, bağımlılık türünü de özel olarak belirlemişlerdi.

“Ruh, uyuşturucu bağımlılığına yol açacak şekilde beden veya zihin üzerinde ne gibi bir etki kurabilir?” diye sordum. Sharon ve Tony’nin bu bağımlılığın ortaya çıkacağını nereden bildiklerini anlamaya çalışıyordum.

CESUR RUHLAR

“Çok çeşitli tesirler vardır. Bunlardan bazılarını bilim adamlarınız ve geçmişiniz vasıtasıyla bilirsiniz. Biri astroloji-dir; planlar kişilik özelliklerini, kabiliyetleri ve fiziksel nitelik-leri etkiler. Bildiğiniz bir diğeri ise hücresel bilgilerin bir kişi-den sonraki nesillere DNA yoluyla aktarımıdır.”

“Sharon ve Tony bu deneyimi planlarken Tony’nin alkol bağımlısı olmasına yönelik bir olasılığı da değerlendirmişler miydi? Eğer öyleyse, bu olasılığı neden seçmediler?”

“Kimyası uygun değildi.”

“Sharon hayatını planlarken uyuşturucu bağımlılığı olan birden fazla çocuğa sahip olmayı düşünmüş müydü?”

“Hayır.”

“Neden özellikle bir tane bağımlı çocuğunun olmasını is-temişti?”

“Bilgelik ve idrak düzeyi, gitmesi gereken istikamette ken-disini ileriye sevk etmek ve ilham vermek için bu durumu ye-terli kılıyordu.”

“Tony’nin aşırı dozdan hayatını kaybetme olasılığını gö-rüşmüşler miydi?”

“Evet.”

“Peki bunu neden seçmemişlerdi?”

“Bir araya gelmiş edilmiş bu hayat dönemi içinde şifa ya-ratacak ve ikisi arasındaki farkındalığı artıracak oldukça fazla imkan vardır,” diye yanıt verdi melekler. Eğer Tony’nin ölümü daha anlamlı bir deneyim sunuyor olsaydı doğum öncesi plan-larına dahil edilirdi diye düşünüyordum.

“Ruhların herhangi bir yer ve zamanda enkarne olmayı seçebildiklerini biliyorum. Sharon ve Tony bu dönemde ve A.B.D’de enkarne olmayı neden seçmişlerdi peki?”

“Hem kendilerinin hem de etraflarındaki insanların far-kındalığını artırmak ve ayrıca kendi sınırlarını deneyimlemek

için pek çok imkan vardı. Sizin aleminiz için üslû sayılar gibi katlanarak artan bir tekamül zamanıdır şimdi. Bu dönemde enkarne olmayı seçen pek çokları enkarnasyon döngülerini tamamlamakta ve diğer alemlere geçmek üzere hazır hale gelmektedirler.”

“O halde, sınırlılık halini deneyimlemek için geçmişe veya geleceğe nazaran neden şimdiki zaman daha fazla imkan sunmaktadır?”

“Gezegen, sistemlerin çöküşünü deneyimliyor. Eski sistemlerin yıkıldığı böylesi noktalarda ortaya kaos çıkar. Kaos, sınırlılık hali ve gelişimin birer bileşenidir -zaruri bir bileşendir-. Belki de bir şeyler öğrenmek için en bereketli zemindir.”

“Uyuşturucu bağımlısı olup da bu bağımlılığın altındaki derin spiritüel (ruhsal) anlamı çözmeye çalışan okurlara ne söylemek istersiniz?”

“Geçmişinizi onurlandırmanız, kendinizi bilmeniz, kim olduğunuz hakkında malumat edinmeniz ve kendinizi sevmeniz elzemdir,” dedi melekler.

“Peki çocuğu bağımlı olan okurlara ne söylemek istersiniz?”

“Hemen hemen aynı şeyleri.”

“Okurlar için faydalı olabilecek veya önem taşıyan sormadığım bir şey var mı?”

“Farkındalığın gelişmesi için olasılıkların farkında olmak yarar sağlayacaktır. Bu gelişme, bedeni harap etmeden veya ona bir hasar vermeden de sağlanabilir. Sizin aleminizdeki herkes için teknikler mevcuttur. Sizden önce yaşamış olan uygarlıkları ve insanları yeniden dikkate almanın, onları anlamaya başlamanın ve eskilerin önem verdikleri nitelik ve kabiliyetleri bugüne dahil etmenin zamanıdır şimdi.”

Meleklerle, uyuşturucu madde bağımlısı olan ve ailelerine sıkıntı verdiklerini düşünen veya daha başka şekillerde suçlu-

luk duyan, kendisini yargılayan gençlere ne söylemek istediklerini sordum.

“Üzerinde yürüdükleri bu yolu geçerli bir gaye için seçtiler,” dedi melekler. “Sizin aleminizde öyle zamanlar vardır ki hakiki amaç, çevrenizdeki insanların değer yargıları ve eleştirilerinin gölgesinde kalır. Ailenin ve kültürün baskısı da bunu pekiştirir. Nesillere bağlı değerleri aşmak ve dine, eğitime, bilime, politikaya -yani sizin aleminizde hakim olan şeylere- ait eski sistemleri geliştirmek ya da yenilerini inşa etmek üzere tamamen ortadan kaldırmak yönünde genç insanlar arasında bir akım var şimdi.”

“Uyuşturucu bağımlılarına yargılayıcı bir gözle bakan ve bu yaklaşımlarını bırakmak isteyen okurlara yardımcı olmak için ne söyleyebilirsiniz?”

“Etraflarındakilerin eleştirileri çoğu kez madde bağımlısı kişilerin çok çeşitli duyguları birden deneyimlemelerine ve tüm bunların yaptıkları seçimin bir parçası olduğunu fark etmelerine yardım eder. Dolayısıyla her şeyde bir hayır, bir fayda vardır. Aleminizde yaratılan hiçbir şey yararsız ve değersiz değildir. Bunların hepsine saygı duymak gerekir. Onlarla hemfikir olun veya olmayın, anlayın veya anlamayın, bu kişilere saygı gösterilmesi gerekir.”

“İnsanlar tarafından yargılanan bir bağımlı bunun sonucunda nasıl bir gelişim gösterir acaba?” diye sordum.

“Bu durum üstesinden gelinmesi gereken bir sınırlama yaratır. Bu sınırlamayı aşmak için, davranışlarını eleştiren insanlara rağmen sevgiye layık oldukları fikrini kabul etmeleri gerekir.”

Şimdi de Sharon meleklerle bir soru sormak istiyordu: “Hastanemde başlattığım programın başarısıyla ilgili bir şeyler söyleyebilir misiniz? Bu organizasyon gelişmeye devam edecek mi acaba?”

“Şunu açıkça söylemeliyiz ki, çevrendekileri desteklemek üzere yapılandırдың böylesi bir organizasyonla ilgili tüm çabaların büyük başarılar kazanacak. Düşünce, deneyim, enerji; sizin aleminizdekilere kuvvetle tesir eden şeyler bunlardır. Dolayısıyla kim ne derse desin, programını ve tüm çabalarını başarılı olarak görmeye davet ediyoruz seni. Onları yüreğinde muhafaza et.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sharon.

“Bizimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederiz,” diye tekrarladım ben de.

“Sizi kutsuyoruz,” dedi melekler. “Aranıza davet edilmek her zaman için gerçek bir mutluluk bizim için.”

Bu vedayla birlikte seans sona ermişti. Söylenen şeyleri iyice hazmetmeye çalışırken Sharon’la aramızda bir sessizlik olmuştu. Meleklerden yana hissettiğim sıcaklığın ve şefkatin tadını çıkararak sessizce oturuyordum odada.

“Birkaç defa ağladım,” dedi Sharon sessizliği bölerek.

Ona en çok hangi bölümleri dokunaklı bulduğunu sordum.

“Bana en çok dokunan kısımda,” dedi Sharon, “sınırlamalardan ve kontrol kaybından bahsediyorlardı ve bu deneyimlerin kibrimi nasıl kırdığından. Tüm bunların beni nasıl müşfik bir insan haline getirdiğini sana anlatmıştım zaten. Eğer şefkatli bir insan olup olmadığımı bana beş yıl önce sorsaydın sana, ‘Tabii ki öyleyim,’ diye yanıt verirdim. Yakın zamana kadar bunun ne demek olduğunu bile bilmiyormuşum aslında. Ve bir de onlara Eddie’yi, artık burada olmayan o arkadaşımı sorduğunda onun ismini duymak çok dokundu fakat Eddie’nin, Tony’nin ruh grubunun parçası olduğunu bilmek şimdi bana çok daha anlamlı geliyor.”

CESUR RUHLAR

Pek çoğumuz gibi Sharon ve Tony de “tezatlar vasıtasıyla öğrenme” yolunu seçmişlerdi: Ruhsal ve ebedi kimlikleriyle büyük tezat oluşturan geçici, fiziksel roller yaratmışlardı kendilerine. Tony eroin müptelası değildi, aksine kendi kendini eğitmeyi öğrenmek için uyuşturucu bağımlılığı gibi zorlu bir hayat deneyimini üstlenen cesur bir ruhtu o. Keza Sharon da ne kendini engellenmiş hisseden hayal kırıklığı içindeki bir anneydi ne de madde bağımlısı hamile kadınlara bakıp da “Bunu nasıl yaparsınız?” diye hesap soran bir hemşire. Bilakis kendisini engellenmiş ve hüsrana uğramış hissedeceği, yargılayıcı bir tavır takınacağı durumları önceden planlamış olan son derece sevgi dolu bir ruhtu o; zira bu deneyimler kendisini en nihayetinde saygı, sevgi, hoşgörü ve şefkat olarak bilmesine vasıta olacaktı.

Sharon ve Tony bu bağımlılık durumunu, arayışında oldukları kişisel deneyimlerin ve bilgeliğin ötesinde, insanlığa bir hizmet sunmak adına da planlamışlardı. Işık işçilerine özgü bir yaklaşımdır bu çünkü onların hayat planları insanlık bilincinde daha geniş kapsamlı yükselişler yaratmak için içsel ışıklarını paylaşmayı gerektirmektedir. Sharon dünyaya gelmeden önce, madde bağımlısı hamile kadınlara yönelik bir program başlatarak oğlunun bağımlılığına yanıt vermiş olmayı umuyordu. Dünyaya geldikten sonra ise kalbini kapatarak, onu katılaştırarak ve insanlardan uzak durarak da özgür iradesi üzerinde egzersiz yapabiliyordu Sharon. Bununla beraber önceki hayatlarında ulaşmış olduğu tekamül seviyesi itibarıyla onun için en uygun yaklaşım şefkatti artık. Buradan yola çıkarak Tony’nin madde bağımlılığını planladığı ve Sharon’un da “Seni sonuna dek seven bir anne olacağım ve diğerlerine yardım etmek için yapacağım çalışmaları bu deneyimin üzerine inşa edeceğim,” dediği aşamayı rahatlıkla gözümün önüne getirebiliyordum.

Sharon ve Tony'nin hikayesi fiziksel boyutun, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir illüzyondan meydana geldiğini hatırlatmaktadır bize. Sağlanan faydalar bazen geniş kapsamlı toplumsal programlar şeklindedir. Çoğunlukla da yargılayıcı tavırları aşmamızı sağlayan fırsatlar olarak tezahür ederler. Yargılamak, yargıladığımız kişilerden bizi ayırarak izole eder. Bu ayrılmışlık hali ise korku yaratır ve doğmadan önce idrakinde olduğumuz gerçeğe, hepimizin bir olduğu hakikatine uyanmamıza engel olur. Her birimiz birleşik Bilincin dahilindeki bilinç kıvılcımlarıyız, tek bir İlahi Varlığın yüreğindeki hücreleriz bizler. Yargılamak bizi Tanrısallığımızdan izole etmektedir; yargılamayı bir tarafa bırakmak ise bu ilahi yönümüzü hatırlamak demektir.

Yargılarımız neticesinde benliğimizin hangi niteliklerinin ortaya çıktığını sorgulamak çok önemlidir. Örneğin, madde bağımlısı bir kişinin zayıf olduğuna hükmetmek, kendimizin de zayıf bir yönü olduğu hükmüne varmaktır. Bu durumda bizim de zayıf bir parçamız var demektir. Eğer bazı zamanlarda veya bazı şartlar altında kendimizi zayıf bulmuyor olsaydık, aynı kanaati bir başkasına yöneltmemiz de imkansız olurdu. Aksine zayıflık olarak kabul ettiğimiz davranış veya kişisel özellikleri fark etmez ya da onları zayıflık olarak görmezdik bu durumda. Başkalarına yönelttiğimiz her türlü yargı, kendimize yönelttiğimiz üstü örtülü öz-yargılardır aslında. Muhakkak surette böyledir bu. Derinlikli bir ruhsal tekamül, bu örtüyü cesaretle bir kenara çekip de kendimiz hakkında neler hissettiğimizi idrak ettiğimiz zaman ortaya çıkar. Bunu yapmak oldukça zor olduğu gibi, kendimize yönelik gözüpek bir tarafsızlığı da gerektirir; Bununla beraber getirdiği ödül olağanüstüdür.

Sharon başkalarını yargılamamak konusunda canlı bir örnek teşkil etmektedir. Oğlunun eski alışkanlığına geri dönerek

CESUR RUHLAR

durumunun kötüleştiği hallerde onu suçlamak yerine, eroin kullanmamayı seçtiği günleri hatırlatarak oğlunu cesaretlendirmeyi yeğlemiştir. Eroin bağımlısı hamile kadınlara koşulsuz sevgi ve yakınlık göstermiştir. İnternet üzerinden tanıştığı bağımlıların problemleri yönlerinden ötesini görmüş, sevgiyi ve şefkati yakalamak için onların ruhlarından yana bakmıştır. Sharon o insanlara acıyarak yaklaşmamıştır. Glenna'nın daha sonrasında Sharon'a ve bana söylemiş olduğu gibi, "Acımak bizi bölmekte, şefkat ise birleştirmektedir." Bir insana acımak, onu kurban olarak görmektir; dolayısıyla da kişinin planlanmış bir deneyimi yaşayarak sergilediği olağanüstü cesareti göz ardı etmek demektir.

Aslında Sharon'un yargıladığı tek kişi hala kendisidir. Kendini yargılama eğilimi, mükemmel olmadığını düşünmesinden kaynaklanmaktadır. İnançlarımız, özellikle de kendimizle ilgili inançlarımız meleklerin sözünü ettiği sınırlamaların pek çoğunu ihtiva etmektedir. Öz-sevgi ve öz-kabul noktasına varmak üzere yaptığımız bu yolculuk ise bu nevi inançları fark ederek onlara meydan okumamızı gerektirmektedir. Meleklerle yaptığımız seansın ortada bir kabahatin bulunmadığını görmeleri açısından, Sharon'a ve bağımlı diğer çocukların anne babalarına yardım etmiş olması en içten dileğimdir.

Yargılar, düşüncelerdir; düşünceler ise yaşayan, hareket eden enerjilerdir. Enerjiler benzer enerjileri çektiği içindir ki yargılayıcı olmak da yargılayan insanları çekmektedir. Dünya, baktığımızda kendimizden yansımalar gördüğümüz bir aynadır. Eğer etrafımızda yargılayan insanlar varsa, hayat bizden yargılayıcı davranmaya yönelik olarak kendi niyet ve eğilimlerimizi gözden geçirmemizi istiyor olabilir.

Alkol ve uyuşturucu bağımlısı insanlar yargılayıcı düşünce ve davranışlarımızı aşmamız için bize fırsat vermelerinin yanı

sıra, şefkat göstermemiz için şans tanıyarak bizi ödüllendirmiş de olurlar. Aslında böyle bir ödül verme yönündeki arzuları bağımlılığı planlarken sahip oldukları motivasyonun bir parçasıdır aynı zamanda. Meleklerin bize söylemiş oldukları gibi, programındaki anneler sahip olduğu şefkati deneyimlemesi için Sharon'a sayısız fırsat sunmuşlardır. Burada kim kime hizmet etmektedir? Eğer madde bağımlısı bir insanın bakımından mesulsek ve bu insanın bizim için neden duygusal bir ızdıraba yol açtığını merak ediyorsak bu hayat dönemini şefkat göstermek ve kendimizi şefkat olarak bilmek için isteyerek tasarlamış olabileceğimiz ihtimalini de göz önünde bulundurmamız gerekir. Sevdığımız kişi arzu ettiğimiz deneyimi yaşatarak bize olan sevgisini ifade ediyor olabilir pek ala. Kızgınlık duymayı, incinmeyi ve kendimizi ağır bir yükün altındaymış gibi hissetmeyi seçebilir veya oldukça ağır bir deneyim olmasına rağmen bu durumu, yüksek seviyeli bir kendini-idrak hali geliştirmek için olağanüstü bir fırsat olarak da görebiliriz.

Sharon'un oğluyla yaşadığı deneyim bir başka yönden de armağan niteliği taşımaktadır: Yaşadıkları yoluyla Sharon, insanların iyiliğine yönelik inancını da pekiştirmiştir. Sharon'un yaptığı seçimi düşünün. Hayatın ızdırıp ve mücadeleden başka bir şey olmadığını düşünmeyi de seçebilirdi o. İnsanların onu yargılayacağına ve inciteceğine inanmayı da seçebilirdi. Hayata karşı en yerinde yaklaşımın, duygularını bastırmak ve insanlarla arasına duygusal anlamda mesafe koymak olduğuna da karar verebilirdi. Fakat bunların yerine Sharon, içinde bulunduğu mücadeleyi insanlarla paylaşmayı ve onların sevgisini kabul etmeyi seçmiştir. Savunmasız ve açık olma gücünü göstererek öfkeyi, kini ve kötümserliği reddederek sevgiye yönelik olağanüstü bir anlayış ve takdir duygusu geliştirmiştir; öyle ki Tony'nin bağımlılığı olmaksızın bu idrakın kazanımının imkansız olduğu görülmektedir. Meleklerin söylediği gibi teka-

CESUR RUHLAR

mül bu alemdeki duygular vasıtasıyla kazanılmaktadır. Sharon sevgiyi (tezatların ruhsal alemde var olmayan koşullara zemin hazırladığı), fiziksel planda hissetmeyi seçerek kendisine kuvvetli bir sevgi bilinci aşılacaktır.

Sharon'ın bu hayat döneminde verdiği ve aldığı sevgi, mevcut çevresinden çok daha uzaklara erişen bir tesire sahiptir. "Yapılan hiçbir şey, söylenen hiçbir şey, düşünülen hiçbir şey yoktur ki varlığın kendisinden yola çıkarak vibrasyonlar vasıtasıyla bir dalga etkisi yaratmasın." Bu hakikat olağanüstü büyük bir öneme sahiptir. Tıpkı durgun bir göle atılan taşlar gibi hayatlarımız da etkisi sonsuza dek sürecektir şekilde dışa dönük dalgalar yayarlar. Her ne kadar bu dalgaları gözlerimizle göremesek de onlar tüm bir kainat boyunca yankılanmaya devam eder. Bu nedenden dolayı, bir kişisel dönüşüm meydana geldiği zaman bu durum, eğer bu enerjisel tesirleri almaya hazırlarsa diğerlerini de değiştirebilmektedir. Sharon saygı ve hoşgörü duygularını çok yönlü olarak geliştirerek başka insanların seçimlerine saygı duymayı ve bunları kabul etmeyi hepimiz için daha kolay bir hale getirmiştir. Tony'e şefkat göstererek kendi şefkatimizi daha dolaysız bir şekilde ifade etmemiz için bize zemin hazırlamıştır. MOM programındaki anne adaylarına duyduğu sevgi vasıtasıyla, daha önceden tanışmayan insanların birbirine sevgi duymaları için elverişli bir ortam hazırlamıştır. Kendini bağışlama duygusunu keşfettikçe bu duygunun başkalarında da gelişmesine vesile olmuştur. Ve Tony kendi kendisini eğitmeyi öğrendikçe, bu konuda siz okurların da kendinizi eğitmenize ve yetiştirmenize yardım etmiş olmaktadır. Bir kişi herhangi bir yönünü şifalandırdığı zaman bu vibrasyon artışıyla birlikte tüm insanlık şifa bulur. Bizim gücümüzün kapsamı da böyledir. Bazı zamanlar bu tesir ölçülebilir nitelikte, çabuk ve dolaysızdır. Bazı zamanlar da ise dolaylı ve hissedilemeyecek

ROBERT SCHWARTZ

denli belli belirsiz fakat yine aynı yoğunluktadır. Dünya bizim enerjisel izimizi takip etmektedir.

Bu dünyaya gelmeden önce gücümüzün idrakındayızdır. Sharon ve Tony de bu şekilde, kendi güçlerinin tam bir farkındalığı içindeyken tüm dünyaya sevginin nasıl bir şey olduğunu göstermek için Tony'nin madde bağımlılığını planlamışlardır.

Ve bunu göstermişlerdir de.

MADDE BAĞIMLILIĞINI EBEVEYNLER AÇISINDAN inceledikten sonra konuyu bir de kişinin bağımlılığı açısından ele almayı istiyordum, dolayısıyla kırk yıldan uzun bir süre boyunca alkolizmi deneyimlemiş olan Patrick ile bir görüşme yaptım.

Patrick'in oldukça uzun süreli bir bağımlılık geçmişine sahip olması, bu durumun hayat planından kaynaklandığına işaret ediyordu. Kişi özgür iradesi dahilinde alkolü daha düşük miktarlarda tüketmeyi de tercih edebilirdi fakat bu beklenmedik bir gidişat olurdu, zira Patrick'in enkarnasyon öncesi planları böyle bir durumu içermiyordu.

Patrick'in hikayesi

Söze, "Çok eski bir tarihte doğmuşum," diye başlayarak ikimizi de güldürmüştü Patrick. Oldukça ciddi bir konu üzerinde konuşuyor olmamıza rağmen Patrick'in mizah yönü her halükarda kendisini gösteriyordu. 7 Haziran 1933'te dünyaya gelmişti. Amarillo Texas'ta büyümüştü ve bu da aksanındaki farklılığı açıklıyordu. Sesi sıcak ve dostçaydı.

CESUR RUHLAR

Patrick içki içmeyi elli sekiz yaşındayken bırakmıştı. Başladığında ise henüz on dört yaşındaydı. Amarillo'daki halk merkezinde düzenlenen dans partisine bir arkadaşıyla katılmış ve o gün içmeye başlamıştı.

"İkimiz de çok utangaç ve çekingendik," diye anlatıyordu Patrick. "Arkadaşımla birer bira aldık ve onları içtik, -tadı çok feciydi- üzerimdeki etkisi ise 'Oğlum! Dans edebiliyorum ve şuradaki kızların hepsi de bana aşık!' şeklinde bir his olmuştu. Vallahi de dans ediyordum. Sonrasında ise harika zaman geçirdim. Alkol içimdeki Fred Astaire'i, bütün yakışıklılığımı ve parlak zekamı ortaya çıkarmıştı. Bu meretlerin hiçbirisi bende yoktu ama alkol sanki öyleymişim gibi hissettiriyordu."

Patrick'in o dönem için en büyük isteği Amarillo'dan kaçmaktı. On altı yaşındayken okulu bıraktı ve annesinin de onayıyla orduya katıldı. "Japonya'ya ve Hong Hong'a gittiğimizde artık on yedi-on sekiz yaşındaki büyük çocuklarla birlikte oynayabiliyordum (içebiliyordum). Ordudan ayrıldığımda ise tescilli bir alkoliktim artık."

Ordudan sonra Pat neredeyse her gün içmeye başlamıştı. İşe genellikle sarhoş gidiyor ve orada ayılıyordu, eve dönünce de içmeye kaldığı yerden devam ediyordu. İçki servisi yapmayan bir lokantadan içeri girmiyor, yanında gizlice içki sokmadan sinemaya gitmiyordu. "Sanki bir kuklaymışım gibi beni kontrolü altına almıştı," diyordu Pat.

Cankurtaranlık, öğretmenlik ve bir kilise kampında yöneticilik de dahil olmak üzere yıllar içinde çeşitli pek çok işte çalıştı Patrick. Yaptığı işlerin içinde duygusal olarak en tatminkar olanı ise yoksul çocuklara yönelik bir eğitim kampında yürüttüğü yöneticilik göreviydi. "Yaptığım her işte hemen yükselebiliyordum," dedi Patrick. "Her terfi edişimde içki içmek için biraz daha özgür oluyordum. Geriye bakınca korkarım ki yetenek-

lerimi aşan terfiler almışım.” Pat’in korkuya atıfta bulunması o an çok fazla dikkatimi çekmemişti, fakat daha sonrasında bu konuya eğilme gereği ortaya çıkacaktı.

Patrick ikinci eşi olan Shirley’le evliydi. İlk eşi Carol’den ise üç çocuğu vardı: Kathy, Donna ve Andrew. Shirley’le beraber olabilmek için karısını ve çocuklarını bırakmış, eğitim merkezindeki işinden de ayrılmıştı Patrick. O dönemde otomobil dinamosu tamiratıyla ilgili bir işe girmişti. Evlilikleri boyunca Shirley de kendi alkol problemine karşı bir mücadele veriyordu.

Patrick ailevi geçmişini anlatırken bende de bir merak uyanmıştı: İki eşi ve çocukları da Patrick’in bir alkol bağımlılığı yaşayacağını, bu dünyaya gelmeden önce biliyorlar mıydı? Eğer öyleyse Patrick’in alkol sorunu bu hayattaki hedeflerine ulaşmaları için onlara nasıl bir katkı sağlamıştı? Shirley’in kendi bağımlılığını önceden planlayıp planlamadığı sorusu da vardı bu arada. Medyomla yapacağımız seansta sormak üzere bunları not alıyordum.

“İçtikçe içesim geliyordu,” diye anlatıyordu Patrick. “Ve içtiğim zaman da ‘Bunu bırakmama gerek yok. Her şey mükemmel,’ diye düşünüyordum. Hatta alkolik olduğumu fark ettiğim gece bile, içtikten sonra alkolik olmadığım için kendimi tebrik etmişim.”

“Patrick, o gece neler olmuştu?” diye sordum büyük bir merakla. Önemli bir noktada olduğumuzu düşünüyordum.

“Elli sekiz yaşındaydım. İşten sonra eve gittim, evde sadece bir bira vardı ve onu içtim.” Patrick’in sesinde fark edilir bir gerginlik vardı şimdi. “Sonra da kendimle konuşmaya başladım. Tam ortada yerde oturuyordum. Dedim ki: ‘Biliyorsun Patrick, alkolik olmanın hiçbir şekilde imkanı yok. Dün gece sadece bir bira içmiştin. Bugün de yine tek bir bira içtin.’ Ora-

da öylece otururken kendi sesimi duyabiliyordum. ‘Şarap var, votka var. Bu evde her şey var ve sen onlara dokunmadın bile. Bu da senin alkolik olmadığını gayet güzel ispat ediyor.’ Sonra kendimi tebrik edip şerefime bir parti verdim.” Patrick ağlamaya başlamıştı. “Evdeki her şeyi içtim, bulabildiğim her şeyi. Zihnim nispeten açıktı fakat bedenim perişan bir haldeydi. Alkolden neredeyse felç olmuş gibiydim.”

“O gece, bana yardım etmesi için Tanrı’dan yardım istedim.” Patrick yeniden hıçkırmaya başlamıştı. “Biliyor musun, yıllarca Tanrı’yı reddetmiş ve onu kötülemiştim. Bu fikrimi çocuklarıma da telkin etmiştim. Yaşayan, seven özel bir Tanrı’nın var olabileceğine inanmıyordum. Bu imkansızdı.”

“Tanrım lütfen bana yardım et,” dedim. Bunu tüm kalbimle ve ruhumla söylemiştim. Mağlup olmuştum tamamen, baştan ayağa mağlup olmuştum. Böyle daha fazla devam edemedim artık. İşte o an mucize başladı. Parlak bir ışık ya da tutuşan çalılar yoktu, fakat Tanrı’nın orada olduğunu biliyordum.” Patrick’in sesinde olağanüstü ikna edici bir tonlama vardı.

Patrick’in hayatı hemen değişmemişti. Hatta izleyen üç hafta boyunca içmeye devam etmişti. Fakat bu üç hafta boyunca o gecenin etkisi varlığını ona hep hissettirmiş ve nihayetinde de onu bir terapi programına kaydolmaya sevk etmişti. “Dört gün sonra tüm içme isteğim sona ermişti,” dedi Patrick. “Ondan önce içmemek gibi bir durum, böyle bir konu söz konusu bile olamazdı.”

Patrick’in neredeyse ömür boyu süren bu içme dürtüsünü ailesinden miras alıp almadığını merak ediyordum. Doğum öncesi planlarına yönelik araştırmalarım anne babalarımızı bu dünyaya gelmeden önce seçtiğimizi çok açık bir şekilde ortaya koymuştu. Eğer Patrick bu hayatında alkolizmi deneyimlemek istemişse kendisine pekala alkolik ebeveynler de seçmiş olabilirdi.

“Patrick, anne ve baban da içiyorlar mıydı?” diye sordum.

“Babam muhtemelen alkolikti fakat gizli gizli içerdi. Yalnızda taşıdığı küçük bir termosu vardı. Annemse ağzına içki koymazdı.”

“Alkol ilk evliliğini ve çocuklarını nasıl etkiledi?”

“Evli olduğumu unutacağım haddeye kadar içiyordum,” dedi Patrick. “Çocuklarımdan bayağı kaçıyordum. Onları terk ettiğim zaman veda bile etmemiştim. Çok feciydi.”

İzleyen yıllarda Patrick’in üç çocuğu da çeşitli sıkıntılar yaşamışlardı. Bir çocuk olarak Andrew’in disiplin sorunu vardı, ki sonrasında o da alkol ve uyuşturucuya yönelmişti. Kathy de uyuşturucuya başlamıştı. Patrick bana iki çocuğunun da bunların üstesinde geldiğini söyledi fakat onlara ızdırap verdiği için hala büyük bir pişmanlık içindeydi.

“Onları bu kadar küçükken, bu kadar savunmasızken terk ettiğimi düşündükçe...” Patrick’in sesinden ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. Toparlanmak için bir süre sustu. “Bir babaya ihtiyaçları vardı. Bir baba imajına ihtiyaçları vardı. Ve ben bu ihtiyaçlarına kesinlikle yanıt vermemiştim.”

Alkolün Shirley ile olan ilişkilerini nasıl etkilediğini sordum Patrick’e.

İçtiği için Shirley’nin onu hiç yargılamadığını, bu konuda kavga dahi etmediklerini söylüyordu Patrick ve anlatmaya devam ediyordu. “Fakat ben bütün sorunlarımla ilgili olarak onu suçluyordum, bu alkoliklerin çok tipik bir tavrıymış. Sebep olarak Shirley’i görüyordum ve üst düzey yöneticilik gibi bir pozisyondan araba tamirciliğine onun yüzünden düştüğüme inanıyordum. Gerçekte ise o işi ben bırakmışım.”

Patrick bir süre durakladı. Bir şeyi söyleyip söylememek konusunda bir tereddüt yaşadığını hissediyordum.

CESUR RUHLAR

“Birkaç kez intihara teşebbüs ettim,” dedi yavaşça. “Küçük bir karavanım vardı, gezici bir dükkan gibi (dinamo tamiri için). Karavanıma bir bubi tuzağı kurdum. Direksiyonun yanındaki koltukta duran büyük bir alet kutusu vardı. O kutunun üzerinde tam başımı hedef almış bir şekilde duran çok ağır dinamolar vardı. Planım virajlı Missouri yollarında doğruca bir ağaca çarpmaktı, gördüğüm en büyük ağaca. Bu şekilde yaşamın bir anlamı yoktu, dinamolar kafama çarpacaklardı.”

“İki ya da üç kez bunu denedim. Her seferinde bir şey oldu. Bir keresine tam karşıdan gelen arabaların ışıklarını görmüş-tüm ve bir başkasına zarar vermeyi göze alamadım. Bir kere-sinde de işin içine bir tavşan girdi.”

“Tavşan mı?” diye sordum.

“Tam karavanımın önünde koşmaya başladı,” diyerek güldü Patrick, “ve ben de yapamadım, yani tavşana çarpamazdım. Orada kalmak ve bir ağaca çarpmak yerine ana yola çıktım.”

“Tavşanın sadece tesadüf olmayabileceğini düşündün mü hiç?”

“Ah, bahse varım ki karşıdan gelen arabalar bile daha fazla tesadüftü.” Görüşmelerimiz devam ederken Patrick’in tesadüf diye bir şeyin olmadığı yönünde bazı hisler taşıdığını öğrenecektim. Melekler veya rehber ruhlar tarafından organize edilen eş zamanlı bazı hadiseler bizi planladığımız rotada tutmaktadır. Ruhsal tekamülümüz için gerekli olan deneyimleri karşımıza çıkarır ve onları yaşamamız için bizi hayatta tutarlar.

“Patrick,” dedim, “alkol bağımlılığında öfke ne gibi bir rol oynuyordu?”

“İçince öfkem yatışıyordu,” dedi. “En ufak şeyler bile benim için tetikleyici olabiliyordu ve ben de bom diye patlıyordum. Tuzluğu yere düşürüyordum mesela ve çileden çıkıyordum. Fark şu ki artık kendimi alkolde boğmuyorum. Hemen Tanrı’ya yöneliyorum.”

“Patrick, uzun yıllar boyunca sevgi dolu bir Tanrı’nın varlığına inanmamışsın. Sonrasında ise Tanrı’nın sevgi dolu olduğunu bildiğin bir yere varmışsın. Oradan bu noktaya nasıl geldin acaba?”

Tanrı’nın yanı başında olduğunu hissettiği o geceden söz etti Patrick yine. Ayrıca Adsız Alkoliklerin kendisine gösterdikleri sevgi ve toleransın da Tanrı’yı idrak etmesine yardım ettiğini söyledi.

“Şimdi,” diye ekledi arkasından, “eğer hayat gerçekten korkutucu bir hal alırsa, ki bu çok nadir bir durumdur, bu işte benim hangi kusurum var ona bakarım. Meseleyi Tanrı’ya havale eder ve huzur içinde olurum. Hepimizin Tanrı’nın çocukları olduğumuzu keşfettim. Ve onun hiç de kötü bir adam olmadığını... Size vurup da yere düşürmüyor o. Gerçek şu ki, Tanrı bizi sadece yerden kaldırıyor.”

Patrick tüm sevdiklerinden özür dilediğini, onların da kendisini affettiğini söyledi bana.

“Bir keresinde küçük bebeğim (Kathy) dedi ki, ‘Baba içtiğin dönemlerde yaptığın her şey için sana müteşekkirim. Şu anda olduğum kişi olabilmek için senin vesile olduğun tüm o şeyleri yaşamam gerekiyordu.’ Bu beni şaşkına çevirmişti!”

Carole’a yazdığı bir özür mektubunu ise onu sevdiğini söyleyerek bitirmişti Patrick. Carole da ona yanıt olarak, “Ben de seni seviyorum,” diye yazmıştı. “Bu yanıtla erimiştim!” diyordu Patrick, “Onu terk edip giden o yaşlı oğlanı sevebilmesi inanılır gibi değildi!”

“Patrick, sevdikleri alkol bağımlılığı ile mücadele eden okurlara ne söylemek istersin?”

“Hasta olduğumuzu bilmiyoruz biz,” dedi Patrick, yine gözleri dolmuştu. “Bunu en son biz biliriz. Eğer birisi bunu bize söylemezse kendimizi de başkalarını da tüketerek devam ederiz.”

CESUR RUHLAR

“Peki alkol alışkanlığıyla mücadele eden kişilere ne söylemek istersin?”

“Mucizeyi beklesinler. O gün mutlaka geliyor. Bu kadar basit.”

Patrick’in Staci Wells’le seansı

Patrick’le konuşurken onun ne kadar çok acı çektiğini ve ne kadar muazzam bir iyileşme kaydettiğini görmüştüm. Aradaki tezat çok çarpıcıydı. Patrick’in sevdiklerinin de aynı şekilde büyük acılar çektiği ve de şifa buldukları görülüyordu. Bu deneyimin nereye kadar planlanmış olduğuna dair ne benim ne de Patrick’in bir fikri vardı fakat ikimiz de bunu tespit etmek için büyük merak duyuyorduk. Staci’nin rehber ruhuyla birlikte Patrick’in doğum öncesi planlarına açıklık getireceğinden emindim.

Patrick için biri temel, diğeri ise tamamlayıcı nitelikte olan iki okuma yapmıştı Staci. Patrick’in doğum öncesi planlama görüşmelerinde bulunan aile fertlerinin hepsi bu okumalarda da yer almayı kabul etmişlerdi. Ben de her zaman olduğu gibi, rehber ruhun Akaşik Kayıtlara girebilmesi için Patrick’e gerekli isim ve doğum tarihi bilgilerini vermiş, insanların Patrick’le olan yakınlığını ya da akrabalık derecesini izah etmiştim.

“Patrick, enerjimi sana odakladığım zaman insanlarla olan ilişkilerinin bu hayatındaki en büyük mesele olduğunu görüyorum,” diyerek başlamıştı Staci ve devam etmişti. “Ayrıca karmik derslerini bu ilişkiler vasıtasıyla öğrenmeyi seçtiğini görüyorum. Gördüğüm bir başka karmik konu ise senin ruhsal olarak tekamül etmekte olduğun. Bana, ‘Zaten hepimiz bunu yapmıyor muyuz?’ diye sorabilirsin fakat bazılarımız bu teka-

mül sürecini hayatın odak noktası haline getirmeyi *gerçekten* seçerler, bu seçimi de ruh seviyesinde yaparlar. Bazılarımız da bunu odak noktası yapmamayı seçerler. Yaşanan deneyimlerin negatif yanlarına yıllarca boyun eğmenin insanlar arasında ne kadar yaygın olduğunu bilsen şaşırırdın, zira insanlar yüksek bir tekamül seviyesine ulaşmak için gerekli motivasyona ulaşmak amacıyla bunu yaparlar.”

“Bu alkol bağımlılığının neden ortaya çıktığı meselesine yoğunlaştığımda ise, babanla bir bağlantı hissediyorum bu noktada. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdi Patrick. “Öldüğünde dokuz yaşlarındaydım. Pek yakından tanı mıyordum ve ondan çok korkuyordum.”

“İlerledikçe, bu konuyla ilgili daha fazla şey bulacağız,” dedi Staci ve devam etti. “Zorlayıcı nitelikte bir başka karmik mesele daha var, bunun da üzerinde durmak istiyorum: Ailevi sorumluluklar: Doğduğun aileye, kendi kurduğun aileye ve aileden diye bildiğin herkese karşı olan mesuliyetlerin.”

“Shirley’nin hayatındaki en büyük karmik mesele ise dürtüsellik; düşünmeden, pervasızca, dürtüleriyle hareket etmek gibi bir zafiyeti var. Pek çok, pek çok bebek görüyorum böyle birkaç hayat geçirmiş. Cinselliğe yönelik dürtüleri çok baskın ve karşı koyamıyor, bunun üzerinde çalışıyor. Ve ruhsal tekamülü üzerinde çalışmak bu hayatında onun için karmik bir önem veya öncelik taşı mıyor, dolayısıyla bu durumun (alkolizmin) dürtüselliğini yenmesinde ona yardım edebileceğini ruh seviyesinde kabul ediyor.”

Bir ruhun neden alkolizmi deneyimlemeyi seçmiş olabileceğine dair ilk sebebi bulmuştuk şimdi. Fakat böyle bir bağımlılığın dürtüselliğin üstesinden gelme konusunda nasıl bir yardımcı olurdu, bundan pek emin değildim. “Shirley aşırı alkol

CESUR RUHLAR

kullanımı nedeniyle kendini kontrol edemediği için daha da dürtüsel davranacak, olumsuz sonuçlar nedeniyle de daha çok acı çekecek ve bundan bir ders çıkarıp öğrenecekti, öyle mi? Ya da alkol dürtüsel davranmasına, pervasız hareketlerde bulunmasına engel mi olacaktı?” diye sordum.

“İlk söylediğin,” dedi Staci. “Zaten içmesine yol açan şey de bu dürtüsellik. Birisinde böyle bir karmik derse rastladığım zaman, ruh halini değiştiren maddelerin ve bağımlılıkların genellikle suistimal edildiğini görüyorum. Ayrıca rehber ruhum bana söylediğine göre alkolizmi dünyaya gelmeden önce seçmiş.”

“Şimdi gözlerimi kapayıp sana daha fazla konsantre olacağım Patrick. Bakalım doğum öncesi planlarınla ilgili neler göreceğiz.” Staci transa geçerken ortalığı yoğun bir sessizlik kaplamıştı.

“İlk olarak seni görüyorum, yerde oturuyorsun Patrick. Etrafında başkaları da var ama tam net olarak görüş alanımda değiller. Sanki bir dama tahtasının önünde oturuyorsun, fakat bu oldukça büyük. Karelerin kenarları on santim kadar ve siyah beyazlar. Belirli konular üzerinde çalışılırken bu karelerin zaman aralıklarına tekabül ettiği söylendi bana.”

“Erkek bir rehber ruhla ve amcan olduğunu söyleyen bir adamla birlikte oturuyorsun yerde. Üçünüz birlikte hayat planını oluşturunuz. Sana ‘ya/ya da’ seçenekleri sunuluyor. ‘Ya bu yaşta bunu yaparsın -on yaş ilk aşama gibi görünüyor- ya da şunu yaparsın ve eğer onu yaparsan o zaman şuraya varıyorsun.’ Böyle bir şeyler konuşuluyor.”

“Ayrıca bir başka rehber ruh daha görüyorum burada. Robert, sana bir hatırlatma olması için söylüyorum: Yaptığımız her seansta birden fazla sayıda rehber ruh oluyor fakat bunlar-

dan bir tanesi daha itibarlı bir konumda ve seansı da o yönetiyor. Patrick, yerde birlikte çalıştığın rehber ruh tüm hayatın boyunca ve -bana söylendiğine göre- özellikle alkolle mücadele ettiğin dönemde senin yanında olan asli rehber ruhun. Bu planlama seansında, ayrıca sende alkole karşı eğilim yaratan genetik geçmişinden de bahsediliyor. Geçmişteki aile fertlerini görüyorum, çiftçilikle uğraşıyorlar ve ev yapımı içkilere düşkünler. Alkolik denebilecek hiç kimse yok aralarında. İşlerine her gün devam ediyorlar ve aktifler fakat her gün içiyorlar. Buna kesinlikle bir düşkünlükleri var. Dolayısıyla genetik eğilimle ilgili konuşmalar yapıyor ve sen de uygun buluyorsun.”

“Bu yolculuğa birlikte çıkma konusunda Shirley’le aranızda bir anlaşma var. Ruh seviyesinde ikinizin arasında büyük bir sevgi olduğu görülüyor, ruhsal türdeşlik tür bir arkadaşlık bu. Pek çok yaşamda ve bunların arasındaki zamanlarda arkadaşmışsınız. İkinizin aynı konu üzerinde çalışıp el ele vereceğiniz konuşuluyor.”

Burada araya girerek, “Alkolizmi birlikte deneyimlemeyi özellikle mi planlamışlar?” diye sordum Staci’ye.

“Evet,” diye yanıtladı sorumu.

“Kulağa tanıdık geliyor,” dedi Patrick. Onun sezgisel olarak bir şeyler hatırlıyor olması benim için çok anlamlıydı, zira geçmiş yaşamlar ve aralarındaki zamanlar da dahil olmak üzere tüm anılarımızın DNA’da depolandığını anlamaya başlamıştım artık. Patrick’in, ‘Kulağa tanıdık geliyor,’ demesini, genlerinde taşıdığı bilginin bir rezonansı olarak görüyordum.

“Bu konuyu konuşurken el ele tutuşuyorlar,” dedi Staci. “Bir diğeri dünyaya gelmeden önce yaptıkları bir konuşma bu, öyle hissediyorum.”

CESUR RUHLAR

Shirley: Yanına geleceğim.
Amca (Patrick'e): Bunu yapmak istediğinden emin misin?
Patrick: Evet, korkmamayı öğrenmemin tek yolu bu.

“Patrick, öfke ve korkunu maskeleyerek için alkole yönelmişsin. Babana duyduğun korku bu duygudan kurtulmak üzerine çalıştığını bilinçli olarak hatırlamanı sağlamış. Bu korkunun asker olmaktan (geçmiş hayatında) kaynaklandığını görüyorum. Çok genç bir yaşta, daha on dokuzundayken bir savaşta ölmüşsün. Savaş alanında, birer birer yere düşen askerlerin arasında yalnız başına yürürken görüyorum seni. Sonunda sen de -burada detaya girmek istemiyorum- öldürülüyorsun. Çok ama çok korkmuşsun. En son hayatta kalanlardan biri de senmişsin.”

“Korku gayet yoğun olarak önceki hayatlarında da mevcut. A.B.D'deki ilk yerleşimciler arasında olduğun bir hayatından bölümler gösteriliyor bana. Üstü örtülü bir at arabasının içinde bulduğun kabile saldırıya uğruyor ve herkes ölüyor. Burada da korku var.”

“Bu hayatındaki korku ise ölüm korkusu değil. Yalnız kalmaktan ve hayatını tek başına sürdürememekten korkuyorsun.”

Manzara netleşmeye başlamıştı artık. Çok açıktı ki, Patrick bu hayatına korku enerjisini taşımıştı. Ruhlar kişiliğin önceki hayatlarda şifa bulmamış olan yönlerini sonraki yaşamlara da taşırlar. İçki içmesindeki bir sebebin de bu korkuyla başa çıkmak olduğunu dünyaya gelmeden önce biliyordu Patrick. Bu alışkanlığına nihayetinde nasıl yanıt verdiğine bağlı olarak da korkusu bir dönüşüm geçirecekti. Planı çok cesur ve ustacaydı: Korku alkolizme yol açacak ve sonrasında da alkolizm korkunun şifa bulmasına ön ayak olacaktı.

"Shirley'nin bu yolculukta yanında olmak istemesinin bir sebebi de bu," dedi Staci. "Daha ziyade sana teselli vermek ve tüm bu yolculuk boyunca sana sevgi göstermek için burada bulunmak istiyor. Amacı her zaman yanında olmak."

Patrick'in alkolizmi tek başına deneyimlemek yerine alkolik bir partnere sahip olmayı istemesinin başka sebebi olup olmadığını sordum Staci'ye.

"Hayatında onu yargılamak yerine anlayan birisi olacaktı bu şekilde," diye açıkladı Staci. "Onu değiştirmeye zorlamak yerine doğal gelişim sürecini izlemesine müsaade eden birisi." Enkarnasyon öncesi yapılan planların açısından bakıldığında, Shirley bir partner olarak son derece akıllıca bir seçimdi. Eğer Patrick değişmesi için bir zorlamaya maruz kalsaydı, doğmadan önce oluşturduğu planın dışına çıkmış ve istediği şifa deneyiminden mahrum kalmış olacaktı.

"Patrick, Shirley ile ilgili olarak bu söylenenlere katılıyor musun?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi Patrick açık yüreklilikle.

"İçmeyi bırakmanı senden hiç istemedi yani?" diye Staci sordu bu kez.

"Hayır. Beni terk etmekle de hiç tehdit etmedi," diye yanıtladı Patrick.

Patrick'in söylediklerini dinlerken, alkolik oldukları ya da alkolik bir partnerle beraber oldukları için aileleri ve arkadaşları tarafından kıyasıya eleştirilen insanları düşünüyordum. Bu tip tercihler genellikle akılsızlık olarak görülür; öz güven yoksunluğu, hatta belki de kişinin kendi kendisini cezalandırma eğilimi şeklinde değerlendirilirler. Fakat aslında Shirley, Patrick'e duyduğu sevgi nedeniyle -ki bu sevgi ve bağlılık dünyaya gelmeden önce de mevcuttur- ruhsal gelişimleri için gereken deneyimleri hem kendisine hem de Patrick'e bahşet-

miş olmaktadır. Bu iki ruhun arasında yaşananlar gerçekte pek çoklarının hayal dahi edemeyeceği bir güzelliكتedir.

Patrick'in amaçlarına ulaşmasında alkolizmin nasıl katkı sağladığına dair daha fazla bilgi alıp alamayacağını sordum Staci'ye. Kendisine aktarılanları dinlemek için bir süre sessiz kaldı ve sonrasında anlatmaya başladı Staci.

"Burada hayatının fırtınalı geçeceğine dair bir uyarı yapıyor, özellikle de çocukluk döneminin. Babanı bir ağaca benzetirsek, bu ağaçtan beslenerek dallanıp budaklanma şansının pek olmayacağı söyleniyor. Herhangi bir erkek çocuğuna mahsus normal bir gelişim süreci geçirmeyeceksin. Bu planda ağaç senden alınıyor ve sen tek başına bir dal olarak toprağa bırakılıyorsun."

"Bu durum oluşan boşluğu alkolle kapatma eğilimi yaratıyor sende. Babanın küçük oğlundan yetişkin bir erkeğe dönüşüğün geçiş sürecini sen yaşamıyorsun. Bu nedenle alkol yaşamına daha erken bir yaşta giriyor çünkü bu geçiş süreciyle nasıl baş edeceğini bilemiyorsun. Ergenlik döneminde yoğun bir öfke var. Öfke korkuyu kamufle ediyor; alkol ise öfkeyi yatıştırıyor ve korkuyu uyuşturuyor. Tüm bunların hepsi senin için planlanıyor. Her aşamada onay veriyorsun."

Hayatıyla ilgili olarak Patrick'in bu kadar çok şeyi önceden bildiğini görmek beni hayrete düşürmüştü. Karşılaşacağı zorlukların yanı sıra yaşayacağı öfke ve korkunun, hatta bunları ne zaman deneyimleyeceğinin de bilgisine sahipti.

Patrick'in babasının oğlunun hayat planına katkıda bulunmak amacıyla erken yaşta ölmeyi kabul etmiş olabileceğini düşünüyordum. Bunu Staci'ye sordum.

"Bana söylendiğine göre babası bunu kabul etmemiş," dedi Staci. "Bu doğum öncesi planlama seansı sırasında babası zaten hayattaymış. Babasının ölümü daha önceden planlanmış. Patrick'in bu adamı baba olarak seçmesine gelince, rehberimin

sözlerini doğrudan aktarıyorum: Alkol alışkanlığının üstesinden gelebilmesi için gereken deneyimleri yaşamak amacıyla.”

Bu çok önemli bir açıklamaydı. Bize Patrick’in sırf alkolizmi değil, onun üstesinden geleceği süreci de önceden planlamış olduğu söyleniyordu. Bu durumu pek çok hayat planında gördüğüm için Patrick’in hem alkolik olmak ile olamamak arasındaki tezatı yaşamayı hem de bu geçiş sürecini deneyimlemeyi çok istemiş olduğunu anlıyordum. Bizler ruh olarak hem tezatlara, hem de onları oluşturan sürece çok değer veririz, bununla beraber fiziksel boyutun sağladığı dualite imkanı olmaksızın bu iki unsurun deneyimlenmesi imkansızdır.

Patrick’in o ruhu kendine neden baba olarak seçtiğini ise hala çok merak ediyordum. “Babasını bu şekilde seçti, çünkü onu çocuk yaşta kaybedeceğini biliyordu, öyle mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Staci.

“Ve alkolizme vesile olacağı için bu deneyimi seçti?”

“Genetik faktörün beraberinde bu durumun alkolizm için gerekli zemini yaratacağını biliyordu.”

“Enkarne olmadan önce, onlarca yıl alkolik biri olacağını biliyor muydu Patrick?”

“Evet.”

“Peki, neden alkolizmi deneyimlemeyi istedi?” Gerekçelerden biri korkuyu şifalandırmaktı ama doğum öncesi planında başka nedenler varsa onları da görmek istiyordum.

“Her Şey Olan, Her Şeye Kadir Olan Tanrı’yla, dolayısıyla da kendi ilahi doğası ve ruhsallığıyla bağlantısını yitirmişti çünkü. Alkolizm tüm bunları yeniden keşfetmek için bir yoldu. Başka bir şekilde o bağlantıyı bulamayacaktı yoksa. Deneyimlerle öğrenmenin bir örneğidir bu.”

Staci ve rehberinden duyabilmeyi umduğum detaylı açıklamalardı bunlar. Patrick’in bu hayatında ruhsallığa odaklan-

CESUR RUHLAR

mak istediğini Staci daha önceden söylemişti. Şimdi bunun nedenini de öğreniyorduk. Anlaşılan Patrick önceki hayatlarından birinde Tanrı idrakını yitirmişti. Maneviyatını yitirme deneyimini yaşadktan sonra, bu kez de maneviyatını yeniden ortaya çıkarmayı deneyimlemek istemişti. Ve ruhsallığı sadece deneyimlemekten daha fazlasını yapmayı arzu etmişti. Sırf manevi değerlere bağlı olacağı, spiritüel kaygılar taşıyacağı bir hayat da planlayabilirdi aslında çünkü en büyük arzusu bu yöndeydi. Fakat Patrick, öncelikle manevi bağlantısında büyük bir kopukluk hissetmek istedi, dolayısıyla bu bağlantıyı yeniden inşa etme deneyimini yaşayabilecek ve bu vesileyle de Tanrı'yla olan bağı çok daha derinden idrak edebilecekti.

Patrick'in hayat planındaki esas noktaya ulaştığımızı hissediyordum. Artık onun neyi amaçlamış olduğunu biliyorduk. Öte yandan yaptığı planın işe yarayacağını önceden nasıl hissettiğini de anlamak istiyordum.

"Alkolizm deneyimi Patrick'in Tanrı'yla arasındaki bağı yeniden idrak etmesini nasıl sağlamış olabilir?" diye sordum Staci'ye. Patrick'in hayat planı, maneviyatları veya alkolizm gibi bağımlılıklarıyla ilgili bazı mücadeleler içinde olan insanlara ışık tutabilirdi belki.

"Ruhsal bağlantının arayışına girmesi ve onu yeniden kazanması bu bağlantının kopması vesilesiyle olmuştu. Kopukluk hissinin sebebi ise alkolizmdi," diye açıkladı Staci. Diğer bir deyişle, Patrick klasik bir 'tezatlar vasıtasıyla öğrenme' deneyimi planlamıştı. Önceki hayatlarından ve yaşadığı deneyimlerden kaynaklanan çözülmemiş korkularını şifalandırmak ve Tanrı'yla arasındaki bağı -bedenlenmiş haldeyken- kuvvetlendirmek istemişti. Dünyaya gelmeden önce ise, alkolizmi bu amaçlarına ulaşmak için bir katalizör olarak belirlemişti."

Fakat ya Patrick alkolle tamamen dibe vursaydı ve orada kalsaydı? Planında büyük bir risk vardı ve bazı şeyler farklı

yönde cereyan edebilirdi. Staci'ye Patrick'in doğmadan önce bunu bilip bilmediğini sordum.

"Bana söylendiğine göre bu Patrick'in hayatındaki döngüsel zamanlama ile ilgili bir şey," diye cevap verdi Staci, bir yandan da rehber ruhunu dinliyordu. "Belirli bir yaşa geldiğinde -belli bir döngünün sonunda- alkolizmin üstesinden gelmek ve hedeflerine ulaşmak için gerekli vasıtalarla sahip olacağını biliyordu."

Seansın başındayken Staci, Patrick'in ilişkileri yoluyla karmasını dengelediğini söylemişti, zira bu fiziksel hayatın genel bir gayesiydi. "Staci," diye sordum, "alkolizm, ilişkiler açısından Patrick'in neleri başarmasına vesile oldu?"

"Bu maddeyle olan ilişkin diğer herkesle olan duygusal ilişkiden önce gelir. Geçen onlarca yıldan sonra o şişenin hakiki ve koşulsuz sevginin yerine geçmediğini fark edersin. Koşulsuz sevgiye olan hasretin duygularını uyuşturma ihtiyacının ötesine geçer, zaten alkolün bu uyuşturucu etkisi de zamanla azalmıştır. Genel olarak bana deniliyor ki, alkolizm vesilesiyle insanlarla olan ilişkilerinden mahrum kalmayı deneyimler ve insanlarla temas halinde olmayı istersin."

"Çok doğru," diye onayladı Patrick.

Başka türlü deneyimler de Patrick'i hedeflerine ulaşmaya sevk edebilir miydi acaba? Staci'ye Patrick'in özürlü bir çocuğa sahip olmak gibi son derece zor başka bir deneyim üzerinde düşünüp düşünmediğini sordum.

"Böyle bir durumun Patrick'in deneyimlerine dayalı farkındalığına dahil olmadığı söylendi bana," diye yanıtladı Staci. "Etrafındaki askerlerin sadece yaraları için değil, psikolojik nedenlerle de alkol aldıkları bir hayat döneminden daha yeni gelmişti. Deneyimleri ve aşinalığı bu yöndeydi." Staci'nin açıklaması diğerlerinin doğum öncesi planlama seanslarında gördüklerimi de doğrular nitelikteydi: Ruhlar ge-

CESUR RUHLAR

nellikle daha önceki hayatlarında maruz kaldıkları zorlukları seçiyorlardı.

“Staci,” dedim, “bildiğin gibi özgür iradeye her zaman sahibiz. Eğer Patrick hiç içmemeyi seçseydi, o zaman hedefleri ne olacaktı?”

Staci rehberini dinlerken arada uzun bir sessizlik oldu.

“Deneyimleri bu kadar etkili olmayacaktı o zaman,” dedi. “Bu noktaya gelebilmesi için ek olarak bir ya da iki hayat daha yaşaması gerekebilecekti. Evlenmiş olacaktı. Birkaç çocuk sahibi olacaktı. Fakat öfkesi yine onunla kalacak ve duygusal anlamda uygun bir baba olamayacaktı. Üzerinde çalışmak üzere muhtemelen kendisine bir bağımlılık seçecekti. Duygusal anlamda sıcak, samimi ve besleyici bir yapıda olmak ona yine çok zor gelecekti ve o hayatında bu nitelikleri geliştirmesi mümkün olmayacaktı. Tüm bunları şimdi öğreniyor o.”

Staci bu son derece önemli bilgileri aktarırken benim de aklıma Patrick’in alkolizmle işkolikliği de rahatlıkla takas edebileceği fikri gelmişti. Bu değişim şüphesiz ki daha az ızdıraba yol açacak fakat vasıta olduğu gelişim de daha düşük seviyede olacaktı. İyileşmiş olan alkoliklerden kim bilir kaç tanesi, yıllarını boşa harcadığını düşünüyor ve içtiği dönemden pişmanlık duyuyordu. Kim bilir kaç tanesi kendisini suçluyor, bu durumu zayıflık olarak görüyordu. Ya bunun tam da arzu ettikleri deneyim olduğunu fark etselerdi eğer? Alkolizmin tekamüllerine nasıl ivme kazandırdığını bilselerdi, bu düşünceleri ne kadar da değişirdi; ki bazı durumlarda bu ivmenin karşılığı ilaveten yaşanması gereken bir veya iki enkarnasyon dahi olabiliyordu.

Patrick ve Shirley’in alkolizm deneyimini neden planlamış olduklarını öğrenmiştik. Bu noktada, Patrick’in hayatında yeri olan diğer insanların -eski karısının ve çocuklarının- durumu da netleştirmek istiyordum; bu insanlar alkolik bir baba ve eş modelini doğmadan önce mi seçmişlerdi, bunu merak edi-

yordum. Staci'den doğum öncesindeki konuşmaları bize aktarmasını rica ettim.

"Gözlerimi kapadığımda planlama seanslarında her zaman gördüğüm o odayı görüyorum," dedi Staci. "Patrick'in kızı Kathy'i ışık bedeni içinde görüyorum, iki ayaklı bildik insan formunda değil. Işık saçıyor! Her yanından ışıltılar yansıyor. Havada süzülerek yere indiğini görüyorum. Patrick'e 'Ben sana nasıl yardım edebilirim?' diye soruyor. 'Ben' kelimesini vurgulu söylüyor. Onun olağanüstü müşfik, ilgili ve empatik bir ruh olduğunu ve yüksek bir içsel güce sahip olduğunu hissediyorum. Rehberim onun bir öğretmen olduğunu söylüyor, geçmiş hayatlarında da Patrick'e öğretmenlik yapmış. Patrick'in hayatında bir rol almayı kabul etmiş fakat kararını verdiği esnada üstleneceği rol henüz tam belli değilmiş. Şimdi Patrick'le oturuyor ve onun ihtiyacını belirlemeye çalışıyor. Patrick ona hayatının oldukça başı bozuk olacağını anlatıyor. 'Başbozuk' lafının oldukça vurgulu söylendiğini duyuyorum."

Patrick: Zaman zaman bana yol göstereceğini ve güç vereceğini hissediyorum. Bir çocuk olmana rağmen senin kim olduğunu her zaman bileceğim. Sana karşı bir baba olarak sorumluluk hissetmeme rağmen, yavrum, içinde bir ışık göreceğim ve içimdeki derin bir seviyede, bana gösterdiğin istikamette gitmem gerektiğini bileceğim.

"Kathy gülümsüyor ve onu onaylıyor."

Kathy: Fakat benim de sana ihtiyacım olacak, bana yol göstermene ihtiyacım olacak çünkü senin çocuğun olacağım. Öz-güven konusu üzerinde çalıştığım için de zaman zaman kendimi yalnız hissedeceğim, desteğe ihtiyacım olacak. Elimi sana da uzatacağım.

CESUR RUHLAR

Patrick sanki omuzlarından tutuyormuş gibi iki elini birden bu ışık bedenine koyuyor.

Patrick: Biliyorum ve orada yanında olmayı kabul ediyorum.

Kathy, ona bu hayattaki amacının, bedenlenmiş haldeyken, yani kişilik formundayken denge kurmak olduğunu söylüyor. Çünkü bedenlendiği zaman o olmaktan çıkıyor ve başka biri haline geliyor. Bir başkasının ızdırabını hissetme ve ona ait problemleri üzerine alma konusunda nasıl büyük bir eğilim içinde olacağını anlatıyor.

Kathy: Seni bu amacın bir unsuru olarak kullanacağım; dengemi bulmam ve kendimle, kendi koşullarımla başkalarınınki arasında sınır çizmeyi öğrenmem için bana yardım etmeni istiyorum. Senin kızın olduğum ve sana karşı çok derin bir sevgi duyduğum için senin ızdırabını üstlenme, onları pek anlamasam da seninle aynı şeyleri hissetme eğiliminde olacağım.

Patrick: Evet, evet biliyorum.

Kathy: Bana rehber olmanı ve ayna tutmanı isteyeceğim senden. Bu şekilde, bana kim olduğumu göstermeni, bunu hatırlatmanı isteyeceğim. Fakat öğrenip öğrenmemek bana bağlı olacak tabii. Bu dersleri mutlaka öğreneceğimi garantilemek gibi bir mesuliyet almanı istemiyorum. Bu benim ödevim. Sen sadece kendi bildiğin şekilde bana rehber olacaksın, bundan başka bir şey istemiyorum senden.

Patrick (rahatlıyor): Seni seviyorum, vakit geldiğinde seni kızım olarak karşılayacak ve bağrıma basacağım.

Kathy: O zamana kadar burada kalacağım. Ne zaman ihtiyaç duyarsan uykunda bana seslenebilirsin, ben de rüyalarında olurum.

“Konuşmaları burada sona eriyor. Daha sonra ne var, ona bakalım şimdi.” Staci planlama seansının başka bir bölümüne

konsantre olurken kısa bir sessizlik oldu. "Bu Patrick'in diğer kızı Donna. İnsan formunda görünüyor, iki ayağı var, saçları iki yandan at kuyruğu şeklinde toplanmış, dokuz-on yaşlarında küçük bir kız."

Bu çok şaşırtıcı bir durumdu. "Donna neden küçük bir kızın suretine bürünmüş?" diye sordum.

Rehberinin sözlerini aktararak cevap verdi Staci: "Bu hayatında takınacağı tutumun bir işareti bu, küçük bir kız çocuğu hali."

"Konuşmaları sırasında Patrick de mi onu bu şekilde görüyor?"

"Evet, bu ruh fiziksel alemdeki suretine bürünmüş. Doğum öncesi planlarının bir gereği de kişinin ayırt edici fiziksel özelliklerine bir aşinalık kazanmaktır. Bu vesileyle ruh eşleri gördükleri zaman birbirini tanıyabilirler; zira belirleyici fiziksel özellikleri yüzde doksan sekiz oranında rastlanan bir sıklıkla bilinç altlarında yer etmiştir." Ruh eşi derken Staci'nin sadece romantik partnerleri değil, hayatımızda önemli yere sahip kişileri de kast ettiğini biliyordum.

"Sekerek ona doğru ilerliyor ve çok mutlu görünüyor. Patrick'in önünde yere oturuyor."

Patrick: Hayatımda olmanı istiyorum, böylelikle seni bağrıma basabilir, sana şefkat gösterebilir ve rehberlik edebilirim. Sen de bana yol gösterir ve beni gitmem gereken yere götürürsün.

Donna: Babacığım, bana bazen katı ve kötü davranmana ihtiyacım var. Kendi içime dönmem için bu şekilde katı davranman ve beni zaman zaman reddetmen gerekiyor. Senin bu davranışların beni içe dönmeye teşvik edecekler. Tüm bunların alkol yüzünden olduğunu bilmeme rağmen beni de alkole yönlendirecek, kendi hislerimi ve kendi gerçeklik algımı ölçmeye zorlayacaklar. Buna ihtiyacım var çünkü bu durum bana kim olduğumu çok sağlam bir şekilde gösterecek. İlk başta beni içine kapanık ve son derece kuşkucu biri haline getiriyor gibi görünse de, bunlar gelişiminin bir parçası olacak. Bu hayatta yürümek istediğim yol bu. İhtiyacım olan ve benim için yapmanı istediğim şey bu.

CESUR RUHLAR

“Patrick kızının başını okşuyor ve onay veriyor.”

Patrick: Olacaklar için çok üzgünüm. Seni seviyorum. Bunların gerekli olduğunu ne kadar bilsem de, acı çekmene yol açacağım için çok üzgünüm.

“Donna babasının başını okşayan elini iki elinin arasına alıyor ve kalbine götürüyor.”

Donna: Hayır, acı çekmeme sen yol açmayacaksın. Bu benim seçimim. Bundan ben sorumluyum.

“Sonrasında oradan ayrılıyor. Rehberimden bana biraz daha fazla görüntü sağlamasını istiyorum.”

“Carole’ın (Patrick’in ilk karısı) geldiğini görüyorum. Kırsal kesimde giyilecek tipte bir kıyafet giymiş olduğunu görüyorum. Bir önceki hayatında A.B.D’de kırsal kesimde yaşamış gibi görünüyor, muhtemelen 1800’lerin ilk yarısında. Pamukludan sade bir kıyafet elbise giymiş, saçları son derece sade bir şekilde topuz yapılmış. Rehberim bu kıyafetin iki noktaya işaret ettiğini söylüyor: Geçmişe hala büyük bağlılık duyduğunu ve pratik düşünen, becerikli bir yapıda olduğunu.”

“Carole ve Patrick önceki enkarnasyonlarında kısa süren bir hayat dönemini şimdi tamamlıyorlar. Missouri’deki kırsal hayat gösteriliyor bana.” (Bu yaşamında, Patrick’in intihar etmeyi planladığı eyalet.) “Bir tek çocukları var. Onlarla birlikte iki aile daha Kızılderililerin saldırısına uğramış. Kafa derileri yüzülmüş deriz ama kafaları kesilmiş olarak görünüyorlar bana. Carole bu hayatında Patrick ile birlikte olmayı kabul ediyor, böylelikle önceki hayatında sahip olması gerekenlere yine sahip olabilecek. Bunlardan biri zor bir hayat, diğeri de çocuklar.”

“Staci,” dedim, “alkolizmi deneyimleyen birisiyle neden evlenmek istediğini söylüyor mu?”

“Rehberimden bunu göstermesini istedim.”

ROBERT SCHWARTZ

Patrick: Alkol sorunun olacak gibi görünüyor, ayrıca duygusal anlamda bana ulaşmak çok zor olacak.

Carole: Benim dediğim gibi yaparsan bunlar olmaz (Parmasını ona doğru sallıyor).

“Patrick bunu duyunca üzülüyor önce, sanki kendi beklentilerine uygun yaşayamayacakmış gibi hissediyor. Fakat yerinden doğrulduğunu ve şöyle söylediğini görüyorum.”

Patrick: O halde hayatın tek yönlü, tek açılı ve sadece siyah-beyaz renklerden ibaret olmadığını sana göstermek için hayatında olacağım. Sana ara renkleri göstermek için orada olacağım.

“Carole bunu duymaktan mutlu olmuyor. Yüzünde üzüntülü bir ifade beliriyor. Sonrasında itirazını ortaya koyuyor.”

Carole: Sanırım haklısın. O zaman kendimi sana açıyorum. Seni kalbime alacağım. Oradaki blokajı, duygularımın ve kalbimin etrafındaki o kalın duvarı yıkacağını umut ediyorum. Sadece çocuklarımın oradan içeri girmelerine izin vermiştim fakat sana da izin vereceğim. Sanırım bu incineceğim anlamına geliyor. Fakat yine de kalbimi sana açacağım çünkü beni sevdiğini biliyorum çünkü ben de seni seviyor ve çok önemsiyorum.

“Patrick, Carole’ın ellerini kendi ellerinin arasına alıyor ve bir süre tutuyor. Carole başıyla onaylıyor ve ayağa kalkıp oradan ayrılıyor.”

“Patrick’in oğlu Andrew’un geldiğini görüyorum. Patrick’e ‘Baba,’ diyor. Enerji ile ilgili konuşuyor. Hiperaktivite ile ilgili konuşuyor. Ve mükemmeliyetçilikten bahsediyor.”

CESUR RUHLAR

Andrew: Her zaman sahip olduğumdan daha fazlasını isteyeceğim. Kendim ve hayatım için her zaman daha fazlasının mücadelesini vereceğim.

Patrick: Evet, evet.

Andrew: Bazen dengemi kaybedeceğim, bana tabi olan ve beni seven kişileri unutacağım. Oğlun olmayı ve yapmam gereken şeyleri yapmayı kabul ediyorum fakat dur durak bilmeyen enerjim yüzünden ailemi unuttuğum zamanlarda beni frenlemene ihtiyacım var. Böyle zamanlarda ayaklarım yerden kesilecek ve tekrar yere basmaları gerekecek. Her ne kadar sen de ayakları her zaman yere basan biri olmasan da benim için dengeleyici bir dayanak olmana ihtiyacım var. Bana dengeli olmamı hatırlatmasan bile, seni izleyerek dengesizliğin ne olduğunu görebileceğim. Bana örnek olacaksın. Çok ileri gitmemenin ve ayaklarımın yere basmasının ne denli önemli olduğunu öğreteceksin.

“Andrew’un yüksek bir zekaya sahip olduğundan bahsediyorlar. Andrew teknik konular üzerinde çalıştığı ve pek çok buluş yaptığı çeşitli enkarnasyonlar geçirmiş. Einstein’ın laboratuvarındaki asistanlardan biriymiş. Fakat hiçbir zaman bir projeyi başından sonuna kadar takip edememiş. Bir şekilde konsantrasyonunu kaybetmiş; başka şeylere yönelmiş ve verimli olamamış. Andrew bu hayatını bilimsel çalışmaların uzağında yaşamak istiyor, böylelikle odaklanma konusunda daha çok çalışabilecek fakat başarı hala tabiatının bir parçası. Bir şeyler yapmak, bir şey *olmak* yönünde hissettiği daimi itki varlığını koruyacak. Hayattaki dengesini ve konsantrasyonunu koruması için babasının kendisine hatırlatıcı olmasını istiyor.”

Tüm yakınlarının Patrick’in doğum öncesi plan aşamasının önemli birer parçası olduğu çok açıktı. Dahası, bu kişiler

sadece Patrick'in planını kabul etmekle kalmamış, bu planı kendi tekamülleri için de bir vasıta olarak görmüşlerdi.

Sunulan bilgilerle ilgili olarak Staci'nin rehber ruhuyla konuşmak için bekliyordum. Bu rehber ruh bizim için her zaman büyük bir bilgelik kaynağı olmuştu ve ona şimdi de sormak istediğim pek çok şey vardı.

"Staci," dedim "ruhlar daha başka hangi nedenlerle alkolizmi hayat planlarına dahil ediyorlar? Bunu rehberine sorabilir misin lütfen?"

Rehberinin kelimeleriyle, "*Pek çok* sebep var," diye yanıt verdi Staci. "Bunu seçen bazı ruhlar fiziksel bedenlerinin içinde rahat değildirler, dolayısıyla alkol iki dünya arasında yaşamaları için bir araç olur. Bazıları da önceki hayatlarında başkalarına kötü davranmak veya onları istismar etmek yönünde *seçimler* yapmış olurlar ve bu sefer de kendi bedenlerine kötü davranmayı seçerek bu davranışlarını dengeleme yoluna giderler. Rehberim akordeon gibi kat kat açılan uzun bir sebep listesi sıralıyor."

Staci'nin rehberi *seçimler* derken enkarnasyon öncesinde diğer ruhlarla birlikte oluşturulan rolleri değil, kişilik tarafından doğumdan sonra alınan özgür irade kararlarını kastediyordu. Kişinin yaptığı olumsuz hareketler ve kötü davranışlar eğer buna dahil olan herkes tarafından doğum öncesinde ortak bir kararla saptanmış olsaydı böylesi bir karmik dengeleme de gerekmeyecekti.

Ruhun fiziksel bedende rahat edememesi fikri dikkatimi çekmişti. Staci'ye böyle bir şeyin neden ortaya çıktığını sordum.

"Bana söylendiğine göre bu tekamülün sonraki bir aşaması. Bu yeni aşamada bir bedende ikamet etmek onlar için rahat olmuyor. Ciddi zeka problemleri veya bedensel sakatlıklarla

doğan insanların pek çoğu tekamülün bu yeni aşamasında olabiliyorlar, dolayısıyla hayata dahil olmaktan ziyade bir gözlemci olarak yaşıyorlar.”

Bu konuşma bana Jennifer’i hatırlatmıştı (Bölüm 3), zira onun da oğulları daha ziyade bir gözlemci pozisyonunda yaşamak için çeşitli zihinsel ve bedensel engeller planlamışlardı.

“*Tekamülün bir sonraki aşaması* denilerek bu ruhların pek çoğunun ilk kez enkarnе olduğu mu kastediliyor? Yoksa bu ifade onların yeni dersler seçmiş olduğu anlamına mı geliyor?”

“Bu çoğunlukla onların yeni bir tekamül seviyesindeki ilk fiziksel enkarnasyonları oluyor, yoksa ilk fiziksel enkarnasyonları değil,” dedi Staci ve rehberinin söylediklerini aktarmaya devam etti. “Bununla birlikte kişinin ilk enkarnasyonu olan durumlar da görülüyor, özellikle diğer gezegen okullarına devam edip Dünyaya ondan sonra gelen ruhlarda rastlanıyor bu duruma.”

“Diğer madde bağımlılıkları yerine, kişiyi alkolü seçmeye sevk eden faktörler neler oluyor?” diye sordum.

“Bazen elverişli olan ve kolay bulunan odur, (enkarnе olacak hayatta). Bazen de fizyoloji ile en iyi etkileşime girecek madde alkoldür. Bazen de ona karşı bir aşinalık vardır.”

“Anladığım kadarıyla insan bedeni hiç alkol tüketmemek üzere tasarlanmış. Rehberin bu konuda ne diyor?”

“Rehberim fermante olmuş meyvelerin ağaçlardan yere düştüğü durumlar dışında tüm kalbiyle seninle aynı fikirde. Hayvanların onları yediğini görebilirsin. Alkol beyin hücrelerini öldürüyor.”

Bu yanıt kafamı karıştırmıştı. Eğer Tanrı “Her şeyi bilen” ise, o halde insanların üzümleri ve meyveleri nihayetinde alkollü içecekler yapmak için kullanacağını da biliyor olmalıydı. Eğer insan bedeni alkol tüketecek biçimde

tasarlanmamışsa Tanrı böyle şeyleri dünyaya neden vermişti? Bunu Staci'ye sordum.

"Duyuyorum," dedi Staci. "O meyvelerin ve üzümlerin insan bedenine fayda sağlamak için mayalanmaları gerekmiyor. Şarap ilk dönemlerde sarhoşluk verici bir madde olarak kullanılmıyordu. Öbür konu ise insanın baştan çıkmasıyla, nefesine hakim olamamasıyla ilgili. Okulumuz olan dünyanın üzerinde çalışmamız için bize verdiği bir fırsat bu."

"Staci," dedim, "rehber ruhun bize bazı ruhların geçmiş hayatlarında başkalarının bedenlerine zarar verdikleri için bu hayatlarında da kendi bedenlerine zarar vermeyi planladıklarını, bu nedenle de alkolizmi deneyimlemeyi seçtiklerini söylemişti. Bununla ilgili biraz daha açıklama yapabilir mi acaba çünkü bildiğim kadarıyla karma bir öğrenme aracı, cezalandırma değil."

Staci'nin rehber ruhunun söylediğine göre ruhlar bazen, önceki hayatlarında başkalarına nasıl muamele ettilerse kendilerine de aynı şekilde muamele edecekleri bir hayat planı yapıyorlardı. Ölümünden sonraki dönemde ise bütün ruhlar kendilerini affetmeleri yönünde teşvik ediliyorlardı. Bazıları böyle bir enkarnasyon planlamadan da kendilerini affetmeyi başarabiliyorlardı. Bazıları da enkarnasyonları arasında geçen dönemlerde öğrendiklerini bir sonraki yaşamlarında diğer insanlara yardım etmek için kullanmak istiyorlardı. Bu ruhlar bağımlılara danışmanlık yapabilecekleri, destek olabilecekleri hayatlar planlıyorlardı, öyle ki bazıları sonrasında daha etkili bir şekilde yardım edebilmek için bağımlılığı hayatlarının ilk safhalarına bilinçli olarak dahil ediyordu.

"Peki o halde," dedim, "başkalarının bedenlerine kötü davrandığı için kendisini affedebilen bir ruh ile bunu yapamayan bir ruh arasında ne fark vardır?"

CESUR RUHLAR

Rehberinin söylediklerini bire bir aktarırken Staci'nin konuşması nispeten ağırlaşmıştı.

"Objektiflik, pişmanlık, tekamül," diye cevap verdi. Kötü davranışlara takılıp kalan, dikkatlerini bu noktada tutan ruhların objektiflik niteliğini yitirdiklerini (bu yüzden kendilerini cezalandırmaya dahi karar verebildiklerini) ve kendini affetmenin tekamül yolundaki en önemli adım olduğunu çünkü koşulsuz sevgiden kaynak bulduğunu anlattı.

"Dünya hayatı esas olarak korkularınızdan kurtulmaya ve koşulsuz sevgiyi öğrenmenize hizmet eder," diye ilave etti.

Korkuya atıfta bulunulması bana çözülmemiş korkularını şifalandırmak üzere Patrick'in seçmiş olduğu yolu hatırlattı. "Staci," dedim, "anladığım kadarıyla, ruh şifa bulmak için enerjiyi alıp sonraki hayatında bunu kişilik içine yerleştiriyor. Bu doğru bir açıklama mı?"

"Rehberim evet, diyor."

"Peki rehberin, korku gibi negatif duyguların öte tarafta mevcut olmadığı fikrine yönelik olarak ne söylüyor?"

"Bu çok doğru fakat tüm ruhların her zaman bu seviyede oldukları anlamına gelmiyor."

"Öyleyse bu duyguları taşıyan ruhlar öte tarafta da düşük vibrasyonlara sahipler?"

"Rehberim bunu nasıl tarif ettiğine çok dikkat etmen gerektiğini söylüyor. 'Düşük vibrasyon' tam doğru bir ifade değil. 'Yüksek' ruhsal rehberler olarak hareket eden ruhlar -bir daha fiziksel olarak bedenlenmeye de ihtiyaçları yoktur- bunu başarmışlardır. Fakat bu, geri kalanların daha düşük bir değerde oldukları anlamına gelmez. Bunun yanlışlıkla bir sınıf sistemi olarak yorumlanmasını istemiyor çünkü öyle değil."

"Korku gibi bir duygu fiziksel ölümden sonra da nasıl sürebilir?"

“Ruhun o hayatı terk ederken ne deneyimlediğine ve ne hissettiğine bağlıdır bu.” Staci’nin cevabı bana Patrick’in önceki hayalarında en az iki kere çok büyük bir korkuyu deneyimlerken öldüğünü hatırlatmıştı. Bir defasında Kızılderili saldırısına uğramıştı, bir defasında da askerken savaşta ölmüştü. Sonra Penelope’yi de hatırlamıştım (Bölüm 4), o da büyük bir korku yaşadığı sırada ölmüştü ve bu hayatında bu korkusunu şifalandırmaya çalışıyordu.

“Öyleyse insanların ölüm anında neler hissettiği çok önemli.”

“Evet. Ölerken hayatlarını düşünürler ve çözülmemiş meseleler beraberlerinde kalır. Bedeni terk ettikten kısa bir süre sonra o hayat dönemleriyle ilgili bazı kararlar verirler genellikle, mesela, bir sonraki hayatlarında tekrar etmek istedikleri veya istemedikleri durumları belirlerler.”

“Öyleyse insanlar ölüm anında mümkünse kendileri için en mutlu, en sevgi dolu ortamda bulunmalılar.”

“Evet,” dedi Staci. “deneyimlerime göre en iyi geçiş, kişi sevdikleriyle sarılıyken, onlarla beraberken oluyor. En huzurlu geçişlerden biri budur.”

İçki içen pek çokları gibi Patrick de alkole kendisine yeni bir kimlik kazandırmak için alışmıştı. Alkol de sadece bunu yapmıştı; ona bir kimlik vermişti ama bu kimlik onun beklediği gibi bir şey olmamıştı.

Patrick alkolün onu yepyeni bir adam yapacağını düşünmüştü: Esprili, konuşkan, iyi dans eden, karşı cins için karşı konulmaz bir çekim kaynağı. Hakikatte ise dönüştüğü kişi sa-

CESUR RUHLAR

dece bir çocuktı: Tanrı'nın bir çocuğu.

Alkol Patrick'e tam anlamıyla diz çöktürmüştü aslında. En sıkıntılı, en karanlık anında, kolay bir hayatın asla ortaya çıkamayacağı kadar yoğun bir çaresizlik hissi içinde sarılmıştı ruhsallığına. Zamanla bu umutsuzluk, coşku ve tutkuya dönüşmüştü. Artık Tanrı'ya tutkuyla sarılmakta ve bunu yaparken de kendisini kucaklamaktadır.

Enkarne olduğumuz zaman, -ki bu durumda bilincimizin bir kısmını bedenimize yerleştirir ve algılarımızı fiziksel aleme odaklarız- birbirimizden ve Her Şey Olan'dan ayırmış gibi görüldüğümüz bir illüzyon yaratırız. Bu illüzyon bazı hayat dönemlerinde diğer enkarnasyonlarımıza oranla daha gerçek gelir bize. Bazı geçmiş enkarnasyonlarında Patrick de bu illüzyonun gerçek olduğuna inanmış, dolayısıyla hem Tanrı'ya hem de kendi ilahi doğasına yönelik idrakını kaybetmişti.

Patrick alkolizmi genç yaşlardan itibaren deneyimleyeceği bir plan oluşturarak, hayatına bu "ayrılık" hissini yaşayarak başlamayı istemişti. Böyle bir başlangıç yaparak mağlubiyet hissini ve alt üst olma halini yaşamayı da garantiye almış oluyordu. Kendini muazzam bir yalnızlık ve tecrit halinde hissettiği, yerlerde sürünerek Tanrı'ya yalvardığı gece onun tam aradığı deneyimdi. Staci ve rehber ruhunun da belirttiği gibi, ruhsal bağlantının yeniden kurulabilmesi, ilk önce ona yönelik yoğun bir mahrumiyet duygusunun deneyimlenmesi yoluyla sağlanmıştı.

Alkolizm İlahi Olanla aramızdaki bağlantıyı *ortaya çıkarma* fırsatı vermesi için bir hayat deneyimi olarak kimi zaman bizzat seçilir ve biz de Tanrı'nın tüm yarattıkları vasıtasıyla bu bağlantı hissini daha derinden idrak etmeye başlarız. Adsız Alkolikler Birliğinin dünya genelinde iki milyondan fazla sayıda üyesi vardır ve tedavi süreçlerinin bir parçası olarak On

İki Adım tekniğini uygulamaktadırlar. Patrick gibi bu programa katılan herkes, “irademizi ve hayatlarımızı Tanrı’ya teslim ediyoruz,” diyen üçüncü madde üzerine de söz vermektedirler. Alkolizm problemi, pek çok insanı ilahi bağlantılarını deneyimlemeye sevk etmektedir.

Fiziksel olmayan alemde, yani Evimizde olduğumuz dönemlerde bu bağlantı hissimizi farklı şekillerde ortaya koymayız çünkü onsuz olduğumuz hissine asla kapılmayız ve Tanrı’nın bir parçası olduğumuzu, tanrısal olduğumuzu biliriz. Bu tanrısallığımızı asla kaybetmediğimiz için de ona yönelik farkındalığımızı ancak bedenlendiğimiz zaman unutabiliriz. Patrick de Tanrı’yla olan birlik hissini canlandırmak için bu unutma deneyimini yaşadıktan sonra yoğun bir istek duymuştu. Dolayısıyla Patrick ruhsal aleme geri döndüğü zaman, İlahi Olanla arasındaki bu bağlantıya yönelik çok kuvvetli bir idrak halini ve yoğun hisleri de beraberinde götürecektir. Fakat diğer yandan, alkolizm tarafından fiziksel boyutta yaratılan tezat durumunu yaşamadan da bu idrakı kazanması imkansız olacaktı.

Patrick kendisini İlahi Olandan ayrı hissettiği, bu kopukluğu deneyimlediği ızdırap dolu kırk dört sene geçirmiş ve bunu olağanüstü bir kuvvetle yapmıştır. Cesur bir ruhtan başka kim kendisini en tabii hakkı ve öz-doğası olan böylesi bir Sevginin dışına savurabilir ki? Patrick fiziksel alemdeki deneyimlerin hiç de göründükleri gibi olmadığını göstermiştir bize. Bazılarının zayıflık veya zavallılık olarak damgalayabileceği şeyler, planladığı olağanüstü zor deneyimleri ruhun sakınmasızca, cesaretle kucaklamasıdır aslında. Toplumun ithamları ise bu planı yaşayanların gücünü gölgelemekte ve onların büyüklüğü ile çelişmektedir zira hakikatte bu insanlar göründüklerinden çok daha fazlası olabilirler. Roller alkolik olmayı içerebilir fakat bu

CESUR RUHLAR

aktörler son derece cesur birer enkarnedirler aslında. Kendisini ekseriya iki zıt kutup arasında katman katman ortaya koyan bir illüzyon vardır bu boyutta.

Patrick'in içindeki korku dışarıdan da görülebilmekle beraber, Patrick bunu kendisi de yoğun olarak hissedebiliyordu: Sosyal ortamlarda bulunma korkusuydu bu. Kadınlara karşı duyduğu korku. İşyerinde, bilgi ve becerisini aşan bir pozisyona yükseltilme korkusu. Ve Staci'nin de söylediği gibi yalnız kalma korkusu, hayatını tek başına yürütememekten duyduğu korkuydu. Bunların hepsi Patrick'in geçmiş hayatlarından getirdiği çözülmemiş korkuların bu yaşamındaki tezahüründen başka bir şey değildi aslında. Bu illüzyon katmanları ruhun üzerini örterek onun hakikatini gizliyorlardı. Ruh ise korkusuzluğu bedenlenmiş haldeyken öğrenmek istiyor ve daha derindeki korkularını kendisine hatırlatması için dünyaya gelmeden önce, korku duyacağı bir baba figürü seçiyordu. Ayrıca daha çocuk yaşlarda babasını kaybetmeyi, bu kaybın alkol alışkanlığını tetiklemesini ve en nihayetinde de şifa bulmuş olmayı planlıyordu.

Sadece cesur ruhlar korkuyu planlarına dahil ederler. Öte yandan korkularımız bizi gerçek kimliğimizden alıkoyarlar ve bu yüzden bizlerin de gerçek kimliklerimizi aramamız gerekir. Bu korkuları yaşarak hakikatte kim olduğumuzu hatırlarız. Örneğin, Patrick uzun yıllar boyunca yalnız kalma korkusunu taşımıştır içinde. Tamamiyle terk edilmiş ve yalnız olduğunu hissettiği bir anda da gerçek anlamda yalnız kalmasının mümkün olmadığını fark etmiştir. Görünürde bir nevi terk edilmişlik ve yalnızlık hali yaşarken içindeki bağı yeniden keşfetmiş, teslimiyette bağımsızlığını bulmuştu. Patrick en çok korku duyduğu durumları yaratarak kendisini ebedi hakikati hatırlamaya davet etmiştir. Böylelikle kendi yaratmış olduğu o illüzyondan

sıyrılarak korkunun bize kendi hakikatimizi gösteren büyük bir öğretmen olduğunu kanıtlamıştır.

“Peki gerçekte Patrick kimdir?” sorusu akla gelebilir elbet. Patrick sevgidir. Doğumundan önceki görüşmelerde diğer ruhlara canı gönülden, özgürce ifade edilen sevgidir o. Sevgi olarak Patrick alkolizm deneyimini sadece kendi tekamülünü değil, sevdiklerinin gelişimlerini de teşvik etmek amacıyla planlamıştır. Bu açıdan bakıldığında Patrick’in alkol alışkanlığı hayatındaki insanlar için bir hizmet niteliği taşımaktadır. Kathy kimlik, sınırlar ve denge konularını öğrenmektedir. Dengeyi öğrenmek için bir babanın alkol alışkanlığıyla ortaya çıkan dengesizlikten daha iyi başka bir vasıta olabilir mi? Patrick’le yaşadığı deneyimler Donna’yı da öz-sevgiyi bulmak üzere içe dönmeye zorlamıştır, zira bu klasik bir “tezatlar vasıtasıyla öğrenme” planıdır. Carl Jung’un söylemiş olduğu gibi, her kim dışarıya bakarsa rüya görmekte, her kim içe bakarsa uyanmaktadır. Patrick’ten yana aşağı seviyeli ve olumsuz davranışlara maruz kalmak ise Donna’nın kendi talep ettiği ve onu müşfik doğasına uyandıran şeylerdir. Andrew, Patrick sayesinde ayaklarını yere sağlam basmayı ve konsantrasyonunu korumayı öğrenmektedir. Carole ise hayatın siyah-beyazdan ibaret olmadığını, başka pek çok rengin de mevcut olduğunu anlamaya başlamıştır. Shirley de kendisini sevgi ve şefkat olarak bilme fırsatını bulmuştur. Patrick sayesinde bu ruhların hepsi tekamül etmekte ve bu durum Patrick’e yansiyarak onun da gelişimini hızlandırmaktadır.

Yapılan plan çerçevesinde, Patrick’in alkol probleminden ders çıkarmak üzere aile fertleri kendileri sorumluluk almışlardı. Enkarnasyon öncesi seçimlerimizi hatırlamadığımız fiziksel plandayken, belirli deneyimlere genellikle başkalarının bizi sevk ettiğini düşünürüz. Bu durumda korkuyla reaksiyon

CESUR RUHLAR

gösterebiliriz; öfkeyle, nefretle veya kendimizden nefretle yanıt verebiliriz, karşımızdakini veya kendimizi suçlayabilir dolayısıyla kendi gerçek doğamızı yansıtmayan farklı tepkiler gösterebiliriz. Gerçeğe uyandığımız zaman da bu deneyimleri kendimizin istediğini hatırlarız. O halde tekamülümüzü mümkün kılan insanlara şükran duymak da dahil olmak üzere farklı reaksiyonlar vermekte özgürüz. Dolayısıyla daha öncesinde suçlamış olduğumuz kişilere şu an itibariyle teşekkür edebilecek durumdayız: Yıllarca kızgınlığımı sana yansıttığım ve seni suçladığım bir rolü oynamayı kabul edecek denli bana değer verdiğin için sana çok teşekkür ederim. Sözünü tuttuğun ve yapmış olduğumuz anlaşmayı onurlandırdığın için sana teşekkür ederim. Ve Kathy'nin Patrick'e söylemiş olduğu gibi, bugün olduğum kişi olmam için gereken deneyimleri yaşamama vesile olduğun için sana teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

Maruz kaldıkları zorlu deneyimler nedeniyle insanların kendilerini eksik ya da kusurlu hissettikleri bir dünyada yaşıyoruz bugün. Bu insanlardan bazıları alkolik. Bu insanlar sevdiklerini yüz üstü bıraktıklarına inanıyor, hayal kırıklığına yol açtıklarını düşünüyor olabilirler. Fakat belki Patrick gibi onlar da alkolik rolünü, sevdiklerine hizmet etmek amacıyla ve kişisel bir tekamül yolu olarak geçici bir süre için oynamayı seçmişlerdi. O yol bizi çok uzaklara götürüyormuş gibi de görünebilir elbet fakat bu his, Patrick gibi, dışarıda aradığımız şeyin içimizde ve her zaman orada bulunduğuna uyanıncaya kadar sürecektir sadece.

BÖLÜM 6

Yakınlarımızın Kaybı

Hayatın bize getirdiği zorlukların içinde belki de en yaygın olanı sevdiklerimizin kaybıdır. Genç yaşta ölenlerimiz hariç, sevilen bir yakının kaybı hemen hemen herkesin yaşadığı bir deneyimdir. Bu durumun pek çoğumuz tarafından deneyimleniyor olması ise yaşadığımız kayıpların gelişimimiz için çok önemli fırsatlar sunduğu fikrini uyandırmaktadır. Şayet bu yönde bir gelişim imkanı olmasaydı, biz ruhların fiziksel planda yaşamak istemesi de nadir rastlanan bir durum haline gelirdi.

Öte yandan ölüm hadisesi kimilerinin hayatında çok daha belirgin bir rol oynamakta ve daha fazla öne çıkmaktadır. Bu çerçevede, bir ruhun sevdiğini kaybetmek gibi bir deneyimi neden planlamış olabileceğini anlamak için Valerie Villars adlı hanım ile bir görüşme ayarlamıştık. Valerie kırk dört yaşındaydı ve çok sevdiği iki insanı kaybetmişti, bunlardan biri ise malesef üç ay önce hayatını kaybetmiş olan tek evladı Dustin'di. Valerie yaşadıklarını paylaşmanın kendisine iyi geleceğini ve benzer şeyleri deneyimleyen insanlara da şifa verebileceğini düşünüyordu. Bu denli zor bir dönem geçiriyor olmasına rağmen

men yaşadıklarını bizimle paylaşmayı kabul ettiği için ona müteşekkirim.

Valerie'nin iki yakınıni birden kaybetmesi ve bu ölümlerin oldukça genç yaşlarda meydana gelmesi yaşanan kayıpların doğum öncesi planının bir parçası olabileceği izlenimini uyandırıyordu. Eğer öyleyse, Valerie bu kayıpları deneyimlemeyi neden seçmiş olabilirdi? Ve neden bunlardan biri sahip olduğu tek çocuğuydu?

Valerie'nin hikayesi

“Onunla her şeyi yaptık biz,” dedi Valerie, ilk eşinden olan oğlu Dustin'den bahsediyordu. Boşandıktan sonra yeniden evlenmişti Valerie, anlatmaya devam etti. “Birlikte Kızılderili bölgelerine gittik, orada turlara katıldık. Beyzbol ve basketbol oynadık. Hatta bir keresinde hatırlıyorum, Dustin daha küçüktü ve beyzbol oynamayı denemek istiyordu. Onunla birlikte beyzbol sahasına gitmiştik. Arabadan iner inmez bir sürü küçük Mickey Mantle'in(*) toplara vurduğunu, onları yakaladığını gördük. Aman Tanrım! Hepsi de gerçekten çok iyi oynuyordu. Dustin'le birlikte sahayı çeviren tellere yaklaştık. Orada duruyor ve seyreliyorduk. Dustin eline daha bir kere eldiven bile giymemişti. ‘Tamam anne, ben de denemek istiyorum,’ dedi bana. Sahaya doğru koştu, hiçbir şey bilmiyordu ve ortalıkta bir sürü Mickey Mantle kılıklı çocuk vardı. Onunla hiç bu kadar gururlandığımı hatırlamıyorum! Cesurdu. Dustin'i eşsiz yapan buydu bana göre.”

Valerie'ye göre Dustin'in en çarpıcı diğer iki özelliği zekası ve sıra dışı olmasıydı. Zekası, bilgisayar ve arabalarla ilgili

* Ç.N. 1931 - 1995 yılları arasında yaşamış olan çok başarılı bir A.B.D.li beyzbol oyuncusu.

çalışmalarında iyice ortaya çıkıyordu, hatta bir keresinde bir araba motorunun tüm parçalarını tek başına bir araya getirmişti. Sıra dışı ve uyumsuz halleri ise kendisini en çok sorduğu sorularda gösteriyordu, Dustin sürekli olarak dünyayı sorguluyordu. "Sanki daha iyi bir yol biliyormuş gibiydi," dedi Valerie. "Dünyadaki sağduyu eksikliğinden dolayı toplumla diyalog kurmakta zorluk çekiyordu."

Dustin'in cenazesine iki yüz elliden fazla arkadaşı katılmıştı. Valerie ise oğlunun bu kadar çok arkadaşı olduğunu bilmediğini fark etmişti. "Teker teker ayağa kalkıp yanıma geliyorlardı," dedi Valerie. "Her biri yanıma gelip bana benzer şeyleri söylüyordu. 'Oğlunuz şimdiye kadar tanıdığım en zeki insandı,' diyorlardı bana. Arkadaşları ona saygı ve hayranlık duyuyordu."

Dustin'in ölümünden önceki haftaydı; Valerie salonda, camın önünde oturuyor ve dışarıda yağın yağmuru izliyordu, ışıklar kapalıydı. O sırada Dustin içeri girmiş ve annesinin yanına oturmuştu. Işığı yakmak üzere yakınındaki lambaya uzandığında ise Valerie ona "Hayır, canım, doğal ışığı daha çok seviyorum ben, doğal ışık daha iyi," demişti. Sonra birlikte oturup cama düşen yağmur damlalarını izlemişlerdi.

Dustin öldüğünde on dokuz yaşındaydı. Cuma akşamı eve gelmiş ve Valerie'nin odasından içeri girmişti. Kısa bir süre konuşmuşlar ve iyi geceler dileyip birbirine sarılmışlardı. "Seni seviyorum oğlum," demişti Valerie ona, Dustin de "Ben de seni anne," diye karşılık vermişti. Hatta Valerie'yi şaşırtıp onu öpmesine bile izin vermişti. Çünkü yakın temastan çok hoşlanmayan bir yapısı vardı.

Sabah arabasıyla yola çıkmıştı Valerie. Lake Pontchartrain'den geçerek New Orleans'a gidecekti. Akşam dönüş yolunda ise köprüden geçerken sol tarafına bakmış ve

harikulade bir gün batımı manzarası ile pembe bulutları görmüştü. "Bazen o saniyelerin Dustin'in öldüğü an olduğunu düşünüyorum," dedi Valérie.

Valerie eve geldiğinde onu her zamanki gibi kapıda köpeği Tessie karşılamıştı. "Hey, Tessie! Nasılsın kızım?" deyip başını okşamıştı Valeri onun. Ev sessizdi, Valeri Dustin'in dışarıda olduğunu düşünmüştü. Sonra oğlunun odasına gitmiş ve kapıyı açmıştı. Dustin yatakta sırt üstü yatıyordu fakat daha çok sırt üstü düşmüş gibiydi; bir ayağı yere değiyordu. Kolları iki yandaydı ve başı sağa dönüktü. "Eğer bir anneyseniz, çocuğunuz kaç yaşında olursa olsun uyurken nefes alıp almadığını kontrol edersiniz, bu annelikle ilgili içgüdüsel bir şeydir," dedi Valerie. Ben de ona doğru yaklaştım ve nefes almadığını gördüm! "Hey Dust," dedim ona. Cevap vermedi. Daha yüksek sesle bağırma-ya başladım, "Heyyyy Dust, oğlum!" Daha yüksek sesle, daha yüksek, daha yüksek bağırmaya devam ettim, ta ki sesim duvarlarda çınlayana kadar. Köpeği alıp getirdim, Tessie'nin ne yapacağını görmek istemiştim. Tessie ona bakmadı bile, sanki Tessie için Dustin orada yoktu."

"Salona koştum, kendi kendime diyordum ki: 'Ah Tanrım, Hayır! Bu olamaz Tanrım! Bu bir kabus! Bu doğru değil!' Bunu çok inanarak söylersem, çok çok söylersem sanki..."

O sırada kocasının arabasının ışıklarını evin önünde gören Valerie hemen kapıya çıkmış ve "Dustin nefes almıyor!" diye bağırıyordu kocasına doğru. Adam hemen Dustin'in yanına koşmuş ve ona temel ilk yardım tekniklerini uygulamaya başlamıştı. Dustin'in göğsüne kalp masajı yaparken "Haydi Dustin, haydi oğlum!" diye sesleniyordu bir yandan. O sırada Valerie 911'i aramış ve ambulansı beklemek üzere dışarı çıkmıştı. İlk-yardım ekibi geldiğinde Valeri'ye sanki ağır çekimde hareket

ediyor gibi görünüyordu hepsi. Valerie onları eve doğru sürüklemişti adeta, "Haydi," diyordu, "Çabuk! Çabuk olun!"

Ne var ki çok kısa bir süre sonra ilk yardım ekibi Valerie'ye Dustin'in öldüğünü söyleyecekti. Ölüm nedeni ise aşırı dozda uyuşturucu ilaç alınmasıydı.

"Dustin üniversitedeki sınavlarını daha yeni bitirmişti ve çok mutluydu," dedi Valerie kederle. "Çok iyi notlar almıştı, arkadaşlarıyla birlikte kutlama yapmışlardı dışarıda. Bana anneler gününde çok güzel bir mektup yazıp beni ne kadar çok sevdiğini söylemişti. Daha önce hiç böyle bir şey yazmamıştı. Bunu asla tasavvur edemezsiniz, asla. Çocuğunuzun bir gün yanınızda olması ve ertesi gün birdenbire hiç dönmemek üzere gitmesi nasıl bir şey hiç bilemezsiniz."

Dustin'in cenazesinin olduğu gün kızkardeşi Vicki oldukça önemli bir paylaşımda bulunmuş ve demişti ki: "Valerie, dün gece Dustin yanıma geldi. Hayatımda daha önce hiç bu kadar büyük bir mutluluk hissetmemiştim. Göz kamaştırıcıydı. Işıktı o, ışık içindeydi ve dedi ki, 'Vicki Teyze anneme de ki ben *doğal ışığım*.' Özür dilerim Valerie fakat bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Çok mutlu olmuştum," diye anlatmaya devam etti Valerie. "Dustin, hayatta en güvendiğim kişi aracılığıyla bana sağ ve iyi olduğunu söylüyordu."

İki gece sonra, Valerie daldığı derin uykudan aniden uyanmıştı. "Uyandığım anda havaya yükselmişim," dedi. "Yükselen bedenim değildi, bendim. Havalandığım anda oğlumun varlığını hissetmişim. Özü, ruhu yanımdaydı. Zaman yoktu o an için. Her şey bir anda ve aynı andaydı. Bir enerji vardı ve o ana kadar hissettiğim en kuvvetli şeydi bu! Oğlum bendi, ben de oydum. Bu birkaç saniye içinde onunla ilgili her şeyi biliyordum artık. Mutluydu oğlum. Bunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum."

CESUR RUHLAR

Dustin'in ölümü Valerie'nin hayatındaki ikinci büyük kayıptı.

On iki sene önce Valerie garson olarak çalışıyor ve üniversiteye devam ediyordu. Bir gün, ders sona erdiğinde kuzeni Lorraine'nin kocası Brad'i ziyaret etmeye karar verdi. Brad o dönemde okula yakın bir yerde çalışıyordu. O gün arkadaşı D.C. de Brad'i ziyarete gelmişti. Brad ikisini tanıştırdığında Valerie pek bir şey düşünmemişti.

Brad daha sonra Valerie'yi arayıp birkaç gün içinde arkadaşı D.C. ile kumarhaneye gitmeyi planladıklarını söylemişti. Acaba Valerie de onlarla gelmek ister miydi? Valerie bunun harika olacağını söyledi ve onlara evet dedi. Randevulaştıkları günün akşamında Valerie'yi almaya ise sadece D.C. geldi çünkü Brad, D.C.'nin ricası üzerine gelmekten vazgeçmiş ve ikisini baş başa bırakmıştı.

Valerie ile D.C. o akşam birbirine aşık olduklarını fark ettiler. "Onu sanki daha önceden tanıdığım hissine kapılmıştım," diyordu Valerie. Birbirine tutkuyla bağlanmaya başlamışlardı. "Birlikte geçirdiğimiz her dakika çok romantikti. İlişkimizi gerçekten çok yoğun yaşıyorduk çünkü D.C.'yi ne zaman görevle çağıracaklarını bilmiyorduk."

D.C. dalgıç olarak çalışıyor ve çalıştığı şirket petrol çıkarmak için gerekli alt yapıyı kurmak üzere denizin altında boru döşüyordu. İş çok tehlikeli ve yıpratıcıydı, bu nedenle pek çok dalgıç kırk yaşından sonra bu işi bırakıyordu. Genellikle de bir sonraki işin ne zaman çıkacağını bilmiyorlardı. "Bu adamlar, bir haftalığına ya da aylarca ortadan kaybolabiliyorlardı aniden, hayatınızı buna göre kurmanız gerekiyordu," dedi Valerie.

"28 Eylül'de çıkmaya başlamıştık," diye devam etti Valerie. "17 Şubat'ta D.C. evlenme teklif etti. Benim evimde, yatakta oturmuş konuşuyorduk. Dışarıdaki ağaçta bir kardinal kuşu

ötüyordu. D.C. dedi ki 'Her zaman çift olarak dolaşırlar. Bir dakika seyret hemen öbür eşi de görürsün.' Ve biz de seyretmeye koyulduk. Sonra yavaşça 'Benimle ne zaman evleneceksin?' diye sordu bana. Ben de 'Sen benimle ne zaman evlenmek istersen o zaman,' dedim. Çok heyecanlanmıştım!"

Bu konuşmanın üzerinden bir saat geçmemişti ki D.C.'yi göreve çağırdılar. Dalış giysilerini toplamak üzere D.C.'nin evine birlikte gittiler o gün. Sonra D.C.'nin Johnny diye bir arkadaş gelip arabayla onu aldı. "Sanki dünmüş gibi hatırlıyorum," diyordu Valerie. "Arabaya Johnny ile birlikte bindiler. Ben yolda duruyor ve el sallıyordum. Bu onu son görüşüm oldu."

İki gün sonra, Valerie masalara servis yaptığı sırada Brad ve Lorraine'le karşılaştı birden. Onu restoranın boş olan şarap odasına götürdüler. "Valerie, çok feci bir kaza olmuş," dedi Brad ona. "D.C. ölmüş."

"Hayır ölmüş olamaz!" diye bağırdı Valerie. "Biz evlenecektik onunla!"

Bundan haberleri olmayan Lorraine ve Brad birbirine inanmaz gözlerle bakıyorlardı.

Sonraki gün Valerie dalış firmasından bir mektup aldı:

Saat 14:00 sularında birinci dalgıcımız Dave Copeland 285 feet derinliğe inmiş ve bir süre sonra mikrofon aracılığı ile yukarı çıkmak istediğini bildirmiştir.

Sonrasında hırıltılı sesler duyulduğunu ve durumu kolaçan etmesi için D.C.'nin yanına Johnny'nin gönderildiği yazıyordu mektupta. Johnny aşağıya indiğinde D.C. bir an onun gözlerine bakmış ve onu uzağa itmişti. Johnny'nin daha sonra söylediğine göre D.C. o sırada ölmek üzere olduğunu biliyordu. Sonrasında ise başındaki kaskı çıkarmıştı.

CESUR RUHLAR

“İntihar etmeye çalışmıyordu,” diye açıkladı Valerie. “On beş yıllık dalgıçtı, yani o bir profesyoneldi ve o sırada bir şeylerin çok ters gittiğini biliyordu.”

Valerie ne olup bittiği konusunda hala tam olarak emin değildi. Olaydan bir hafta önce D.C. ve Johnny’nin, Brad’in evinde birlikte maç seyrettiklerini biliyordu. “O akşam eve geri döndüğünde, alnında kocaman bir şişlik vardı,” diye anlatıyordu Valerie. “Ona ne olduğunu sormuştum, o da ‘Seninle tanıştığım için o kadar mutluyum ki Brad’e teşekkür ettim bugün. Sonra biraz maskaralık yaptık, güreştik ve kafalarımızı tokuşturduk,’ dedi. Kafasını çarptığında orada kılcal bir çatlak ya da bir nevi beyin sarsıntısı oluştuğundan şüpheleniyorum. Derine indiğinde bundan dolayı büyük bir baskı hissetmiş olabilir.”

D.C.’nin ölümünden duyduğu acı o kadar büyüktü ki Valerie duygularını uyuşturmak için bir süreliğine alkole sığınmıştı. Kendisini yeniden normal hissetmesi ise söylediğine göre iki yılını almıştı.

“Ölmeden önce,” diye devam etti Valerie, “bir gün kanepede oturmuş konuşuyorduk. Orada bana dedi ki, ‘Seni bulmam bu kadar çok zaman aldığı için özür dilerim. Fakat bir dahaki sefere bu kadar sürmeyecek, sana söz veriyorum.’ Ne demek istediğini sorgulamamıştım o zaman.”

“Benim gerçek aşkımdı. Her gün rastlamazsınız onlara. Geleceğimi kaybetmiştim ya da öyle hissediyordum.”

Valerie’nin Deb DeBari ile seansı

Valerie’nin anlattıklarından çok etkilenmiştim. İki büyük kayıp yaşayıp bu ızdırabı son derece erdemli ve güçlü bir şekilde karşılamıştı. Şimdi de açık yüreklilikle bu ölümler hakkında

konuşmak istiyordu, böylelikle benzer kayıplar yaşayan diğer insanlara ızdıraplarında bir anlam bulmaları için yardım etmeyi ve onlara teselli vermeyi umuyordu.

Bu anlam arayışı çerçevesinde doğum öncesi planlarını araştırma teklifine Valerie de olumlu yaklaşmıştı. Üç medyomla birlikte çalışacaktık ve bunlardan biri de Deborah Debari'ydi. Deb, hikayelerini benimle paylaşan yedi kişinin okumalarını yapmıştı daha önce. Bu kişiler Deb'in okumalarını son derece sağduyulu ve isabetli bulmuşlardı. Onun kaybettiğimiz yakınlarımızla konuşabildiğini bu seanslardan dolayı biliyordum, ayrıca kendi rehber ruhları ile de çok rahat iletişim kurabiliyordu. Deb danışanlarına hem fiziksel hem de ruhsal alemden bilgi aktarırken bire bir ruhsal rehberiyle çalışıyordu.

Seans başladığında D.C. hemen Deb'le bağlantı kurdu. Deb'in ruhsal alemle iletişim kurabildiğini bilmeme rağmen, bu kabiliyeti bende yine hayranlık uyandırmıştı.

D.C., "Ben eski nişanlı değilim," demişti ve Deb de bu sözleri bize aktarıyordu. "Onu hala nişanlım sayıyorum ben." Sevimli bir başlangıçtı bu.

"Uzun bir hayatım olmayacağını biliyordum," diye devam ediyordu D.C. "İleri yaşlara kadar yaşamayacağımı biliyordum. Paçamı zor kurtardığım durumlar da olmuştu."

"Bana bir mukavelesi olduğunu gösteriyor," dedi Deb; D.C.'nin doğum öncesinde diğer ruhlarla yaptığı anlaşmaları kastediyordu. "Bu kaza öbür tarafta planlanmış. Bana bir motosiklet gösteriyor. Motosiklet kullanır mıydı?"

"Evet," diyerek onayladı Valerie.

"Evet ciddi birkaç kazadan kıl payı kurtulmuş," dedi Deb. "Böyle bir kaza ölümüne yol açacakmış nihayetinde."

"O kazada tam olarak ne olmuş?" diye sordu Valerie, sesinde telaş vardı. Bu çok uzun zamandan beri merak ettiği bir şeydi.

CESUR RUHLAR

“Beynimin patlayacakmış gibi olduğunu hissettim,” diye cevap verdi D.C. “Bu çok berbat bir ölüm şeklidir. Buna bir son vermem gerekiyordu.” Johnny’nin Valerie’ye söylediklerini teyit ediyordu: Öleceğini biliyordu ve bunu çabuklaştırmak için harekete geçmişti.

“Bundan aldığın ders nedir peki?” diye sordu Valerie.

“Çok şey var,” diye cevap verdi D.C. “Çok cesur ve cüretkardım, aslında bir anlamda hayata saygı duymuyordum. Hayatımı gereksiz yere tehlikeye atıyordum. Geçmiş hayatlardan getirdiğim çok şey vardı. Asker olarak geçirdiğim hayatlarım vardı. Aslında inanmadığım şeyler yüzünden hayatımı pek çok kez tehlikeye atmıştım. Bir de sevgiyi takdir etmek üzerine bir ders vardı. Çok şey öğrendim ve hala senin yakınıdayım. Şimdi geri dönmüyorum daha (yeniden enkarne olmayı kastediyordu). Geri gelmeden önce öğrenmem gereken belli bazı dersler daha var. Daha donanımlı olmak istiyorum. Amacımı bilmek istiyorum. Bu seferkinde (son enkarnasyonu) amacımın ne olduğunu bilmiyordum.”

D.C. dünyaya geldiğimiz zaman hepimizin yaşadığı unutkanlığa atıfta bulunuyordu. Enkarne olmadan önce, ebedi varlıklar olarak hepimiz hayat amaçlarımızın gayet net olarak farkındayızdır. Dünyaya geldiğimiz ve fizikselle ruhsal arasındaki o perdeyi geçtiğimiz zaman buraya gelme sebeplerimizi unutturuz. Bu unutkanlık bazen geçici bir süre için bazen de hayat boyu devam eder. Hayatta karşılaştığımız zorlu deneyimler genellikle bu amacımızı hatırlamamıza hizmet ederler.

D.C., “Seni hala sevdiğimi bilmeni istiyorum,” dedi Valerie’ye. Valerie de ona “Ben de seni seviyorum,” dedi. “Seni sevmediğim için gittiğimi düşünmeni hiç istemem,” diye ekledi D.C. “Gittim, çünkü seni çok seviyorum. Geçmiş zaman

kipi kullanmak istemiyorum çünkü sevgim her zaman devam ediyor.”

“Bu neden bu kadar zor?” diye sordu Valerie, sesi yumuşacıktı. “Tüm bunları diğer tarafta niye yapamıyoruz?”

“Diğer tarafta negatif duyguları buradaki gibi deneyimleyemeyiz,” diye açıkladı Deb. “Negatif duygular -onlara müsaade edilmiyor demek istemiyorum- fakat onları dünyada hissettiğimiz gibi hissedemeyiz.”

Deb dualitenin ya da tezatların ruhsal alemde mevcut olmamasından bahsediyordu. Hem Dünyada hem de ruhsal alemde kendimizi huzur, mutluluk ve sevgi olarak deneyimleyebiliriz fakat öfke ve nefret gibi “düşük vibrasyonlu” duyguları sadece enkarne olduğumuz zaman anlayabiliriz. Ne kadar ızdırap verici olursa olsun kendi hakiki benliğimizi idrak etmek, kendimizi bilmek için doğarız.

Bu noktada D.C. geriye çekildi ve Dustin geldi.

“D.C. geriye çekiliyor fakat yine yanımızda olacak,” dedi Deb. “Dustin’e enerji vermek istiyor.”

“Mutlu değildim,” dedi Dustin, Valerie’yle konuşuyordu. “Gerçekten ne istediğimi bilmiyordum. Her şeyi berbat ettim ve düzeltemedim. Bir intihar değildi bu. Kazaydı. Bunun olacağı nerdeyse belliydi çünkü o yola girmiştım. Hap bağımlısı olmuşum. Bazı insanlar arada bir hap alırlar ve iyi olurlar. Ben onlardan değilim. Bunu senden gizlemeye çalışıyordum. Normal halimi korumaya çalışıyordum fakat içimde fırtınalar kopuyordu ve büyük bir öfke duyuyordum. Bu öfkeyle çok mücadele ettim. Net düşünemiyordum. Gözleri bağlı bir şekilde yaşıyordum sanki. Güven duyamıyordum. Kararlarımı da bu güven eksikliği ile veriyordum. Çok üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştım.

CESUR RUHLAR

“Biliyorum,” dedi Valerie, “Beni hayal kırıklığına uğratmadın sen.”

“Bu benim ikinci şansımdı,” diye açıkladı Dustin. “Birkaç ay önce de aşırı dozda hap almıştım.”

Ölüm zamanına dair Valerie ile önceden bir anlaşma yapıp yapmadıklarını sordum Dustin’e.

“Yirmi beş yaşına gelmeden ölecektim,” dedi Dustin. “On beş yaşından itibaren -on yıl boyunca- ölmeyi seçmek zorundaydım. Anlaşmama göre eğer yirmi beş yaşımı geçseydim orada kalacaktım. Seçeneğim vardı.”

“Fakat bu seçim ruh seviyesinde yapılmıştı değil mi? Kişilik seviyesinde yapılan bir seçim değildi o?”

“Ruh seviyesindeydi,” diye cevap verdi Dustin.

“Peki ne yapmaya çalışıyorduk?” diye sordu Valerie. “Bu benim dersim miydi?”

“Karşılıklı bir dersti,” diye açıkladı Deb. Valerie’nin geçmişteki hayatlarından bir görüntü gelmişti Deb’in aklına. “Geçmiş hayatında Valerie Dustin’in çocuğuymuş. Önce Valerie ölmüş. Bu bir yaralanmaymış, attan düşmüş. Valerie tarla açıyormuşsun ve çiftçilik yapıyormuşsun. Kıtaya daha yeni yerleşilen yıllarmış. Giysiler de o döneme ait. Dustin çok ama çok üzölmüş.”

Bu deneyimi şimdiki hayatında geriye çevirmenin Valerie’ye ne gibi bir faydası olmuştu, Deb’e bunu sordum.

“Rehber ruhlarım, Valerie’nin rahmet içinde olduğunu söylüyorlar, bu da onun ruhsal olarak yükselmiş olduğu anlamına geliyor,” diye cevap verdi Deb. “Bu durum genellikle, önceden belirlenen pek çok dersin daha kolay bir hale gelmesini sağlar ya da onun etkisini yumuşatır. Burada ‘büyük bir gelişim’ cereyan etmiş.”

Rahmetten bahsedilmesi benim bu konudaki anlayışım ile örtüşüyordu. Pek çok hayat planına yönelik yaptığım araştır-

malarda rahmetin bir anlamına daha vakıf olmuştum, buna göre rahmet “karmayı veya planlanmış olan dersleri bir kenara bırakmak” anlamına da geliyordu. Valerie’nin durumunda ise, tek çocuğunun hiç beklenmedik ve ani kaybı, üzerinde o kadar derin bir tesir bırakmıştı ki hayat planındaki diğer tüm dersler Valerie için artık gereksiz olabilirdi. Medyom Staci Wells’in doğum öncesi planlama seanslarında gördüğü “eğer-ise” diyagramlarını düşünüyordum. Kuşkusuz Valerie’nin diyagramı da kendi “eğer-ise” açılımlarına sahipti: Eğer Valerie, oğlunun ölümüyle birlikte dersini öğrenirse o zaman X olur, eğer öğrenmezse o zaman Y olur, vb.

Fakat Valerie’nin böyle bir rahmet mertebesine ulaşmasına neden olan “büyük gelişme” neydi? Bunu merak ediyordum.

“Empati ve şefkat,” diye cevap verdi Deb.

“Olan buydu,” dedi Valerie. “Bu anlayış senin bir parçan haline gelir ve bir daha da senden ayrılmaz.”

“Valerie bu durumu çok yerinde kullanmış, iyi bir dönüşüm vesilesi kılınmış,” diye ekledi Deb. Fakat sözlerinin ne denli isabetli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. New Orleans’ı vuran Katrina Kasırgasından sonra bir gün küçük bir marketten alışveriş yaparken bir kadınla tanışmıştı Valerie. Kadın orada tek başına ayakta duruyordu; kasırğa nedeniyle bir nevi travma içindeydi ve hıçkırarak ağlıyordu. “Ona sarıldım, dakikalarca sarıldım,” diye anlatmıştı bana. Bu kucaklaşma sona erdiğinde ise kadın Valerie’ye büyük bir gücünün olduğunu söylemişti. O an için Valerie empati ve şefkatin bedenlenmiş haliydi. Böylece bir ilahiliği fiziksel planda ifade edebilme imkanı, ruhların Dünya planına gelmelerindeki önemli teşvik unsurlarından biridir. Valerie bu nitelikleri fiziksel alemde canlandırıp somutlaştırırken, onlara karşı çok yüksek bir idrak hali geliştirmiş oluyordu. Öte yandan o fiziksel kayıpları yaşamasaydı eğer, bu

idrak seviyesine ulaşması mümkün olamayacaktı. Bu noktada Valerie ızdırabını sevgiye dönüştürmüş ve kazanan olmuştur.

“Deb, ızdıraplarını bastırma, bir kenara itme eğiliminde olan insanlar için ruhsal rehberlerin neler diyor?” diye sordum.

“Diyorlar ki onu kucaklayın, ızdırabı kucaklayın ve ona deyin ki ‘Hiç gözyaşım kalmayana kadar ağlayacağım.’ Sonrasında da ızdırabı serbest bırakmak için biraz daha ağlayın,” dedi Deb.

Bu sırada Dustin sözü aldı. “Sahip olduğum yeteneklerimi ziyan ettim. Bir dahaki sefere onları kullanmam gerekiyor. Biraz daha dayanıklı ve sağlam da olmam gerekiyor, böylelikle insanlar hakikatimi anlamadıkları, onunla uyuşmadıkları zaman tahammül gösterebilirim. Kendime inanmam da gerekiyor. Ölümümle seni üzdüğüm için kendimi kötü hissediyorum.”

“Fakat bu beraber karar verdiğimiz bir şeydi,” dedi Valerie.

“Biliyorum,” diye cevap verdi Dustin, “fakat bunu bir defa daha yapmayacağız. Bir daha birbirimizi üzme için hiçbir şey yapmayacağız. Bu bölüm artık kapandı. Artık daha yüksek bir şeyler yapmak için yol alacağız. Seninle gurur duyuyorum. Sana ulaşmayı yine deneyeceğim. Gerilimle nasıl başa çıkabilirim şimdi bunu öğreniyorum. Mesajlara bak. Bazen rüyada yap bunu, seninle o zaman konuşabiliyorum çünkü. Uyandığın zaman da rüyayı hatırlamaya çalış. Sana mesaj vermeye çalışacağım. Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“Ben de seni çok seviyorum,” dedi Valerie.

“Biliyorum,” dedi Dustin. “Burada sevgiyi hissediyoruz. Daha farklı hissediyoruz. Çok daha etkileyici.”

Deb, “Bana bir enerji dalgası gösteriyor,” diye açıkladı. “Sevgiyi hissettikleri zaman, onların tüm varlıkları o hissin frekansı ile titreşir.”

“İnsanlar için ne kadar çok iyilik yaptığını görüyor musun?” diye ona sordu Valerie.

Dustin “Evet,” dedi, “bu kadarının farkında değildim. Bir dahaki sefere çok daha iyi olacak.”

“Sevdiklerini kaybetmiş olan ve bu ızdırapla başa çıkmaya çalışan insanlara rehber ruhlarının söyleyeceği başka şeyler de var mı?” diye sordum Debe.

“Bunun kişisel bir şey olmadığını söylüyorlar,” diye cevap verdi Deb. “Tanrı’nın onlara bir yıldırım gönderdiği anlamına gelmiyor bu. Bunun kişisel olmadığını ve kendi seçtiğimiz bir şey olduğunu fark ettiğimizde algılayışımız da bakış açımız da değişecektir.”

Valerie’nin ruhuyla yapılan konuşma

Dustin ve D.C. iyi olduklarını ve fiziksel ölümlerinin doğum öncesinde planlanmış bir durum olduğunu Deb aracılığıyla bize teyit etmişlerdi. Onlarla yapılan bu görüşmenin Valerie üzerinde şifalı bir etki bıraktığını hissetmiştim. Bu vesileyle onların neden öldüklerini öğrenmişti ve daha da önemlisi, sevgisini onlara aksettirebilmişti. Onlar da Valerie’ye kendi sevgilerini yansıtmışlardı.

Bir ruhun hem evladını hem de nişanlısını kaybetmeyi neden seçmiş olabileceğini daha iyi anlamak için medyom Corbie Mitleid’dan Valerie’nin ruhuna kanal olmasını rica etmiştim. Valerie’nin hayat planı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum, bu vesileyle kayıplarındaki amacı da anlayabilecektik. Dahası ruhların enkarnasyonları genel olarak neden ve nasıl planladıklarına dair Valerie’nin ruhunun bize söyleyeceği bilgi ifadeleri duymayı da çok istiyordum.

CESUR RUHLAR

Ruhlarımız geçmişte enkarnе oldukları tüm kişiliklerin bilincini bünyelerinde taşıdıkları için kendilerinden çoğunlukla biz diye bahsederler. Valerie'nin ruhu da detaylarına aşağıda yer verdiğim görüşme sırasında kendisinden böyle söz etmişti.

Corbie transa geçerken birkaç dakikalık bir sessizlik olmuştu. Onun hazır olduğunu hissettiğim zaman ben de temel soruyu sorarak görüşmeyi başlatmış oldum.

"Valerie oğlunun ve nişanlısının kaybını deneyimlemeyi neden seçmişti?" diye sordum.

"Bunu daha önce de yaşamıştı ve yaklaşımı oldukça kötüydü. Her iki kaybı da dünya savaşı sırasındaydı," diye cevap verdi Valerie'nin ruhu.

Nasıl her insanın kendine özgü bir enerjisi varsa, ruhsal varlıkların da kendilerine özgü bir enerjileri vardır. Dolayısıyla Valerie'nin ruhu Corbie'nin aracılığıyla konuşmaya başladığında enerjide ani bir değişim hissetmiştim. Valerie'nin yüksek benliğinin varlığını, onun yaşam gücünü beş duyunun algılarını aşan bir şekilde hissediyordum. Corbie'yle birlikte pek çok seans yapmıştık, bu nedenle ses tonunun, vurgularının, konuşma şeklinin tamamen değiştiğini de net olarak görebiliyordum.

"Nişanlısını 1916 yılında kaybetmişti," diye devam etti Valerie'nin ruhu. "O dönemde batıl bir inanç vardı (I. Dünya Savaşı), buna göre cepheye nişanlanmış olarak gitmemen gerekiyordu; çünkü bu, sırtında bir hedef tahtası taşıman anlamına geliyordu. Valerie ve nişanlısı bir istisna olacaklarını düşünmüşlerdi. Nişanlısı öldüğü zaman Valerie aklını kaçırdı. Kendisini camdan atmaya kalktı, yemek yemedi ve bir acıma nesnesi haline geldi; geniş nüfuz sahibi olan ailesi için de bir skandaldı bu, zira Güney bölgeler için soylu bir tavır değildi. 1920 yılında

da kendisini öldürmeyi başardı en sonunda.”

“Pek çok intiharda olduğu gibi çok kısa bir süre sonra dünyaya yeniden geldi. A.B.D.’nin batısında doğmuştu. Yabancı kökenliydi. On sekiz yaşında evlendi ve bir oğlu oldu. Yeterince Amerikan olmadığı gerekçesiyle (II. Dünya Savaşı dönemi) Amerika’daki bir toplama kampına kapatıldı. Oğlu kendisinden alınmıştı ve onun izini kaybetti. Uzun yıllar boyunca oğlunu sağ olarak bulmayı umut etti. Oğlu ise yirmi yaşındayken öldü. Sarhoştu ve karşıdan karşıya geçerken bir araba çarptı.”

“Nişanlısı, oğlu ve Valerie bir süreliğine ‘sev ve kaybet’ oyununu oynamışlardı. Kaybın geçici bir durum olduğunu, böyle bir deneyimden sonra da hayata yine devam edilebileceğini, kaybedilen kişiyle beden haricinde yeniden buluşuluncaya kadar o sevginin yine devam edebileceğini kişiliğin (Valerie) artık anlamış olması umuluyor ve bunun için dua ediliyordu.”

Söylenenleri iyice sindirebilmek için bir an durdum. Bu değerli bilgi son derece gerçekçi fakat bir o kadar da müşfik bir tonda ifade edilmişti. Yargılayıcı veya suçlayıcı en küçük bir ima dahi yoktu; Valerie’nin geçmiş iki hayatında yaşadığı kayıplardan çok olumsuz etkilendiğine yönelik objektif bir teşhis yapılmıştı sadece. II. Dünya Savaşı dönemindeki oğlu ile Dustin’in aynı yaşta ölmüş olmaları ise dikkat çekiciydi. Bir sonraki aşamada neyle karşılaşacağımızı merak ediyordum.

“Sen, Valerie’nin yüksek benliği misin?” diye büyük bir merakla sordum.

“Evet”

“Geçmiş hayatları biraz daha netleştirmek istiyorum. D.C. I. Dünya Savaşında ölen nişanlı mıydı ve Dustin de Valerie II. Dünya Savaşı sırasında gözaltına alındığında ölen oğlu muydu?”

“Evet.”

CESUR RUHLAR

“Bu kayıpların geçici olduğunu Valerie’nin anlamasını istediğini belirtmiştin. Bir ruhun bunu anlaması neden bu kadar önemli?” Sesimde meydan okuyan bir tonlama olmamasına özen gösteriyordum. Sorularımın gayesi hayat planında bir kusur ya da hata bulmak değil, anlamı ortaya çıkarmaktı; Valerie’nin ruhunun da bunu bilmesini istiyordum.

“Bir kaybın yanlış anlaşılmasını veya yanlış yorumlanmasını, bir trenin raydan çıkması gibi düşün. Bu gelip geçiciliği anladığında, uzay-zaman devamlılığında kalıcı olan tek şeyin değişim olduğunu anladığında, bu kayıpların da gelip geçici olduğunu anlarsın. Bu ruhlar defalarca onun (Valerie) beraberindeydiler. Gerçekten birer ruh eşiydi onlar. Bu deneyimden, her iki ruhun ona sunduğu kutsama ve nimetlerin çıkarımını yapabilir. Olumlu yöndeki gidişatını rayından çıkararak kaderi, kendini ya da Tanrı’yı suçlama yönüne çevirmek yerine, yaptığı çıkarımla hayatını geliştirebilir.”

“Kişilik ruh tarafından, yüksek benlik tarafından yaratılır,” diye ekledi Valerie’nin ruhu. “Kişilik, dersleri öğrenmek için Yeryüzündeki bu uzay-zamanda gerek duyulan bir illüzyondur. Çünkü zamansız ya da bedensiz olarak öğrenilemeyecek dersler vardır.”

Şimdi konu daha yüksek bir seviyeye ulaşmıştı, dolayısıyla kişilik ile ruh arasındaki farkları incelemek için uygun zaman olduğunu düşünüyordum.

“Benim kişilikten anladığım,” dedim, “sadece yaşam süresince var olan bazı geçici özellikler taşımasının yanı sıra, ölümden sonra da yaşamaya devam eden ve ruhla bütünleşen daimi, ebedi bir özü ihtiva ettiğidir.”

“Bu doğru.”

“Öyleyse kişilik belli bir hayat döneminde ölünce -diyelim ki Valerie bu hayatında ölüyor- o zaman onun kalıcı, daimi özü seninle yine birleşecek, öyle mi?”

“Bu noktada o öz benden ayrı değil. Yeniden birleşme olarak düşünme çünkü bu ayrılığı akla getiriyor. Asla bir ayrılıklık yoktur. Kişilik (ölümden sonra) kendisini Tanrı’yla ve yüksek benliğiyle bir olarak hissettiği zaman aslında görüşünü kapatan örümcek ağları temizlenmiştir sadece. Fakat bu onun bağlantı halinde olmadığı anlamına gelmez.”

Ruhsal Alemle yapılan diğer görüşmelerde de duyduğum bu fikir hiçbir şüphe bırakmaksızın bana güven hissi veriyordu. Öte yandan, Valerie’nin çektiği ızdırabın büyüklüğü de kendimi biraz huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Valerie’nin ruhunun yaptığı açıklamalara rağmen, tüm bu yaşananların gerekliliğine inanmak benim için hala biraz zordu. Aslında konuştuğum her insanda bu duyguya yeniden kapılıyordum. Her birinin neden ızdırıp çektiğini bilmek istiyordum, bu ızdıraplarını bir nebze olsun dindirecek bir anlayış kazanmalarına yardım etmek istiyordum.

“Fiziksel enkarnasyonlar sonucunda bir ruh nasıl tekamül eder?” diye sordum.

“Dünya ve diğer fiziksel planlar bir beden olmaksızın, fiziksel ihtiyaçlar olmaksızın, fiziksel iletişim ve etkileşim olmaksızın alınamayacak derslere imkan sağlarlar bazen. Açlık ve susuzluk hislerini iki ayrı kişilik bazında ele alalım mesela. Eğer öne çıkan hisler açgözlülük ve korku ise, yiyecek ve içeceğe sahip olan kişi diğerlerinin bunları almasına engel olur ya da onların azıcık sahip olduklarını da çalar. Baskın duygular cömertlik, hizmet, evrensel sevgi ve dünyevi hallerin geçici olduğuna dair anlayış olduğunda ise bu iyilik duyguları o kişiliğe ulaşarak onu destekler ve yardım ederler, ruh da ilerleme kaydeder.”

CESUR RUHLAR

“Enkarne olmadan önce her şey tartışılır ve değerlendirilir. Bir şey çok mu fazla oldu? Plan üzerinde mutabakat sağlanana kadar değişiklikler yapılır, sonra da bu kesinleşmiş plan Akaşik Kayıtlarda yayınlanır. (Bu durumda ise) ölümler bir deney dahilinde yapılan denemeler olarak görüldü. (Valerie’nin) yeterince ilerleme kaydedip kaydetmediği ya da bu fırsatın verimli olarak değerlendirilip değerlendirilmediği tartışıldı.”

“Valerie’nin hayat planı neden bir değil de iki ölümü gerektirdi acaba?” Kaybın geçici bir durum olduğu tek bir ölümle de kavranabilir gibi gözüküyordu bana; dahası ikiden fazla kaybın yaşanması bile bazı durumlarda bu idrakı oluşturmamayılabildi.

“Bu kişilik ölüm deneyimini idare etmeyi genellikle pek başaramadı,” diye cevap verdi Valerie’nin ruhu. “Bu kişiliğin daha öncesinde ders aldığı yerleri ve dönemleri düşündüğümüzde, kendisine temin etmiş olması gereken bilgi ve donanımı dikkate aldığımızda, bu yaşadıkları ile geçmişte daha farklı bir şekilde başa çıkmış olması gerekirdi diye düşünüyorduk. Dünyadaki bu dönem zorluklarla dolu ve pek çok açıdan karanlık olduğu için ruhsallığı -ki normalde gizlidir- benimseme kabiliyeti çok daha belirgin bir hale gelir aslında. Kişilik açısından ruhsal hakikatleri bu zamanda öğrenmek daha kolaydır, çok daha kolaydır çünkü bu hakikatler daha açık ve belirgin, imkanlar ise daha geniştir.”

“Başarmasını istediğiniz şeyleri Valerie’nin artık gerçekleştirmekte olduğunu hissediyor musunuz?”

“Cesur o. Görme kabiliyeti geçmiş iki yüz senede enkarne olduğumuz pek çok kişiliğin görme kabiliyetini aşıyor. Bu hayat döneminden sonra bu derslere de artık lüzum kalmayacağına inanıyoruz; bu ölümleri kabul etmeli, onları anlamlı kılmalı, geçici olduklarını anlamalı ve bu ölümlerin kendisini parçalamak yerine bütün kıldığı fikriyle hayatını tamamlamalı.”

“Acısını yaşayabilir, ondan çok şey öğrenebilir, sonrasında ise edindiği bu yeni metanet ve kuvvetle çocuklarını, nişanlılarını, sevdiklerini kaybedenlere elini uzatabilir. Bu insanlara da aynı metaneti aşılayabilir, kayıplarının geçici olduğu anlayışını onlara da kazandırabilir; hayatın iyilik ve güzelliklerini görüp benimsemeleri ve bunları Yeryüzündeki kalan yıllarına dahil etmeleri yönünde bir idrak verebilir onlara.”

“Her dersin beraberinde bir şeyler öğrenirsiniz fakat bu tıpkı bir kitap okuyup da bilgiyi kendinizde tutmanız gibidir. Bu bilgi zamanla kaybolur. Biz ruhlar öğrendiklerimizi, koruyucu melek ya da rehber ruh olarak insanlara öğretiriz. Kişilik dahilinde öğrenilen şeyler diğerlerine aktarılmalıdır; bir tek kişi ya da kitap olsun tüm dünyaya ulaşır o.”

Valerie’nin ruhu benim daha önce başka şekilde duyduğum bir fikri dile getiriyordu: Buna göre, sahip olduğumuz bilgelik birikimini Dünya planında bırakıncaya kadar fiziksel enkarnasyon döngümüzü tamamlamış olmayız, tamamlayamayız.

“Bu üç ruhun tekrar tekrar sev ve kaybet oyununu oynadığını söylemiştin daha önce. Bu konu üzerinde çalıştıkları diğer müşterek enkarnasyonları hakkında biraz daha bilgi verebilir misin?”

“İki yetişkin arasında genellikle karı koca eşleşmesi oluyordu. Bu durum yaklaşık bin beşyüz yıl öncesinde yaşanan bir hayattan kaynaklanıyordu, buna karar verildiğinde ihtiyaç duyulan dersler de devreye girmiş oldu. Çocuk bazen çocuk olarak geliyordu, bazen bir arkadaş, bazen de kardeş. Dünyaya her zaman onun (Valerie’nin) bedeni aracılığıyla gelmesi gerekmiyordu.”

“O hayatta ne olmuştu?”

“Bin beşyüz yıl önce bir akıncı müfrezesinin elemanıydı onlar...”

“Valerie ve D.C.’den mi bahsediyorsun?”

CESUR RUHLAR

“Evet. Özellikle kadın ve çocukları öldürmekle görevliydi-
ler. Bu işi çok hızlı ve biraz da zevk alarak yapıyorlardı. Böylesi
travmalar kişinin yol açtığı kayıp ve ızdırabı hissetmesi gerek-
liliğini yaratır. O dönemde bu ikisi birbirine kardeş kadar ya-
kındı, bu nedenle aradaki bağ ileriki hayatlarda da korunmuş
oldu. Dersler devam ediyor.”

“Ve bu akıncı müfrezesi döneminde ikisi de erkek olarak
enkarne olmuştu, öyle mi?”

“Evet.”

Bu iki ölümün neden planlandığını anladığımı hissediyor-
dum, dolayısıyla konuyu biraz daha açmaya karar vermiştim.
“Valerie’nin hikayesi sevdiklerini kaybeden insanlar
tarafından okunacak,” dedim. “Kaybın geçici bir şey olduğu
ve bunun anlaşılması gerektiği hakkında konuşmuştuk. Yas
içinde olan birisine yardım etmek için başka ne söylemek
isterdin?”

“O perdeyi aralamayı öğrenin. Hiç kimse gerçek anlamda
kaybolmamıştır. Algılarınızı esneterek sizi sevmiş olan insanların
ruhlarına erişebileceğinizi bilseydiniz şayet, hala bu kadar yoğun
bir kayıp hissi içinde olur muydunuz? Pikniğe gitmek, bulaşık yı-
kamak veya çocuklarınızın mezuniyet törenlerine katılmak için
artık (bedensel formda) sizin yanınızda değildir onlar fakat hala
görebilirler. Duygusal yakınlık ve alaka asla ölmez. Ne kadar çok
insanın anne babası veya büyükanne babası yıllar önce ölmüştür
fakat sevgi hala güçlü ve canlıdır. Birisi öldüğünde, kazanılması
gereken her şeyin o kişilikten kazanılmış olduğuna emin olun.
Bu hazineleri alın ve hayatınıza bunlarla devam edin. Bir insan
ister kırk yaşında ölsün ister seksen; o hayat yaşanması gerektiği
şekilde, olması gerektiği gibi yaşanmıştır.”

“Ruhlar sevdiklerini kaybetmek gibi bir deneyimi hangi
nedenlerle planlıyorlar? Özellikle genç yaşlarda meydana gelen

ve bizim doğal olmayan sebeplerden dolayı dediğimiz ölümlerden bahsediyorum?” diye sordum. Valerie gibi çocuklarını kaybetmiş olan tüm ana babalara mümkün olduğunca teselli vermek istiyordum.

“Bu kararı bir tek bizim verdiğimizizi zannediyorsun. O çocuğu düşün. Ya daha kısa bir hayat yaşamaya karar vermişse? Yeryüzünde bulunduğu sürede anne kişilik olarak Valerie’yi istemişse ve Valerie de bunu kabul etmişse eğer? Bazen ruhlar tekamüllerini hızlandırmak için kısa hayatları seçerler. Tek yönlü, basit cevapların olmadığını bilmenizi istiyorum. Tüm hayatlar birbiriyle bağlantılıdır. Bu temel bir ruhsal gerçektir. Dolayısıyla A, B yüzünden mi oldu diye soruluyorsa eğer hayır; B yüzünden, C yüzünden ve diğer pek çok sebepten dolayı olmuştur o. Enkarnasyondan önce plan yapılması da bu nedenle gereklidir; hayatın örgüsünün, öğrenmek istedikleri dersler konusunda herkese fayda getirmesini garantilemektir amaç.”

“Kişiliği öğrenmeye teşvik etmek için yapabildiğiniz şeyler var mı?”

“Bilinçaltı seviyesinde bu her zaman yapılır. Fakat kişilik uykuda yürümeye bir son verirse, içe dönerse ve dinginleşirse, nihayetinde de o ebedi öze dokunmak üzere uzanırsa; başarılacak şeylere yönelik tüm inanç, tüm teşvik ve cesaret, tüm onay ve övgü oradadır işte. Derin uykuda olan insanların önüne bir kitap koyup da, ‘Bunu okuyun,’ diyemezsiniz. Uykudadır onlar. Fakat eğer uyanır da size bakarlarsa o zaman kitabı onlara verebilirsiniz.”

“Gözlemlediğim pek çok durumda,” dedim, “kişilik uykudadır ve küçük bir kriz vardır. Kişilik uyanmazsa, bu biraz daha büyük bir kriz haline gelir. Kişilik hala uyanmazsa daha da büyük bir kriz olur bu. Böyle bir artış gösteriyor gibi geliyor bana.”

“Bu teşvik değil, uyandırma çağrısıdır. Senin sorun ise teşvikle, sevgiyle, şefkatle ilgili; böylelikle ızdıraptan uzaklaşabilir ve zorlukların üstesinden gelinebilir. Şu anda bahsettiğin krizle ilgili şey (kişilik) uykudayken olur. Bu özü aramak için kişi kendi içine döndüğü zaman ise işler daha kolaydır. ızdırabın çoğu dağılıp gider ve yerine büyük bir anlayış gelir. “

“Valerie sanki onun öğrenmesini istediğin şeyleri öğreniyormuş gibi görünüyor. Fakat eğer bunu yapmasaydı, eğer bu sevgiye ve teşvike yanıt vermiyor olsaydı, onu uyandırmak için birtakım krizler, badireler oluşturacak mıydınız ya da bunu yapar mıydınız?”

“Çevresinde başka bir kayıp da olabilirdi,” diye cevap verdi Valerie’nin ruhu. “Irak’taki yetimlerle ve dullarla ilgili bir film görebilir, böylelikle kendi kaybını bu bağlamda incelemeye yönelebilirdi. Fakat biz, uyanana kadar insanları birer birer kaybettiği kasıtlı bir durum görmüyoruz. Bu enkarnasyonunda değil.”

“Hayat planının böyle olduğu hayatlar da var mı?”

“Teorik olarak mümkün fakat bizim seçtiğimiz bu değil.”

“Sevilen birinin kaybıyla ilgili olarak insanların anlamaları gereken başka önemli noktalar da var mı?”

“Kötü oldukları için yaşamadılar bu kaybı. Bin beşyüz yıl geriye baktığınızda bile iyi ya da kötü diye bir yargıda bulunamazsınız. Bir ruhu öldüremezsiniz. Bu belki de insanlar için anlaşılması zor bir konudur. Bir kişiliğin diğerini öldürmesine göz yumduğumuz ya da bunu umursamadığımız anlamına da gelmiyor tüm bunlar; aksi halde karma olmazdı.”

“Bir hayat planı yaptığınız süreçte, bu çalışmanın bir parçası olarak büyük üstatlarla ya da Tanrı’yla konuşuyor musunuz?”

“Elbette. Fakat nasıl kişiliğe belirli bazı usullerle rehberlik yapıyorsak, büyük üstatlar da bizimle yine belirli usuller-

le çalışırlar. Öte yandan adım adım tüm bir gidişatı planlama niyetini taşımazlar, zira sonrasında ruh nasıl öğrenir? Büyük üstatlar, en yüksek vibrasyonlardaki ruhlardır. Ruh olarak gelişimimizin bir yönü de bu mertebedeki bir anlayışa ve diğerlerine yardım edebilme kabiliyetine erişmektir. Hayatın temel dayanağı sevgi ve hizmettir. Başka bir şey yoktur.”

“Valerie’yle birlikte hayat planları oluşturulurken, D.C. ve Dustin’in ne zaman ve nasıl ölecekleri de saptanmış mıydı?”

“Her zaman üç veya dört ya da beş alternatif vardır. Hiç kimse için sadece bir tek çıkış kapısı söz konusu değildir.”

“D.C. ve Dustin için değerlendirilen diğer alternatifler nelerdi?”

“D.C. için soygun amaçlı bir saldırı, vurgun, araba frenlerinin tutmaması, kanser üzerinde görüşülmüştü.”

Valerie’nin ruhu frenlerden bahsedince, Deb’le yaptığımız seans sırasında D.C.’nin yarattığı motosiklet imgesini hatırlamıştım. D.C. bir motosiklet kazası sırasında ölüme çok yaklaşmıştı ve bu da doğum öncesinde planlanan olasılıklardan biriydi. “Çocuk için intihar olasılığını da dikkate almış, bunun için açık bir kapı bırakmıştık; bir başkasının hayatını kurtarıırken öldüğü bir olasılık daha vardı. Bir intihar bombacısının eyleminde ölme ihtimali de vardı.”

“Bu alternatif çıkış noktalarından bazılarıyla bu hayattaki asıl ölümünden önce karşılaşmış olabilir mi?”

“Evet.”

“Peki ölümler neden meydana geldikleri o vakit ve o şekilde oluyorlar? Yani pek çok alternatif varken...”

“Bu ölümlerin en yüksek gelişmeyi tetikleyecek şekilde ve böyle bir zamanda meydana gelmesi için bu üç ruhla mutabık kalınmıştı.”

CESUR RUHLAR

“Kişiliklerin ölümüne ruhların sebep olduğu sonucuna varıyorum? Doğru bir anlayış mı bu?”

“Ölümlere biz sebep oluyoruz demek değildir bu,” diye yanıt verdi Valerie’nin ruhu. “Örneğin, geçirdiği bir kazadan sonra o adam hayatta kalmıştır. Bu kaza sırasında kişilik, ölmek veya yaşamak konusunda bir karar verememiştir. Ruh bakmıştır ve bunun doğru zaman olmadığına karar vermiştir. Unutma, ruh ve kişilik kendilerini ayrı hissetseler de birbirleriyle çatışmazlar. Ruh ve kişilik, ‘Gitme zamanı! Yok daha değil?’ diye kavga etmezler. Kişiliğin, zihinde oluşturulan bir kavram olduğunu anlamalısınız.”

“Dustin’in durumunda,” dedim, “çocuk, kaza sonucu aşırı dozda ilaç almıştı. Kendini öldürmeye çalışmıyordu. Öyleyse ruhun kararı Dustin’in tarafında ölüme götüren bir harekete nasıl dönüştü, nasıl bu şekilde tercüme oldu?”

“Dediğin gibi o bir kazaydı. Bu doz onu öldürebilirdi veya kıl payı yetersiz kalabilirdi.”

“Fakat ruhu o sırada o enkarnasyonu sonlandırmaya mı karar vermişti?”

“Bunu o ruha sorman gerekiyor. Fakat bu durumda soruna olumlu yanıt verirdim.”

“O halde Dustin’in ölümü mutlak anlamda aldığı ilaçların dozu yüzünden olmadı, ruhu bu dozun Dustin’in ölümüne sebep olmasına müsaade etti, öyle mi?”

“Bu doğru.”

“Öyleyse ruhun kararı Dustin’nin bedenine biyokimyasal bir reaksiyon olarak tercüme edildi?”

“Bu doğru.”

“Ve eğer ruhu o enkarnasyonu sona erdirmeyi istemeseydi, aldığı dozaj Dustin’in ölümüne sebep olmayacaktı?”

“Ya da ruh, ölüme sebebiyet verecek bir dozun temin edilemeyeceği dış koşullar oluşturacaktı.”

“Bir ruh bunu nasıl yapabilir?”

“Bir ruh sağa dönmek üzere olan bir arabanın sola dönmelerini nasıl sağlardı?” diye yanıt verdi Valerie’nin ruhu.

“İyi bir soru. Bir ruh sağa dönmek üzere olan bir arabanın sola dönmelerini nasıl sağlardı?”

“Dürtülerle. İlaç alarak intihar etmeye karar veren bir diğer çocuğu ele alalım. Çocuk ilaçları almaya başlamışken, ruh kişiliğe temas eder. Kişilik uyanır. Elinde kendisini öldürmeye yetecek kadar ilaç vardır fakat kişilik geri kalanını içmez. Dustin için (böyle) bir uyandırma çağrısı yoktu.”

“Fiziksel enkarnasyonun, başka şekilde öğrenilmesi imkansız olan dersleri bize temin ettiğini daha önce belirtmiştin,” dedim. “Anladığım kadarıyla bir daha hiç enkarne olmamayı seçen pek çok varlık var. Eğer enkarne olmak belli şeyleri öğrenmek için tek yol ise, bazı ruhlar neden fiziksel hayata enkarne olmamayı seçiyorlar?”

“İnsan deneyimi bir ruhun gelişimi için önem taşıyan tüm deneyimleri ihtiva etmez. Yeryüzünde ya da insan bedeni içinde enkarne olmadan öğrenilen bazı konuları izah edebilmenin yolu yoktur.”

“Zıtlıklar vasıtasıyla öğrenme” bahsini açmak için uygun bir zaman olduğunu hissetmiştim. Araştırmalarım sırasında, pek çok ruhun öğrenmek istedikleri konunun tam tersini deneyimleyecekleri bir hayat planı yaptıklarını gözlemlemiştim, bundan söz ettim.

“Eğer birisi koşulsuz sevgiyi öğrenmek istiyorsa ve yargılanıp eleştirildiği bir ortamda dünyaya gelirse, motivasyonel bir hayattır bu,” diye cevap verdi Valerie’nin ruhu. “Fark, motivasyon ile ilham arasındadır. Pek çok kişilik motivasyon ile

CESUR RUHLAR

öğrenir. Dünyanın yapılanma şeklinden dolayı, binlerce yıldır pek çok kişiliğin öğrenme yolu negativite olmuştur. Artık ilerlemekte olduğunuz için zaman hızlanmakta ve vibrasyonlar da yükselmektedir, dolayısıyla ilham yoluyla öğrenme daha fazla etkinlik kazanabilir.”

“Bazı durumlarda, kişiliğin içine ruh tarafından belirli enerjilerin yerleştirildiğini duymuştum. Kişiliği oluştururken izlenen yöntemlerin bir parçası da bu olabilir mi?”

“Evet.”

“Valerie’nin durumunda bunlar nelerdir?”

“Özel bir zeka, merak, metanet, cesaret ve ızdırabını aşma konusunda istek verildi ona.”

“Metanet gibi bir niteliği bir ruh nasıl yaratır?”

“Tanrı’ya bir çiçeği nasıl yarattığını sor. Bu izah edilebilecek bir şey değildir. Açıklanabilecek bir nicelik veya nitelik değildir.”

Ben de insan hayatında olup bitenlerin ne kadarının doğum öncesinde planlandığını sordum ona.

“Bunun tek bir şekli yok. Tekamül durumlarına göre, bazı ruhlar için her şeyin önceden planlanması gerekir. Ruh yaşlandıkça, seçimler için daha fazla sayıda açık kapı bırakma isteği oluşur. Dünyadaki ilk enkarnasyonunu yaşayan bir ruhun defalarca enkarne olmuş bir ruh kadar fazla seçeneğinin olmasını ya da şansa bırakılmasını beklemezsiniz. İlerleme anlamında bütün ruhlar eşit değildir. Karma ve kişilik yaratılırken kullanılan tüm metodolojiler aynı değildir.”

“Valerie’ye yardımı dokunabilecek başka neler söylemek istersin ona?”

“Kalbinin umduğumuzdan da büyük olduğunu ve daha az yara aldığını. Çabası doğrultusunda mutlak bir ruhsal ge-

lişimin meydana geldiğini. Kendisine iyi bakmasını ve huzur içinde olmasını.”

“Neden kalbinin daha küçük veya daha yaralanmış olacağını düşünüyordunuz?”

“Bir kişilik için oldukça zor bir dersti. O dönemde büyük aşamalar kaydetti. Bundan dolayı memnuniyet ve şükran duyuyoruz.”

“Valerie ve D.C. neden birlikte daha çok zaman geçirdiler?”

“Çünkü olması gereken şey nişanlılıktı, hayatı birlikte geçirme kararının alınmasına ihtiyaç vardı,” diye cevap verdi Valerie’nin ruhu. “Burada nesne hayatın kendisi değildi.”

“Burayı biraz daha netleştirmek ve anladığımdan emin olmak istiyorum. Önem taşıyan husus neden nişanlılıktı acaba?”

“İki kişiliğin nişanlanması duyguların eşleşmesidir. Bu, sınırlayan şeylerin azalmasıdır. Güven işaretidir. Evlilik modelinde ise her iki eş de, ‘Ben senim,’ der. İnsanlar evlilik töreninde bunu söylerler ama özde bunu hissetmezler, böyle düşünmezler. Valerie ve D.C.’nin aralarında halletmeleri gereken bir hakikatsizlik yoktu. Bu nedenle ilişkinin birinci parçası olan bağlanma kısmı tamamlanmıştı. Sonra da ikinci parça devreye girdi, kayıp aşaması.”

“Valerie New Orleans’ta oturuyor, dolayısıyla pek çok kasırga görmüş. Bu kasırgalar da onun doğum öncesinin planlarının bir parçası mı?”

“Kasırga deneyimi onu pek çok kaybın yaşandığı bir noktada konumlandırmış oluyor. Bu faniliği, bu geçiciliği iyice idrak edip dersi öğrendiğinde ve (diğerlerine) yardım elini uzattığında, New Orleans onun için en ideal yer haline geliyor”

“Ve New Orleans’ta yaşamasını planlamanızın nedeni de bu?”

CESUR RUHLAR

“Evet.”

“Valerie’nin hayatının planlandığı aşamada şöyle söyleyen ruhlar oldu mu: ‘Bir kasırgada sevdiklerimi kaybedeceğim bir enkarnasyon planlıyorum. Hayat planlarımızı buna göre koordine edebilir miyiz? Böylelikle Valerie yarattığım kişiliğe destek vermiş ve yardım etmiş olur.’”

“Bu olabilirdi fakat olmadı.”

“Valerie ruhsal gelişime ilgi duyuyor. Ne üzerinde çalışması ve neye odaklanması konusunda onu teşvik ederdiniz?”

“Duygularını merkezi bir noktaya taşıması için onu teşvik ederdik. Birisi büyük bir kavis üzerinde salınım yapıyorsa, geri döneceği yol da çok uzundur. Kişi sakin, dingin ve merkezde ise, her yere ulaşmaya muktedir olur ve zorluklar ya da zaman vasıtasıyla geri gelmek zorunda kalmaz.”

“Bunu başarması için ona önereceğiniz en iyi yollar nelerdir?”

“O bilir. Ruhlar bir müfredat planı vermezler. Eğer, ‘şunları, şunları yap’ diyecek olsaydık o zaman o bakmayacaktı. O tecrübe etmeyecekti. O tatmayacaktı. Kişilikler genellikle çok fazla ayrıntı isterler çünkü yanlış yapmaktan, bir şeyleri kaçırmaktan korkarlar fakat bu doğru değildir. Önüne konulan pek çok fırsat vardır. Aralarından seçim yapması için onundur tüm bu alternatifler. Öteki türlü kişilik otomatik bir kukla gibi olurdu.”

“Sormadığım fakat önem taşıyan başka bir nokta var mı?”

“Soruların yeterliden öteydi.”

“Sizin söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

“Bu zaman için gerekli olan her şeyi söyledik size.”

“Benimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Valerie’nin ruhu.

Staci'nin Valerie için yaptığı tamamlayıcı okuma

Valerie'nin hayat planına dair tüm tabloyu net bir şekilde ortaya koymak istiyordum, bu nedenle medyom Staci Wells'ten, Dustin ve D.C.'nin erken ölümlerinin tartışıldığı doğum öncesi planlama seansına kanal olmasını rica ettim. Dustin'in çok erken yaşta ve kazayla aşırı dozda ilaç aldığı için öldüğünü okuma başlamadan önce Staci'ye anlatmıştım. Seansa başlarken, Staci'nin rehber ruhunun Akaşik Kayıtları açmasını ve merak ettiğimiz bilgileri Staci'ye aktarmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

"Valerie rehber ruhuyla bir başlangıç görüşmesi yapıyor," diyerek aktarmaya başladı Staci. "Bana söylendiğine göre rehber ruhu üç hayattan beri onun ruhsal alemdeki öğretmeni ve hamisi. Önceki hayatlarda da onun babası ve kocası olmuş. Valerie'nin deneyimlediği konular hakkında konuştuklarını duyuyorum. Valerie'nin ruh seviyesinde ilgi duyduğu pek çok şey var. Çok ciddi. Her şeyi sistematik ve düzenli bir şekilde ele almayı seviyor fakat fiziksel olarak bedenlendiğinde bu onun için mesele haline gelecek."

Valerie: Konsantre olup odaklanarak pek çok zorlayıcı durum deneyimledim. Dikkatimi çeken bazı şeylerden dolayı çoğunlukla dengemi kaybettim. Belirli bir konuya odaklanıyorum ve sonrasında da hayatım negatif bir istikamette gitmeye başlıyor.

Rehber Ruh: Ara sıra dikkatini farklı yönlere çekecek bazı dengesizlikler olacak hayatında. Fakat bunlar merkezine dönmen için aynı zamanda sana yol da gösterecek.

"Sahne değişiyor şimdi. Valerie'nin D.C. ile konuştuğunu görüyorum." Staci bu konuşmayı dinlemek için bir süre sustu. "Valerie, fiziksel hayatta onunla yeniden duygusal bir beraber-

CESUR RUHLAR

lik yaşamak için çok büyük bir istek duyuyor. D.C. ona diyor ki:

D.C.: Ben sana uygun değilim. Bedenlenmiş olarak geçireceğim dönem kısa sürecek. Planlarım böyle. Seni yalnız bırakmış olurum.

“Valerie D.C.’nin her halükarda hayatına dahil olmasını istiyor. Birlikte ne kadar zaman geçirseler iyi diye düşünüyor. Onu bu kadar çok istiyor. Bunu deneyimlemek Valerie’nin amaçlarına ne yönde hizmet edecek bunu da tartışıyorlar. (Enkarne olduktan sonra birlikte) planlar yapacaklarından, hatta çocuk sahibi olmayı bile konuşacaklarından bahsediyorlar.

D.C.: Fakat hüsrana uğrayacaksın.

Valerie: Eğer bu kısa bir süre için birlikte olacağımız anlamına geliyorsa, önemi yok. Kendimi bulmam konusunda bana yardım edecek bu, tüm bunlardan sonra içsel ahenk ve dengemi bulmam için bana yardım edecek. Bu konularda çıktığım zorlukları aşmama hizmet edecek. Hayatımdaki varlığın benim için bir armağan olur.

“D.C. ölümü nedeniyle nihayetinde ona ızdırap vereceğini biliyor ama hayatında olmayı kabul ediyor. Valerie’ye uzandığını ve bir eliyle yüzünü okşadığını görüyorum. Ona muazzam sevgi duyuyor ve Valerie’nin yaşayacaklarından dolayı büyük bir şefkat de hissediyor. Fakat oynayacağı rolün ona hizmet edeceğini de biliyor. Valerie ile görüşmelere başlamadan önce erken ölümü konusunda bir anlaşmaya varmış zaten.”

“Şimdi Dustin’e geçiyorum.”

Staci planlama görüşmelerinin bu bölümüne geçerken yine kısa süreli bir sessizlik oldu.

ROBERT SCHWARTZ

“Görüşmenin ortalarında,” dedi Staci. “Valerie’ye anne diyor. Kendi amaçları ve yararı için bu hayattan erken ayrılacak, bu durum kesinleşmiş. ‘Bir şekilde bu olacak,’ dediğini duyuyorum.”

“Bu durum karmayı dengeliyor. Geçmiş hayattaki rolleri bunun tam tersiymiş. Dustin Valerie’nin annesiymiş. Çok zor bir hayatları varmış, köyde yaşıyorlarmış. Çok yoksul, çok çalıştıkları ve yorucu bir hayat bu, oldukça monoton. Dustin hayatında daha fazla heyecan istiyor, dolayısıyla bu hayatına yönelik planları ona daha fazla canlılık hissettirecek imkanlar içeriyor. Bu hayatında (Valerie’nin oğlu olduğu), zihnini odaklamakta zorluk çektiğini hissediyorum. Dustin denge kazanması konusunda Valerie’ye yardım etmeyi kabul ediyor. Bu yardım bir önceki hayatta Dustin’in ona verdiği sevgi, bakım ve enerjisi, Valerie’nin de Dustin’e vermesi yoluyla olacak.”

Valerie (Dustin’e): Sana bakıp büyötmek istiyorum. Seni dünyaya getirmek ve yapabildiğim süre boyunca bakımını üstlenmek istiyorum. Bu benim kolaylıkla üstleneceğim türde bir sorumluluk. Bir evin ve ailenin bakımını üstlenme türündeki sorumluluklarla gelişmeye devam edeceğim. Kimliğimin aslı bu.

Rehber Ruh: Daha kuvvetli bir öz-değer bilinci geliştirmen gerekiyor, sırf öz-disiplin değil. Geri geldiğin zaman bile (hayat döneminden sonra ruhsal aleme) kim olduğunla ilgili bir karmaşa yaşıyor olacaksın. Birisinin annesi, eşi, kız arkadaşı olarak kendini kimliklendirme eğilimindesin. Tam anlamıyla kim olduğunu keşfetmek ve bunun için kendine izin vermek uzun zamandır yaşadığın bir zorluk. Bu hayat dönemi kendinle ilgili denge bulmada sana yardım edecek.

“Dustin her iki dünyayı da -ruhsal ve fiziksel- eşit olarak sevdiğini söylüyor. Bir önceki altı hayatından getirdiği çok

enerji var. Bunlar çok yavaş hareket ediyorlar ve dünyevi nitelikler. Önündeki hayat döneminde bu enerjiyi üzerinden atmak ve ifade etmek istiyor. Yapmak istediği şeyler var. Dünyaya gelmek, yapmak istediklerini yapmak ve Eve geri dönmek istiyor.”

“Öbür tarafta yaptığı şeyler var, geçmiş hayatlarında ve bu hayatında akrabası olan pek çok ruh ile temas halinde. Çocuklarla çalışıyor. Diğer taraftaki işlerinin üçte birinin bu olduğunu hissediyor. Bu konuda çok iyi. Bunlar öte tarafa geçmiş olan, beş ve on beş yaş arasındaki çocuklar. Dustin onlara yardım ediyor; özellikle de hızlı geçişlerde kendilerini rahat hissetmeleri, oyun oynamaları ve adapte olmaları için. Müziği de çok seviyor ve ilgileniyor. Fiziksel hayatta yapacağı şeyler var, bunları çabucak yapmak istiyor ki geri dönsün.”

“Ölümüyle alakası olan birisi var, onunla (dünyaya gelmeden önce) anlaşmaya varmış. İlaçları satın aldığı kişi. Bu çocuk onun en yakın arkadaşı, özellikle de ilaç almaya başladığından beri. Dustin’in, ‘Beni dışarı çıkar,’ dediğini duyuyorum, ‘ölüm sebebim ol,’ manasında söylüyor bunu.”

“Ve başka şeyler de görüyorum. Bu iki arkadaşı Orta Çağdaki hayatlarında görüyorum. Atların üzerinde zırhlı şövalyeler olarak görüyorum. Zırhlar zincirden ve başlıklı. Şövalye ordusunda birlikte savaşıyorlar. Dustin’in arkadaşı muharebede yaralandığı için yerde toprağın üzerinde yatıyor, daha fazla acı çekmeden ölmek için Dustin’den kılıcını kendisine saplamasını istiyor. Dustin arkadaşını anlıyor ve dediğini yapıyor.”

“Dustin bağımlılık deneyimine yönelik, ölüm veya ölmeye yönelik olumsuz bir enerji taşıyor. Bunları negatif olarak görmüyor, amacına hizmet ettiklerini düşünüyor. Peki amacı neydi? Dünyadan erken ayrılmaktı. Bu hayatının üzerinde yük oluşturmaması gerekiyordu; Dünyaya gelecek, yapması gere-

kenleri yapacak, bunlardan keyif alacak ve sonra da dünyadan ayrılacaktı. Uyuşturucu ilaçlar sadece bir deneyimdi. Dustin yaşadığı sürece bakılıp gözetileceğinin garantisine sahipti; uyuşturucuya bulaşmasından önce ya da sonra her ne olursa olsun onay görecekti ve sevinecekti çünkü annesiyle bu konuda anlaşmıştı. Annesinin her zaman yanında olacağını biliyordu. Uyuşturucu kişisel özgürlüğünü ifade etmenin bir yoluydu onun için ve hayatını sonlandırmak için de bir vasıta.”

“Tekrar Valerie’ye dönmek istiyorum,” dedi Staci. “Yapılan bu tartışmaların her birinde, Valerie’nin diğer insanların seçimleri nedeniyle üzüntüyü çok yoğun deneyimleyeceğine yönelik bir idrak ve takdir vardı. Valerie bununla başa çıkabileceğine inanıyordu. Duygusal anlamda bu kadar uç noktaları deneyimlemenin bir nevi sarkaç etkisi yapacağını anlamıştı, zira bu sarkaç onu kendi içinde dengeye kavuştuğu bir yere ulaştıracaktı.”

Ölümsüz olan bizlerin ölümü yaşaması mümkün değildir, bununla beraber fiziksel planda ölüme dair bir illüzyon yaratılabilmekteyiz. Bu illüzyon ruhsal alemdeki hayatlarımızın bir parçası değildir, çünkü oradayken ebediyetimizin ve diğer ruhlarla olan birlik halimizin farkındayızdır. Valerie ruhsal alemdeyken, Dustin ve D.C.’nin kendisiyle bir olduğunu biliyordu. Kendisini onlardan ayrı veya bağımsız olarak algılamıyordu. Pek çok başka enkarnasyonu da paylaşmış ruhlar olarak sevgileri çok derin, kalpleri ise hiç ayrılmayacak şekilde birbirine bağlıydı. Dustin ve D.C. ruhsal boyutta sadece birer düşünce mesafesindeydiler.

CESUR RUHLAR

Ve şimdi de öyledir onlar. Bir önceki hikayedeki meleğin söylemiş olduğu gibi, fiziksel olmayan boyutlar bize bir saç teli-nin kalınlığınca uzaktır ancak ve fiziksel olanı kapsayıp onunla bire bir örtüşmektedir onlar. Valerie'nin, D.C. ve Dustin'den ayrı olduğu hissine kapılması, aradaki mesafeyi aşılması imkansız uçsuz bucaksız bir boşluk olarak görmesi, hakikatte ebedi ve ölümsüz bir varlık olarak kendi yaratısıdır. En kuvvetli, en cesur ruhlardan başka kim yaratıcısına bile gerçek görünen böyle bir illüzyonu, böyle bir sihri ortaya koyabilir ki? Valerie sınırsız olmanın ne anlama geldiğini, kendisini yine kendisinin yaratmış olduğu bir illüzyonun içine daldırdığını unutarak hatırlayabilecek ve böylelikle onu çok daha derinden idrak edebilecektir artık. İster bir medyum aracılığıyla olsun, ister bilincinin oğlunun bilincinde eridiği bir yükseliş anında olsun, Valerie o perdeyi araladıkça, bu ayrılmışlık hissini bir illüzyon olduğunu hatırlamaktadır. Bu hatıranın içinde bununla beraber bir başka hatıra daha yer almaktadır: Ebedi, kuvvetli bir ruh olan benliğin hatırası. Kendisini bu şekilde hatırlayarak Valerie, gerçekte kim olduğunu tecrübe yoluyla ve derinlemesine idrak etmeye başlamaktadır.

Sevdiklerinden ayrılmış olduğu zannıyla kuşatılmışken, kendisini güven ve inanç olarak deneyimlemekte ve dolayısıyla bizzat bu niteliklerden teşekkül ettiğini bilme noktasına gelmektedir. Bir önceki hikayede de Pat yıllarca alkolizmi deneyimleyeceği bir hayat planlamıştır. Bu vesileyle kendisini Tanrı'dan tamamen ayrı düşmüş hissedecek ve böylelikle bu ruhani bağı yeniden yapılandıracaktır. Pat gibi Valerie de artık içsel bir idrak haliyle diğer boyutlara temas etmektedir, bu idrak hali ise ızdırap yoluyla ortaya çıkmış ve derinlik kazanmıştır. Eğer D.C. ve Dustin artık yokmuş gibi görünmeseler, onların her daim var olduğuna inanmak Valerie'ye ne anlam ifade edecekti ki? Eğer ölmüş olarak görünmeselerdi, hayatla-

rının ebedi olduğuna inanç duymak Valerie'ye ne anlam ifade edecekti o zaman? Şüpheden anlamlı bir güven doğmaktadır; kuşkulardan ise gerçek inanç ortaya çıkmaktadır. Bu şartlar altında tezatlar keskin olmakla beraber, tercihler büyük önem taşımaktadır. O perdeyi aralayarak, Dustin ve D.C.'nin ona gönderdiği sevgiyi hissetmeyi seçtiği her anda Valerie fiziksel ölümün geçici, gerçek dışı bir illüzyon olduğu idrakına bir adım daha yaklaşmaktadır. Kayıp kavramının bir illüzyon olduğunu fiziksel dünyadayken idrak etmek; ruhsal alemdeyken de kaybın imkansız olduğuna yönelik çok daha geniş bir anlayışa sahip olmak demektir. Sevdiklerimiz asla bizden ayrı olmazlar, biz de hiçbir zaman onlarsız olmayız. Valerie görünüşteki bu kaybı ve bu sözde sona erişi çok derinden hissetmiştir, dolayısıyla hayatını tamamlayıp ruhsal aleme geri döndüğünde D.C. ve Dustin'le sevgilerinin ve hayatlarının devamlılığına yönelik çok daha derin ve yeni bir idrakı paylaşacak, çok daha derin bir takdir duygusu içinde olacaktır.

Bu enkarnasyondaki koşullar Valerie'nin içinde nasıl güven ve inanca dair bir hissetme-bilme hali ortaya çıkardılarsa, kendisini empati ve şefkat olarak deneyimlemesine de olanak sağlamışlardır. Daha sonrasında Valerie, "İnsanların ızdıraplarını o kadar iyi anlıyorum ki, acılarına karşı olağanüstü derin bir anlayış hissediyorum," diyerek ifade etmiştir bunu. Valerie gerçekten de bu noktadadır. Fakat durum artık anlayıştan öte, daha ziyade bir varoluş halidir onun için. Valerie, Katrina Kasırgasıyla hayatı mahvolan o kadını şefkatle bağrına bastığı zaman onun içinde bulunduğu umutsuzluğu ve ızdırabı derinden hissetmiştir. Valerie'nin empati kabiliyeti ve içindeki şefkat, kendi yaşadığı acılarla şekillenip çoğalmıştır. Valerie'nin kendi ızdırabı bir diğerinin kederini derinden anlamasına zemin oluşturmuştur.

CESUR RUHLAR

Valerie kendisi için dertsiz tasasız bir enkarnasyon da planlayabilirdi fakat böylesi bir hayat hiçbir zaman bu duyarlılığı, bu içten etkileşimi yaratamayacaktı. Valerie kendisine sarıldığı zaman o kadın, *tandığı* birinin empati ve şefkatini hissetmişti. Anlaşıldığını duyumsamış, dolayısıyla da ızdırabıyla bas bas ve yalnız olduğu hissinden sıyrılmıştı artık. D.C. ve Dustin'in ölümlerinden sonra kendisini tamamen yalnız hissetmiş olan Valerie, o kadının ızdırabını hafifletmeyi başarmıştı ve bunun tek sebebi, aynı şeyleri kendisinin de yaşıyor olmasıydı. Böylesi dostane ve candan bir temasın enerjik etkisi ise ölçülemez değerdedir ve ızdırabı sadece kavramsal olarak anlayabilen herhangi birinin alakasının çok ötesindedir. Ayrıca kendiliğinden bir şekilde gelişen bu sevgi ifadesiyle Valerie, kendisini empati ve şefkat olarak bilme anlamında yeni bir farkındalık da yaratmıştır. Fiziksel plandan ayrıldıktan sonra, bu kendini bilme halini ruhsal aleme de taşıyacaktır o. Bu anlayışa ulaşmasına imkan veren ızdıraplar, zamanın durduğu bu yerde yok olurken, kazandığı bilinç ise daima ruhuyla beraber kalacaktır.

Valerie iyileşir ve şifa bulmaları için diğerlerine yardım ederken kendi içinde de, kayıpların yaratmış olduğu o olumsuz duygulara tamamen zıt bir dinginlik, denge ve odaklanmışlık hali yaratacaktır. Bu da onun hayat planının bir parçasıdır. Doğum öncesi planlama görüşmelerinde de söylediği gibi, denge sorunu yaşadığı çeşitli hayat dönemleri geçirmiştir Valerie. Ruh, önceki hayatlarındaki dengesiz unsurları, gelecek enkarnasyonunda dengeye kavuşturmanın arayışı içindedir. D.C. ve Dustin'in Valerie'yi bırakmak üzere doğum öncesinde yaptıkları planları kişilik seviyesinden anlamak çok zor olmakla beraber, bu kararlar ruh seviyesinde sevgiyle alınmıştır. D.C. ve Dustin hayat planlarını, Valerie de dahil olmak üzere hayatlarına dahil olan herkesin gelişimine katkıda bulunacak şekilde yapmışlardır. Rehber ruhunun da söylediği gibi, Valerie'yi

kendi merkezine ulaştıran da aslında bu iki ölümün yol açtığı dengesizliklerdir. Valerie'nin o merkezi bulması ve Staci'nin bahsettiğı sarkaç etkisini deneyimlemesi ise, kayıp kavramının geçersizliğinin daha kolay idrak edildiğı ruh seviyesindeki bakış açısına geçişi sırasında gerçekleşecektir.

Valerie'nin, enkarnasyonu süresince hayat planına göstermiş olduğı cesur sadakat, rehber ruhunun söz ettiğı o öz-değer hissini yaratacaktır. Dustin ve D.C. olmadan yaşadığı her gün gösterdiği cesareti fark ettikçe; kendisini tüm bu deneyimlerin güçlü yaratıcısı olarak idrak ettikçe; kendisini fiziksel planda güven, inanç, empati, şefkat ve denge olarak ifade ettikçe öz-sevgi hissini herhangi bir enkarnasyon sırasında oynadığı bir role tabi olmadığını da anlayacaktır Valerie. şu andaki hayatı Valerie'yi kademeli olarak kişilik bilincinden ruh bilincine geçiş yapmaya teşvik etmektedir. Rehber ruhunun ona söylemiş olduğı gibi, geçmiş hayatlarında kendisini birinin karısı, annesi ya da kız arkadaşı olarak tanımlıyordu ve bu yaklaşımı şimdiki hayatının da bir parçasıydı. Fakat bu rolleri oynadığı kişilerin ölümleri Valerie'yi bunlardan çok öte bir şey olduğunu hatırlamaya sevk etmiştir. Hayat planı Valerie'nin kendisini şimdi D.C. ve Dustin'i bildiğı gibi bilmesini istemektedir: Ebedi bir ruh olarak.

Valerie'nin hikayesi bize ayrıca, insanların doğum öncesi planlarını bilmeden, o hayatlara yönelik yargı veya eleştiride bulunamayacağımızı da göstermektedir. Örneğın, pek çok insan o uyuşturucu satıcısını çok ağır bir şekilde eleştirebilecektir, öte yandan Dustin ile o çocuk arasında aslında o kadar derin bir sevgi vardır ki yakın temas içinde olacakları bu enkarnasyonu birlikte planlamışlardır ve Dustin bu hayati rol konusunda ona itimat etmiştir. Valerie gibi, uyuşturucu satıcısı çocuk da gelişimi için ihtiyacı olan hayatı -ve ölümü- yaşa-

CESUR RUHLAR

ması için Dustin'e izin vermiştir. En nihayetinde uyuşturucu satıcısı da ruhsal aleme geri döndüğünde, Dustin onu sevgiyle selamlayacak ve kendi rolünü mükemmelen oynadığı için ona teşekkür edecektir. Aynı şekilde Valerie de planladığı dersleri öğrenmesini mümkün kıldıkları için D.C. ve Dustin'e teşekkür edecektir. En önemlisi de taraflar arasında hiçbir şekilde suçlama olmayacaktır. Kurban olmadıklarını bilecek, dahası kurbanların aslında hiç mevcut olmadığını idrak edecektir hepsi. Suç kavramı ortadan kalkacak ve affetmek gereksiz olacaktır, zira ortada affedecek bir şey yoktur ve her şey planlandığı gibi gelişmektedir.

Tüm bu roller doğum öncesindeki dönemde kararlaştırılmış olmasına rağmen planın işleyişi hala ızdırap ve kayıp hissi yaratmaktadır. Valerie bu hislerle birlikte yaşama konusunda çok şey öğrenmiştir, dolayısıyla öğretecek çok şeye sahiptir. Oğlunun ölümüyle gelen ızdırabı kabullenmesi, hatta bu acıya kucak açması gerektiğinin bilincindedir. Deb'le yapılan seans sırasında rehber ruhlara ona, "Hiç gözyaşım kalmayana kadar ağlayacağım de ve biraz daha ağla," tavsiyesinde bulunmuşlardır; zira rehberler bastırılan ızdırabın şifa bulamayacağı bilirler.

Izdiraba şifa olmak açısından, kendimizle de aramızda tıpkı başkalarıyla olduğu gibi bir münasebet bulunduğunu bilmek faydalı olacaktır. Eğer bir arkadaşımız bir yakınını kaybettikten sonra destek bulmak için bize gelirse ellerimizi göğsümüzde kavuşturup ona sırtımızı dönmeyiz. Vaktimizin olmadığını söylemeyiz ona veya, "Bu acıyı bir kenara bırakıp hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam et," demeyiz. Öyleyse zaman zaman kendimize karşı niye böyle davranıyoruz? D.C.'nin ölümünden sonra Valerie kendisine yüz çevirmiş ve teselliyi alkolde aramıştı, Dustin'in ölümünden sonra ise sevgiyi ken-

disinden esirgemeyerek bu kaybı tüm benliğiyle hissetmiş ve doğal akışı içinde deneyimlemiştir. Kaybımızdan dolayı yas içindeyse eğer, bir arkadaşımızın benzer ızdırabı karşısında ondan esirgemeyeceğimiz sevgiyi aynı cömertlikle kendimize de göstermemiz gerekmektedir, zira bu sevgiye her zamankinden çok ihtiyacımız vardır.

Yas tutmak çok ızdırap verici olduğu için zaman zaman insanlarda bu dönemi çabucak geçiştirme veya bir kenara itme isteği ortaya çıkar. Ruh içinse, yas tutmak sevginin bir ifadesidir ve sevginin her ifadesi şifa vericidir. Bu acımıza direnç gösterirsek eğer, aslında ızdırabımızın etrafını enerjiyle sarıp onu bir odaya kapatmış oluruz. Ağlamak bu enerji yoğunluğunu bertaraf etmek için bedenin kullandığı doğal bir vasıta; göz yaşları enerji akışının devamını sağlar ve şifaya imkan tanırırlar.

Bu acıyı çekmenin değerini anladığımız zaman ağlamamız *gerektiği* sonucuna da varabiliriz. Buna rağmen fiziksel olmayan seviyede, "gerekir" in enerjisi hakiki bir iyileşme ile bağdaşmamaktadır. "Gereklilik" kalbin yaşadığı süreci kontrol etmeye çalışan zihnin entelektüel bir kurgusudur. Kendimize "yapman gerekir", "yapmalısın" veya "yapmak zorundasın" gibi şeyler söylediğimiz zaman bünyesinde hareket ettiğimiz vibrasyona sınır koymuş oluruz. Fakat ne yaptığımızdan çok daha önemlisi, bunu hangi frekansta yaptığımızdır. Yas tutmak, duyguların kendiliğinden ve doğal bir ifadesi olduğu zaman en büyük şifadır. Bunu "yapmamız gerektiği" için "yapmaya çalışmak" ise ego yoluyla ve egoyla yas tutmaktır. Bunu "istediğimiz" için "yapmaya çalışmak" ise kendimizi müşfik ve sevgi dolu bir şekilde beslemektir.

Ruhsal alem asla bizi acı içinde tek başına bırakmaz ve hiç kimse de tek başına yas tutmaz. "Bir başına" yas tutan kişi bize

CESUR RUHLAR

aşkın bir sevgi duyan rehber ruhlardan, meleklerden ve ölmüş yakınlarından oluşan müşfik bir aile tarafından kucaklanır. Bedenler ölür; sevgi değil. Ruhsal aleme geri dönenleri düşündüğümüzde düşüncelerimizin enerjisi onları bize çağırır. Tıpkı Dustin'nin teyzesi aracılığıyla Valerie'ye gönderdiği mesaj gibi, bizimle sık sık konuşmaya çalışır onlar. Uyanık olduğumuz ve daha ziyade rüya gördüğümüz zamanlarda, aklımıza hitaben fikirler ve sezgilerimize yönelik hisler iletebilirler. Çünkü onlar fiziksel sınırlarla engellenmeyen birer enerjidir artık ve Dustin'in de söylediği gibi çeşitli yollarla bizimle iletişim kurarlar. Rehber ruhlar ve melekler gibi onlar da bize yol gösterecek, şifa verecek ya da bize herhangi bir fayda sağlayacak "tesadüfler" ayarlayabilirler. Örneğin, yas içinde olan insanların, yaşadıkları kayıptan kısa bir süre sonra sahipsiz bir hayvana yönlendirilmeleri (ve onu sahiplenmeleri) hiç de az rastlanan bir durum değildir. Ayrıca sevdiklerimiz, hayattayken kullandıkları kolonya ya da parfümle benzer kokuları yaratarak hala bizimle olduklarının işaretini de verirler bize. Yaşadığımız acı, onlardan mesaj alma kabiliyetimizi gölgeler bazen fakat sevdiklerimizin burada oldukları fikrine kalben açık olmamız, hayatımızda şifalandıran mucizeler gerçekleştirmeleri için onlara bir davettir.

Fiziksel beden ölümü en nihayetinde, hayat planının gerçekleştirilmesinin ardından ruhun verdiği bir karardır. "Biri öldüğünde, kazanılması gereken her şeyin kazanıldığından emin olun," demişti Valerie'nin ruhu. Bu kesinlik, sevdiklerimizin ölümü nedeniyle herhangi bir suçlama içine girmemizin uygunsuz olduğunu da ifade etmektedir. Ölümcül kazalar ya da kendimizi sorumlu hissedebileceğimiz durumlar, sevdiklerimizin daha dünyaya gelmeden planlamış oldukları çıkış noktalarıdır sadece. Sevdiklerinin ölümüne yol açtıklarını veya buna engel olabilecekleri halde başaramadıklarını düşünenler

ROBERT SCHWARTZ

şunu bilmelidirler ki, onaylamadıkça hiç kimse ölmez. Bu da kendinizi affetmeniz ve huzurunuz için en temel dayanaktır.

Doğum öncesi planlarımızdaki bilgeliğe duyduğumuz güven ve inanç, sevdiklerimizin bu dünyaya gelirken talip oldukları tüm gelişimi, güzelliği ve zenginliği, yaşadıkları hayattan sağlamış olduklarını bilmemize imkan sağlar. Hayatlarını planladıkları gibi yaşadıklarının bilinciyle huzur içindedir onlar; bu bilinci ve getirdiği huzuru da dolayısıyla bizimle paylaşmaktadırlar.

BÖLÜM 7

Kazalar

Kazalar fiziksel planda rastlantısal olaylar gibi görünürler. Küçük ve önemsiz olduklarında şanssızlık, ciddi olduklarında ise feci diye etiketlenirler. Kazaların mağdurları ise, rastgele gelecek veya bahtsızlık dağıtan umursamaz bir kainatın ellerinde acı çeker görünürler. Soğuk bir aldırma- lığa ve haksızlığa maruz kalmışlardır. Dolayısıyla kazalardan korkar ve onlar yüzünden hayatlarımızı karartırız. Fakat bir önceki bölümde de ifade edildiği gibi hayatta çok az şey görüldüğü gibidir.

Bu bölümde oldukça çelişkili görünen bir konu ele alınacaktır: Planlanmış kazalar. Kazaların çoğu ruhsal tekamül kazanmak, başkalarına hizmet etmek, farkındalık ve uyanış sağlamak, daha derin bir kendini idrak haline ulaşmak gibi sebeplerden dolayı doğum öncesinde planlanmaktadır. Öte yandan, sadece kazayı deneyimleyen kişi için değil, bu insanın *temas* ettiği herkes için büyük bir gelişim imkanı mevcuttur. Bununla beraber tüm hayatlar birbiriyle *bağlantı* halinde oldukları için de, aslında *herkese* temas edilmektedir.

Bu bölümde, son derece ağır kazalar geçirmiş iki kişinin hikayelerini okuyacaksınız: Jason Thurston ve Christina.

CESUR RUHLAR

Christina'nın geçirdiği kazanın üzerinden yıllar geçmiş fakat Jason'ınki yakın zamanda meydana gelmişti ve bu denli olağan dışı bir deneyim yaşamayı her ikisi de dünyaya gelmeden önce seçmişlerdi.

Jason'nın hikayesi

2004 yılındaki o sıcak, güneşli öğle sonrasında bahçesinin durumuna bakarken, "Bundan daha iyi olamazdı," diye düşünmüştü Jason. Eşi Davina ile birlikte mangalda hazırlayacağı yemekleri bekleyen arkadaşları ise birbiriyle sohbet ederek etrafta dolaşıyorlardı. Güneş battıktan sonra hep birlikte yaktıkları büyük ateşin etrafında toplanacaklardı. Oğulları Jaron ve Garret Fox -yakınları Garret'a kısaca Fox derdi- etrafa sular sıçratarak havuzda oynuyorlardı, diğer çocuklar da neşeyle çimlerin üzerinde koşuşturuyor, bahçede oyun oynuyorlardı. Jason o dönemde, çok istediği bir hayalini gerçekleştirmiş, işyerinde baş aşçı ve sorumlu eğitmen olmuştu. Günün sabahında ise küçük bahçesinin çimlerini biçmişti çabucak. "Süpermen gibiydim," diyordu bana.

Dakikalar sonra ise hayatı tamamen değişmiş olacaktı.

Davina, Jason'a seslenmiş ve yemeği pişirmeye artık başlayabileceğini söylemişti. Jason ise muzipçe ondan uzağa koşmuş ve oğlu Jaron'a sular sıçratarak havuza atlamıştı. "Her zaman nasıl atlıyorsam öyle atlamıştım fakat bu sefer farklıydı," dedi Jason. "Başımı havuzun zeminine çarpmıştım, sanki kafama bir yıldırım isabet etmişti ve hızla omurgam boyunca ilerliyordu. Yüzmek için kollarımı hareket ettirmek istedim fakat yapamadım.

Dibe doğru batıyor ve hiçbir şey yapamıyordum. Suyu teslim oldum."

“Hatırladığım bir sonraki şey tüm sevdiklerimin canlı, parlak resimleriydi. Geride bırakmak istemeyeceğim her şey bana gösteriliyordu. Hissettiğim huzur ve sükuneti tarif etmem mümkün değil. O hisse sarılmak ve onunla kalmak istedim fakat otuz iki yaşında, karısı, çocukları ve kariyeri olan genç bir adamdım. Bunun zamanı değildi henüz. O Yüce Kuvvetten aldığı mesaj şöyleydi: ‘Bunun üstesinden geleceksin. Suçluluk hissi, pişmanlık ya da olumsuz hiçbir düşünce için yerin yok.’”

Bir şeylerin ters gittiğini ilk Jaron fark etmişti. Babasını kaldırmaya çalışmış ama hiçbir yanıt alamamıştı. Sonra gözlerine bakmış ve babasının bilincinin yerinde olmadığını görmüştü. Jason’ı havuzdan dışarı arkadaşları çıkarmışlardı. Davina kalp masajı yaparak belli bir tempoda göğsüne basınç uyguluyor ve haykırıyordu. “Ölmeyeceksin! Böyle bırakıp gidemezsin!”

Boyun omurlarından ikisi kırılmış olan Jason, hastaneye ambulans-helikopterle götürülmüş ve acilen ameliyata alınmıştı. Bir süre sonra omuzlarından aşağısının felç olduğunu, sadece kollarındaki birkaç kası hareket ettirebileceğini öğrenecekti.

“Uyandığımda boğazımdan aşağı inen kalın plastik bir boru vardı,” dedi Jason. “Her tarafımda da başka tüpler, hortumlar, kablolar vardı. Omuzlarımdan aşağısını hissetmiyordum fakat her nasılsa dayanılmaz ağırlar içindeydim, daha önce hiç böyle acı çekmemiştim. Aklıma gelen ilk şey boğazımdaki tüpü çekip çıkarmaktı, böylece konuşabilecektim çünkü zihnim karmakarışıktı. Hayatımın en uzun günü ve gecesi idi bu, konuşamıyordum. İnsanlara sadece demek istiyordum ki, ‘Merak etmeyin ben buraydım ve her şey düzelecek.’ İğne yapmak için damarıma girdiklerinde babam gözümünden bir damla yaş geldiğini görmüş ve bilincimin yerinde olduğunu böylelikle anlamıştı.”

CESUR RUHLAR

İzleyen günlerde Jason şartlara rağmen diğerlerinin nasıl hissettiğine odaklanmıştı.

“İnsanlara kendilerini olabildiğince iyi hissettirme işi ni üzerime almıştım,” dedi. İlgili terapist ciğerlerinde biriken sıvıyı almak için üzerine bir alet yerleştirdiğinde, Jason bunu bir fırsat olarak görmüştü. “Onlara şarkı söyledim. Bruce Springsteen’in Fire’ını Elmer Fudds’un* yorumuyla söyledim onlara. ‘Ağgabamla gidiyoğğğum bennn,’ şeklindeydi şarkım. Dışarıdaki kalabalığı odama çekti bu. İnsanlar gülüyorlardı. Hayatta olduğum için çok memnundum ve Tanrı’yla yaşadığım o deneyimden dolayı da kendimi çok kuvvetli hissediyordum. Hiç hayal edemeyeceğim kadar zor bir döneme girdiğimi bil-meme rağmen etrafımdaki herkesi mutlu etmek istiyordum.”

Jason iki hafta yoğun bakımda, üç aya yakın da rehabilitasyon servisinde kaldı. İyileşme süreci yavaş seyrediyordu ve başlangıçta kasları hiç yanıt vermemişti. Yemeğini yedirmeleri ve üzerini değiştirmeleri için başkalarına muhtaçtı.

Rehabilitasyon aşaması devam ederken Jason, hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağı gerçeğiyle yüzleşti. Terapi sırasında kendisinden bir sandviçi bıçakla ikiye bölmesi istenmiş ve bunu yapmak Jason’a inanılmaz derecede zor gelmişti.

“Terapistim bir Fransız bıçağını alıp avucuma koymuştu,” diye anlatıyordu Jason. “Yıllardan beri şef olarak çalışıyordum ve Fransız bıçağıyla bir dünya şey yapıyordum. Bıçağa bakıyordum sadece ve altı tane kocaman soğanı, bir düzine havuç ve kerevizi küçük küçük doğrayıp onları tavada kavurarak bir iş gününe her zaman nasıl başladığımı düşünüyordum. Şimdiyse bırak bir sandviçi kesmeyi, onu tutamıyordum bile. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.”

(*) Ç.N. Çizgi film karakteri, bazı sesleri telaffuz edemediği için komik bir konuşma şekli var.

"Jason rehabilitasyon sürecinde 'olana kadar,' sözünü düstur haline getirmişti; 'Yapana kadar uğraşacağım,' anlamına geliyordu bu. Ve bir de prensip empoze etmişti kendisine: *Yapamam* lafını *henüz* demeden asla kullanma.

Üç ayın sonunda rehabilitasyon bittiği için mutluydu fakat eve dönmek ona çok zor geliyordu.

"İnsanlar bilmiyorlardı ve anlamıyorlardı, bu yüzden de beni kırmaktan kokuyor ve tereddütlü davranıyorlardı," dedi Jason. "İnsanların yardımına ne kadar çok ihtiyacım olduğu gerçeğiyle her gün biraz daha yüz yüze geliyordum ve onlara ne kadar çok stres yüklediğim gerçeğiyle de."

Jason'nun çok empatik ve müşfik bir tabiata sahip olduğundan bahsettiği Davina'ya göre durum oldukça zordu. "Kocasının belden aşağısının tutmadığı gerçeğiyle alt üst olmuş durumdaydı," diye anlatıyordu Jason. "Eksik bir insan olduğumu düşünmemi istemiyor ve bu nedenle tüm duygularını içinde tutuyordu." Tüm bu olanların neticesinde cinsel hayatları da olumsuz etkilenmişti. "Çok büyük bir üzüntü ve kayıp hissi," dedi Jason alçak sesle. "Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Jason," dedim, "kazayla ilgili olarak oğullarına neler söyledin?"

"Oğlanlar, 'Baba, ayaklarını hareket ettirebildiğin zamanları hatırla. Birlikte balığa gittiğimiz zamanları hatırla,' gibi şeyler söylüyorlar, ben de onlara, 'Baba sizi yine balığa götürecektir ama biraz daha farklı olacak,' diyorum. Jason durumumla ilgili olarak büyük şefkat hissediyor. Bunu bir felaket ya da trajedi olarak görmüyor. Annesi ve kardeşi için de bu noktada olması gerekiyor zaten. Artık bu role geçti."

Jason'ın annesi de hastabakıcı rolüne ortak olmuştu fakat aralarında ara sıra gerginlikler de oluyordu. "Bakımım ile ilgili olarak o kadar hassas ve titizdi ki bazen işler benim istediğim-

CESUR RUHLAR

den çok yavaş yürüyordu,” dedi Jason. “Biraz hızlı hareket etmesini söylüyordum, o da çok bozuluyordu. Aslında, ‘Bu yeterince hızlı değil mi, peki öyleyse sonra görüşürüz,’ diye ağlayarak odadan çıktığı da oldu. Fakat koşulsuz anne sevgisini bana hep hissettiriyor ve benim için her şeyi yapacağını biliyorum.”

Mahallenin de sevgisi ve ilgisi çok yoğun. Bir yardım yemeği ve mezat düzenleyerek Jason’ın evine rampalar, geniş kapılar yapılması için para toplamışlardı. Arkadaşları yakacak odun getirip bahçeye yığmışlar ve bir parça odunun üzerine isminin baş harflerini kazıyarak bunu Jason’a hediye olarak vermişlerdi. Mahalle kilisesi yeni bir duş ünitesi bağışlamıştı. O kadar çok insan, o kadar çeşitli yardımlarda bulunmuşlardı ki Davina yerel gazeteye bir ilan vererek herkese teşekkür etmişti.

“Hiç ortada gözükmeyen birkaç arkadaş da vardı tabii,” dedi Jason. “Üniversiteden bir arkadaşım yoğun bakımdayken beni görmeye gelmişti ve ‘Dürüst olmak gerekirse seni görmek istemiyordum pek, çünkü seni eskiden olduğun gibi hatırlamak istiyorum,’ demişti bana. Rehabilitasyon sırasında da bir kere geldi, sonra da bir daha hiç görmedim onu. Hala beni ben olarak gören insanlar var, onlar kazaya bakmıyorlar. Bazı insanlar da beni değil kazayı görüyor sadece.”

Jason yavaş yavaş yeni hayatına adapte oluyor, yoğun egzersizlerden sonra artık yemeğini de kendisi yiyebiliyor. Duş girmesine yardım edildiğinde kendisi banyo yapabiliyor. Günlük banyosu ve üstünü giymesi bazen dört saat kadar sürebiliyor. Kalem tutmakta hala çok zorlanıyor fakat tüm bir kolunu hareket ettirerek yazı yazabiliyor ve “Sabır dersi pek çok şekillerde gelebiliyor,” diye düşünüyor.

“Havuza atladığım o andan dolayı pişmanlık duyamam,” diyerek anlatmaya devam etti Jason, “özellikle de bunun bir sebebi olduğuna yönelik anlayışının ışığında... Yapamam bunu.”

“Jason yakın zamanda kaza geçirmiş olan insanlara ya da onların bakımından sorumlu olan kişilere neler söylemek isterdin?” diye sordum.

“Hala nelere sahibim, onları düşünüyorum,” diye cevap verdi. “Hafızam ve zekam hala yerinde, problem çözebiliyorum, bulmaca çözebiliyorum. Ve daha önce hiç karşılaşmamış olan insanların arasında, benim yaşadığım bu deneyim sayesinde bir bağ oluşuyor. Bunun için şükran duyuyorum.”

“İnsanlara başka neler söylemek istersin?”

“Ağlamak iyileşmeye yardım ediyor. Ve o insan hala sizin içinizde. Daha önce gördükleri gibi görünmemeleri veya daha öncesinde hareket ettikleri gibi hareket edememeleri, o insanların artık orada olmadığı ya da onları sevmeyeceğiniz anlamına gelmiyor. İnsanoğlunun adapte olabilen varlıklar olduğuna inanıyorum. Adapte oluyor ve üstesinden geliyoruz.”

Jason'ın Staci Wells'le seansı

Jason'la konuşurken onun pozitif tavrını koruma konusundaki kararlılığından çok etkilenmiştim. İnsanlarla yaptığım pek çok görüşme neticesinde, yaşadığımız bu son derece zorlu deneyimleri kabul edebilmemiz ve onları kişisel tekamülümüzde kullanabilmemiz için bize -kişisel kabiliyet ve özellikler, insanlar, eş zamanlı meydana gelen olaylar gibi- bazı armağanların bahşedildiği sonucuna varmıştım. Yaşadığımız olaylara yönelik böyle bir yaklaşım gösterip göstermemek ise özgür irademizi ilgilendiren bir mesele oluyordu. Jason'a da (yaşadığı zorluk yüzünden veya bu zorluk sayesinde) onu ileriye gitmeye sevk eden olağanüstü güçlü bir irade bahşedilmişti. Jason da ölümün kırıyısından döndüğü o deneyimden ilham alarak negatif düşüncelere hiç

CESUR RUHLAR

odaklanmamayı seçmişti. Kazanın bir sebebinin olduğunu sezgisel olarak biliyor ve bu anlamı bulmaya çalışıyordu.

Bununla ilgili olarak Ruhsal Rehberlerin bize nasıl bir idrak aktaracağını görmek üzere Staci'den Jason'ın doğum öncesi görüşmelerine kanal olmasını rica ettim. Okumanın yapılacağı seans öncesinde, ilgili tüm isimleri ve doğum tarihlerini Staci'ye aktardım ve ona Jason'ın geçirmiş olduğu kaza neticesinde kuadripleji (Quadriplegia) olduğunu söyledim (Quadriplegia, kollar ve bacakların, yani dört uzvun felç durumunu nitelemek için kullanılan bir tıbbi terimdi).

"Üç tane rehberle konuştuğunu görüyorum," diyerek görüşmeleri aktarmaya başladı Staci. "Jason ve onun ruh grubundaki diğer ruhlar var odada. Bunların bazıları dünyada da onunla olacak, bazıları geride kalacak. Bu kalabalık odanın dörtte üçlük bölümünde. Odanın kalan bölümünde ise o üç tane rehber ruh var. Jason hararetle bir ifadeyle onlarla konuşuyor.

Jason: Bunu yaşamak istiyorum.

Rehber Ruh: Sonrasında her şeyin değişeceğinin farkındasın, değil mi?

Jason: Çok uzun süreden beri sıkıntı içindeyim, çünkü bedenlendiğim zaman sadece görünür olana kapılıyorum. Fiziksel hayata geçtiğim ve bir yetişkin haline geldiğim zamanlar, gördüklerimden daha fazlasının mevcut olduğunu unutuyorum. Kaç yaşamdır, sadece görünürdeki şeylere odaklanıyorum -sosyal statü, o günün popüler eğilimleri, itibar, prestij, makam, mevki, başarı- ve o hayata adım atmadan önce arzu etmiş olduğum her türlü ruhsal algı ve manevi idrakı göz ardı ediyorum. Benlik-siz olmak istiyorum, sadece ailem için değil etrafımdaki pek çok insan için de. Onlara ruhsal yönümü göstermek, bu şekilde ilham vermek istiyorum. Kendi ruhsallığımı bir kere daha görmeme imkan sağlayacak bir şekilde insanlara hizmet etmek istiyorum.

ROBERT SCHWARTZ

Rehber Ruh: Şimdiye kadarki en büyük ruhsal tekamülün, geçireceğin kazayı takip eden üç ya da dört yıl içinde gerçekleşecek. *İnanç içinde* muazzam bir sıçrayış yapacaksın; *inanç sıçrayışı, demiyorum dikkat edersen*. Duru-işitinin bir işareti olarak kulağında çınlamalar ve sesler duyacaksın. İşitme hissin bu dönemde hem fiziksel hem de ruhsal anlamda artacak.

Jason: Harika! Buna varım.

“Bana Jasoun’un bu tekamül seviyesini tamamlamakta olduğu söyleniyor,” dedi Staci. “Bu konu üzerinde son defa çalışmak istiyor. Bunu başarmak için de tam olarak başlangıçta niyet ettiği şeyleri yapıyor.”

Jason’ın yaşayacakları, yakınlarını da kaçınılmaz olarak derinden etkileyecekti; dolayısıyla birlikte enkarne olacağı ruhlarla bu durumu görüşmüş olduğunu düşünüyordum. Staci’den Jason’ın ruh grubundakilerle bu yönde yaptığı konuşmaları annesinden başlayarak bize aktarmasını rica ettim.

“Annesine bu kazanın yaklaşık on yaşlarındayken meydana geleceğini söylüyor,” dedi Staci. “Bu daha farklı bir kaza olacakmış, annesinin ağladığını görüyorum. Ellerini ‘hayır’ anlamında sallıyor.”

Anne: Hayır, hayır, hayır! Bunu kabul edemem! Bu seni kaybetmek gibi olur. Yine seni kaybedeceğim. Benden önce gittiğin başka hayatlarımız da olmuştu. Bunun bir daha olmasını istemiyorum. Benim beraberimdeyken bedenine hapsolman da seni kaybetmek gibi dayanılmaz bir şey.

“Annesinin sözünü ettiği o geçmiş yaşamlarda da Jason onun oğlu muymuş yine?” diye sordum.

“Oğlu, kardeşi ve eşi,” diye cevap verdi Staci. “Eş oldukları hayat döneminde, annesi koca konumundaymış.”

CESUR RUHLAR

“Jason bunu neden yapmak istediğini nasıl izah ediyor?”

Jason: Amacım, bedenimden daha fazlası olduğumu; ona bakarak kendimizi yargıladığımız bu ufak tefek yapıdan çok daha fazlası olduğumuzu bilinçli kişilik seviyesinde idrak etmem için beni zorlayacak bir deneyim yaşamak.

“Bunu duyduğumda,” dedi Staci, “1700’li yıllardan bir imge belirliyor gözümün önünde. Jason o dönemde toplumun yüksek tabakasına mensup. Kişinin sosyal statüsünü her şeymiş gibi görüyor. Şimdiki hayatı bu kanaati aşmaya ve aynı zamanda dengelemeye yönelik bir teşebbüsü Jason’ın.”

Jason’ın annesi: Bunun sen çocukken olmasını istemezdim.

Jason: Ertelemeyi kabul ediyorum. Bunu eşimle yapacağım.

“Şimdi Jason’ın eşi Davina’yı görüyorum. Aralarında çok ciddi bir konuşma geçiyor. İlk kez bir araya gelecekleri zamanı saptamaya çalışıyorlar. Aralarındaki sevgiden, evlenmekten, çocuk sahibi olmaktan ve Jason’ın yaşayacağı olayla birlikte ilişkilerinin daha ciddi hale geleceğinden bahsediyorlar. Bizim bir kaza olmadığını bildiğimiz bu ‘sözde’ kazayla ilgili konuşmalar da var.”

“Jason elini omzuna koyuyor ve onunla konuşuyor. ‘Etkili, güçlü, zorlayıcı’ gibi kelimeler duyuyorum.”

Jason: Kazanın sonuçları çok yıkıcı olacak ve her şeyi değiştirecek.

Davina: Tüm bunlar ruhsal seviyede büyümeni ve gelişmeni sağlayacak. Tıpkı ekmek gibi, o da fırına bir kez sürüldü mü kabarmaya başlar artık.

“Davina, Jason’ın neden böyle bir seçim yaptığını anlıyor: Çünkü böylelikle Jason zihnini özgürleştirebilecek ve daha önceki

dört yaşamında da etkisi altında kaldığı sınırlayıcı inanç kalıplarını aşabilecek. Bu yüzden dört uzuv, bu yüzden *quadriplegia*.”(*)

“Staci,” dedim, “bu sınırlayıcı inanç kalıpları nelerdi acaba?”

“Var olmanın sadece tek bir yolla mümkün olduğu,” diye cevap verdi Staci. “Bir hayatında, varoluşu dindarlıkla ifade bulmuştu. Bir diğerinde çok katı bir kişilikle. Bundan daha spesifik bir şey söylenmiyor bana.”

Bu oldukça önemli bir açıklamaydı. Jason geçmişteki dört hayatında fiziksel özgürlüğü ve kendi kendisine empoze ettiği sınırları deneyimlemişti.

Bu hayatında ise fiziksel sınırlara sahip olmayı ve düşünsel bir özgürlük içinde yaşamayı planlamıştı. Aslında fiziksel limitler bu hayatındaki düşünme şeklinde bir özgürlük yaratmak için seçilmişti. Oluşan simetri bilinçliydi. Mükemmel bir sebep-sonuç karması söz konusuydu.

“Jason ve Davina kazanın evlilikleri üzerindeki etkisiyle ilgili olarak neler konuşuyorlar, bundan biraz söz edebilir misin?” diye sordum Staci’ye ve o da duyduklarını aktarmaya başladı:

Davina: Bakımını üstlenmek zihinsel, duygusal ve fiziksel açıdan çok zor olacak benim için. Bu kriz ortaya çıktıktan sonra tüm ailenin bakımını üstlenmek de bir o kadar zor olacak (iç çekiyorlar). Hayatta ilk kez çok çalışmak zorunda kalmıyorum. Bu durum, insanlara hizmet etmek yönündeki amacıma da ulaşmamı sağlıyor çünkü sana ve tanışacağın insanlara hizmet ediyor olacağım.

Öte yandan benim için çok zorlayıcı bir durum olacak bu. Üstesinden gelecek kadar seni sevebilir miyim onu bilmiyorum. Seni ondan daha fazla sevebilir miyim, bunu bilmiyorum.

“Ondan daha fazla derken, ‘Jason’ın felçli bir insandan çok daha fazlası olduğunu’ kastediyor; bunu görmeyi başarıp ba-

(*) Ç.N. Latince *quadra*, dört rakamına karşılık gelmektedir.

CESUR RUHLAR

şaramayacağından emin olmadığını ima ediyor,” diye açıkladı Staci ve devam etti. “Onu bırakmakla ilgili bir şey söylemiyor.”

Bundan sonra rehber ruhu Staci’yi planlama görüşmelerindeki bir başka bölüme yönlendiriyordu.

“Jason’ın, bu hayatında babası olan ruhla konuştuğunu görüyorum,” dedi Staci. “Bir ruh olarak Jason’ın babası öz-farkındalığa sahip ve dengeli bir yapıda görünüyor. Jason’la birlikte çeşitli şekillerde pek çok hayat geçirmişler, en çok da ailevi bağlantı içinde olmuşlar.

Jason : Sana hayranlık duyduğum ve güvendiğim pek çok hayat geçirdim. Tamamen yetişkin bile olsam yine sana hayranlık duyacağım ve bel bağlayacağım bir noktada olmayı seçiyorum.

“Bu çok tuhaf,” dedi Staci. Jason’ın sesindeki komik tonlamayı kastediyordu. “Jason bunu esprili bir şekilde söylüyor.”

Jason’ın kazayla ilgi olarak bu şekilde hafifseyerek konuşmasına hayret etmiştim önce. Yaşayacağı deneyimin zorluğu ve ciddiyeti düşünüldüğünde bu tonlamayla konuşması çok anlaşılmasa görünüyordu. Fakat daha sonra, Staci’nin rehberinin bu anı bize amaçlı olarak yansıttığını fark ettim. Daha önceki seanslarımızda da rehber ruhu Staci’yi, bize en çok yardımcı olabilecek konuşmalara ve en önemli bölümlere yönlendirmişti. Son derece ileri bir tekamül düzeyinde olan bu varlığın bize böyle bir diyalogu yansıtmaması kuşkusuz yine çok anlamlıydı.

Jason’ın esprili yaklaşımını ve ona gösterdiğim tepkiyi etraflıca düşündüğümde, o kazaya hala kişilik seviyesinden baktığımı fark etmiştim. Daimi ve kalıcı olarak zarar görebileceğimize inanmamız durumunda, ciddi bir kaza gerçekten olağanüstü önemli bir meseledir. Halbuki ebedi ve ölümsüz ruhlar olarak asla zarar göremeyeceğimizi biliriz. Jason’ın babasına bu

şekilde şaka yapmasına imkan tanıyan unsur onun ruh-seviyesindeki bakış açısıydı.

Staci'nin rehber ruhunun bize göstereceği planlama seansı bölümlerini özenle seçtiğini kendime hatırlattıktan sonra, bu kazanın Jason'ın çocukluk döneminde meydana gelmesine annesinin neden karşı çıktığını sordum.

"Rehberim, Jason'ın annesiyle yaptığı o konuşmanın planlama aşamasında özgürce seçme hakkımız olduğunu gösterdiğini söylüyor," diye cevap verdi Staci. "Jason'ın o kazayı annesinin bakımı ve mesuliyeti altında olduğu çocukluk döneminde geçirmemesi annesinin seçimiydi. Muhatap olmak istediğimiz ve istemediğimiz durumlara karar veririz. Jason'ın annesine duyduğu sevgi, kazayı erteleme konusunda onu ikna etmişti. Jason'ın Davina ile yapacağı görüşmeden önce bu karar verilmişti. Jason yetişkinlik dönemine kadar bekleyecekti. Davina'yla yaptığı görüşme ise, Davina'nın karısı olarak bu döneme dahil olup olmayacağını görmek içindi. Davina'ya bu hayata dahil olma veya olmama konusunda seçim hakkı verilmişti."

"Ruhlar kazaların ne zaman olacağına dair tercihte bulunmak istiyorlar mı?" diye sordum.

Staci'nin konuşması yavaşladı, rehberinin söylediklerini onun ağzından bire bir aktarıyordu şimdi. "Pek çok şeye dayalı kişisel bir seçimdir bu," dedi. "Bazen ruh hızlı hareket etmek ister (enkarnasyon döngüsünü bir an önce tamamlamak için). Bazen de kişinin hayatında veya dünyada o dönem için elverişli enerjilerin bulunup bulunmadığı gibi unsurlar söz konusudur. Bu tip enerjileri tanımlamak ve saptamak için astroloji, numeroloji gibi yöntemler kullanıyorsunuz. Ruh dünyaya gelmeden önce bu enerjilerin farkındadır."

"Ruhlar başka hangi sebeplerden dolayı kazaları planlarlar?"

CESUR RUHLAR

“Karmayı dengelemek başlıca etkenlerden biridir. Eğer birisi önceki hayatlarından birinde bir başkasına ciddi biçimde zarar vermişse, aynı insanın ellerinde acı çekmek üzere, doğru zamanda doğru yerde olacağı planlar yapabilir. Çoğu zaman daha derin bir anlayışa ihtiyaç vardır. Kazalar insanları bakış açılarını değiştirmeye zorlar. Bu da pek çok hayat boyunca gözden kaçırmış oldukları konularda anlayış kazanmalarını sağlar.”

“Ciddi kazalar geçiren ve sonrasında hayatları değişen insanlara neler söylemek istersin?” diye sordum.

“Ruh yeterli olmaktan da ötedir. Bedeninizden çok daha fazlası olduğunuzu hiç unutmayın.”

“Kaza sonucu yakınları ciddi şekilde yaralanan ya da sakat kalan kimselere ne söylemek istersin?”

“Bu durumla karşılaşmanızın altında muazzam bir şefkat unsuru vardır. Bu, koşulsuzca sevebilme kabiliyetinize yönelik bir sınavdır. Şu anda birisine hizmet ettiğinize göre; birilerinin de size geçmişte hizmet etmiş olabileceğini veya gelecekte böyle bir hizmet alabileceğinizi her zaman aklınızda bulundurmanız için bir sınavdır. Ve bağışlayıcı olmayı da hiç unutmamanız gerekir çünkü bazı durumlarda ortaya büyük bir öfke çıkabilir: kazaya duyulan öfke, kaza geçiren kişiye duyulan öfke, bunun böyle olmaması gerekirdi diye duyulan öfke. Öfkenin ortaya çıktığı böylesi tüm durumlarda affetme üzerine çalışın.”

Jason'ın Deb Debari ile seansı

Staci'nin yaptığı okumaya ilaveten, medyom Deb Debari de Jason için bir seans yaptı. Başlarken Deb'e, Jason'ın geçirdiği

kazadan ve kuadripleji durumundan söz ettim. Eşinin adının Davina olduğunu belirttim ve oğullarından bahsettim. Deb rehberlerine kulak vererek, Jason'ın bu hayatında neleri deneyimlemek istediğini bize anlatmaya başladı.

"Bu sizin ikinizin (Jason ve Davina) arasındaki bir anlaşma," dedi Deb, Jason'la konuşuyordu. "Büyük oğlun sana bakmak için gelmiş dünyaya. Bu onun için şefkat ve empati konusunda çok önemli bir öğrenme vesilesi, büyük bir ders. Fakat asıl anlaşma seninle eşinin arasında. Geçmişteki pek çok hayatta senin Davina'ya bakmış olduğunu görüyorum. Bir hastalık dönemi görüyorum, oldukça uzun bir dönem. Orta Çağ'da. Bir başka hayatta o senin erkek kardeşin, sen de onun kız kardeşisin. Çok büyük miktarda karmayı silmek için oldukça ciddi bir zorluğu üstlenmek istemişsin, böylelikle bir daha geri gelmene gerek kalmayacak. Davina'ya diyorsun ki, 'Bunu öyle bir yapalım ki (kaza), yaşlılık döneminde olmasın.' O da sana 'Senin yanında olmak istiyorum. Bunu istiyorum,' diyor."

Staci gibi Deb de Jason'ın kaza konusundaki arzusunu geçmiş hayatlardan başlayarak ele almıştı ve belli ki Jason'la annesinin yaptıkları konuşmadan sonra cereyan eden planlama görüşmelerine giriş yapıyordu. Bu konuşmada, annesi Jason'dan kazanın çocukluk döneminde meydana gelmemesini istemişti. Jason bu isteği kabul etmekle beraber, uzun sürecek zorlu bir deneyimden geçme arzusu hala devam ediyordu ve bu yüzden de kazanın gençlik dönemlerinde meydana gelmesi için Davina'nın fikrini sormuştu.

Deb, rehberinden duyduklarını aktarmaya devam ediyordu. "Bir diğer şey de," dedi, "aslında sana devam etmek veya gitmek konusunda karar verme seçeneği de sunulmuş. Bir süre bilinçsiz kaldın mı hiç?"

CESUR RUHLAR

“Tamamiyle bilinçsizdim, ne nabız, ne bir şey,” dedi Jason, “Eşim yoğun kalp masajı uygulamış.”

“Dünyada kalıp yaptığın anlaşılmaya devam etmek veya dünyadan ayrılmak arasında bir karar vermen gerekiyormuş. Seçimini yapmışsın. Bilinçsiz kaldığın o sürede ‘Kalıyorum. Devam ediyorum,’ demişsin.”

“Hayatımda önemli yeri olan herkesin resimleri gösterilmişti bana,” dedi Jason. “Onlarla mı kalmak istiyorsun, yoksa gitmek mi istiyorsun?” diye soruluyordu sanki.”

“Bu denli zor bir görevi seçtiğimiz zaman,” diye izah etti Deb, “rehberlerimiz bize çıkış seçeneğini de sunarlar. Eğer fikrinizi değiştirmek isterseniz bunu yapabilirsiniz fakat sen yaptığın anlaşılmaya bağlı kalmışsın. Dünyaya, ‘Bedenimin tam olmaması, benim tam bir insan olmadığım anlamına gelmez,’ demek istemişsin. Senin bu yaklaşımından herkes faydalana-cak ve gelişim gösterecek. Sırf kendin, eşin veya çocukların de-ğil. İyilik yapmaları için diğerlerine imkan tanımış oluyorsun. Yardıma ihtiyaç duyarak kendilerini bu yeni duruma açmaları için onlara şans tanımış oluyorsun.”

Deb, Jason’ın hayat planını değerlendirirken benim de me-rakımı uyandıran bir nokta olmuştu: Bir ruh fiziksel bir varlık olmadığı halde ruhsal boyutta planlanan bir kazanın fiziksel boyutta gerçekleşeceğinden nasıl emin olabiliyordu?

“Deb, bir ruh, bir kazanın olmasını nasıl sağlayabilir ya da buna nasıl zemin yaratabilir?”

“Çoğunlukla rehberlerimiz bizi korurlar,” diye cevap verdi Deb. “Bize uyarıcı işaretler verirler. Normalde Jason’ın rehberi de ona (telepatik olarak) ‘Bu havuz dalmak için çok sığ,’ di-yecekti. Fakat bu seferinde onu desteklediler çünkü Jason bir fırsat arıyordu. Bunun anlaşmasını çok önceden yapmıştı.” Deb’in söyledikleri, doğum öncesi planlarına yönelik yaptı-

ğım araştırmalarda keşfettiğim bir şeyi teyit ediyordu: Ruhsal rehberlerimiz bizi istenmeyen durumlara karşı korumak için zihnimize, bize sanki kendi düşüncelerimizmiş gibi gelen düşünceler yerleştiriyorlardı.

“Rehberlerim,” diye devam etti Deb, “insanlar yapmaları gereken bir harekette bulunmaya -ya da mesela dalmaya hazırlanırken- onların dengelerini bozduklarını söylüyor. Bir anda ayakları takılıyormuş mesela ve başka tarafa doğru düşüyorlarmış.”

Ruhsal alemin her birimizle alakadar olurken kullandığı bu olağanüstü yollar beni bir kez daha hayrete düşürmüştü. Ruhsal rehberlerin insanların hayatlarına *fiziksel olarak* müdahale ettiklerine dair bir duyumum olmamıştı; buna rahmen bu yeni bilgi, enkarnasyonlarımızı planlandığı şekliyle yaşamamız için rehber ruhlarımızın ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına yönelik anlayışımı onaylıyordu. Bazı şartlar altında bu, harekete geçmek anlamına geliyordu. Bazı durumlarda ise pasif kalarak hiç müdahalede bulunmamayı gerektiriyordu; keza rehber ruhu da Jason hayuza atlarken öyle yapmıştı. Bununla birlikte rehber ruhlarımızın her koşuldaki tek motivasyonu bizlere duydukları muazzam sevgi ve hizmet aşklarıydı.

Deb'e Jason'ın doğum öncesi görüşmeleriyle ilgili biraz daha bilgi aktarıp aktaramayacağını sordum.

“Rehberler Jason'a istediği şeyin gerçekten bu olup olmadığını soruyorlar,” diye cevap verdi Deb. “Bunun pek çok farklı yolla da olabileceğini söylüyorlar. Jason olayın zamanlaması konusunda kararlı, ‘Bu iş ben altmış yaşımıdayken olmayacak,’ diyor Jason ve Davina'ya bu durumun çocukları nasıl etkileyeceği gösteriliyor. Rehberler Davina'ya soruyorlar, ‘Gerçekten bunun bir parçası olmak istiyor musun? Aynı anda eş, anne, hemşire ve hastabakıcı olmak zorunda kalacaksın.’ Kabul edi-

CESUR RUHLAR

yor çünkü empati geliştirmek gibi öğrenmesi gereken belli bazı dersler var. Birisine karşı empati hissettiğinizde, bu enerjiyi dönüşüme sevk ederek onu sevgi ve şifa enerjisi olarak o insana göndermiş olursunuz.”

“Buna dahil olmak istemeyen herkes için bir çıkış noktası mevcut,” diye ekledi Deb. “Hatta Davina ilk yardım uygularken durabilirdi bile fakat ruhu ona Jason’ın yaşaması gerektiğini söylemişti.”

“Davina ilkyardım uygularken ruhu devam etmesi yönünde onunla iletişim mi kurmuştu yani?” diye hayretle sorum.

“Evet,” dedi Deb. “Bir anlaşman var. Devam et.”

Deb rehberlerinin söylediği bir başka şeye daha kulak vermek için bir an sustu ve sonra ekledi: “Bana söylendiğine göre Davina sabrı öğreniyormuş.”

“Davina *sabrı öğreniyor*,” dedi Jason. “Bugün bundan bahsediyorduk. Eğer tüm bu olanlardan öğrendiği bir şey varsa, onun da sabır olduğunu söyledi bugün bana.”

“Senin tarafında da bir sabır meselesi var ama,” dedi Davina Jason’a. “Belki biraz huysuzluk yapıyorsun ya da fevrisin sanırım.” Davina bunları söylerken, Jason’ın bu nedenle annesiyle yaşadığı sıkıntılar gelmişti aklına.

“Telaşlı ve alaycı,” diyerek Davina’yı onayladı Jason. Bunları gülerek söylemişti.

“Senin için en önemli derslerden birinin de imgeleme yapmak olduğu söyleniyor bana,” dedi Deb ve devam etti: “Ellerini hareket ettirirken imgelemek, omurgandaki bağlantıların onarıldığını imgelemek. Zihinsel olarak bedenle ilgili yapman gereken çok şey var. Bedenine harcadığın tüm o enerji şimdi zihnine gidiyor ve bundan faydalanıp faydalanmamak sana kalıyor. Yolun, insanları aydınlatmak yönünde; bedeninin zarar görebileceğini fakat beyninin hala sağlam olduğunu onlara

göstereceksin.” Staci gibi Deb de Jason’ın kazadan sonra -ve kazanın sonucu olarak- düşünsel özgürlüğü deneyimlemek istediğini ve bu isteğinin doğum öncesindeki döneme dayandığını görüyordu.

“Bana söylenenlere göre, bazen insanlar sana sanki sen orada yokmuşsun gibi davranıyorlar, mesela; senin adına kararlar alıyorlar,” diye devam etti Deb. “Ama felç olan beynin değil ki. Onların da senin isteklerine kayıtsız kalmamayı, onları göz ardı etmemeyi öğrenmeleri gerekiyor.”

“Haklısın,” dedi Jason, “benim adıma pek çok karar alıyorlar.”

“Deb,” dedim, “Jason’ın karmayı dengeleyeceği bir deneyim istediğini söylemiştin, böylelikle dünyaya bir kez daha gelmesine gerek kalmayacaktı belki de. Bir ruh için bu neden önemlidir acaba?”

“Ruhlar kendi Akaşik Kayıtlarına, yani geçmiş hayatlar kitabına bakarlar ve ‘Şuradaki savaşta öldürülmüşüm. Burada bir at çığnemiş beni. Orada uzun süre kalmamışım,’ gibi yorumlarda bulunurlar. Bu tıpkı, ‘Hadi bakalım, baştan alıyoruz,’ demek gibidir. Beden vasıtasıyla burada deneyimledikleri ağırlık ve fiziksel acılar olmaksızın da diğer boyutlarda öğrenebilecekleri pek çok ders vardır.” Belli ki Jason bu yüksek boyutlara geçmek istemiş, dolayısıyla da fiziksel plandaki enkarnasyon döngüsü dahilinde son bir hayat planı yapmış.”

“Deb,” dedim, “Jason’ın çocuklarının planları hakkında bilgi almamız mümkün olabilir mi? Bu deneyimi neden seçmişler?”

“Büyük oğlun...Adı neydi acaba?” diye Jason’a sordu Deb.

“Jaron,” dedi Jason.

“Onu öbür tarafta görüyorum (doğmadan önce). Davina’ya çok bağlı. Onunla yaşamak istiyor. Davina da ona diyor ki:

CESUR RUHLAR

‘Bunu düşün. Sana çok ağır gelmeyecek mi?’ O da diyor ki: ‘Hayır. Olan biten her şeyden yararlanmış olacağım.’ Ayrıca Davina’ya destek olmak istediğini de söylüyor. Bana söylendiğine göre bencillikten uzak olmayı öğreniyor. Küçük oğlunun ismi neydi?”

“Garret,” diye cevap verdi Jason. “Ona aile içinde Fox diyoruz.”

“Bu durumun onun için uygun olup olmayacağından emin değil. Senin ailene mi, yoksa bir başka aileye mi gitsin, pek emin olamamış. Jaron’a çok bağlı, buraya esas itibariyle ağabeyiyle arasındaki bu kuvvetli bağ nedeniyle gelmiş.”

“Onu ağabeyi istemişti,” dedi Jason gülerek. “Jaron, Noel Babanın kucağına oturup, ‘Bir erkek kardeş istiyorum,’ demişti.”

“Ve Garret da, ‘Madem beni istiyor, geliyorum o zaman,’ demiş. Bu iki kardeşin arasında geçmiş hayatlardan gelen çok kuvvetli bir bağ var,” dedi Deb ve devam etti. “Birbirinin erkek kardeşi olmuşlar, baba oğul, karı koca olmuşlar. Arkadaş olmuşlar. Birbirine güç kuvvet vermişler.”

Bahsetmediğimiz fakat bu durumdan öğrenecekleri olan birisi kaldı mı, Deb’e bunu sordum.

“Evet,” dedi Deb, “Jason’ın annesi. “Evet, yine empati (Enkarnasyonundan önceki konuşmalarında). Bunu yapmaması için Jason’a yalvarıyordu.” Deb, Staci’nin de aktardığı aynı planlama seansını izliyordu. “Annesi bunun çok zor olacağını hissediyor. Jason da ona bunu yapması gerektiğini söylüyor. Dolayısıyla bu deneyime kısmen hazır. Bir şeylerin olacağını biliyor.”

“Empatiyi öğreniyor. Her şeyi kendisi yapmak istedikçe, her şeyi kurtarmak için koşmak istedikçe bir adım geriye çekilmek zorunda kalacak. Öğrenmesi gereken derslerden biri de insanların gücünü onlardan almamak çünkü herhangi bir

ihtiyaç olduğu zaman bunu tamamen üstlenmek istiyor. Bir diğ-
er dersi de insanların bu durumdan bir şeyler öğrenmelerini
sağlamak. Oldukça büyük bir ruhsal gelişim var burada.”

“Deb,” dedim, “rehberlerine lütfen şunu soralım: Yakın za-
manda ciddi bir kaza geçirmiş ve bundaki anlamı yakalamaya
çalışan insanların bilmesi gereken önemli başka neler var aca-
ba?”

“Bakalım rehberlerim neler diyor,” dedi Deb ve kısa sessiz-
likten sonra duyduklarını aktarmaya başladı. “Umut var. Ge-
nellikle doktorlar çok acımasız oluyorlar. Umut var ve insan-
ların bunu bilmeleri gerekiyor. Yaşanan bu fiziksel hasarın çok
ötesinde bir hayat olduğunu bilmeleri gerekiyor.”

“Deb,” dedim, “lütfen rehberlerine sorar mısın, ruhlar ka-
zaları başka hangi nedenlerden dolayı planlıyorlar?”

“Bazen sadece belirli bir süre kalmak istiyorlar,” diyerek
rehberinin söylediklerini aktarmaya başladı Deb. “Dolayısıyla
kazalar bir çıkış noktası olsun diye planlanıyor. Bazen de ken-
dilerine gelsinler diye onları sarsmak için. Bu aslında, ‘Benim
amacım ne? Hayatımı boşa mı harcıyorum, yoksa yapmam
gerekenleri mi yapıyorum?’ gibi sorular sormak için bir fırsat
oluyor. Bu tip olayları geçiren insanlar bir süre sonra hayatla-
rına yeni bir yön veriyorlar. Ve rehberlerim bazen de sahneye
başka ruhların giriş yaptığını gösteriyorlar bana. (Bedene) bir
başka ruhun giriş yapması ve (orijinal) ruhun o bedenden dı-
şarı çıkması için bir fırsat yaratılmış oluyor.”

Bedene bir diğer ruhun giriş yapmasına ilişkin değeren-
dirmeler bu kitabın içeriğinde yer almamakla birlikte, bu ta-
kas durumu da gerçek bir fenomendir aslında. Bir ruh, o hayat
dönemi içinde öğrenmesi gerekenleri öğrendiği ya da bunları
asla öğrenemeyeceği sonucuna vardığı zaman bedenden *dışarı*
çıkabilir ve bu çıkış o ruhun enerjisini bedenden geri çektiği

CESUR RUHLAR

anlamına gelir. Çoğu zaman enerjinin geri çekilmesi bedeninin ölümü ile sonuçlanır. Fakat eğer bir başka ruh yeni enkarnasyonuna bir bebek olarak değil de daha ileri bir aşamada başlamasının öğreneceği şeylere en mükemmel katkıyı sağlayacağını hissederse, o zaman bu bedene girmeyi tercih edebilir. Dolayısıyla bir takas yapılmış olur. Sonrasında ise giriş yapan ruh, sanki doğumdan itibaren o beden içinde yaşamış gibi orijinal ruhun bütün anlarına haiz olur. Anılar korunmuş olmasına rağmen, bazen ilişkilerde sorun yaratabilen bazı kişilik değişiklikleri ortaya çıkmaktadır. Giriş yapan bazı ruhlar, olup bitenin bilinçli olarak farkındadır, bazıları ise bu farkındalığa sahip değildir. Farkında olanların çoğu ise gülünç duruma düşme korkusuyla bu bilgiyi çevreleriyle paylaşmazlar.

Deb'in rehberinin söylediği gibi, kazalar bize yeniden yön de vermektedirler. Bu nedenle, hayat amacımızı hatırlamamız gereken zamanlarda potansiyel kazalar anahtar durum olarak planlanmaktadır. Bu amacı sezgilerimiz yoluyla hatırladığımızda -rehberlerimizden gelen dürtüler vasıtasıyla- kazalara gerek kalmayacaktır. Öte yandan, bu içsel mesaj ve telkinleri göz ardı eder, onlara kayıtsız kalırsak eğer bu durumda mesaj bize ciddi kazalar da dahil olmak üzere gücü gittikçe artan yollarla iletilecektir. Bu anlayışımı Deb'le paylaştım.

"Ruhlarımız dikkatimizi çekmek için uğraşmaya devam ederler," diyerek beni onayladı Déb. "Bunu yapamadıkları zaman da bizi durdurmak üzere yere düşürürler, çünkü belirli şeyler konusunda baştan anlaşmaya varmış, mutabık kalmışızdır ve bunları yerine getirmeye başlamamız gerekiyordur."

"Deb," dedim, "Jason'ın ölümüne çok yaklaştığı o deneyim sırasında, pişmanlık veya negatif hisler taşımamasının çok önemli olduğu söylenmişti ona. Rehberlerin bununla ilgili olarak neler diyor acaba?"

“İnsanlar bunun başlarına neden geldiğini merak edeceklerdir. Kızacaklardır. Rehberlerim bana kızgınlığın bir enerji olduğunu gösteriyorlar. Onu kendinize yöneltmeyin. Bu enerjiyi egzersiz yapmak, imgeleme yapmak ve kendinizi ileriye sevk etmek için kullanın. Gerçek anlamda bir ruhsal gelişim böyle olur. Ve bir başarı elde ettiğiniz zaman, çok küçük bir başarı da olsa, bunu kutlayın. Neşeli olun. Ve her gün bedeninizi kutlayın. ‘Şu lanet beden,’ demeyin. ‘Bu harikulade beden, elinden gelen en iyi şekilde bana hizmet ediyor,’ deyin. Ve rehberlerim insanların kendilerini üzgün hissettikleri zaman ağlayabileceklerini söylüyorlar. Eğer bunu bastırırlarsa, duygularının yüzeye öfke olarak çıkacağını söylüyorlar. Gözyaşları ruhu yıkar.”

“Jason bu kazanın evliliğinde yarattığı güçlüklerden bahsetmişti bana. Kaza sonucunda ilişkilerinde benzer sıkıntılar yaşayan okurlara, rehberlerinin iletmek istediği bir şeyler var mı acaba?” diye sordum.

“Diyorlar ki, ‘İletişim, iletişim, iletişim.’ Her konuda konuşmak zorundalar. Jason, Davina sana endişeli olduğunu ve korktuğunu söylemek istemiyor. Fakat bunu dile getirmek zorunda. ‘Bu mesele beni de ilgilendiriyor ve ben endişe ediyorum,’ demesi gerekiyor. Belki ona öyle şeyler söylemelisin ki, başını omzuna yasladığını hissetmeli. Eğer bir şey söylerse bunun seni inciteceğini düşünüyor. Sonra mesele kahredici bir noktaya geliyor ve o da şöyle düşünmeye başlıyor: ‘Eğer kendimi bu işin dışında tutarsam Jason daha rahat iyileşebilir ve bu ikimiz için de daha iyi olur.’”

“Aslında bu olay yüzünden etkilenen diğer insanları da merak ediyorum: arkadaşlarım, diğer yakınlar, uzak akrabalar,” dedi Jason.

“Bu onlar için de ruhsal bir gelişim,” diye cevap verdi Deb. “İçlerindeki en iyiyi ortaya çıkarmaları için onlara fırsat vermiş

CESUR RUHLAR

oluyorsun. Onların yüreklerine dokundun ve onlar da bir şeyler yapmak istiyorlar. Bu kadar basit.”

Doğum öncesi planlama olgusunun anlaşılması ve kabulü oldukça derin bir iyileşme getirmektedir. Lakin bu idrakın konumu yas dönemine refakat etmek veya bu dönemi takip etmek dahilindedir, o dönemin yerini almak veya duyguları bastırmakta değildir. Fiziksel yetilerin kaybı da dahil olmak üzere, her türlü kayıp yas tutarak, o üzüntüyü yaşayarak şifa bulur. Fakat bu yas süreci kişilik bilincinden ruh bilincine geçmek gayesiyle hızla geçirilen bir keder dönemine indirgenmemelidir. Daha ziyade kişi o acıyı hissetme ve ağlama yoluna gitmelidir. Yas kalp için aşamalı bir süreçtir ve bu süreç yumuşaklık içinde, şefkatle, merhametle, kişinin kendisine karşı iyi ve nazik olması yoluyla en hayırlı şekilde yaşanabilecektir.

Bakış açısında zamanla birtakım değişiklikler meydana gelecektir. Bu değişikliklerin en şifa verici olanlarından biri de Staci'nin rehber ruhunun söylediği gibi, bedeninizden çok daha öte bir varlık olduğunuzu idrak etmektir. Bu idrak muazzam bir fark yaratacaktır. Jason'ın bilinçsiz kaldığı esnada Tanrı'yla yaşadığı deneyim, fiziksel alemden ötesinin de mevcut olduğuna dair bir onay olmuştur onun için. Halbuki Jason sadece bedeninden ibaret olduğuna ve hayatı sona erdiğinde de varlığının tamamen yok olacağına inansaydı eğer, tüm bu yaşadıkları onun için kim bilir ne kadar ızdırap verici bir hale gelecekti. Fakat o bir ruh olduğunun bilincindedir; 'huzur, sükunet ve dinginlik' olarak tabir ettiği o yerden geldiğini ve oraya geri döneceğini bilmektedir.

Bu bilince doğum öncesi planlama konusuna yönelik bir idrak da eklendiği zaman bakış açısı çok daha çabuk değişebilecektir. Böyle bir farkındalıkla yaşanan bu hayat dönemi ise sonsuz ufka yönelik bir uzanış haline gelecektir. Anlamsız ızdıraplarla dolu, gelişigüzel ve tesadüfi bir hadise değil, pek çok amacı olan ve iyi kurgulanmış bir plandır hayat. Bu planları yaşayan bizler ise sadece bir mineral yığınının ibaret değiliz; bizler ruhuz. Dolayısıyla da ebediyiz.

Gelmiş olduğumuz ve geri döneceğimiz 'huzur, sükunet ve dinginlik' aleminde hiçbir tezatı deneyimlemeyiz. Oradaki huzur daimidir ve asla bozulmaz, sükunet hiçbir sekteye uğramaz, dinginlik sürekli. Tezatlar olmadığı zaman da tüm bu nimetlerin ve kutsamaların hakiki değerini tam olarak takdir edemeyiz. Böylelikle bu tezatlar dünyasında bedenlenmek isteriz. Burası huzur, sükunet ve dinginlik gibi niteliklerin son derece nadir bulunduğu fakat hayat planlarımızı yaşarken *bizler tarafından yaratılmalarının da mümkün* olduğu bir yerdir. Jason'ın doğum öncesi planlama seanslarında söylemiş olduğu sözleri burada tekrar dile getirmek faydalı olacaktır: "İnsanlara yolu ruhum vasıtasıyla göstermek istiyorum. Yapacakları şeyler ve hisleri konusunda onlara ilham vermek istiyorum. İnsanlara hizmet etmek istiyorum." Jason hayat planını, Evdeki 'huzur, sükunet ve dinginliği' kendi içinde yaratarak gerçekleştirecektir. Şu anda deneyimlemekte olduğu elem hali de bu hislerin derin seviyede anlaşılması ve takdiri ile kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Ve Jason Evdeki o hisleri kendi içinde yaratmaya devam ettikçe bu hisler Jason'ın kendi özünü, doğası ve esası sevgi olan ebedi bir ruh olarak daha derin seviyelerde hatırlaması için tetikleyici bir işlev görecektir.

Jason sevgi olduğu için özü ve doğası sevgi olduğu için insanlara hizmet etmek istiyordu. Aslında bizler de böyle oldu-

CESUR RUHLAR

ğumuz için pek çoğumuzun doğum öncesi planları dünyaya hizmet temeli üzerine kuruludur. Hizmet etme arzusunu teşvik eden unsur sevgi, sevgiye şekil veren ise hizmettir. Bu durumda şöyle bir soru akla gelebilir: Hizmet etme arzusu içinde olan Jason gibi bir ruh neden bu arzusunu sınırlar görünen bir hayat planı yapmıştı? Bunun yanıtı, hizmetin enerji düzeyinde de olabileceğidir. Aslında fiziksel planda hareket etmeyi gerektirsin veya etmesin, tüm hizmetler enerjetiktir.

Jason hayatının akışı dahilinde kendi iç huzurunu tesis ettikçe, başka insanların da kendi iç huzurlarını yaratırken takip edebilecekleri ve onlara kolaylık sağlayan vibrasyonel bir yol inşa etmiş olacaktır. Enerjiden tesis edilmiş olan bu güzergah, fiziksel faaliyetlere tabi olmadığından dolayı da Jason huzuru kendi içinde yaratarak, dünya üzerinde -ve fiziksel olmayan alemde- büyük bir etki yaratabilecektir. Bu kitapta tekrar tekrar üzerinde durulan mesaj, vibrasyonlarımızın tüm evreni eylemlerimizden çok daha fazla etkilediğidir; halbuki bizler en çok bedenlerimizin ne yaptığa önem veririz. Bir dağ başında oturup barış vibrasyonları yayan bir münzevi, barış adına yürüyüş yapan öfkeli bir göstericiden çok daha fazla ahenk ve uyum katar dünyaya; zira bu öfkeli göstericinin frekansı hararetle karşı olduğu şeyi sadece arttırmaya hizmet etmektedir. Dolayısıyla bedeninin fiziksel anlamda sınırlı olması, Jason'ın enerji düzeyinde yarattığı etkiye hiçbir sınır veya engel getirmez, aksine bu etkiyi güçlendirir. Onun şifası bizim şifamızdır, onun huzuru bizim huzurumuzdur.

Jason'ın sadece enerjisi bile tek başına olağanüstü bir etki yaratabilecekken hayat planı onu insanlara ilişkileri yoluyla hizmet etmeye sevk etmektedir. Yaptığı hizmet ise bir anlamda öğretmenlik şeklini almakta, eğitici bir rol oynamaktadır. Deb'in de işaret ettiği gibi, Jason felçli bir bedenin felçli bir zi-

hin anlamına gelmediğini, beden ağır hasar görse bile kişinin tamlik içinde olabileceğini ispat etmek için böylesine tahripkar bir kaza planlamıştı. Aslında Jason bir anlamda insanların kendisine hizmet etmesine imkan yaratarak onlara hizmet etmektedir. Ciddi kazalar kendimizi şefkat, empati ve bağışlayıcılık olarak (kaza geçiren kişiye duyulan öfke nedeniyle kişinin kendisini bağışlaması da dahildir buna) daha derinlikli bir şekilde ifade etmemize ve kendimizi böyle bilmemize fırsat yarattığı için planlanırlar. Bunların hepsi ruhumuzun erdemleridir ve bu erdemler fiziksel yetersizliklerin mevcut olmadığı ruhsal alemde dünyadaki şekliyle ifade ve idrak edilemezler. Jason'ın verdiği hizmet aynı zamanda direkt eylem biçimini de almıştır. Jason yakın zamanda bağımsız-yaşam uzmanı olarak çalışmaya ve kazalarda yaralanan diğer insanların iyileşmeleri için onlara yardım etmeye başlamıştır. Yeni kariyeri vasıtasıyla insanlara verdiği bilgi çok değerli olmakla birlikte, en büyük etki, enerji seviyesinde gerçekleşmektedir. Bu yeni hayatında insanlara ruhu vasıtasıyla yol göstermektedir o. Başarmaları ve anlamaları için onlara esin kaynağı olmakta, insanlara hizmet etmektedir. Bu hayatı planlayan ruhtur o ve planladığı gibi, ceturca yaşamaktadır hayatını.

Jason hayatına devam ederken, sevgi dolu ilahi varlıklardan oluşan bir koro da ona ilham vermektedir; hayatını planlamasına yardım eden rehberler de bu koronun dahilindedir. Jason insanlara hizmet ederken bu ilahi varlıklar da ona hizmet etmekte, Jason'ın amacına ulaşmasına yardım ederken onlar da kendi amaçlarını yerine getirmekte ve Jason'ı her zaman sevgileriyle çepeçevre sarmaktadırlar. Ruhsal Alem Jason'ın ve kişisel ızdırabını dünyaya hizmet etmek için bir vasıtaya dönüştüren herkesin önünde saygıyla eğilmektedir. Jason'ın her düşüncesinin, hissinin, her hareketinin bilindiği, hissedildiği ve görüldüğü o perdenin arkasından şükranla alkışlamaktadır O. Belki

CESUR RUHLAR

Jason'ın hayat planı duru işiti melekesini de gerektirecektir ve bu vesileyle onun olağanüstü cesaretine ve hizmetlerine büyük saygı duyan o koroyu belki Jason da bir gün işitecektir.

Jason'ın geçirdiği kaza, kendilerini şefkat, empati ve bağışlayıcılık olarak hatırlamaları için diğer insanlara yardım ettiği gibi, gerçekten kim olduğunu hatırlaması için Jason'a da yardım etmiştir. Bundan önceki enkarnasyonlarında Jason gerçek benliğini hatırlamamış, aksine varlığının ruhsal yanını tamamen kaybetmişti. Planlama seansları sırasında söylediği gibi, pek çok hayatını gözün görebildiği şeylere ve popüler değerlere odaklanarak geçirmişti. Bu hayatların bazılarında sosyal statüye, prestije, başarıya ve insanların o dönemde kendilerini yargıladıkları diğer ufak tefek şeylere konsantre olmuştu. Jason, karmayı dengelemek ve hatırlama deneyimine destek olmak için bu tür yaklaşımların anlamsız kalacağı bir hayat planı yapmıştır. En önemlisi de geçmiş hayatlarından dolayı kendisini cezalandırmamaktadır o. Aksine, ebedi ruhsal kimliğini geçici ve fiziksel bir form içinde yeniden yaratmak, böylelikle de onu idrak etmek için kendisine bir başka fırsat sunmaktadır. Hayatının en önemli gayesi ve deneyimi, kimliği olan sevgiyi maddede ifade etmektir. Planlamış olduğu kaza ise bu simya olayını çabuklaştıran bir katalizördür sadece.

Hikayesine alkolizmle ilgili bölümde yer verilen Patrick gibi, Jason da kendi ruhsallığını görmesine yardım edecek bir deneyim arzu etmiştir. Günün popüler değerlerine odaklandığı için önceki hayatlarında üstü örtülü kalan bu ruhsallık "inanç içinde yapacağı sıçrayışlar" sayesinde Jason'ın bu hayatında ifade olmaktadır. Jason'ın rehber ruhunun söylemiş olduğu bu sözler çok anlamlıdır, zira "inanç sıçrayışı" gerçekten inanç duymadan harekete geçtiğimiz zamanlarda meydana gelmektedir. "İnanç içinde sıçramak" ise, tam aksine, inanç içinde ger-

çekleşen hakiki bir gelişmeyi ifade etmektedir. Kazanın hemen sonrasındaki bu dönem, Jason'ın böyle bir sıçrama gerçekleştirmesi için henüz erken olmakla birlikte, gerekli tohumlar atılmıştır. O tohumlar bilincini yitirdiği sırada Tanrı'yla yaşadığı deneyim ve aldığı mesaj dahilinde atılmıştır. Fiziksel olmayan boyutun tüm huzurunu hissettiği zaman atılmıştır. Ve atılan bu tohumlar kazanın bir sebebe istinaden meydana geldiğine dair Jason'ın sahip olduğu sezgisel bilgi dahilinde biçim kazanmaktadır. Bu denli zorlu bir deneyimle beraber, Jason'ın ilerlediği yolda zaman zaman inanç kaybının ızdıraplı izlerine de rastlanılabilir. Fakat bunlar inancın kendisini yenilediği, sessizce ve görünmeden büyüüp geliştiği, Jason'ın kendisini bileceği o günü daha da yakın kılan nadas dönemleridir aslında.

Fakat tüm bunlardan da önemlisi, Jason'ın hayatının büyük bir cesaret ifadesi olduğudur. Rehber ruhu, Jason'ın üstlendiği bu koşulların zorluğunu anlamış ve ona bu yönde sorular sormuştur. Bu zorluğu annesi de görmüş ve gözyaşlarına boğulmuştur; nihayetinde ise kazanın çocukluk dönemi yerine yetişkinlikte meydana gelmesi için Jason'ı ikna etmiştir. Jason ise kazanın her şeyi değiştireceğinin farkındadır ve bu değişimi istemektedir çünkü "bu seviyede bir tekamülü" mükemmelen gerçekleştirmek için bir fırsat sunmaktadır. Bunlar muazzam cesaret isteyen ve çok az kimsenin üstlenmeye cüret edeceği planlardır. Kendi yaratmış olduğu sınırlamaların cesaretle üstesinden gelerek kendisini bilmek isteyen sınırsız bir ruhun planlarıdır.

Bununla beraber bu planları hayata geçirmek, onları oluşturmaktan çok daha fazla cesaret gerektirmektedir. Jason'inki gibi bir planı yaşayan hiçbir ruh, bunun ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini göz ardı edemez ve bu cesareti fark eden hiçbir ruh da kendisine duyduğu sevgiyi kat be kat çoğaltma-

CESUR RUHLAR

mazlık edemez. En nihayetinde, fiziksel hayatın temel gayesi sevginin tüm formlarda yaratılması ve ifade edilmesidir. Doğmadan önce belirlediği amacını cesaretle gerçekleştirmektedir Jason; çünkü bu amaç, benliğini ve sevgisini dünyayla paylaşması için bir mihenk taşı konumundadır.

CHRİSTİNA 1969 YILINDA OLDUKÇA FECİ bir kaza geçirmişti. Kaza sonrasında hayatını kaybetmemişti ama başka türlü kayıplar yaşamıştı: Christina'nın eski hayatı, eskiden sahip olduğu düşünce ve varoluş şekli ölmüştü artık. Bunların yerine ise yepyeni bir ruhsal farkındalık doğmuştu. Çektiği tarifsiz acılara rağmen Christina, yaşadığı bu deneyime bir armağan gözüyle bakmaktadır. Christina'yı bu bakış açısına götüren yolculuk ise olağan dışıdır.

Christina'nın öfke ve suçluluk duygusundan, huzur, affedicilik ve şükran duygusuna uzanan bir seyahatti. Yaşadığı ızdırabı dönüştürerek bu denli olumlu bir şekilde kullanma becerisi Christina'nın doğum öncesi planlama konusuna yönelik idrakının bir yansımasıydı. Hayatının akışını tamamen değiştiren bu kazayı kendisinin planlamış olduğunu uzun süre önce fark etmişti Christina ve planı neden yaptığını da biliyordu.

Geçirdiği kaza Christina'nın insanlara şifa verme arzusunu gerçekleştireceği yeni bir kariyer edinmesine vesile olmuştu, zira bu arzusu da doğum öncesi döneminden geliyordu. Christina kazadan sonra konuşma bozuklukları üzerine doktora derecesi yaptı. Bugünkü çalışmalarında nörolojik problemleri olan, esas itibarıyla da beyinde hasar bulunan hastaları tedavi etmekte; tümörler, darbe sonucu yaralanmalar ve anevriz-

ma vakaları üzerinde çalışmaktadır. Christina ayrıca, Reiki ve Havaî'de kullanılan eski bir şifa yöntemi olan ARCH konusunda da kendisini yetiştirmiş ve binlerce insana yardım etmiştir. Kendi alanında pek çok ödülü olan Christina, konusunda lider kabul edilmektedir.

Christina'nın doğum öncesi planlama konusuna ve geçirdiği kazanın amacına yönelik anlayışı, aslında bir bakıma rehber ruhları Cassandra ve Leona ile yaptığı görüşmelere dayanıyordu. Onun hikayesi, doğum öncesinde yaptığımız planları hayata geçirmenin yanı sıra, bu planların bize sunduğu bütün bilgeliği ve gelişmeyi de kazanabilmemiz için Ruhsal Alemin kullandığı o harikulade yolları da bize gösteriyor.

Diğerlerinden farklı olarak Christina'nın hikayesi iki bölüm halinde sunulmaktadır. 1. Bölüm kaza ve o dönemde gelişen olaylar üzerinedir; Christina'nın kazayı planlamış olduğunu fark edişi ve bu farkındalığıyla ilgili olarak onunla yaptığımız görüşme yine bu bölümdedir. 2. Bölümde Christina ile yaptığımız konuşmalar bulunmaktadır, Christina burada yaptığı içsel yolculukla ve şifa konusuyla ilgili kendi duygu ve düşüncelerini paylaşmaktadır, izleyen kısımda ise medyomla yaptığımız seanslar yer almaktadır.

Christina'nın hikayesi - Bölüm 1

Christina henüz yirmi iki yaşındaydı ve o dönemde Pomona Üniversitesi Siyaset Bilimi bölümünde yönetici asistanı olarak çalışıyordu. Diğerlerinden hiçbir farkı olmayan sıradan bir iş günü daha sona ermişti ve kendisini alması için dışarıda eşini bekliyordu Christina. Fakat çoktan gelmesi gerekirken kocası gecikmişti o gün, Christina da onun neden geç kaldığını

merak ediyordu; sonrasında ise kocasının okumaya dalıp zamanı unuttuğunu öğrenecekti (Daha sonra medyumla yapılan seansta, kocasının o sırada orada olmaması gerektiği söylenecekti bize).

Christina zaman geçirmek için bölüm başkanının posta kutusunu kontrol etmeye karar vermişti. Posta kutusu binanın zemin katındaydı. Merdivenleri inerken basamakların üzerinde bir paketin durduğunu fark etmişti. Fakat büyük bir şans eseri olarak Christina, paketi almak için yanına kadar gitmemiş, bulunduğu yerden uzanmıştı sadece.

“Saatli bir bombaydı,” dedi Christina. “Kablolar paketin etrafına sarılmıştı, bu yüzden ben dokununca paket infilak etti. Patlama beni duvara doğru fırlattı, zemindeki bir buçuk metrelik tahtaları da duvara savurdu ve bunlar birer ok gibi betona saplandılar. Patlamanın şiddetiyle dört kat yukarıdaki aydınlık camları da kırılmıştı.”

“Hiçbir şey görmüyordum çünkü bombanın tüm malzemesi gözlerime dolmuştu. Tüm vücuduma şarapnel parçaları saplanmıştı, göğsüme, kafama, her yerime. İki parmağım kopmuş, kulak zarlarım patlamıştı. *O kadar büyük bir acı içindeydim ki!* Üniversitede birlikte çalıştığım adamlardan biri yanıma koştu ve ‘Kimsin sen?’ diye sordu. Beni tanıyamamıştı.”

İnsanlar Christina’yı o enkazın içinden çekip dışarı çıkarmışlardı. “Yağmur yağıyordu, harikulade serin bir yağmur,” diye hatırlıyordu Christina. “Yağmuru yüzümde hissedebiliyordum.” Yanına ilk gelmiş olan o adam, vücudundaki kritik yerlere basınç uyguluyor ve büyük ihtimalle de Christina’nın hayatını kurtarmış oluyordu. Yakın bir zamanda “tesadüfen” karısının hemşirelik kitaplarını okumuştı ve kanamayı kesmek için basınç uygulanacak esas noktaları da oradan öğrenmişti o adam. Sonrasında Christina’ya “Onları neden okuduğumu hiç

bilmiyorum,” diyecekti. “Bir gün canım sıkılmıştı sadece.”

Ambulans Christina’yı acil servise yetiştirmişti. Hastanede ise sadece birkaç gün önce dokudaki yabancı maddeleri temizlemek için manyetik bir cihaz satın alınmıştı. Göz kapaklarını açık tutmak için diktikten sonra saplanan şarapnel parçalarını çıkarmaya başlamıştı doktorlar. Bunu yaparken de göze zarar vermemek için parçaları saplandıkları açıyla çıkarıyorlardı.

İzleyen günler ise Christina’nın hayatındaki en zor dönemlerden biriydi. “Baş ağrıları korkunçtu. Altı gün içinde 55 kilodan 40 kiloya düşmüştüm. Dudaklarım şiş olduğu için yemek yiyemiyordum, gözlerimi de açamıyordum çünkü onlar da şişti. Yüzüm yanmıştı. Los Angeles Bomba Timi bir gün hastaneye gelip beni ziyaret etti ve adamlardan biri beni görünce düşüp bayıldı.”

Christina eline yapılan iki müdahale ve yüzüne yapılan estetik ameliyat da dahil olmak üzere toplam on tane operasyon geçirmişti. Bir işlem sırasında doktorlar Christina’nın yüzündeki deriyi soyup cilde yapışmış olan barutu tel fırçalarla temizlemişlerdi.

“Aradan bir süre geçtikten sonra bir gün gözlerimi açtım ve renkleri yeniden görebildim,” dedi Christina büyük bir heyecanla. “Hemşireye, ‘Üzerindeki çok güzel bir kırmızı elbise,’ dedim. Herkes ağlamaya başlamıştı, hoplayıp zıplıyorlardı.”

En sonunda Christina üniversite öğrenimini tamamlamaya karar vermişti. Bedeni oldukça iyileşmişti fakat hala çok ağrısı oluyordu ve gözleri de iyi görmüyordu. Sağ kolundaki alçı nedeniyle yazarken sol kolunu kullanmak zorunda kalıyordu. Yazılı sınavlarda ek süre talep ettiğinde hocaları kopya konusundaki kaygılardan bahsediyorlardı ona.

“O dönemde çok büyük bir öfkeye kapılmıştım,” dedi Christina. Bu öfkenin çoğunlukla hocalarıyla bir ilgisi yoktu;

CESUR RUHLAR

bunu biliyordu. Christina daha ziyade kazaya ve o bombayı oraya koyan kişiye büyük bir öfke duyuyordu.

Christina'nın hayatı kampüste nasıl değiştiyse, yine böyle bir şey olmuştu fakat bu sefer ruhsal bir deneyim yoluyla gelmişti bu değişim.

“Bir gün kampüste yürüyordum ve sanki o patlamayı ben yapmışım gibi bir suçluluk hissi içindeydim,” diye anlatmaya başladı Christina. “Birdenbire bana bir mesaj verildi (Ruhsal Alemden), herkes kadar iyi olduğum söyleniyordu mesajda. Fiziksel engellerimin hiçbir öneminin olmadığı çünkü bilmem gerekeni zaten bildiğim söyleniyordu bana. *Sanki birisi omuzlarımdan dünyanın yükünü almış gibiydi!* Tüm benliğimi çok derin bir bağışlama hissi kaplamıştı. Öyle ki, bir süre hiç hareket edemedim. Sonrasında ise kendimi çok mutlu hissetmeye başladım. Ve diğer insanları yargılamanın bir gereğinin olmadığını fark ettim, kendime dayanak alabileceğim bir tarafsızlık hali çıktı ortaya. Bağışlayıcılık, zihnin yarattığı kurban psikolojisinin dışına çıkmak için en önemli unsurdur.”

Christina yaşadığı bu son derece önemli anları anlatırken, sesindeki yoğun duygusallık bu deneyimin çok kuvvetli olduğunu gösteriyordu. Böyle en olağan dışı açılımlar bazen en sıradan durumlarda meydana gelmektedir. O anlarda bir bilgi aktarımı olmakla birlikte, aktarılan bilginin kuvveti, boyutlar arasında köprü kuran duyguların bünyesinde bulunmaktadır. Bu duyguları hiçbir kelime tarif edip anlatamaz ve böyle bir deneyim yaşayan hiç kimse de bir daha aynı kişi olmaz. Ruhsal Alem de Christina'yı fiziksel olmayan bilge varlıkların tüm deneyimleri nötr bir şekilde ve hiç yargılamaksızın gözlemlediği bu tarafsızlık anlayışıyla ödüllendirmişti.

Kişilik açısından bakıldığında, zorlu hayat deneyimleri genellikle “kötüdür” çünkü acıya yol açar görünürler. Fakat ruh

bakış açısından bunlar nötr deneyimlerdir; acıyı yaratan ise yaşanan bu deneyimlerin kendisinden ziyade onların “kötü” olduğuna hükmedilmesidir. Christina kampüste yürürken nötraliteyi çok derinden hissetmiş ve anlamıştı. Bu anlayış çerçevesinde de suçluluk ve öfke hisleri ortadan kaybolmuştu.

Duygusal açıdan iyileşmesiyle ilgili süreci biraz daha anlatmasını rica ettim Christina’dan, buna Ruhsal Alem’den aldığı ve üzerinde şifa etkisi yapan diğer mesajlar da dahildi:

“Elizabeth Kubler Ross’un kitaplarında bahsettiği, ölüm yaklaşan insanların geçtiği aşamalardan geçtim. Öfke ve suçluluk duygusunu yaşadım. Pazarlık yapmayı denedim. Bir sürü şey denedim. Bunun (doğum öncesinde) kendi yaptığım bir anlaşma olduğunu fark ettikten sonra ise içimdeki tüm o karmaşa sakinleşti. Bununla mücadele edip çırpınmak için bir sebep yoktu artık.”

“Christina, rehber ruhlarınla iletişim halinde olduğunu anlıyorum. Parçaları bir araya getirmeni bu iletişimin mi sağladı.”

“Bu ve daha bir sürü başka şey. Bazen kitaplar vesile oldu. Spiritüel kitapların satıldığı bir kitapçıya gider, raftan bir kitap alırdım ve rastgele bir sayfa açardım. Bazen mesajlar bu yolla gelirdi. Cassandra ve Leona diye iki tane de rehberim vardı; bana onlar da bilgi sağlıyorlardı ve beni koruyorlardı. Özel bir şey yapacağım zaman da baş melek Micheal ile iletişim kuruyordum,” diye anlatıyordu Christina.

Görüştüğüm insanlardan çok azı hayatlarımızı ve yaşayacağımız zorlu deneyimleri doğmadan önce planladığımız konusunda fikir sahibiydi. Doğum öncesinde yapılan bu planlar hakkında bilgileri olsaydı belki de yaşadıklarını Christina gibi çok daha kolay kabulleneceklerdi.

Toplum bu kabullenışı genellikle zayıflık ve teslimiyet olarak görür, bize de hiçbir zaman pes etmememiz gerektiği söyle-

CESUR RUHLAR

nir. Fakat insanlarla yaptığım görüşmelerde, gösterilen direncin ızdırabı arttırdığını, kabulün ise bu ızdırabı dağıttığını görmüştüm pek çok defa. Dolayısıyla teslimiyeti gerçek kuvvete giden yol olarak görüyordum.

“Acı çekmenin enerjetik bir denge sağladığını söyleyen bir mesaj daha almıştım,” diye devam etti Christina. “İnsanlar acı çekerken bu durum diğer insanların pek çok konuda ilerlemesi için bir enerji açığa çıkarıyordu. Bu bana anlamlı gelmişti, dolayısıyla ilerlemeye devam ettim.”

Christina’ya bombacının kim olduğunu öğrenip öğrenmediğini sordum.

“Bu bilgiye hiç ulaşamadım,” diye cevap verdi. “Yıllar öncesinde, ‘Keşke o adamı bulabilsem çünkü onu uzun zaman önce affettiğimi bilmesi gerekiyor,’ diye düşünmüştüm. Bunun olması için o adamla bir anlaşma yapmıştım.”

“Bir keresinde de göz ameliyatı olurken bir ses duymuştum, diyordu ki: ‘Artık rölativite teorisini anlıyorsun. Her şey aynı zamanda ve farklı zamanlarda olur.’ Eğer tüm olaylar eş zamanlı olarak meydana geliyorsa, birisini affetmemek için hiçbir neden yoktu, bunu fark etmiştim çünkü o olayı zaten yaşamıştım.”

“Christina,” dedim, “bu olayın bir başka ruh tarafından sana sağlanmış bir hizmet olduğunu söylemek doğru olur mu bu durumda?”

Hiç tereddüt etmeden, “Bir armağandı,” diye cevap verdi Christina.

“Bunun için memnun olduğunu söyleyebilir misin?”

“Evet müteşekkirim.”

Christina olağanüstü hisler ve deneyimler aktarıyordu. Fakat benim en dikkat çekici bulduğum nokta, Christina’nın bağışlayıcılığı ve şükran hisleriydi. Yaptığı hareketle, yıllarca

fiziksel ve duygusal acılar çekmesine neden olan bir adamı tamamen affetmişti o. Halbuki pek çokları kendilerini öfkeyle tüketmiş, hayatlarını acı içinde harap etmişlerdi. Christina ise affedici olmuş ve bununla da huzuru yakalamıştı. Daha da dikkat çeken nokta, bombayı koyan adamı *çok uzun zaman* önce affetmiş olmasıydı. Christina'nın bağışlayıcılığı, on yıllar geçtiği ve bedenindeki yaralar iyileştiği için ortaya çıkmamıştı; aslında o adamın yol açtığı fiziksel harabiyetin giderilmesi için ameliyat masasına yattığı zaman bile affetme yönünde önemli adımlar atmıştı o. Bu koşullar altında bağışlayıcı olabilmek ender bir yaklaşımdır; deneyim için şükran duyabilmek ise çok daha nadir rastlanan bir durumdur.

Christina'nın nasıl bu kadar büyük bir iyileşme gösterdiğini daha iyi anlamak için ondan Cassandra'ya kanal olmasını rica ettim. Cassandra'nın söylediklerini okurken sizinle birlikte çalışan aydınlanmış rehber ruhlara kendinizin de sahip olduğunuzu lütfen hatırlınızda tutun. Cassandra'nın duru-ışiti yönü Ruhsal Alemden ona bir imtiyaz vermez; bilinçli zihnimiz idrakında olsa da olmasa da aynı sevgi ve bilgelik sağanak gibi hepimize bahşedilmektedir. Onların rehberliği hisler, sezgiler, dürtüler, imgeler ve yüreğimizden gelen arzular yoluyla ulaşırlar bize. Bize düşen ise kulak vermektir. Zihnimizi sessizleştirip Ruh'u duyabileceğimize inanmayı seçerek yapabiliriz bunu. Aksi takdirde bu rehberlik, zihinsel karışıklığın veya işitme yetimize yönelik inançsızlığımızın gölgesinde kalabilir.

Cassandra ile yapacağımız görüşmeye başlarken, ondaki bilgeliğin yaşadığım veya yaşayacağım deneyimlere benim de daha derin bir bağışlayıcılık ve şükranla bakmama imkan sağlayıp sağlamayacağını düşünüyordum. Belki de bu bilgelik benim gibi başkalarının da bu olumlu yaklaşımı benimselemelerine yardım edecekti; bunu umuyordum.

Christina, Cassandra'ya kanal oluyor

“Cassandra,” dedim, “Christina dünyaya gelmeden önce neden böyle bir deneyim planlamıştı?”

“Bu varlık dünyaya umut getirmek istemişti,” diye cevap verdi Cassandra. “Bu onun en önemli göreviydi. İnsan bedeninin sadece bir kabuk olduğuna ve pek çok hayat yaşayabileceğinize, bu hayatları huzur ve iyilik içinde yaşayabileceğinize yönelik bir anlayış seviyesi getiriyor o.”

Cassandra'nın mevcudiyeti bir enerji değişikliği yaratmıştı, farklı bir bilincin varlığı hissediliyordu. Christina'nın sesi söylenenleri aktarıyordu fakat bu sözlerde farklı bir his vardı.

“Amacına ulaşmak için Christina'nın seçebileceği başka pek çok zorlu deneyim vardı. Neden özellikle bu bombalama hadisesini planladı?”

“Çünkü bundan sağ kurtulabilirdi ve diğer insanların dikkatini çekecek kadar şiddetli bir olaydı, bu nedenle insanlar onu dinleyeceklerdi.”

“Bombalama olayını gerçekleştiren adam dünyaya gelmeden önce neden böyle bir plan yapmıştı peki?” diye sordum.

“Bu bir özgürlük meselesi,” diye cevap verdi Cassandra. “Negatif bir alt anlam yok burada.”

“O halde bu bombalama olayının, o adamın Christina'ya ve dünyaya yaptığı bir hizmet olduğunu söyleyebilir miyiz?”

“Evet. İlahi Olan, pek çok insanın gözlerini açmak ve zaman içinde hakikati görmelerini sağlamak için o adamı vasıta olarak kullanmıştı.”

“Bu eylemi yapan kişi ölüp de ruha geri döndüğü zaman pişmanlık veya vicdan azabı hissedecek mi?”

“Hayatının yeniden gözden geçirilmesi gibi olacak fakat bir pişmanlık hissi taşımayacak.”

“Peki rolünü iyi oynamış olduğu için gurur duyacak mı?”

“Nötr olacak.”

“Peki bu bomba hadisesi başka amaçlara da hizmet etti mi?”

“Evet,” dedi Cassandra. “Bir grup insan üzerinde bilinçsiz bir düşünme süreci (grup düşüncesi) oluşturdu. Sizler (insanlar) bazen kozmik bilinçten gelen düşüncelerle hareket ediyorsunuz. Bazen de belirli hadiselerle sürükleniyorsunuz. Bu hadiseler bazen savaşlara ve insanların zarar görmesine sebep olabiliyor. O patlama pek çok insanı dünyada bulunduğu süre içinde nasıl bir rol oynadığını düşünmeye sevk etti.”

Cassandra şimdi bireysel ve kolektif bilincin ayırımına işaret ediyordu. Dünyadayken insanlar grup bilincinin (enerji) etkisi altındadırlar. Tekamülümüzün bu aşamasında kolektif bilinç daha ziyade korkuya dayalıdır: Ölüm korkusu, yaralanma korkusu, mali sıkıntı korkusu vb. Bu enerji bizim düşüncelerimizi ve hislerimizi etkiler. Kolektif bilincin rolü ve gücü iyi anlaşılmadığı için insanlar tüm korkularının kendilerinden kaynak bulunduğunu düşünme eğilimindedirler. Aslında bunlar kolektif enerjiyi dayanak alıyor olabilirler.

Bu olayın bombayı yerleştiren ruha nasıl bir fayda sağladığını hala tam olarak anlayamamıştım. “Bombacının ruhu neyi öğrenmiş oldu peki?” diye sordum Cassandra’ya.

“Ruh tüm etherik bedenler dahilinde titreşen bir anlayış derinliğini hayata geçirir.” Etherik bedenler fiziksel bedenlerimizi saran genellikle gözle görünmeyen enerji katmanlarıdır. Hepsi bir araya gelerek aurayı oluştururlar. “Bombayı yerleştiren kişi, o zaman yaratmış olduğu şey vasıtasıyla bir nefret hissine yol açıyorsa eğer, bu hissin çözülüp affedildiğini ve bu hareketten dolayı kendisini de affettiğini öğrenmiş oldu. Bu idrak belirli bir ruh grubuna ve dünya planına derin bir kavramsal anlayış getirebilir.”

CESUR RUHLAR

Cassandra'nın yorumu, bana 2. Bölümdeki meleğin söylediklerini hatırlatmıştı; orada da Jon tüm ruh grubuna şifa vermek için kendisini iyileştiriyordu. Jon'un rolü utanç duygusunu şifalandırmaktı, bombacının rolü ise nefreti -o bombayı oraya yerleştirmesine yol açan nefreti- şifalandırmaktı. Bombacı, nefret enerjisini dönüştürerek kendini affetme yoluna gitseydi, grubundaki ruhlar hem enerjetik bir şifalanma hem de nefrete yönelik daha derin bir anlayış kazanırlardı. Dünya planında ise, nefret hissinin bombacı tarafından bir nebze olsun şifalandırılması dahi diğer insanların kalplerindeki nefreti yenmelerini kolaylaştıracak ve bombacının kendini affetme yönünde attığı en ufak bir adım da diğer insanların kendilerini affetmelerine yine büyük kolaylık getirecekti. Böylesi sonuçlar birbirimize olan enerjetik yansımalarımızdır, bir kişinin enerji vibrasyonundaki yükseliş diğer herkesinkini yükseltmektedir.

"Peki ruhsal boyuta geri döndüğü zaman diğer ruhların tepkileri nasıl olacak?" diye sordum.

"Orada tüm hadiselerle nötr bir açıdan bakılır," dedi Cassandra. "İlahi Planın hayata geçirildiğine dair bir idrak ve takdir olacaktır."

"Bu hadise doğum öncesinde planlanmış bir hizmet eylemi olduğu için de bu ruha hiçbir negatif karma getirmeyecek o halde?"

"Doğru."

"Öte tarafta Christina ile bombayı yerleştiren kişi arasında bir sevgi olduğunu söylemek doğru olur mu peki?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Geçmiş hayatlarında birlikte mi çalışmışlar?"

"Evet. Öbür aktivitelerinden bazıları da şifayla ilgiliydi: Diğer bireylerin karşılıklı olarak şifa bulması ve dünya bilincinin diğer yollarla yükseltilmesi arzusu." Cassandra'nın "diğer" şifa-

tını kullanma şekli dikkatimi çekmişti. Tıpkı öbür şifalandırma faaliyetleri gibi, bu bombalama olayı da bilinci yükseltmek için planlanmıştı. Maksat aynıydı!

“Anladığım kadarıyla,” dedim, “ruhlar herhangi bir zamanda ve yerde enkarne olmayı seçebiliyorlar.”

“Evet, bu doğru.”

“Christina ve bombayı koyan kişi neden o tarih döneminde ve A.B.D’de enkarne olmayı seçmişlerdi?”

“Bu özgürlükle ilgili bir şeydi,” dedi Cassandra. “Bir yandan bilinçle, diğer yandan bilinçsizlikle ilgiliydi. Christina bilinçsizdi, yani o dönemdeki politik durumla ilgili olarak. Hayatını planlandığı çizgide götürüyordu fakat gerektiği kadar bilinçli kararlar almıyordu. Erkek kardeşi Vietnam’da savaşın ortasındaydı. Christina ise kardeşinin nasıl bir şeyin içinde olduğunu o geri dönene ve kendisi de bu kazayı geçirene kadar tam olarak anlamamıştı. “

“Christina bu deneyimi kendisini uyandırıp bilinçli bir hayat sürmek için mi planlamıştı öyleyse?”

“Evet öyle.”

“Kazaya gerek kalmadan uyanması için ona daha önceden başka fırsatlar sunulmuş muydu?”

“Hayır, bu olmadı.”

“Cassandra, gördüğüm kadarıyla ruh önce daha üstü kapalı, daha ince yollarla kişiliği uyandırmaya çalışıyor. Eğer kişilik uyanmazsa daha kuvvetli yollara başvuruyor. En nihayetinde de bomba patlaması gibi şeyler olabiliyor. Fakat bu durumda, tam tersiymiş gibi görünüyor; bombalama gibi daha tahripkar ve ağır bir yola öncelik verilmiş burada.”

“Bu duruma mahsus olarak, evet doğru.”

“Christina’nın ruhunun seçimi neden böyleydi?”

CESUR RUHLAR

“Çünkü umut ve bilinç sağlamak için diğer insanları uandırmak gibi daha yüksek bir amaç vardı bu olayda.”

“Bombalama planlandığı zaman, bu olayın gerçekleşmeye-bileceği de düşünülmüş müydü? Yani diğer olasılıklar da hesaba katılmış mıydı?”

“Olabilirdi veya olmazdı. Özgür seçimler her zaman vardır. Bu plana iştirak etmemeyi seçebilirdi ve bombayı yerleştiren de vazgeçebilirdi.”

“Özgür irade Dünyada yaşadıkları süre içinde harmonik bir şekilde her bireyde bulunan vibrasyonun tabiridir. Vibrasyonel frekansınızı yükselterek, müşfik olmayı öğrenerek ve Yeryüzünde karşılaştığınız her insana bir azizmiş gibi muamele ederek seçmiş olduğunuz dersleri değiştirebilirsiniz. Bu değişiklikleri gerçekleştirdiğinizi hissetmeyebilirsiniz çünkü sizin gezegeninizin frekansı oldukça yoğundur fakat eğer her zaman -her zaman ibaresinin altını çiziyorum burada- yüksekteki yoldan giderseniz, yüksek frekanslar sizi daha sevgi dolu davranışlara yükseltecektir.”

“Geçmişe, bugüne ve geleceğe yönelik tüm kayıtlarınızın tutulduğu -Akaşik Kayıtlar- o yere çıkabilir ve hayat planınıza girebilirsiniz. Bunlar (planlar) sevgi dolu düşünce ve dileklerle değiştirilebilirler. Bu sevgi dolu düşünce ve dilekler ise sizi insanlığın iyiliğine yönelik bir düşünce-formu haline getirirler.”

Cassandra, *düşünce-formu* tabirini kullanırken düşüncelerin birer enerji olduğu gerçeğine atıfta bulunuyordu. Bir düşünceye ilk sahip olduğumuz zaman, bu düşünce fiziksel tezahür öncesindeki bir enerjidir. Eğer biz (veya diğerleri) bir düşünceyi yeterince sık veya yeterince duygu katarak düşünürsek nihayetinde o düşünce fiziksel alemde tezahür edecektir. Negatif düşünmenin fiziksel hastalıklara yol açabilmesi de bu nedenden dolayıdır.

Cassandra devam etti: "Akaşık Kütüphanedeki rehberinizden dosyanızı mevcut haliyle size göstermesini isteyin ve sizi daha yüksek bilinç seviyelerine çıkarması için formüle ettiğiniz değişikliklerin üzerinde tefekkür edin. Bunların her zaman farkında olmayabilirsiniz fakat korkmayın, melek rehberleriniz ve melek varlıklar kalbinizden geçen tüm güzellikleri kaydetmek için her zaman oradadırlar. Akaşık Kayıtlarınıza girerken rehberlerinizden, bunları ilahi bilinciniz dahilinde duygular vasıtasıyla göstermelerini isteyin. Zira ruhun lisanı duygulardır."

"Dünya halihazırda her geçen gün yükselmektedir (vibrasyon anlamında) ve her gün daha fazla ruh, yaşamlarını yüksek düşünce-formlarında sürdürecekleri bir seviyeye gelmektedir. Herkesin iyiliğine olacak şekilde hareket etmeyenler için yakın zamanda hiç yer kalmayacaktır dünyada. Yolunuzdaki insanlara sevgi, huzur ve ışık vermeyi seçtiğiniz için derslerinizi öğrenmek üzere belirlediğiniz o zorlu deneyimler artık ruhunuza uygun düşmeyecektir. Kendiniz ve diğerleri için hayırlı olan değişiklikleri, herkesin içindeki iyiyi görerek ve onları yüceltip, yüksellere taşıyarak hayata geçireceksiniz."

"Zorlu deneyimler taşıdıkları güzelliği hayata geçirmeleri için ruhların hızını kesmek üzere kullanılan bir yöntemdir. Dünya üzerindeki deviniminizi daha yavaş bir tempoda sürdürdükçe, semavi vibrasyonların frekansı da o kadar yüksek ve hissedilir olur. Acı ve ızdırap da tercih unsurudur ve diğerleri dünya üzerindeki hayatlarını acı çekmeden yaşayabilsinler diye bazı harikulade varlıklar acıyı kendi üstlerine alırlar. Diğerlerinin mutluluk içinde, ızdırap çekmeden yaşabilmeleri için dünyevi bedeninizi teslim etmek, insanın yapabileceği en yüksek seviyeli fedakarlıklardan biridir. Başa çıkabileceğinizden daha fazlası verilmez size fakat bazı ruhlar bir hayat dönemi içinde daha hızlı bir bilinç gelişimi kaydetmek isterler, bilinç seviyele-

CESUR RUHLAR

ri arasındaki perdelerden daha hızlı geçmeyi arzu ederler. Müzeler meydana gelir ve bir şeyleri değiştirmek için seçimler yapılabilir. Dünyevi acı ve ızdıraplar fiziksel planda her zaman değiştirilemeseler bile, bu ızdıraba taraf olan kişiler düşüncelerini değiştirmeye, pozitif vibrasyonu olan düşünce formlarını seçmeye her zaman muktedirdir, zira düşünce şeklinin değiştirilmesi ızdırabı azaltır. Zorlukların beraberinde yaşayanlar, birer aşkınlık örneği olan kahramanlardır bazen.”

Araştırmalarım süresince, hayat planlarımızın doğum-sonrasında değiştirilmesine yönelik fazla bir duyumum olmamıştı fakat Cassandra’nın açıklamaları bende sezgisel olarak bunun mümkün olduğu izlenimini yaratmıştı. Hayatımızdaki zorlu durumları, sevginin tüm biçimlerini deneyimlemek ve kendimizi sevgi olarak bilmek amacıyla planladığımız dikkate alındığında, bu idraka daha erken bir zamanda ulaşmamızın, planlanan diğer hadiseleri gereksiz kılacağı açıktır. Bombalama olayında ise, bu idrak Christina için uygun değildi henüz çünkü onun diğerlerine hizmet etmek amacıyla bir anlaşması vardı ve bu anlaşmaya göre bombalama olayını deneyimlemesi gerekiyordu. Christina bu plana dahil olmamayı bir seviyede seçme imkanına da sahipti fakat bu yönde bir karar onun hizmet arzusuyla çelişecekti. Bombacının pek çok nedenden dolayı bu eylemi gerçekleştirmekten vazgeçmesi ise bana çok daha olası geliyordu.

“Cassandra,” dedim, “eğer bombayı koyan kişi, bunu yapmamaya karar verseydi, onu uyandırmak amacıyla Christina’nın hayatında başka neler olacaktı? Başka planlar da var mıydı?”

“Evet,” dedi Cassandra. “Yaşadığı bölgenin vibrasyon durumuna istinaden, bilince yönelik bazı uygulamalar olabilecekti. Aile yapısı dahilinde bazı olaylar meydana gelecekti.”

Christina'nın planı bilinci yükseltmeye yönelik oluşturulmuştu; bunun üzerinde düşündüğüm zaman, hikayesini bir kitapta anlatmak üzere doğum öncesinde Christina ile bir anlaşmaya varmış olabileceğimiz sonucuna varıyordum. Christina'nın umut mesajını insanlara ulaştırmada kitap da önemli bir vasıta olacaktı mutlaka.

"Christina hikayesini benim yazacağım bir kitapla anlatmayı doğum öncesinde planlamış olabilir mi acaba?" diye Cassandra'ya sordum.

Cevabı son derece sade bir "Evet," oldu. Bu yanıtı bekliyordum ama yine de heyecanla ürperdiğimi hissettim. Christina'yı daha dünyaya gelmeden önce tanıyordum! Sadece tanımakla kalmıyordum, birlikte plan bile yapmıştık! Birbirimizi hayatlarımızın bu döneminde bir araya getirmiştik. Planımızın gerçekleşme şekline yönelik bir merak hissi uyanmıştı içimde.

"Geçmiş hayatlarda da Christina ile birlikte çalışmış mıydık?"

"Daha önce de anlaşmanız vardı."

"Birbirimizi bu hayatımızda bulacağımızı ikimiz de nereden biliyorduk?"

"Bir bilinç denizi vardır. Orada titreşen vibrasyonlarınızın seviyesi sizi bir araya getirdi. Aynı ruh grubuna dahilsiniz." Tüm bunlar kulağa çok şaşırtıcı geliyordu fakat özellikle de Christina'nın işiyle benim şu anda meşgul olduğum iş arasındaki benzerlikleri düşündüğüm zaman bu söylenenlerin son derece isabetli olduğuna kanaat getirmiştik.

"Cassandra," dedim, "Christina'nın hikayesini okuyanların arasında böyle ağır kazalar geçirenler de olacaktır. Bu insanlara neler söylemek istersin?"

"Depresyon, öfke, 'neden ben?' sorusu ve en nihayetinde de kabulleniş dönemi. Tüm bunlar, belirli bir seviyedeki ruh

CESUR RUHLAR

bilincine ulaşmak için başarılması gereken dersin aşamalarıdır. Güzel bir süreçtir bu ve her bir aşamasında kendinizi affetmeniz çok önemlidir. Böylelikle en yüksek bilinç seviyenize erişebilir ve sonrasında da benzer şeyleri yaşayacak, aynı yollardan geçecek tüm insanların bilincinde de aynı güzelliği, şefkati ve anlayışı canlandırabilirsiniz.

Christina'nın hikayesi - Bölüm 2

Hem patlamanın amacını hem de Christina'nın duygusal olarak nasıl şifa bulduğunu anlamam için Cassandra bana bilgelik ve büyük bir ferasetle yardım etmişti. Christina kazayı bir anlamda kendisini şifalandırmak ve böylelikle diğerlerinin şifa bulmasına da yardım etmek için planlamıştı. Kendisini bağışlamak Christina'nın içsel olarak iyileşmesindeki anahtar unsurdu; bu kazayı dünya bilincine hizmet etmek için, doğum öncesinde kendisinin planladığına yönelik bir farkındalık kazanması ise affetme sürecine kolaylık getirmişti.

Christina üniversite öğrenimini tamamladıktan kısa bir süre sonra şifacı olarak çalışmaya başladı. O sırada, konuşma bozuklukları alanında çalışan bir tanıdığı, hastaları gözlemlemesi için onu davet etti. Bu deneyimden çok etkilenen Christina nörolojik rahatsızlıklara ilgi duymaya ve hastanelerde çalışmaya başladı. Kısa sürede de, insanlara hizmet etmek için çok özel bir konuma sahip olabileceğini gördü.

"İnsanlar elime ne olduğunu merak ediyorlardı," diye anlatıyordu Christina. "Onlara anlattığım zaman da umudun varlığını fark ediyorlardı. Ruhumun böyle korkunç bir olayı yaşamam için anlaşma yapmasının nedeni buydu, zira insanlara umut veriyordu. Eğer bir insan onu dünyanın öteki bucağına

götürüp yine de üretken kılan bir yolda ilerleyebiliyorsa, o halde bunu herkes yapabilirdi.”

Christina’dan, birlikte çalıştığı hastalardan bahsetmesini rica ettim.

“Benim gördüklerim, yaralanmalarını takip eden süre içinde oldukça bilinçli bir hale gelmişler,” dedi Christina. “Geçirdikleri kazanın amacına yönelik bir idrak geliştirmişler, bu amacın farkındalar. İstinasız hepsi bu sürecin kendileri için ruhsal bir yolculuk olduğunu söyledi bana. ‘Bunu bir daha yapar mıydınız?’ diye sorduğumda hepsi, ‘Evet’ diyor. Benim alıştığım insanların iyileşmesi çoğunlukla minimum iki-üç sene sürüyor, bazen bu süre beş seneye kadar çıkabiliyor. Ruhsal gelişmenin bazı nihai aşamaları dayanıklılık ve sabırla ilgilidir. Kaza sürecinden geçen insanlar bu melekeleri ediniyorlar.”

“Pek çoğu arka arkaya birden fazla kaza geçirmişler. Araba kazaları daha sık oluyor. Bir tane geçirdiğiniz zaman bir diğerini geçirme olasılığınız üstel olarak, katlanarak artıyor. Bu insanlar (dikkatsiz araba kullandıkları için) kazaya yol açmıyorlar, çoğu arkada oturuyorlar hatta. Benim çıkardığım mesaj, bunların hep ruhun tekamülüyle ilgili olduğu yönünde. Onlar da eğer ilk seferinde mesajı anlamazlarsa başka fırsatlar devreye sokuluyor.”

“Christina dayanıklılığı ve sabrı öğrenmenin yanı sıra bu zorlayıcı deneyimlerin neden planladığına dair rehberlerinden başka bir bilgi alabildin mi?” diye sordum.

“Bazen mesele öz-sevgi oluyor,” dedi Christina. “bazı insanlar -hayatlarını çok bilinçsiz bir şekilde yaşayan insanlar, pek çok şeyi olabildiğince süratle yapan insanlar- kendilerini sevmeyi ancak hayatlarını yavaşlatarak öğrenebiliyorlar. Diğer dersler ise çevrelerindeki insanlarla ilgili. Öğrenen onlar oluyor bu durumda. Kişinin ruhu diğerlerine belirli bazı bilgileri

CESUR RUHLAR

vermek için kazayla ilgili olarak anlaşma yapıyor. Diğerleri de yaralanan insanları sevmeyi ve gözle görülmeyen şeylerin de -beyin travması gibi mesela- Dünyada mevcut olduğunu anlamayı öğreniyorlar.”

“İnsanlara aktarmam için bana verilen bilgilerden biri de bu olayların meydana gelmesi için anlaşma yapmış oldukları. Bunu onlara söylemem çok teskin edici bir etki yaratıyor. Bazı dersleri öğrenmek için bu anlaşmayı kendilerinin yaptığını anlamaya başlamaları büyük bir ilerleme oluyor.”

“Bir şifacı olarak şiddetli fiziksel acılara katlanmak durumunda olan insanlara ne söylemek istersin?”

“Tam önünüze bir çember çizin,” dedi Christina, “bu acı çemberinden uzaklaşmak yerine ona yaklaşın ve içine girin. Böylelikle o acı üstesinden gelebileceğiniz seviyelere çekilecektir.”

Christina’nın tavsiyesi bana büyük kazalar geçirmiş olan insanlarla yapmış olduğum diğer görüşmeleri hatırlatmıştı. Bu insanlar fiziksel acının yanı sıra yakınlarıyla olan ilişkilerinde de büyük değişiklikler yaşıyorlardı.

“Christina, o patlamanın sonrasında ilişkilerinde ne gibi değişiklikler meydana geldi acaba?” diye sordum.

“En iyi arkadaşlarımdan bazıları hayatımdan çıktılar,” dedi yavaşça. “İnsanlar hayatın olağanüstü derecede hassas ve kırılgan olduğunu fark ettiler. Böyle bir olay, tanıdıkları birinin başına gelebiliyorsa eğer, onların da başına gelebilirdi ve bu çok ürkütücüydü. Hayatınızda kimin olması gerekiyorsa onlar orada oluyorlar. Bazen de bu yolculuğu tek başınıza yapmanız gerekiyor ve dışarıdan gelecek yardımlara çok ihtiyacınız olmuyor. Fakat ihtiyaç duyduğunuzu düşünebiliyorsunuz. Böyle düşünen ve bu düşüncenin içinde debelenen insanlar kurbanlar haline geliyorlar. Eğer kendi içinize bakarsanız, ister yalnız başınıza yürüyün, ister başkalarıyla birlikte, yol sizin için ay-

dınlanacaktır. Yapmanız gereken tek şey Tanrı'dan yardım istemektir.”

En büyük değişiklik ise Christina'nın kocasıyla arasındaki ilişkide meydana gelmişti.

“O dönemde özellikle eşim bana çok iyi bakmıştı,” diye anlatıyordu Christina. “Bir baba gibi destek oluyordu bana. Çok koruyucuydu. Geç kaldığı için buna kendisinin sebep olduğunu düşünüyordu.”

Fakat evliliğinin sona ermesine ve yıllarca çektiği duygusal ve fiziksel ızdıraba rağmen Christina bombacıyı affetmişti. Affetme konusunda sıkıntı çeken insanlarla paylaşmak istediği başka bilgiler var mıydı, bunu merak ediyordum.

“O insanları kutsayın, onlara affedildiklerini söyleyin ve onları bizimkinden daha yüksek bir bilince teslim ederek gerçekleştirin bunu,” diye tavsiye etti Christina. “Yapılacak en iyi şey serbest bırakmaktır çünkü bunlar dünyanın iyiliğine kullanabileceğimiz enerjimizi bizden alırlar.”

“Affetmenin dışında bu şükran noktasına nasıl ulaştın acaba?”

“Tüm kabuklarım sanki soğan gibi soyulmuştu. Hayatta olduğum için şükran duyuyordum. Ağrılarım artmaya başladığında şükran duyuyordum. Ağrım otuz saniye için bile dindiğinde şükran duyuyordum. İlk başlardaki gibi hissetmiyordum kendimi çünkü ağrı hep oradaydı fakat karanlık tarafta durmak artık dayanılacak gibi değildi. O zaman aydınlık tarafa geçmeyi seçiyorsunuz.”

“Ya bombacı?”

“O bunu yapmayı seçmişti,” dedi Christina. “Bilinçli olarak baktığımızda hiç de iyi niyetli bulmayacağımız bir davranışta bulunmayı seçmek çok yüksek bir anlayış noktasının işaretiydi sanırım.”

Christina'nın Staci Wells'le seansı

Christina'nın hayat planı hakkında daha fazla bilgi almak ve doğum öncesindeki planlama görüşmelerine kulak vermek için Christina ve ben medyom Staci Wells'le de konuştuk. Staci'ye Christina'nın ismini ve doğum tarihini söylemiş ve yıllar önce meydana gelen bir bombalama olayı nedeniyle ağır yaralandığını anlatmıştım. Staci'nin, rehber ruhu vasıtasıyla aktaracaklarını merakla bekliyorduk.

"Kazanın olduğu seneye odaklandığımda," diyerek anlatmaya başlamıştı Staci: "Duyduğum şey, 'Bu karma senesiydi,' diye bir cümle. Kaza, kaza değilmiş. Önceden planlanmış."

"Doğru," dedi Christina.

Rehberi Staci'yi olayın planlandığı seansa götürürken kısa süreli bir sessizlik olmuştu.

"Seni görüyorum Christina. Odanın içinde ve ruh grubunun ortasında ayakta duruyorsun. Daha büyük bir oda daha var, ruh grubunun üyeleri burada toplanıyorlar; bitişikte daha küçük bir oda var, rehberler de o odada duruyorlar. Üzerinde fildişi rengi bir elbise var. Çok sade, dökümlü ve doğal bir görünümde. Dünyayı şifalandırmak istediğini söylüyorsun."

"Bu planlama seansında spiritüel gelişmeyle ilgili oldukça fazla konuşma var. Bu hayatında senin için Haçlı Seferleri döneminde başlayan bir spiritüel güçlenmeyi devam ettiriyorsun. Kısa boylu bir kadınsın ve çok akıllısın, askerlerden gizli faaliyetler içindesin; şüphe altında olabilecek durumdaki insanlara yardım ediyorsun. Onları sen idare ediyorsun, yiyecek temin ediyorsun, barınak sağlıyorsun. Gidebilecekleri güvenli yolları söylüyorsun onlara. Arkadaşların zindanlara atıldığı zaman onlara parmaklıkların ardından yiyecek ve giyecek veriyorsun. Her türlü yardımı yapıyorsun. O hayatında hiç yakalanmamış-

sın fakat pek çok arkadaşın yakalanmış. Dolayısıyla insanlara hizmet etme ve kendilerini hem spgiritüel hem de dünyevi konularda güçlendirmeleri için onlara yardım etme arzun, devamlılığı olan karmik bir konu.”

“En çok zihinle ilgili konular ilgini çekiyor. Bir başka ruhsal rehberle ve ruh grubunda bulunan üç kişiyle daha tartışmalar yaptığını görüyorum. Onlara zihinle ve zihinden kaynaklanan bedensel rahatsızlıklarla ilgili çalışmayı ne kadar çok istediğini anlatıyorsun. Zihinlerini daha iyi kullanabilmeleri için insanlara destek vermek istiyorsun.”

“Bana kazayla ilgili konuşmaları göstermelerini istiyorum. Birinin bundan sorumlu olduğunu hissediyorum. Bazı şeyler üzerinde bu ruhla tartıştığınızı görüyorum. Bu senaryonun bir parçası olmayı kabul ettiğini duyuyorum.”

Christina: Hayatımdaki yeni bir açılımın müjdecisi olacak bu. Yürümek istediğim yola geri dönmek için bir nevi anımsatıcı rolü oynayacak. Böyle bir şeye ihtiyacım var, böylelikle rotamı düzeltmiş ve hayatımdaki büyük amacı hatırlamış olacağım.

“Sanki duvarda kocaman bir delik açılmış ve sen de buradan hayatının bir sonraki dönemine geçmişsin,” diye ekledi Staci. “Patlamadan sonraki iyileşme sürecinde zihnini kullanarak kendini nasıl güçlendireceğini anlatıyorsun. Sadece bedenin iyileşmesinden değil, zihinsel ve duygusal olarak bütünüyle şifa bulmaktan, kendini iyileştirme arzundan bahsediyorsun.”

“Eğer bu kaza olmasaymış, ailevi sorumluluklarla meşgul olduğun ve kendi ihtiyaçlarını geri planda tuttuğun bambaşka bir yoldan kolaylıkla gidebilirmişsin aslında. Enerjisi çok yüksek bir kadınsın. Ruhun hayat dolu ve aktif. İyileşeceğini söylerken heyecan dolu görünüyorsun. Bununla ilgili olarak ruh

CESUR RUHLAR

seviyesinde büyük sevinç duyuyorsun. Ruh grubundakilerin bazıları hiçbir şey söylemiyorlar. Müdahale etmeden, tarafsızca dinliyor ve gözlemliyorlar. Bazıları da yön değiştirmek için bu kadar dramatik bir vasıta seçmene çok şaşıyor, şok geçiriyorlar. Gülüyor ve diyorsun ki: 'Böyle bir değişimi gerçekleştirebilmem için böyle bir enerjiye ihtiyacım var.'

"Bu bomba tuğla bir binada mıydı?" diye sordu Staci.

Christina, "Evet. Çok eski bir binaydı," dedi.

"O zaman doğru görüyorum," diye devam etti Staci. "Bombayı koyan adamla konuştuğunuz zamana götürülüyorum tekrar. Oldukça sessiz birisi. Sadece bombalarla ses çıkarıyor. Ruh seviyesinde ise olağanüstü derecede şefkatli. Pek çok hayat döneminde kendisini kelimelerle ifade etme konusunda güçlükler yaşamış, insanlarla konuşurken kendisini rahat hissetmiyormuş ve insanların bir araya geldiği durumlarda bunun dışında kalıyormuş. Bir hayatında da şizofrenmiş. Fakat yine de şefkat duymayı başarabiliyor."

"Bunları konuştuğunuz sırada seninle yüz yüze olmak ona çok zor geliyor. Duyduğu şefkat nedeniyle geri çekilmek ve saklanmak istiyor. Aslında görünmez olmayı diliyor. Onunla konuşmanız dur-kalk şeklinde ilerliyor. Bir şeyler söylüyor ve sonra sessizlik oluyor. Sonra bir şeyler daha söylüyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor, yerine otursun diye onu çekiyorsun. Senin esenlik içinde olman onun için çok önemli. Ona sanki rehber ruhuymuşsun gibi muamele ediyorsun. Senin ruh grubunun bir üyesi ve *pek çok* hayat döneminden beri iletişim konusunda zorluk çektiğini görüyorsun. Ona uzandığını görüyorum.

Christina: Tamam, sorun yok.

ROBERT SCHWARTZ

- Adam: Asla birisini öldürmeyi, yaralamayı veya sakatlamayı istemiyorum ben. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Niyetim asla bu değil. Bir bildirimde bulunmak istiyorum sadece. Net olarak işitilmek istiyorum.
- Christina: Biz seni duyuyoruz. Seni görüyoruz. Hepimiz seni duyuyor ve görüyoruz. Bu konuda sana yardım edeceğim. Senin amacına hizmet edeceğim ve bunu yaparken de kendime hizmet etmiş olacağım, anlıyor musun?

“Bu konuda, derken o adamın iletişim problemlerini kast ediyorsun. Bu problemle mücadele ediyor ve suçluluk duyuyor. Sana hiçbir şekilde zarar vermek ya da zarar göreceğin bir durumdan sorumlu olmak istemiyor. Fakat kafası hayli karışık biri haline geleceği ve iletişim becerisinin istediği seviyeye ulaşmayacağı, hayat planlarınızı yaptığınız bu aşamada da açıkça belli oluyor. Yine kapalı kapılar ardında, gizli kapaklı işlerle uğraşacak ve insanlar üzerinde büyük bir etkiye yol açacak. Bunların hepsi onun iletişim meselesiyle ilgili.”

“Senden o adama doğru yoğun bir sevgi akışının olduğunu hissediyorum Christina. Senin açından bakması ve bu olayın senin amaçlarına nasıl hizmet edeceğini görmesi için onu ikna etmeye çalışıyorsun, güvence veriyorsun. Ellerini tutuyorsun. Bu olaydan sadece olumlu yönde etkileneceğini söylüyorsun ona.”

- Christina: Ben bunu yapmak istiyorum. Sana yardım edeceğim. Sadece ışığı göreceğim. Negativite her zaman negativiteyi doğurmaz. Bazen de bütünlüğe giden yoldur o. Hepimizin bir yerden başlaması gerekiyor.

“Yani,” dedi Staci, “senin ruh grubundaki ruhlardan biri o ve sana karşı büyük şefkat besliyor.”

Bomba olayının, Christina’nın bu hayatındaki amaçlarına nasıl hizmet ettiğini şimdi daha iyi anlamıştım ama yine de

CESUR RUHLAR

bir patlamaya yol açmanın, bombacının geçmiş hayatlarından getirdiği iletişim problemlerini aşmasına nasıl yardım ettiğini hala netleştirmiş değildim.

“Bir yere bomba koymanın ona ne faydası var, pek emin değilim,” dedim Staci’ye. “Bu neyi başarmasına yardım eder ki?”

Staci’nin konuşması birden yavaşlamıştı. Rehber ruhu şimdi doğrudan onun vasıtasıyla konuşuyordu.

“Bu ruh bin yıl boyunca kendi içine dönük, bencil ve kendi kendisini engelleyen bir döngünün içindeymiş ve birkaç hayatında da şiddete başvurmuş. Bir başka hayatında ise IRA üyesiymiş (İrlanda Kurtuluş Ordusu). Şiddet eylemleri yapmış, saldırı planlarına ve bomba yapılmasına yardım etmiş. Bunlar onun iletişim vasıtalarıymış. Duygusal yakınlık kurmakta çok zorlanıyormuş. Tüm bunların sonucunda öz güven yaratmak için muazzam bir ihtiyaç ortaya çıkıyor tabii. Şimdiki hayatı, patlama olayı da dahil olmak üzere bu döngüye kısıp kaldığı bir başka hayatın bir uzantısı.”

Rehber ruhun konuşması sona ermişti ve Staci doğum öncesi görüşmelerini dinlemeye devam ediyordu: “Christina ile bombayı koyan adam aralarında, adamın yakalanması ve hapse girmesiyle ilgili tartışıyorlar. Adamın bu olay vesilesiyle ihtiyaç duyduğu yardımı alabileceği konusu geçiyor. Kendi kendimizi engelleyici davranışlarda bulunduğumuz pek çok hayat geçirdik hepimiz ve ancak bu davranışların bize hiçbir faydasının olmadığını fark ettiğimiz anda ilerleyebildik. Bunun bize faydasının olmadığını anlamak ile kendimizi düzeltmek farklı şeylerdir. Christina insanların kendilerini düzeltmelerine yardım etmek için çalışıyor. Bombacının da kendisini düzeltebileceği umudu ile onun şiddet yoluyla iletişim kurmaya çalıştığı bu eyleminin sonuçlarına katlanmaya gönüllü oluyor. *Huzur*

kelimesini duyuyorum burada. Christina adamın artık huzur bulmasını umuyor.”

“Davranışlarından dolayı kendine göre fayda sağladığı dönemler de olmuş. Mesela IRA üyesi olduğu dönemde çok saygı görmüş, yönetici kadroyla yakınlaşmış ve önemli olduğunu hissetmiş. Sonra da pek çok hayatında yine bu yoldan gitmiş çünkü böylesi ona çok daha kolay geliyormuş. Fakat sonunda yön değiştirecek. Christina da yön değiştirdiği hayatın bu hayatı olmasını umuyor.”

“Onunla tanıştım mı peki?” diye sordu Christina.

“Bu hayatında değil,” dedi Staci.

Bu noktada, Staci'nin planlama odasında ilk başta gördüğü üç ruh ile Christina arasında geçen konuşmalara dönmemizi rica ettim. Uzun süreli bir sessizlikten sonra Christina aktarmaya başladı:

“Bu ruhlardan birisi senin baban Christina. Diğer iki ruh ise dişi formdalar (bu hayatta). Bir tanesi orta yaşlı bir kadının görüntüsüne sahip -annen bu- diğer ise sarışın, genç bir kadın olarak görünüyor.” Staci bu ruhların enkarne oldukları zaman alacakları formları görüyordu. “Annen de baban da senin sağlığınla, mutluluğunla yakından alakalıdır. Bu olayı yaşamayı gerçekten isteyip istemediğini soruyorlar sana.”

Christina: Evet, istediğim bu. Bununla başa çıkabilirim. Ben çok güçlüyüm. Bunu biliyorsunuz. En zor deneyimleri yaşayabilirim.

“Genç olan kadın, kaza öncesindeki dönemde iki yıl kadar hayatında olmuş biri,” dedi Staci.

“Arkadaşım Alice olabilir,” diye tahminde bulundu Christina.

CESUR RUHLAR

“Onunla hayat boyu arkadaş olmayı planlamamışsınız,” diye devam etti Staci. Bu sözler bana insanlarla eş ya da arkadaş olmayı genellikle sınırlı süreler için planladığımızı hatırlatmıştı. Bu anlaşmaları hatırlamadığımız için de bir evliliğin ya da arkadaşlığın sona ermesini çok olumsuz bir hadise olarak algılayabiliyorduk. Fakat aslında, onlarla yaptığımız planları tamamladığımız zaman bu birliktelikleri sona erdiriyorduk.

“Evet onunla arkadaşlığımız sürmemişti,” diyerek onayladı Christina.

“Bu kesinlikle bir ‘kaza öncesi’ arkadaşlığımı,” dedi Staci. “O dönemde senin en yakın arkadaşınmış, böyle hissediyorum. Belki de bir oda arkadaşı.”

“Bu çok doğru,” dedi Christina.

“Bunun (patlamanın) istediğin şey olduğundan emin misin?” diyor sana. Ah, şimdi de kocan geliyor odaya. Ruh grubundaki diğer üyelerle birlikte oturmuş sizi seyrediyordu. Sana sarıldığını görüyorum.”

Christina'nın kocası: Yükünü hafifleteceğim. Yaptığın her şeye saygı duyuyorum. Pek çoğumuz için ılık olmana saygı duyuyorum. İyileşme döneminde sana elimden geldiği kadar çok destek olacağım.

“Seni alnından öpüyor, Christina. Sen de ona sarılıyorsun. İkisinin arasında yoğun bir anlayış ve saygı var. Söylenenler bu kadar.”

Kocasının ortaya çıkışı Christina ile ilk görüşmemizde aklıma gelen bir soruyu hatırlatmıştı bana. “Staci,” dedim, “patlamanın olduğu gün kocası okumaya daldığı için Christina’yı almaya geç kalmıştı. Geç kalmasında, Christina’nın rehber ruhlarının bir etkisi olabilir mi caba?”

Staci bir süre sessiz kaldıktan sonra aktarmaya başladı:

“Kesinlikle. Değişik bir bilinç hali içindeymiş o sırada, zaman gerçekliğinden uzaklaşmış. Tam arkasında duran bir rehber ruh var, saptanmış olan zamanda her şeyin yolunda gitmesi için çalışıyor. Bu rehber, planlama görüşmelerinde gördüğümünden biri.”

“Cassandra mı, Leona mı?” diye sordum.

Rehberinden aldığı yanıtı bize aktararak, “Cassandra,” dedi Staci.

“Staci, lütfen rehber ruhundan bizi planlama görüşmelerinin Christina’nın bu deneyim sonucunda nasıl bir gelişme göstereceğini anlattığı, bu deneyimin insanlara yardım etmesini nasıl sağlayacağından bahsettiği bölümüne götürmesini isteyebilir misin?” diye sordum.

“Bu planlama seansının başlangıç bölümünü gösteriyorlar bana,” dedi Staci. “Christina en yüksek rehber ruhuyla birlikte, bu rehber erkek formunda. Daha önceki seanslarda damalı bir panodan bahsetmiştim. Bunu yine görüyorum. Gerçek bir satranç tahtası gibi fakat yerde duranlardan değil. Christina’nın eline bir taş aldığını ve pek çok karenin üzerinden atladığını görüyorum. Rehberiyle konuşuyor.”

Christina: (Geçmiş hayatlarımda) çok büyük aşamalar kaydettim. Tekamül etmek için bu hayatımda da büyük hamleler yapmaya, uzun mesafeler kat etmeye devam edebilirim. Bunu istiyorum. Bunu yapabilirim. Uyumlu olmak istiyorum. Koşullar ne olursa olsun uyumlu olmak ve insanlara bu uyum hali içinde yardım etmek istiyorum.

“Öğretmenlik yapması, dersler vermesi ve yazı yazmasıyla ilgili konuşmalar geçiyor. Bu tavsiyeler rehber ruhlardan geliyor. Christina diyor ki, ‘İnsanlarla daha fazla dayanışma içinde olmak istiyorum.’ Christina’nın zihinsel kapasitesi ve insanları,

CESUR RUHLAR

durumları, aile dinamiklerini analiz etme kabiliyeti hakkında konuşuluyor. Bu yetenekleri geçmiş yaşamlarında ve ara dönemlerde edinmiş. Christina kalbine işaret ediyor ve 'Bir fark yaratmak istiyorum,' diyor.

"Christina Haçlı Savaşları ve Fransız İhtilali sırasında arka planda yaptığı çalışmalardan bahsediyor. Bu iki hayatında da insanlara yiyecek taşımış, onları saklamış ve güvenli yerlere nakletmişti.

Christina: Bunu yapmaktan yoruldum. Diğerlerine hizmet etmek istiyorum fakat bu kadar hayati bir konumda olmak istemiyorum artık. Daha farklı bir şekilde yardım etmek, daha fazla şey yapmak istiyorum.

Rehber Ruh: Dünyanın görünmeyen enerjiler ve manyetizma ile ilgili kavramları yeniden benimsemeye hazır olduğu; bu yöntemlerin artık cadılık olarak düşünülmediği bir dönemde bedenlenen cesur Yeni Çağ insanlarından olabilirsin.

"Christina şifa alanında çalışmayı kabul ediyor. Duygusal şifa, ekseriya ruhsal gelişmeyi ortaya çıkarır. Christina da insanlara en çok bu şekilde yardım etmek istiyor. İnsanların kendi yolculuklarını belirlemelerine ve bir öz-keşif sürecine dahil olmalarına katkı sağlamak istiyor.

Christina: Yaşadığım hayatlar vasıtasıyla kendimi çok iyi tanımış oldum. Beni bu kadar güçlü olmaya, savaşmaya ve mücadelelerinde başkalarına da yardım etmeye sevk eden şey bu enerji oldu. Diğerlerini kucaklamak, aynı öz güveni, aynı kuvveti ve motivasyonu kendilerinde de keşfetmeleri için onlara yardım etmek istiyorum.

"O halde Christina'nın, bu uyanışı kendi bünyesinde nasıl keşfedeceğine yönelik konuşmalar da yapılmış olmalı; bu keşfi önce kendisi yapmalı ki deneyimlerini başkalarına da aktarabilsin," dedim Staci'ye.

“Şimdi bana bir şey gösteriyorlar,” dedi Staci heyecanla ve “Christina, patlamadan sonra uzun süre bilinçsiz kaldın mı acaba?” diye sordu.

“Evet, patlamanın ardından bir süre bilinçsiz kaldım, sonrasında da ara ara yaşadım bunu.”

“Bilinçsiz olduğun sürede seninle çalışacak rehberleri ve ruh grubundaki üyeleri gösteriyorlar bana, bir planlama seansı bu. Kazanın amacını sana ruh seviyesinde hatırlatmaya çalışacaklar. Ayrıca iyileşimde sana yardım edecekler; şifa verme konusundaki kabiliyetini ve diğerlerine yardım etmek istediğini hatırlaman için çalışacaklar. Sana çok yardım edecekler.”

“Evet,” diye onayladı Christina.

“Konuşmaların bu bölümünde,” diyerek devam etti Staci, “rehberlerin geniş kitlelere ulaşmaktan söz ediyorlar. Çok sayıda insanla alakadar olman ve bilgilerini onlara aktarman için seni teşvik ediyorlar. Her şeyin başarılabilmesiyle beraber, gücünü ve amacını da insanlara aşılaman için seni yüreklendiriyorlar. İleriki yıllarda kitap yazmak gibi bir faaliyette bulunabileceğinden bahsediyorlar; bu vesileyle seyahat etmek ve kendini geniş kitlelere tanıtmak için bir zemin bulacağını söylüyorlar. Bunu ellili yaşlarında yapacağından söz ediliyor. Hiç kitap yazmak gibi bir arzu hissetmiş miydin?”

“Aslında,” dedi Christina, “bu kitabın nasıl bir şey olacağını bile düşünmüştüm.”

O sırada, Cassandra’nın söyledikleri aklıma gelmişti.

“Staci,” dedim, “Cassandra bana Christina ile aynı ruh grubunda olduğumuzu ve hikayesini benim kitabımda anlatması için plan yaptığımızı söylemişti. Bu konuşmaları bize aktarabilir misin?”

Staci planlama seansının ilgili bölümüne konsantre olurken uzun süreli bir sessizlik olmuştu:

“Bu ruh grubunda pek çok, pek çok yazar var,” diye aktar-

CESUR RUHLAR

maya başladı Staci. (Rehberim vasıtasıyla) *'bu ruh grubundaki entelektüel bilgi deposu,'* diye bir ibare duyuyorum. Seni görüyorum Robert, Christina'nın dört sıra gerisinde oturuyorsun. Elinde yazı yazmak için bir tablet ve sivri uçlu bir yazma gereci var. Ruh grubunun arasından ayağa kalkıyor ve Christina'ya doğru yöneliyorsun. Bir şeyler yazıyorsun. Uzun zamandan beri, yani birkaç hayattır gözlemci ve tarihçi olduğunu anlıyorum. Bir gözlemcinin kabiliyetlerini geliştiriyorsun.

"Christina'nın hayatında nispeten küçük bir rol oynamana rağmen kendisine doğru yaklaştığını görünce çok seviniyor. Yanına oturuyor ve ona detaylardan bahsediyorsun. Heyecanla ellerini çırpıyor."

Robert: Senin hayat yolculuğunu yazmak isterim.

Christina: Evet, lütfen yap bunu!

Robert: Senin hikayene yer verdiğim bir kitapla başlayarak pek çok kitap yazmak istiyorum; bu kitaplarda ruhun pek çok hayat dönemini kapsayan seyahatini anlatacağım. Senin hikayene de sebep-sonuç karmasına bir örnek olması için yer vermek istiyorum.

Cassandra, Christina ile işbirliği yapmak üzere anlaştığımızdan daha önce de söz etmişti fakat enkarne olmadan önce söylediğim şeyleri duyuyor olmak bambaşka ve hatta ürpertici bir histi yine de. Aldığım bilgi de medyumların diğer bireysel seanslarda söyledikleri ile örtüşüyordu: İnsan deneyimlerini gözlemleyerek ve kaydederek pek çok hayat geçirmiştin.

Öte yandan "sebep-sonuç karması" tabiri de aklımı oldukça karıştırmıştı çünkü ben karmayı hep dengeleyici olarak düşünmüştüm. Bunu o sırada henüz bilmiyordum fakat doğum öncesinde kullanıp da uzun zaman hiç hatırlamadığım bu tabir, doğduktan sonraki çalışmalarım üzerinde çok etkili olacaktı. Karmik dengelemeyi, sebep-sonuç fenomeni olarak tasavvur ediyordum şimdi.

“Konuşmanın bu aşamasında bir elmanın belirdiğini görüyorum,” dedi Staci. “Elmayı sen var ediyorsun, Robert. ‘Tohum ekme’ konusuna atıfta bulunuyor ve çağrışım yaratıyorsun. Kitaplarının hizmet etmesini istediğin amaç bu.”

Robert: Pek çok insanın zihnine tohumlar atmak istiyorum -ruha ve ruhun yaptığı yolculuğa yönelik bilgi ve farkındalığın tohumlarını- ve bu gizemi ya da insanlara gizem olarak görünen şeyleri izah etmek istiyorum. *Benim* yapacağım seyahat, kendimi keşfetme sürecini de içerecek. Senin (Christina) hikayen insanları sebep-sonuç karmaşı hakkında aydınlatacak, bir ruhun seçebileceği pek çok farklı yol olduğuna işaret edecek.

“Birbirinize sarılıyorsunuz, aranızda karşılıklı bir anlayış var,” dedi Staci.

Bu noktada aklıma gelen soruyu Staci’ye ilettim: “Christina ve Cassandra arasında herhangi bir konuşma duyuyor musun?” Sonrasında ise Staci, Cassandra’nın söylediklerini bire bir olarak aktardı bize:

Cassandra : Sen (Christina) ve ben insanların yalnız olmadıklarını bilmeleri için öbür hayatlarda da birlikte çalıştık. Onlara yardım edecek birilerinin her zaman var olduğunu, ne yaşıyorlarsa yaşasınlar daha önce benzer şeyler geçirmiş başka insanların da bulunduğunu söyledik. Hayat döngüsünün bir parçasıdır bu. İnsan hayatı ile ruh hayatı arasında bir ayrım yoktur, ikisi de birdir. Robert’la yapacağın çalışma ve kitap, farklı hayatlar yaşasalar bile insanların aynı şeylerden geçtikleri prensibini pekiştirecek. İnsanların, bir durumu yalnızca kendilerinin deneyimledikleri hissini taşımaları ben-cilce bir yanılgıdır. İnsanın kendine acıyarak geçirdiği bu kuruntu dolu zamanlar, kişiyi hayatın ve ebediyetin akışından koparıp ayırır. İnsanlar kendilerini hayattan koparmazlarsa ilerlerler. İnsanlık bir sonraki bilinç aşamasına tüm insanların bir olduğunu idrak ederek ulaşır. Bu hepimizin hizmet ettiği hayrın bir parçasıdır.

CESUR RUHLAR

Bu konuşmayla birlikte Staci ve rehber ruhu Christina'nın doğum öncesi planlama seanslarından aktaracaklarını tamamlamış oluyorlardı.

Bu konuşmaları dinlerken zihnimde pek çok izlenim oluşmuştu, bunlardan biri de Christina'nın patlamayı gerçekleştiren ruha muazzam bir sevgi ve anlayış beslediği yönündeydi. Edindiğim izlenimleri pekiştirmek için Staci ve rehber ruhuna yönelteceğim sorulardan ilki, Christina'nın ruh grubunun patlamayı gerçekleştiren ruhla nasıl bir etkileşim içinde olduğuydu.

"Diğer ruhlar yardım ettiler ve desteklediler," diye cevap verdi Staci. "Ruhsal planda yargılayıcı davranışlar ya da düşünceler olmaz. Ona sadece sevgiyle yaklaşıyorlar ve kendi gelişimi için ne yapması gerekiyorsa onu yapmasına izin veriyorlar."

"Staci," dedim, "Christina'nın geçirdiği kaza ile sebep-sonuç karması arasında nasıl bir ilişki olduğunu rehberine sorabilir misin lütfen?" Madem kendi kullandığım tabirler bana gösterilmişti, ben de onu kullanmaya karar vermiştim.

Staci'nin rehberi yine direkt olarak konuşuyordu. "Kitabında yer alan vakaları inceledikçe kazaların, genellikle gerçek anlamda kaza olmadığını; bunların daha ziyade kişiliğin bilincinde meydana gelen ve önceden organize edilmiş değişimler olduğunu görüyorsun. Ruhlar perdeyi geçerek Yeryüzüne gelirken önceden yaptıkları planları unuturlar. Bu gibi olaylar bilinçaltı seviyesinde dahi olsa anlamlı birer anımsatıcı vazifesi görürler. Bilinçaltı, değişimlerin doğduğu yerdir. Bu açıdan bakıldığında söz konusu kaza, 'sonuç' olarak yeni bir yöne sapılmasına, yeni bir rota çizilmesine yol açan bir 'sebep' olarak görülebilir. Öte yandan bizler için (rehber ruhlar) kazalar her halükarda birer anımsatıcıdır sadece."

"Kazadan sonraki bilinçsizlik hali esnasında ruha bütünüyle erişebiliriz. Önceden seçmiş olduğu amacını ve talihini ona

hatırlatmak için çalışırız, ruha nüfuz ederek bu dönem içinde vibrasyonunu yükseltmesine yardım ederiz. Bilinç tamamen yerine geldiğinde ise ruh, arzu edilen etkiyi yaratmak için bilinçaltına ekilmiş olan tohumlara sahiptir artık.”

“Bu bana çok mantıklı geliyor,” dedi Christina.

Christina açısından arzu edilen etki onun şifacı olma isteğini hatırlamasıydı. Christina’nın dünyaya şifa getirme arzusu ve hikayesinin de şifa arayan pek çok insan tarafından okunacağını bildiğim için konuyu biraz daha derinleştirmeye karar vermiştim.

“Şifa konusunda bir sorum olacak?” dedim Staci’nin rehberine. “Christina hem duygusal hem de fiziksel olarak büyük bir iyileşme kaydetmiş. Bombayı koyan adamı affetmiş. Benim anlayışım affetmenin hem affeden, hem affedilen kişinin DNA yapısını değiştirdiği yönünde. Bu doğru mu? Eğer doğruysa, affetmek DNA’yı nasıl değiştirebiliyor?”

“Doğru,” diyerek onayladı rehber ruh. “Affetmek kromozom seviyesinde bir değişiklik meydana getirir. Bu konu Ayurvedik şifa sisteminde ele alınmıştır. Enerji sizden yola çıkar ve affettiğiniz kişi tarafından bilinçaltı seviyesinde bir bağışlama dalgası olarak hissedilir. Bu bağışlamayı kabul etmek veya etmemek onlara kalmıştır. Çoğu defa bu insanlar acı çekmeye devam ederler ve kendilerini affetmezler fakat affedilmek onları özgür kılar ve böylelikle ilerleyebilirler.”

“Eğer kişi affedilmeyi kabul ederse, kromozom seviyesinde özellikle neler meydana gelir acaba?”

Staci rehberinin zihninde oluşturduğu imgeyi tarif etmek için kanal olmayı bir anlığına bırakmıştı: “Sert tanecikler kromozomlardan düşerek ayrılıyor ve yerlerini daha yumuşak ve yuvarlak tanecikler alıyor.”

Rehber ruh, Staci aracılığıyla anlatmaya devam etti: “Bu değişim, bazen ‘chi’ adını da verdiğiniz enerjinin beden ve zihin dahilinde daha iyi akmasını sağlar. Bu daha yoğun enerji akışı ile birlikte, hayat amacı doğrultusunda ilerlemek üzere daha fazla enerji sağlanmış olur. Bu enerji hücresele seviyeden daha ince düzeylerde zihne ve tüm bedene yayılır.”

“Peki, ağlamak DNA’yı şifalandırır mı?” diye sordum.

“Ancak rahatlama ve serbest bırakma şeklinde olduğunda. Kendine acıma şeklinde değil?” diye cevap verdi.

“Peki gülmek DNA’yı şifalandırır mı?”

“Gülmek tam bir şifadır. Tüm bedeni baştan aşağı yıkayan, toksinleri vücuttan atan ve sıvı dolaşımını teşvik eden hormonal bir çağlama başlatır. Peki DNA’yı değiştirir mi? DNA’nın kötü yönde değişmesini engeller. Değiştirmekten ziyade koruyucu niteliktedir. Örneğin, kanser hastalarının hücresele seviyede şifa bulmak amacıyla gülme terapilerine iştirak ettiği zamanlar olmuştur fakat bu DNA sarmalında bizzat değişim yaratmaz. Bedenin daha olumlu yönde fonksiyon göstermesini ve kendisiyle daha çok ahenk içinde olmasını sağlar.”

“Aynı soruyu suyla ilgili olarak sormak istiyorum,” dedim. “Ağlamanın şifa sürecinin bir parçası olduğundan bahsettik. Konuştuğum bazı insanlar suyun içinde oldukları ve kendilerini yıkadıkları ya da bir nehirde sırt üstü yattıkları şeklinde imgelemeler yapıyorlardı. Japon bilim adamı Emoto’nun da suyla ilgili bir kitabı var. Suyu bazı kelimeler söylüyor, sonra o suyu donduruyor ve kristalleri analiz ediyor. Emoto yüksek vibrasyonlu kelimelerin özellikle ‘sevgi’ ve ‘şükran’ kelimelerinin en güzel kristalleri oluşturduğunu tespit etmiş. Suyun şifa sürecindeki yeri nedir acaba?”

“Su, bedenin her bir bölümüne, bedendeki her bir parçacığa nüfuz ederek orayı aşılar,” dedi Staci’nin rehberi. “Su, vib-

rasyonları üzerine alır ve vibrasyonları serbest bırakarak dışarı verir. Su manyetizmayı üzerine alabilir. Manyetizmayı bertaraf edebilir. Bir taşıyıcı, iletken ve destekleyicidir.”

“Fiziksel veya duygusal olarak yaralanmış birisi suya konuşup onu sevgi, şükran gibi kelimelerle ‘programlarsa’ ve sonra da bu suyu içerse, fiziksel veya duygusal iyileşme sürecini teşvik etmiş olur mu?”

“Evet, olur. Suyu bu şekilde konuşmak ona yaşam gücü ve enerji aşılar. Bu suyu içmek aynı yaşam gücünü ve enerjiyi vücuda aktarır, vücudun rahatlamasına ve pek çok organ sistemi dahilinde kendisini toksinlerden arındırmasına yardım eder.”

Staci’nin sesinden artık yorulduğunu hissediyordum, zira rehberine kanal olmak olağanüstü bir enerji gerektiriyordu. Seansı sona erdirmemiz için rehberine artık son cümlelerini sormasını rica ettim Staci’ye.

“Bombalama gibi olaylarla ilgili haberleri okuyan ya da duyan ve akabinde korku hisseden, yargılayıcı düşüncelere kapılan veya diğerlerinden ayrı ve izole olduğu duygusunu daha yoğun olarak hisseden insanlara neler söylemek istersin?”

“Her zaman bir neden vardır,” dedi Staci’nin rehberi. “İnsanın tekamülündeki hakiki kriter, negatifi pozitive dönüştürme becerisidir. Negatife saplanıp kalmak ve yargılayıcı bir tavır içinde olmak, korku dolu düşünceler taşımak meselenin özüne katkı sağlamayacaktır. Kişi zamanını ister tekerlekli sandalyede oturarak geçirsın, ister maratonda koşarak; asıl mesele o zamanını en pozitif olarak nasıl kullanılacağıdır. Pozitif ve negatif her zaman vardır. Dünyadaki dualitedir bu. Negatif olmaksızın pozitif deneyimlemeniz veya idrak etmeniz mümkün olmaz. Negatif olmadan pozitif isteyecek motivasyona sahip olamazsınız çünkü perdeyi geçerken onu unutmuşsunuzdur.”

CESUR RUHLAR

“Size kötülük olarak görünen olayların faillerine karşı yargılayıcı düşünceler içinde olanlardan, bu hadiselerde her zaman için hayırlı bir neticenin bulunduğunu bilmelerini isterdim. Acının, sıkıntının bir illüzyon olduğunu söyledim. Televizyon ve gazetelerde dünya olaylarını görüp bunların negatif olduğu hükmüne varan insanlara, kolayca kaçtıklarını ve etraflıca düşünmediklerini söyledim. Yüzeyde görünmeyen, çok daha derin bir şeyler her zaman vardır. Daha fazlası her zaman vardır. Bir anlam her zaman vardır. Bu kitaptaki örneklerin; çeşitlilik ve farklılıkların anlamı, değeri ve bu unsurların tekamül için nasıl bir katalizör işlevi gördüğü konusunda daha dikkatli düşünmeyi öğrenmeleri için insanlara yardım edeceğimi umuyoruz.

“Sadece ışığı göreceğim.”

Christina'nın Dünyaya gelmeden önce söylediği ve son derece basit görünen bu cümle, çok daha derin bir anlam taşımaktadır aslında. Bu cümle, onun gerçekte kim olmaya niyet ettiğini göstermektedir. Bombayı koyan adam da dahil olmak üzere diğer herkesin içinde gördüğü ışık Christina'nın kendi içindeki ışığa ayna tutmaktadır. Diğerlerinin suretinde kendi yansımalarını görmektedir.

Bu kitabın merkezinde hepimizin sevgi olduğu prensibi vardır. Bu prensip ise kibar bir inançtan veya memnuniyet verici bir fikirden daha fazlasıdır. Ebedi birer ruh olarak hepimizin tabiatıdır bu ve tabiatımız birbirimize hizmet etme konusunda doğum öncesi dönemlerimizde duyduğumuz arzudan bellidir. Hayatlarını birlikte planlarken ruhların birbirine söyledikleri alaka ve şefkat dolu sözlerle ifade olmaktadır o. Sevginin an-

lamını keşfetmemiz ve daha derinden idrak etmemiz için bize fırsat vererek kutsayan hayat planlarımızdan yansımaktadır.

Fiziksel olmayan Evimizde sadece ışık vardır. Karanlık olmadan, ışığa tezat olmadan, gördüğümüz ışığı tam anlamıyla takdir edemeyiz. Sevgiye tezat olmadan, gerçekten kim olduğumuzu tam anlamıyla bilemeyiz. Ve böylelikle gerçek kimliklerimizi unutacağımız hayat senaryoları oluşturur, hatırlama sürecinin daha derin bir kendini-idrak hali sağladığından emin olarak, yaşadığımız zorlu deneyimlerin bizi kendimize uyandırmasını umarız.

Sadece ışığın mevcut olduğu Ruhsal Alemde affedecek bir şey yoktur. Orada kendimizi sadece sevgi olarak bilir ve sadece bunu ifade ederiz çünkü ancak bilinen şeyler ifade edilebilirler. Kendisini sevgi olarak idrak eden hiçbir ruh asla başka bir şeyi ifade etmez. Kendisini sevgi olarak idrak eden hiçbir ruh asla affetmeyi gerektirecek bir sebep yaratmaz.

Öte yandan affetmek bir sevgi ifadesidir. Bu form içindeyken ona fırsat vermeksizin kendimizi sevgi olarak deneyimleyemeyiz. Dolayısıyla bazılarımızın sevgi olduğunu unutarak affedilmeyi gerektiren davranışlarda bulunduğu, diğer bazılarının da yine aynı şekilde sevgi olduklarını unutarak affetmeyi bir mücadele meselesi haline getirdiği karşılıklı anlaşmalar yapar, bunlara dahil oluruz.

Bombayı koyan adamla Christina'nın birlikte oluşturdukları anlaşma da bu yapıdadır. Christina ise bir zamanlar hissettiği öfke ve suçluluk hissi değildir artık; bu hisler vasıtasıyla tezahür etmiş olan sevgi ve affediciliktir o. Tüm bunlar bombacı için de geçerlidir. Patlamayı gerçekleştiren nefret değildir o insan; aksine, "Asla birisini öldürmeyi, yaralamayı veya sakatlamayı istemiyorum. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Niyetim asla bu değil," diyen ruhtur o. "Net bir şekilde işitilme"

CESUR RUHLAR

arzusu ise, ruhsal boyutta plan yaparlarken Christina'nın ona göstermiş olduğu sevgi ve anlayışı bedenlenmişken de görmeyi dilemektir sadece.

Bombacı ile birlikte yaptıkları plan Christina'nın hafızasının canlanması için hem bir fırsat hem de motivasyon yaratmıştı. Bu canlanmanın bir bölümü planın gereği olarak kazadan sonra Christina bilinçsizken meydana gelecekti. Bu aşamada rehberleri ve grubundaki ruhlar ona yapmış olduğu planı hatırlatacaklardı: Kişisel şifasının ardından, başkalarına şifa vererek geçireceği bir hayattı bu plan. Dünyaya hizmet etmektir. Hatırlamak ise insanın dünyaya bahsedebileceği en büyük armağandı zaten.

Christina'nın bu nedenle bir ışık işçisinin planıydı. Işık işçileri içsel bilgeliklerini hatırlamak için dünyaya gelmeden önce niyet ederlerdi. Amaçları ise, Cassandra'nın söylediği gibi, aynı şeyleri yaşayacak insanların dahilinde de o güzelliği, şefkat ve anlayışı yeniden canlandırmaktır. Fakat en önemlisi, başkalarıyla paylaşabilmek için Christina'nın öncelikle kendi ışığını hatırlaması gerekiyordu, zira Christina ancak bu hatırlayış sayesinde kendisini başkalarına şifa ve mutluluk verebileceği bir vibrasyona yükseltebilmişti. Şifa vermesini sağlayan ise Christina'nın sözleri ya da davranışları değil, onun enerjisiydi; enerjisinin gücü de geçirdiği kişisel dönüşümden kaynak buluyordu. Çünkü Christina, bombacının içindeki gerçek güzelliği kendisi ne kadar görebilirse mağdur insanların affetmelerine de o derece yardım edebilecekti; şükran duygusunu yürekten ne kadar hissedebilirse, aynı duyguyu hayata küsmüş insanların içinde de o kerte de canlandırabilecekti.

Christina insanlara tüm bu iyilikleri bahsedebilmektedir çünkü amansız bir öfkeye yol açabilecek şartlara rağmen affedici olabilmıştır o. Gerçekte Christina'yı şifacı kılan şey mes-

leği değil affediciliğidir. Kalbini sıkı sıkıya kapatabilecekken, aksine ardına kadar açmayı seçmiştir o. İyileşme sürecindeki herkes onun adımlarını izlemektedir. Christina toplumda daha farklı bir rol de oynamış olsaydı, attığı adımlar nispeten daha silik olarak da kabul edilseydi yarattığı etki yine aynı yayılma eğiliminde olacaktı.

“İçinde bulunduğum rolle sınırlandırılmamış olsaydım, gücüm şartlarla kısıtlanmamış olsaydı, hareket alanım geçirdiğim kaza nedeniyle daralmamış olsaydı insanlığa ışık ve şifa verebilirdim,” diye düşünüyorsanız eğer, emin olun ki tüm dünya sizin burada olduğunuzu biliyor. İşitiliyorsunuz. Görülüyorsunuz. Sesinizin ulaşmadığı, ayaklarınızın gitmediğı yerlerde bile her bir ruh, bilincin ve algılamamanın çok ötesindeki bir seviyeden sizin varlığınızı hissediyor. Ve yaptığınız etki yayılarak, sizden çok uzakmış gibi görünen fakat aslında hiç de öyle olmayan boyutlara ulaşılıyor. Yayıdığınız ışık, yarattığınız şifa, bağışlayıcılığınız ve yaratılmış olduğunuzu hatırladığınız o sevgi, gerek bedende gerekse ruh formunda var olanların hepsi tarafından derinden hissediliyor. Christina size nasıl umut ve bilgelik verdiyse, siz de insanlara umut ve bilgelik aşılayabilirsiniz. Christina nasıl doğum öncesi planlarını gerçekleştiriyorsa siz de kendi planlarınızı gerçekleştirebilirsiniz.

Yaratmış olduğu etki, Christina ruhsal aleme geri döndükten sonra da yayılmaya devam edecektir. Her birimizin hayatı temiz bir aynada kalan parmak izleri gibi, temastan çok uzun süre sonra da varlığını koruyan izler bırakır. Bir kısmı Cassandra’nın bahsettiğı düşünce formlarına takılarak oyalansa da, enerjimizin tamamı uzay ve zaman boyunca yankılanarak sadece burada bulunduğumuz sürede Yeryüzünü bizimle paylaşanları değil, arkadan gelecekleri de etkiler.

CESUR RUHLAR

Her birimizin dünya üzerinde bıraktığı bu kalıcı etkinin farkında olmak son derece büyük bir mesuliyet taşıdığımızı da idrak etmektir aynı zamanda. Christina doğmadan önce de bu sorumluluğun bilincindeydi, dolayısıyla ardında miras olarak derin bir şifa etkisi bırakmasına vesile olacak zorlu bir hayat deneyimi planlamıştı. Christina'nın hayat planında oynadığı rolün farkına vararak belki sonradan eski kocası da huzur bulmuştu. Eğer oynadığı rolün idrakına vardiysa, hissettiği suçluluk, yerini kendini bağışlama haline bırakmış, yaşadığı pişmanlık, kabul duygusu ve huzura dönüşmüştü. Eğer hiç farkında olmadan canlandırdığı bu rolle aslında nasıl bir cesaret göstermiş olduğunu idrak ettiyse, kendisine duyduğu sevgi de tomurcuklanarak çoğalmıştı mutlaka. Ve böyle bir uyanış meydana gelmediyse şayet, doğmadan önce arayışında olduğu gelişme ve öğrenimi teşvik edecek, kendi yarattığı bir illüzyona kapılmıştı bu durumda.

Aynı şeyler bombayı yerleştiren kişi için de söylenebilir. Eğer o adam "çok yüksek bir ışık" rolü oynadığını idrak etmiş olsa, kim bilir kendisine yönelik bakış açısı nasıl bir dönüşüm geçirecekti. Her ne kadar şimdi öfke ve nefret olduğuna inansa da; aslında kimseye zarar vermek istemediğini, sadece işitilmek arzusunda olduğunu ve dünyaya şifa vermesi için Christina'ya bir vasıta oluşturduğunu da anlayabilecekti. Eğer böyle bir uyanışı deneyimlense bu durumda Christina'dan gelen bağışlamayı, yani insan DNA'sına kadar nüfuz eden bu son derece kuvvetli enerjiyi de kabul edebilecekti.

Ruhsal Aleme geri döndüğümüz ve bize karşı "yanlış" davranışlarda bulunanlarla yapmış olduğumuz planları hatırladığımız zaman, onlardaki ışığı da yeniden görebileceğiz. O zamana kadar bizi en çok zorlayan durum ise bedenlenerek perdenin ardında kaldığımız ve onların gerçek kimliklerinden kendi ya-

ROBERT SCHWARTZ

ratmış olduğumuz hafıza kaybı ile ayrı düştüğümüz bu dönemde de onlardaki bu ışığı görebilmektir. Hayatımızdaki insanların fiziksel bir sahnede geçici birtakım roller oynayan, fiziksel olmayan ebedi ruhlar olduklarını fark ederek yapabiliriz bunu. Tıpkı bombayı yerleştiren ruh gibi, onlar da çoğunlukla saklı kalan büyük planın unsurlarıdır. Bununla beraber bizler karşılaştığımız her insanın İlahi Işık'tan yansıyan birer kıvılcım, özünde iyilik dolu aşkın birer varlık olduğunu ve en önemlisi onlarla Bir olduğumuzu idrak edebiliriz. Bundan daha azı gerçek değildir, doğru değildir; bir illüzyondur sadece.

Sadece ışığı görmek Dünya'daki her bir insanın içinde sadece Tanrısallığı görmektir.

Gerçekten kim olduğumuzu da böylelikle hatırlarız bizler.

BÖLÜM 8

Sonuç

BENİ BU KİTABI YAZMAYA SEVK EDEN YOLCULUK üç sene önce başlamıştı. Hem fiziki hem de fizik-ötesi nitelikteki bu seyahatte pek çok yürekli insanın kişisel hikayesini dinleme imkanı bulmuştum ve bu insanların hepsi benim için birer öğretmen olmuşlardı. Bu arada konuştuğum fiziksel olmayan bilge varlıklardan da çok şey öğrenmiştim. Yüreğime dokunmuş ve ufkumu genişletmişti hepsi.

Evrendeki en temel hakikati onların aracılığıyla şimdi anlıyordum: Bedenlerimizden ibaret değildik. Bu kadar basitti işte. Fakat Jason'la benzer koşullarda olanlar için tüm farkı da bu basit idrak yaratıyordu zaten. Eğer fiziksel olarak engelliy-seniz ve tüm hayatınızın bu olduğuna, sadece ve sadece bedeninizden ibaret olduğunuza inanıyorsanız bu yaklaşım berbat bir umutsuzluğa yol açıyordu. Öte yandan, eğer ebedi bir ruh olduğunuzu *hissediyor*, kendinizi böyle biliyorsanız, bunun sonucunu olarak bambaşka bir hayatınız oluyordu. Yaşadığınız engeli kendinizin planladığınızı bilmeniz ise ayrıca büyük önem taşıyor, bu durumda hayatınız manayı ortaya çıkarma yönünde bir araştırma haline geliyordu. İzdırap hafifliyor, boşluğun yerini bir amaç alıyordu.

CESUR RUHLAR

Bu üç yılın sonunda artık her şeyin çok daha yüksek bir anlamı olduğuna inanıyordum. Beni nereye götürdüğünü bilmesem bile, hayatın amaçlı akışına teslim olma yönündeki inancım, güvenim ve isteğim kat be kat artmıştı. Tüm acı ve ızdıraplarına rağmen dünyanın öz doğası itibarıyla harikulade bir yer olduğunu görmeye başlamıştım. Hayatın tüm tatlılığını hissediyordum. Bunu her yerde duyumsuyordum. Aslında hayattaki bu tatlılık ve güzellik, tarifsiz ızdıraplarla ve karanlık içinde geçen zamanlarda da hep mevcuttu; her bir güçlüğün ardında, her koşulun arkasındaydı.

Bizim zorlu sınavımız ise bu tadı yaşadığımız deneyimlerin içinde keşfetmek, hayatın tatlılığını yaşadığımız zorluklar dahilinde de yakalamaktı.

Doğum öncesi planlama konusuna dair hiçbir bilgimin olmadığı dönemlerde, benden daha şanssız görünen insanlara -mesela sokaklardaki evsizlere- yoğun bir duygusallıkla yaklaşıp ve onlara acıdım. Fakat dışarıdan göze oldukça “kötü” görünen bu tür deneyimlerin önceden planlanmış olabileceğinin farkına vardığımdan beri bu insanlara artık sadece saygı duyabiliyorum. “Bu insan neyi öğrenmek veya neye katkıda bulunmak istiyor?” diye soruyorum ve kendime şunu hatırlatıyorum: “Bu insan belki de tam da arzu ettiği deneyimi yaşıyor.” Sonra şöyle diyorum: “Bu insan bu kadar zor bir hayat planı yaşayarak muazzam bir metanet sergilemiş oluyor.” Bir ruhun neden özellikle o ya da bu deneyimi seçtiğini spesifik olarak bilemesem de hayatın bilgelik içinde planlandığını ve temelinin de sevgi olduğunu biliyorum. “Belki de.” diyorum kendime, “o evsiz insan bu hayatı yanından geçip giderken ona yardım etmemiz veya nazik bir iki söz söylememiz için planlamıştı; zira bu vesileyle kendimizi şefkat olarak deneyimleyebilir, şefkat olarak bilebilirdik.”

Dolayısıyla hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı yönünde bir idraka varmıştım. Doğum öncesinde yapılan anlaşmaları bilmezden önce hayatı daha çok yüzeysel değerler, görünürde olup bitenler üzerinden değerlendirme eğilimindeydim. Fakat Jon'la yaptığımız görüşmenin ardından, bir ruhun benim ve diğer pek çok insanın hoşgörü niteliklerini geliştirmesi için böyle bir deneyimi planlamış olabileceğini anlıyordum artık. Patrick'le konuştuktan sonra bir ruhun maneviyatını yeniden kazanmak üzere alkolizm gibi bir deneyimi planlayabileceğini biliyordum. Sharon'la yaptığımız görüşmenin ardından anne babaların o hiç tükenmeyen sevgisine bakıp, "Çocuğunuzla birlikte, bu uyuşturucu bağımlılığını bize sevginin nasıl bir şey olduğunu göstermek için mi planladınız acaba?" diye düşünmekten kendimi alamıyordum artık.

Eskiden yargıladığım ve eleştirdiğim durumlarda, her yerde ve her şeyde şimdi ilahi bir düzen görüyordum. Eskiden kudur olarak gördüğüm şeyler şimdi bana mükemmellik ifadesi olarak, -mükemmel hayatların planladığımız şekildeki açılımları olarak- görünüyordu. Bu açılım sadece yaşadığımız zorlu deneyimlerle kendisini göstermiyor, daha çok hayatın nispeten önemsiz görünen alanlarında ortaya çıkıyordu. Ağaçtan düşen her bir yaprak, rüzgarla eğilen her bir çimen yaprağı... kısacası hiçbir şey rastgele, tesadüfen meydana gelmiyordu ve her şey ilahi bir düzen içindeydi. Her zaman için.

Her birimizin ilahi bir amacının olduğunu da idrak etmiştim. Burada olmamızın bir sebebi vardı ve bu sebep bizim kişisel eğitimimizi de ihtiva etmekle birlikte bundan çok daha öteydi aynı zamanda. Dolayısıyla hayat planlarımızı sadece gerçekten kim olduğumuzu hatırlamak için planlamıyor, kendimizi ve yegane özümüzü diğerleriyle paylaşmayı da amaçlıyorduk. Jon hoşgörüyü öğretiyordu, Doris şifa veriyor, Jennifer

CESUR RUHLAR

ise içten ve doğru iletişimi öğretiyordu. Bob'un nezaketi ve iyiliği, Penelope'nin eşitlikçi şefkati, Patrick'in inancı ve Sharon'un yorulmak bilmeyen yüreği ile ödüllendiriliyorduk. Valeri bize sevginin ölümsüz olduğunu gösteriyordu. Jason'un iyileşme gücü ve inancı bize ilham veriyor, Christina ise karanlık gibi görünen bir ortamda dahi ışığı görmemize yardım ediyordu.

Bu ruhların hepsi sevgiydi ve oluşmuş oldukları bu sevgiyi bedenlendirmek üzere buraya gelmişlerdi.

Cesur Ruhlardı onlar.

Sonsöz

PATLAMADAN YİRMİ BEŞ SENE SONRA Christina hayatının tamamen değiştiği o yere geri dönmüştü.

O ılık sonbahar gününde, portakal ağaçlarından yayılan harikulade bir koku vardı havada. Kampüsteki öğrenciler neşeyle birbiriyle sohbet ediyorlardı. Kimi binalara doğru yürüyor, kimi de okaliptüs ya da palmiye ağaçlarının altında oturup kitap okuyor, düşünüyor veya hayaller kuruyordu.

Bir zamanlar çalıştığı o binanın içinde Christina, posta kutularının önünde duruyordu. Bazıları boş, bazıları ise mektuplarla ve kağıtlarla doluydu. O sırada mektuplarını almak için birisi daha oraya geldi; zarfları kutudan alıp gitti, sonra o adam.

Christina merdivenlerle birinci kata çıktı. Koridoru ve lobiye geçti, sütunların arasından parlak günışığına doğru yürüdü.

Uzaktaki Santa Ana Dağları heybetli birer nöbetçi gibi görünüyorlardı. Altın rengi gün ışığı eteklerini okşuyor, rüzgarın fısıldadığı bir mutluluk ilahisi vadilerden yankılanıyordu.

CESUR RUHLAR

Okurlara

Eğer okumuş olduğunuz hikayeler yüreğinize dokunduysa lütfen duygularınızı benimle paylaşın. Ve eğer doğum öncesinde yapılan planlarla ilgili olarak hazırladığım bir sonraki kitapta kendi hikayenizin de yer almasını istiyorsanız, lütfen bunu da bana bildirin.

Bir sonraki kitapta hayatın hangi yönlerinin ele alınmasını isterdiniz, bana görüşlerinizi iletin lütfen. Hangi soruların yanıtlanmasını isterdiniz? Bir sonraki kitabın size azami faydayı sağlaması için daha başka neler yapabiliriz?

Görüşlerinizi dört gözle bekliyorum. Bana sayfanın altında yer alan e-posta adresinden ulaşabilirsiniz. Eğer e-posta listesine dahil olmak ya da kitap kulübünüzle tele konferans vasıtasıyla irtibata geçmemi istiyorsanız lütfen ayrıca belirtin.

Kitap siparişinde bulunmak için www.courageoussouls.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Medyom ve Kanallara

Doğum öncesi planlarına yönelik yaptığım çalışmalara iştirak etmeniz için hepinizi davet ediyorum. Kabiliyetlerinizi *Cesur Ruhlar* serisinin sonraki kitaplarında bizlerle paylaşmak isterseniz lütfen benimle irtibata geçin.

Robert Schwartz
CourageousSouls@yahoo.com

Ekler

Ek A:
Cesur Ruhlar

Jon Elmore
jonelmore3rd@net-wizardry.net

Doris
wordsvoices@capital.net

Jennifer Stewart
jstewart15@cfl.rr.com

Penelope
peepingthoughts@gmail.com

Bob Feinstein
harlynn@panix.com

Sharon Dembinski
Sharon0317@yahoo.com

Patrick
Patrickgene33@sbcglobal.net

Valerie Villars
vvillars@bellsouth.net

Jason Thurston
scilifechanges@yahoo.com

Christina
soulcomplete@gmail.com

E-postalarınızın hepsine kişisel olarak yanıt verilemeyebilir. Bu durumda anlayış göstermenizi rica ediyorum.

Ek B:
Medyomlar ve Kanallar

Katılımcılar

Deborah DeBari
Ncgrpres@aol.com

Glenna Dietrich
mysticalrae@meltel.net

Corbie Mitleid
www.firethroughspirit.com
Corbie@firethroughspirit.com
+1 (877) 321-CORBIE
Staci Wells
www.staciwells.com
RevStaci@yahoo.com
+1 (928) 453-1214

Katkıda bulunanlar

Judy Goodman
www.judygoodman.com
JudyKGoodman@aol.com

Marilu Wilson Péna
www.energiesofenlightenment.com
coe@energiesofenlightenment.com